

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

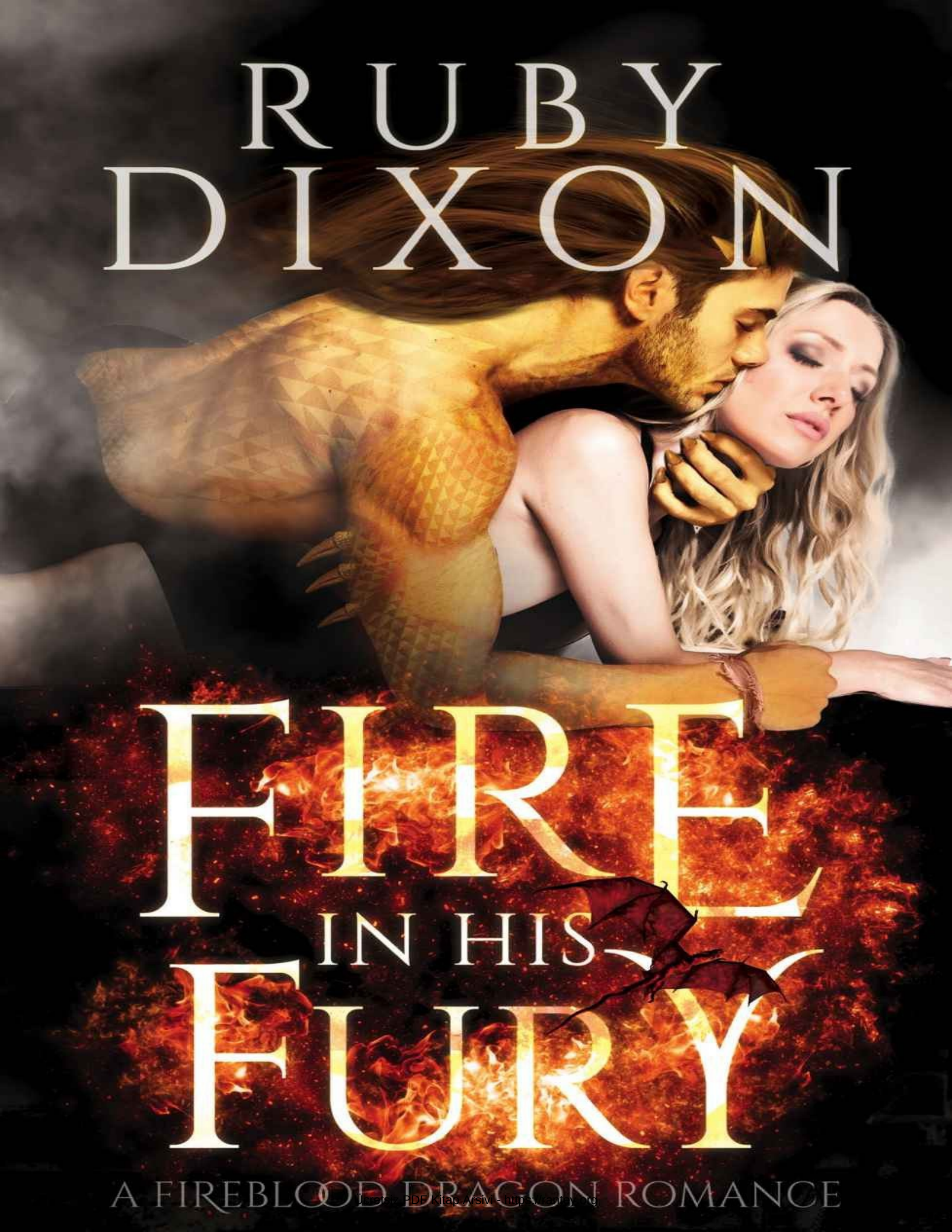
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover features a romantic scene between a dragon and a woman. The dragon, with golden-brown scales and small horns, is shown from the chest up, embracing the woman. The woman has long, wavy blonde hair and is looking down with a soft expression. The overall mood is intimate and tender.

RUBY
DIXON

FIRE
IN HIS
FURY

A FIREBLOOD DRAGON ROMANCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÖFKESİNDE ATEŞ

ATEŞ KANLI EJDERHA ROMANTİZMİ

RUBY DIXON

RUBY DIXON

Copyright © 2018 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Fotoğraf: Sara Eirew Fotoğrafçı

Kapak: Kati Wilde

Aquila Editing tarafından

✿ düzenlenmiştir Vellum ile
oluşturulmuştur

İÇİNDEKİLER

Öfkesindeki Ateş
DAHA ÖNCE NE OLDU

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Bölüm

26 Bölüm 27

Sonsöz

Yazarın Notu

Ruby Dixon Okuma Listesi

Daha fazla şekil değiştirene
mi ihtiyacınız var?

Daha fazlasını ister misiniz?

ÖFKESİNDE ATEŞ

Tıpkı peri masallarındaki Rapunzel gibi, hayalperest ve romantik Amy de gizli bir hayat yaşamaktadır. Kendi güvenliği için bir kuleye kapatılmıştır ve koruyucusu da kız kardeşidir. Amy bunun kendi iyiliği için olduğunu biliyor. Eğer bir ejderha onun kokusunu alırsa, götürülecek ve bir drakoni'nin eşi olmaya zorlanacaktır.

Ancak Amy'nin bir sırrı var - umutsuzca çalınmak *istiyor*. Tembellik dolu hayatından kurtarılmayı çok istiyor ve sadık bir drakoni erkeğinin gelip onu can sıkıntısından kurtaracağı düşüncesi ona mükemmel geliyor. Tabii ki ona tapacak romantik, sevgi dolu bir erkek istiyor.

Aldığı şey Rast.

Nazik değil. Romantik değil. Kesinlikle nazik değil. Ama Amy'ye tamamen takmış durumda ve bu narin kadını kendisine ait kılmak için elinden geleni ardına koymayacak.

DAHA ÖNCE NE OLDU

Yıl 2023, bilinen dünyanın yok edilmesinden yedi yıl sonra. 2016 yılında göklerde bir yarık açıldı ve efsanelerdeki canavarlar kadar korkunç ve vahşi ejderhalar ortaya çıktı. Karıncalar gibi insan şehirlerinin üzerine üşüştüler ve önlerine çıkan her şeyi yok ettiler. Binalar çöktü, ülkeler yıkıldı ve birkaç ay içinde insanlık parçalandı. Silahların başka bir boyuttan gelen bu doğaüstü yaratıklar üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Uçaklar ve füzeler çok yavaştı. İnsanlar sadece ejderhalara karşı hayatta kalmak için değil, birbirlerine karşı da savaşmak zorunda kaldıklarından isyanlar patlak verdi.

O ilk acımasız günlerden kurtulan insanlar saklanmaya başladı. Sonunda, hayatta kalanlardan oluşan küçük gruplar bir araya gelerek güvenli ve emniyetli bir şekilde yaşayabilecekleri kaleler oluşturdular. After'da beton, tercih edilen yapı malzemesidir ve insanlar ailelerini koruma karşılığında haklarından özgürce vazgeçerler. Kalelerin kendileri izole ve yozlaşmış, güce aç milisler tarafından yönetiliyor. Taşıdıkları silahlar ejderhalara karşı işe yaramayabilir, ancak kale halkını hizada tutmak için fazlasıyla yeterlidir. Kalenin kurallarına uymayanlar göçebe olarak yaşamak üzere dışarı atılır. Kale sakinleri tarafından pislik olarak görülürler ve kendilerini yürüyen ölümler olarak görürler. Barınak ya da ev diyebilecekleri kalıcı bir yer olmadan, öyle de olabilirler.

Yedi yıl boyunca insanlık, çatlaklarda yaşamaya ve gölgelerde saklanmaya devam eder.

Sonra işler yavaş yavaş değişmeye başlar. Dallas Kalesi'nden bir hırsız olan CLAUDIA, bir ejderhayı evcilleştirmek için yem olarak, şimdi Çöp Toprakları olarak bilinen eski şehrin vahşi, terk edilmiş sokaklarına bırakılır. Kimse onun yaşamasını beklemiyor...ya da

Çalışması için. Ejderhası KAEL vahşi ve sahiplenicidir, drakonileri yiyip bitiren sürekli delilik yüzünden zihni parçalanmıştır. Buna rağmen zeki bir varlıktır ve acımasız olduğu kadar nazik ve sevgi dolu da olabilir. Bir süre sonra Claudia onu düşman olarak görmeyi bırakır ve onu bir ortak, hem de güçlü bir ortak olarak görmeye başlar. Kael'in yardımıyla kız kardeşi AMY ve arkadaşı SASHA'yı Dallas Kalesi'nden ve oradaki yozlaşmış milislerden kurtarmak için bir plan yapar. (Kitap 1 - Kanındaki Ateş)

Bu süreçte Sasha, zihnini düzeltmek için bir eş arayan çılgın bir erkek ejderha olan DAKH tarafından kaçırılır. Korkak Sasha'nın Dakh'a güvenmesi zaman alsa da, sonunda ejderhanın onun için her şeyi yapabileceğini ve herhangi bir erkek insan kadar şiddetli sevebileceğini fark eder. Sasha yerel haydutlar tarafından yakalandığında, göçebelerin sadece eski bir düşmanı ile çalışmadığını, aynı zamanda haydutların AZAR adında gizemli bir yabancı tarafından yönetildiğini öğrenir.

Azar drakoni olduğunu iddia ediyor ama diğerleri gibi değil. Çıldırılmış değil, ejderha formuna geçemiyor (ya da geçmeyecek) ve ana gezegenine dönmek için bir planı var. Dünyalar arasında yaratılan yarıktan geri dönmek için birine ihtiyacı var, ancak kimse bunun yapılabileceğini bilmediğinden, bir gönüllüye ihtiyacı var. Gönüllü bulamazsa, birini zorla geçirecektir. Sasha'yı, hayatına mal olsa bile Dakh'ı Yarıktan geçmeye ikna edebileceği umuduyla rehin tutar. İşleri daha da tehlikeli hale getirmek için Azar, başka bir ejderha olan ZOHR'u yakaladı, ancak yararlı olamayacak kadar çılgın olmaya devam ediyor.

Sasha, Dakh'ı Azar'ın tehlikeli oyunlarına çekmeyi reddeder. Emma'nın yardımıyla tutsaklıktan kurtulur ve Dakh'ın bekleyen kollarına kaçır. (Kitap 2 - Öpücüğündeki Ateş)

Bu arada Emma, Zohr'u kurtarmak için Azar'ın halkıyla birlikte geride kalır. Bunu yapmak için, zihinsel bağlantıyı kurmak üzere onunla çiftleşmesi gerekmektedir. Zohr, Azar'la yüzleştikten sonra kendini kurtarır, ancak kanatları pahasına. O iyileşirken, Emma ile birlikte Azar ve adamlarını yok etmek için bir plan üzerinde çalışırlar. Çiftleşmiş çift yardım için Claudia ve Kael'e yaklaştığında, Claudia'nın çiftleşmemiş kız kardeşi Amy koku yemi olarak görevlendirilir. (3. Kitap - Kucağındaki Ateş)

Amy'nin de kendine göre bir planı vardır. Bir ejderha onu bulsun ve ona aşık olsun diye külotunu şehre atıyor. Claudia'nın kulesinde yaşadığı yarı sürgünden kurtulmak istiyor.

Bir ejderha onun külotunu buluyor - RAST. Ve onu almaya geliyor...

AMY

I Yine sıcak bir gün olacak.

Daha erken olmasına rağmen odam şimdiden fırın gibi oldu. Orada Pencere yok, çünkü güvenlik önemli olmalı. Kimse burada saklandığını bilmemeli. Ve kıyamet olduğu için klima yok, tavan vantilatörü yok, hiçbir şey yok. Claudia'nın bana getirdiği kağıttan bir vantilatör var ve onu alıp karanlıkta yüzümde sallayarak bir esinti yaratıyorum. Birkaç mum yakabilirim ya da belki fenerlerimden birini kullanabilirim ama o da ısı yayıyor ve bazen burada karanlıkta oturup beklemek daha serin oluyor.

Ve bekle.

Ve bekle.

Ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum. Bu hayatta bir değişiklik. Bir kurtuluş. At sırtında bir prens.

Saçmalık, biliyorum. Ama hayatınız benimki kadar durgun olduğunda, fanteziye kapılıyorsunuz, çünkü elinizdeki tek şey fantezi. Çocukluğumdaki tüm peri masalı filmlerini hatırlıyorum. Hepsinde erkeğini elde etmek için sıkıntılı zamanlarda savaşılan cesur, şarkı söyleyen bir kadın kahraman vardı. Belki de benim sorunum budur. Gerçekten şarkı söyleyemiyorum.

Şey, bu ve ben çok cesur değilim.

Ve sakat bacağımla hiç dövüşemiyorum. Yani prenseslik konusunda üçte sıfır yapıyorum. Önemli değil. Bir krallığı yönetmek istemiyorum. Pek sosyal biri değilim ve balo ve suare düşüncesi -eğer artık varsa- bana biraz cehennem azabı gibi geliyor. Ama bir prensim olmasını çok isterdim. Karanlıkta gözlerimi kapatıyorum, kendimi yelpazeliyorum ve hayal kuruyorum.

İdeal prensim uzun boylu olurdu. Koyu renk saçlı, ruhumu delip geçen muhteşem mavi gözlü. Beni gitmem gereken yere taşıyacak kadar güçlü olurdu, çünkü sakat bacağım uzun süre fazla bir şey yapmama izin vermiyor. Ve nazik olurdu. Çok, çok nazik. Bana çiçekler toplar, şiirler okur ve bir ağacın gölgesinde, battaniyenin üzerinde, el ele tutuşup kabarık bulutları seyrederek sonsuz günler geçirirdik. Öpmem için yalvarırdı ve ben utanırdım ama tabii ki kabul ederdim. Sadece böyle şeyleri düşünerek dudaklarıma dokunuyorum.

Prensim tatlı, nazik ve sevgi dolu olacaktı... ve bir daha asla yalnız olmayacaktım. Bana sarılır, saçlarımı yüzümden geriye doğru tarar ve sonra kulağıma tatlı sözler fısıldardı. Ben onun tanıdığı en inanılmaz kadınıym. Bana şarkılar yazmak istiyor ve-

Odamın kapısı sert bir şekilde çalındı. "Amy? Uyanık mısın?"

Kız kardeşim. "Uyandım." Yataktan kalkmıyorum, kendimi yelpazelemeye devam ediyorum.

Claudia kapıyı biraz açar. Çok fazla değil, çünkü kokum tehlikeli. "Günaydın uykucu." Bana şefkatli bir gülümseme veriyor. "Hava çok ısınmadan önce birkaç serin saatimiz var. Yukarı gelip kahvaltı etmek ister misin?"

Parlak kırmızı, bukleli saçları terden yüzüne yapışmamış, tertemiz ve taze olan kız kardeşime karşı içimde bir kızgınlık hissediyorum. Günlerini güneşte geçirdiği için hafifçe çillenmiş ve eli karnındaki hamile şişkinliğinin üzerinde duruyor. O çok mutlu ve ben çok... değilim.

Tabii o zaman kendimi suçlu hissediyorum. Claudia elinden geleni yapıyor. Benim mutsuz olmam onun suçu değil. Yatakta doğruluyorum ve ona samimi görüldüğünü umduğum mutlu bir gülümseme veriyorum. "Elbette."

"Harika. Biraz kahve koyayım. Birazdan görüşürüz." Kapıyı tekrar kapatır.

ve sonra karanlıkta yalnızım.

Ayağa kalkıyorum. Sıcak hapisane hücremden ayrıldığım için temiz havaya çıkmadan önce yapmam gereken şeyler var. Yatağımın kenarındaki Zippo çakmağıyla bir mum yakıyorum ve sonra mumu yatak odamın bitişiğindeki banyoya götürüyorum. Aslında yatak odası sayılmaz. Bu bina eskiden bir tür ofismiş, ama After'da insanlar en güvenli yerde yaşıyorlar. Eski evimiz Fort Dallas'ta bir otoparkta kırık dökük bir okul otobüsüydü, yani bu bir gelişme. Sayılır. En azından okul otobüsündeyken pencereyi açıp biraz esinti alabiliyordum. Odam sıcaklık açısından hoş değil, bu yüzden elimden geldiğince güzel şeylerle dekore etmek için elimden geleni yaptım. Renkli eşarplar ve perdeler duvarların her santimini kaplıyor ve yüksek tavandan pankartlar gibi sarkıyor. Claudia bana kitapçılardan dergiler ve posterler getirdi ve ben de duvarları harika şeylerin resimleriyle kapladım; eski film reklamları, şato resimleri, gözüme çarpan her şey. Mobilyalarım da Claudia ve ejderha eşi Kael sayesinde narin ve güzel. Yatağım geçmişte deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen yumuşak, kabarık bir bulut.

Gerçekten, bana karşı çok iyiler. Mutsuz olmam onların suçu değil.

Banyoya girip mumu tezgâhın üzerine bırakıyorum. Önce elimi yüzümü yıkıyorum. Ter güçlü bir kokudur ve ejderhaların keskin duyuları olduğundan, mümkün olduğunca fazlasını gidermeye çalışmalıyım. Elbisemi ve külotumu çıkarıyorum ve sonra bir bez, sabun ve su kullanarak kendime hızlı bir banyo yapıyorum. Kollarımın altı, dizlerimin arkası, boynum ve uyluklarımın arası gibi vücudumun koku taşıyabilecek her yerini fırçalamam gerekiyor. Bu işlem bittikten sonra havluyla kurulanıyor, bol miktarda deodorant sürüyor ve ardından parfümlemeye başlıyorum.

En çok parfümden nefret ediyorum. Sadece kokusu bile öğürmem ve boğulmama yetiyor ama mecbur kalıyorum, yoksa hiç dışarı çıkamıyorum. Tıpkı sıcak gibi katlanılması gereken bir şey. Gözlerimi kapatıyorum, nefesimi tutuyorum ve sonra püskürtmeye başlıyorum. Vücudumun her yerine hafif bir buğu, sonra nabız noktalarımın ağır dozlar, en büyük spreyler de kalçalarımın arasına. Banyoda tuttuğum çekmecedeki yeni külotlar alıyorum ve onları da giymeden önce parfüm sıkıyorum. Sonra öksürerek dışarı çıkıyorum ve tekrar terlemeye başlamadan önce hızla giyiniyorum.

Giyindiğimde, bir çift sandalet giyip dışarı çıkıyorum, nihayet yüzleşebiliyorum

Günün parlak, sıcak güneş ışığı. Claudia'nın dediği gibi, henüz erken ama odamın karanlık mağarasıyla kıyaslandığında muhteşem. Uzaktaki kuşları duyabiliyorum ve esinti saçlarımı karıştırıyor. Bu anlar için yaşıyorum, bir tabutun içinde sıkışıp kalmadığımı ve özgür olduğumu hissettiğim anlar için. Yüksekteyiz, Eski Dallas'ın ortasında yıkılmış bir gökdelenin tepesindeyiz. Kız kardeşim bir ejderhayla çiftleştiği için en üst katlarda yaşıyoruz, çünkü ejderha kolayca gelip gitmeyi seviyor. Bunun kuşlar ve yuvaları gibi bir şey olduğunu düşünüyorum; insanlar gibi yerde olmak istemiyorlar. Yine de bina bütün değil. Pencerelemin çoğu kırılmış ve binanın bir ucu tamamen çökmüş ve açıkta kalmış. Yine de bu durum kız kardeşimi ya da ejderhasını rahatsız etmiyor. Açık alanda veranda mobilyaları ve odun yakan ızgaralar var, sanki büyük bir açık hava yaşam alanı gibi. Burası kız kardeşimin "mutfağını" tuttuğu yer ve ben de binanın kenarına doğru topallıyorum çünkü açık alanlara bakmayı seviyorum.

"Çok yaklaşma," diye uyarıyor Claudia beni ateş çukuruna bir odun daha atarken.

Onu görmezden geliyorum, çünkü bana hep çocukmuşum gibi bunu söylüyor. Sanki her dışarı çıktığımda bunu yapmıyormuşum gibi. Duvarın yıkıldığı ve yüzlerce metre yukarıda boş, açık alandan başka bir şey bırakmadığı binanın kenarına doğru ilerliyorum. Harç işçiliğine tutunup öne doğru eğilerek sert esintinin uzun sarı saçlarımı yüzümün etrafında savurmasına izin veriyorum.

Buradan sonsuza kadar görebilirsin.

İçimi çekiyorum ve aşağıdaki şehrin kalıntılarına bakarken çenemi elime dayıyorum. Burası neredeyse çok güzel. Küçüklüğümü ve ailem şehir merkezindeki trafikte ilerlerken arabanın arka koltuğunda oturduğumu hatırlıyorum. Sokaklarda tampon tampona arabalar, gri binalar, tabelalar, reklam panoları ve asla güzel denemeyecek kadar çok sayıda kümelenmiş binadan başka bir şey olmadığını hatırlıyorum. Şimdi her şey farklı. Yarık'tan yedi yıl sonra hâlâ çok sayıda bina var ama vahşi yaşam dünyanın büyük bir kısmını geri kazanıyor. Ejderha ateşi dünyayı düzenli olarak yaksa bile, hâlâ çok fazla yeşillik var. Yarı yıkık binalar sarmaşıklarla kaplı ve sokaklar asfaltın çatlaklarında büyüyen yeşil çimenlerle kaplı. Ağaçlar mümkün olan her yerde yeşermiş ve yolun karşısına baktığımda kırık bir üst geçidin tepesinde yeni fidanların boy verdiğini görüyorum. Geyikler büyümüş çalıların arasında bir ileri bir geri zıplıyor. Uzun boylu

Eski Dallas'ın binaları hala yıkıntıların arasından yükseliyor ama burası daha vahşi, daha güzel bir yer haline geliyor. Tek ses kuş cıvıltıları ve etrafımızda esen rüzgâr. Eski Dallas'ın yeşil ve grisine bakıyorum ve uzakta, büyük çirkin bir leke gibi Fort Dallas var. Burası insanlığın bu bölgedeki son "güvenli" yeri ve hepsi eski arabalardan yapılmış metal bir barikatla çevrili küçük bir alanda bir araya toplanmış. O bariyerin arkasında, nasıl bir yer olduğunu biliyorum. Kokuyor ve nereye dönerseniz dönün ayaklarınızın altında insanlar var. Kirli ve askerler tarafından yönetiliyor ve asla yeterince yemek yok.

Buradan daha iyi değildi. Ama en azından orada biraz özgürlüğüm vardı. Burada, After'da lüks denen şeyde ise hiç yok.

Tabii ki bu düşünce beni üzüyor ve arkamı dönüp verandadaki masaya doğru topallayarak gidiyorum ve sakat bacağımı önüme doğru uzatarak dikkatlice oturuyorum.

"Bu sabah bacağın nasıl?" Claudia tavada yumurta kırarken soruyor. Yumurtayı nereden bulduğundan emin değilim ama o ve Kael her zaman taze yiyecek bulabiliyor gibi görünüyor. Dallas Kalesi'nde açlıktan öldüğümüz günlerden çok farklı.

"Bacağım çok kötü değil," diye yalan söylüyorum çünkü endişelenmesini istemiyorum. Ona ağrıdığımı söylesem bile bu konuda bir şey yapamaz. Tabii Claudia'yı tanıyorsam, muhtemelen Kael'le birlikte eski bir eczaneden aspirin ya da bana yardımcı olacak herhangi bir şey alıp alamayacaklarına bakmak isteyecektir. Kız kardeşim cesur olduğu kadar cömerttir de. Ama bacağıma hiçbir şey iyi gelmeyecek. Kötü bir şekilde iyileşti ve hiçbir şey onu yüzde yüz hissettirmeyecek. Bunu kabullenmeyi öğrendim. Konuyu değiştirmek için "Bugün Dallas Kalesi'nin üzerinde çok duman var," diyorum. "Bir şeyler mi oluyor?"

"Ejderha saldırısı," diye yorumluyor, yağmur yağdığını söyler gibi kolayca. Burada güvendeyiz, çünkü ejderhası her zaman yakınlarda. "Büyük altın, sanırım. Ben görmedim ama Kael gördü. Kırmızılar bugün gelecek." Yumurtaları bir tabağa koyup bana getirirken bile dönüp özür dileyen bir yüz ifadesi takınıyor.

Çılgılık atacak gibi olsam da gülümsemeye devam ediyorum. Kızılar birkaç gün üst üste saldırıyor ve eğer bölgede ejderhalar varsa, bu saklanmam gerektiği anlamına geliyor

Parfüm banyosuna rağmen odamda aşağıya iniyorum. Bu ve terli sıcak arasında, yukarıda kalmak benim için çok tehlikeli. Ejderhaların keskin bir koku alma duyusu vardır, köpekbalıkları gibi. Rüzgârdaki tek bir kokuyu kilometrelerce öteden seçebilirler. Claudia bana, Dallas Kalesi'ndeki herkesin güvende olmasının tek sebebinin, hepsinin bir araya toplanmasının ejderha duyularını bastırması olduğunu söyledi. Bölgeye her geldiklerinde kalenin çılgın ejderhalar tarafından bombalanmasının nedeni de bu.

Ve kırmızı ejderhalar günlerce üst üste saldırıyor, bu da günlerce alt katta saklanmak zorunda kalacağım anlamına geliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendime bunun önemli olmadığını söylüyorum. "Sorun değil. Bir şeyler okuyacağım."

Claudia tabağına bir yumurta atıyor ve karşıma oturuyor. "Kendimi kötü hissediyorum."

"Lütfen yapma," diyorum ona ve bunda ciddiylim. "İşler böyle yürüyor. Elinde olan bir şey değil. Burada sizin yanınızda Dallas Kalesi'nde olduğumdan daha güvendeyim."

Sefil, iyi beslenmiş ve güvende olmak yine de sefil, aç ve tehlikede olmaktan daha iyidir.

Bir çatal dolusu yumurta alıyor ve başını sallıyor. "Biliyorum ama senin için üzülüyorum. Keşke parfüm numarası Emma'da işe yaradığı kadar işe yarasaydı. Neden işe yaramadığını bilmiyorum."

"Sanırım doğru kimyasal yapıya sahip değilim." Önemi yokmuş gibi omuz silkiyorum ama bu biraz kalp kırıcı. Parfüm benim için sadece bir dereceye kadar işe yarıyor. Doğal kokum - ki bu kulağa utanç verici geliyor - çabucak onu bastırıyor ve sonra çiftleşmemiş her ejderhanın peşinden gelmesi için havaya feromon saçıyorum. Çiftleşmediğim için etrafımdaki herkes için tehlikeliyim çünkü tüm erkek ejderhaları bana çağıracak. Bu yüzden her türlü esintiden uzakta, odamda saklanmak zorundayım.

Dışarı çıkmama izin yok. Her zaman parfümlü olmalıyım. Mastürbasyon yapmama da izin yok çünkü koku yayılıyor. Düşünmesi bile utanç verici ama kendime burada güvende olduğumu ve beni seven kız kardeşimle birlikte olduğumu hatırlatıyorum.

"Sorun değil," diyorum tekrar ve koca bir ağız dolusu yumurta yiyorum. "Bu sabah gerçekten çok güzel olmuş. Taze yumurta mı?"

Claudia başını sallıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Gelip seninle aşağıda kalabilirim, biliyorsun."

"Saçmalama," diyorum ona, ses tonum nazik. "Sen hamilesin. Yapman gereken son şey bütün gün karanlıkta oturup yemek pişirmek." Sözlerim karşısında mutsuz görünüyor, kahvaltısıyla oynuyor ve ben de çatalımla onu hafifçe dürtüyorum. "Benim için endişelenme. Geçen hafta bana verdiğin yeni kitabım var ve belki çocuk havuzunu doldurup bir süre yüzerim." Havuz banyoda olduğu için kolayca doldurabiliyorum ve gün çok sıcak olduğunda işe yarıyor. Harika değil ama hiç yoktan iyidir.

Kız kardeşim parlıyor. "Sana şu yetişkin boyama kitabı şeylerinden aldım. Kitapçada buldum. Kalemli de var. Kurumuşlar ama uçlarını ıslatırsan eminim biraz mürekkep çıkarabilirsin."

"Çok düşüncelisin. Teşekkür ederim." Ona gülümsüyorum, çünkü gerçekten çaballıyor.

Claudia gülümseyerek karşılık verir. "Gerçekten umurumda değil, biliyorsun. I-" Duraklıyor ve yüzündeki ifade sanki özel bir konuşmayı duyuyormuş gibi mesafeli bir hal alıyor.

Ne olduğunu biliyorum. Ejderhası Kael'le konuşuyor. Claudia bana bağlandıklarında zihinsel bir bağ kurduklarını söyledi ve bu da onu kıskanmamın bir başka nedeni. Sevdiğin kişiyle zihinsel bir bağa sahip olmak mı? Asla bir düşünceden daha uzak olmamak? Kulağa cennet gibi geliyor.

Kız kardeşimin sessiz konuşmasını bitirmesini beklerken yemeğimin son lokmasını da bitiriyorum. Claudia birkaç dakika sonra kıkırdıyor ve başını sallayarak bana bakıyor. "Özür dilerim, ne hakkında konuşuyorduk?"

"Önemli bir şey değil," diye söz veriyorum ve bu doğru. Herhangi bir tartışmanın nasıl gideceğini biliyorum. Beni rahat ettirmek için elinden geleni yapardı, ama sonra kendimi suçlu hissedirdim ve sonunda onu dışarı itirdim. Ne de olsa hamile. Açık havada olması ve güneş ışığı alması gerekiyor. Tüm o karanlık ve sıcak kimseye iyi gelemez, bana bile.

Gökyüzünde büyük bir gölge geçiyor ve kız kardeşimin yanakları pembeleşiyor. Yüzünde heyecanlı bir kızarıklık var ve bunun yaptığı özel konuşmadan kaynaklandığından şüpheleniyorum. Ayağa fırlıyor ve tabağını kaptığı gibi

Ondan kurtulabilirim. "Kael döndü."

Başımı sallıyorum ve ellerimi kucağımda kavuşturup kahvemi yudumluyorum. Hava sıcak ve içmek için sıcak bir şey istemiyorum ama aynı zamanda kahve bir lüks ve boşa harcanmamalı. Kim bilir bu ne zaman son kahvem olacak? Bu yüzden havaya rağmen tadını çıkarıyorum.

Yaklaşan bir fırtına gibi alçak bir gümbürtüyle ejderha alçalıyor ve kanatlarını yelken gibi çırparak vücuduna doğru geri çekip sıkıştırıyor. Yıkılmakta olan duvarın kenarına tüneyip altın rengi, fırıl fırıl dönen gözleriyle bize bakıyor. Korkunç pulları, pençeleri, kanatları ve kuyruğu var ve şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha büyük. Belki balina büyüklüğünde, ama hayvanat bahçesindeki ya da akvaryumdaki her şey çoktan ölmüş ya da kaçmıştır. Kafası küçük bir araba büyüklüğünde ve pençeli bir ön ayağını kaldırıp uzun, dişli dişlerini karıştırırken o kadar vahşi ve sürungen gibi görünüyor ki Kael ve kız kardeşimin nasıl aşık olduğunu merak ediyorum.

Kız kardeşime bakıyorum, onun gölgesinde, kollarını hamile karnının hafif şişkinliği üzerinde kavuşturmuş, ona bakıyor. Yüzünde saf bir hayranlık ifadesi var ve onu bu kadar mutlu görmek kalbimi sıkıştırıyor. İtiraf ediyorum, kıskandım. Böyle bir sevinç karşısında nasıl kıskanmam? Hamile ve onu her şeyin ötesinde seven bir eşle güvende.

Ve benim bir boyama kitabım var.

Tamamen sessizler, benim duyamayacağım bir şekilde ileri geri konuşuyorlar. Kız kardeşim bana Kael'in İngilizce konuşabildiğini söylüyor ama onun ağzından duyduğum tek şey Kael'in adı. Bir nefes sonra Kael insan formuna bürünüyor ve duvardan aşağı, Claudia'nın önündeki yere atlıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum, çünkü çıplak ve teknik olarak kayınbiraderim olduğu için, her yerini görmek istemiyorum. Kız kardeşim bir havlu çıkarıp ona uzatıyor ve o da havluyu kalçalarına sarıyor. Bu haliyle bile şaşırtıcı derecede yakışıklı. Kız kardeşimin yanına gidip pençe uçlu parmaklarıyla yanağını okşarken tavırlarında bir parça vahşilik var. Cildi altın pullara benziyor, her ne kadar Claudia bunun deri olduğunu söylese de. Bunun dışında, kalın altın rengi saçları ve şakaklarında kısa, dikenli boynuzlardan oluşan bir tacı olan kaslı, iyi yapılı insansı bir adama benziyor. Ama bana baktığında ağzı hoşnutsuzlukla biraz aşağı çekiliyor, gözleri

Bir parça siyahla yanıp sönen, insandan çok insan formuna sahip vahŖi bir canavar gibi görünüyor.

"Kael bugün esen rüzgârda senin kokunu aldığını söylüyor Amy. Çok zr dilerim." Claudia dudağını ısırır. "Burada olmanın güvenli olmadığını söylüyor." ArkadaŖı ve benim aramda gidip geliyor, bir ileri bir geri bakıyor. "Belki yeni parfümler deneyebiliriz."

Kael'in ben etraftayken bilerek gittiğini biliyorum çünkü parfümler burnunu acıtıyor. Zavallı kız kardeŖim. Hepimizi mutlu etmeye alıŖıyor. "Sorun değil," diyorum ona parlak bir Ŗekilde. "Ben gidip kitabımı okuyacağım. Lütfen Kael'e benim için teŖekkr ettiğini söyle."

Sessizce ejderha-adamına bakıyor ve sonra o da bana yavaŖa baŖını sallıyor. İkisine de gülümsüyorum ve kamarama doğru elimle iŖaret ediyorum. "Ben geri dönüyorum. Kahvaltı için teŖekkrler kardeŖim."

"Tabii ki. Sana daha sonra öğle yemeği getireceğim," diye söz veriyor. "Ekmek yapmayı deniyorum ve umarım sandviç yapabiliriz." Eli yine karnının üzerinde geziniyor, gülümseme sözü diliyor.

Onu sulamadığımı göstermek için daha da büyük bir gülümseme veriyorum ve odama geri dönüyorum. Nefret ettiğim, nefret ettiğim odama. Adımlarımı çok yavaŖ atmamaya alıŖarak o yöne doğru srnyorum, yoksa Claudia endiŖelenecek. Odamın kapısını açıyorum ve bayat, sıcak karanlık beni bekliyor. İçeri girmeden önce kız kardeŖime bakıyorum ve Kael'in onun üzerine eğildiğini, saçlarını okŖadığını ve yüzünün yan tarafına sokulduğunu görüyorum. Claudia'nın gözleri sadece saf mutluluk olarak tanımlanabilecek bir Ŗekilde kapalı ve büyük ellerinden biri karnının üzerinde.

Bu yüzden bu kadar mutlu. VahŖi ve tehlikeli olduğundan değil. Mahalledeki en kötü yırtıcı olması değil. Ona tamamen bağlı ve aŖık olması. Claudia onun evreninin merkezi. Claudia için her Ŗeyi yapar ve söz konusu Claudia olduğunda gneŖ onun gözlerinde doğar ve batar. İŖte bu beni hem kısılandırıyor hem de yalnız hissettiriyor.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kendimi boğucu sıağa kapatıyorum. Tamamen karanlık olmasın diye bir mum yakıyorum ve elimde okumam gereken bir kitap var: *Outlander*. Çok kalın ve hikaye ilgi çekici... ama ona konsantre olamıyorum. Aklım bugün baŖka yerlerde.

Birkaç gün önce çok ama çok kötü bir şey yaptım.

Yine de bekliyorum. Kız kardeşimin odama gelmesini istemiyorum. Kahkahasının gırtlaktan ve uzaktan geldiğini duyduğumda, odanın kapısına doğru ilerleyip dinliyorum. Hiçbir şey duyamıyorum, bu da muhtemelen yatak odalarına çekildikleri anlamına geliyor. Muhtemelen bir süre orada kalacaklar. Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum ve kapımın sürgüsünü fırlatıyorum. Biri sorarsa, çıplak uyuduğumu söyleyeceğim.

Bunu yaptıktan sonra odanın uzak tarafına, merdivenimin olduğu yere gidip onu bir köşeye çekiyorum. Eşarplarla dekorasyon yaparken bu odadaki hava kanallarının bir insanı sıkıştıracak kadar büyük olduğunu fark ettim ve bir gün sıkıldığımda, huzursuz olduğumda ve çılgılık atacak kadar mutsuz olduğumda, nereye gittiğini görmek için birine tırmandım. Bugün eşarpları geri çekip tekrar açtım ve içeri girdim. Dizim zonkluyor ama aldırmiyorum. Dizim her ağrıdığında dursaydım, yatağımdan hiç çıkamazdım. İçeri tırmanıyorum ve vücudumun ağırlığını sakat bacağımdan uzak tutmaya çalışarak ilerliyorum. Kanal sistemi hemen dönüp binanın dış duvarının etrafından dolanıyor ve bir sonraki iniş birkaç oda ötede, eski ofislerden birinde.

Ben de oraya gidiyorum. Izgara orada yok, çünkü aylar önce çıkarmıştım. Claudia fark etmedi, çünkü bu yöne hiç gitmez. Binanın kendi küçük köşesinde kalıyor. Binanın geri kalanı harap ve işe yaramaz, ama burada istediğim bir şey var.

Bir penceresi var.

Kanaldan kayarak çıkıyorum ve odaya giriyorum. Zemin gıcırdıyor ve bazı noktalarda biraz yumuşak bir his veriyor, bu yüzden ağırlığımı dengeleyip ilerlerken dikkatli oluyorum. Bu eski ofiste kırık dökük, devrilmiş masalar, birkaç bilgisayar ve fotokopi makinesinin kalıntılarına benzeyen bir şey var. After'da işe yaramaz ıvır zıvırlar. Kimsenin ofisi yok, kimse evrak işleriyle uğraşmıyor ve kimse bilgisayar kullanmıyor. Yanlarından geçip pencereye doğru ilerliyorum.

Tozlu, kir ve külle kaplı ama dışarıyı görebiliyorum. Ve buradan, kilometrelerce uzağı görebiliyorum. Hiç esinti yok ve bu oda da benimki kadar boğucu ama manzara nefes kesici. Birkaç silindiri eksik bir sandalyeye ağır ağır oturuyorum ve manzarayı seyrediyorum.

Ve yaptığım kötü şeyi düşünüyorum.

Kız kardeşimin arkadaşı Emma ve ejderhası Zohr'a yardım ederken, Zohr'un düşmanı Azar adında kötü bir ejderha adamı ortaya çıkarmak için beni koku tuzağı olarak kullandılar. Tüm detayları bilmiyorum-Claudia beni güvende tutmak için benden pek çok şey saklıyor. Ama odamdan çıkıp açık havaya çıkmak için elime geçen birkaç fırsattan biriydi. Ve... Kimse bakmazken külotumu çalıların arasına düşürdüm.

Birinin onları bulma düşüncesi yüzümü kızartsa da külotlar mükemmeldir. Kokumu en çok alan giysi onlar, ayrıca küçük ve saklaması kolay. Kokumla... başka bir ejderha beni bulabilir. Çiftleşmemiş biri.

Sonra gelip beni kurtarabilir, tıpkı Rapunzel'in kulesinden kurtulması gibi. Beni kız kardeşimin eşinin onu sevdiği gibi sevebilir ve ben de güvende ve el üstünde olurum. Bir daha asla bu bunaltıcı kutunun içinde güvende olup olmadığımı merak ederek uzun bir gün geçirmek zorunda kalmayacağım. Kız kardeşimin sahip olduğu şeye sahip olacağım.

İşte buradayım. Gel ve beni bul, diye dünyaya sesleniyorum, elimi pencereye dayayarak. Eğer dilemek ve umut etmek düşünceleri dünyaya taşıyabilseydi, benimkiler içlerine akıttığım tüm ihtiyaçlarla hızlı bir mermi olurdu.

Eminim dışarıda bir yerlerde benim için biri vardır, en az benim kadar yalnız ve sevilecek birine ihtiyaç duyan bir ejderha.

RAST

Insan kovanının üzerinde uçarken bir pençemin etrafına sardığım küçük bir kumaş parçasını tutuyorum ve kokusu soluk pembe kumaşın üzerinde olanı arıyorum. Kokusu beni esir alan kişiyi.

O hafif, çekici koku zamanla soldu ama önemli değil. Onu ezberledim ve her yerde tanıyabilirim. En çılgın anlarımda bile bir hedefim olduğunu hatırlatması dışında hürdanın kendisinin bir önemi yok. Bu yüzden onu hep yanımda taşıyorum. Onu bulduğumdan beri ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Üç gün mü? Otuz mu? Düşüncelerim için zaman anlamsız. Günler duman ve kana susamışlık içinde akıp gidiyor.

Önemli değil. Onu bulana kadar dinlenmeyeceğim. Eşimi.

Yüzünü ya da adını bilmesem bile pembe parçanın kokusu bana onun hakkında pek çok şey söylüyor. Genç olduğunu, doğurgan olduğunu ve çiftleşmemiş olduğunu biliyorum. Drakoni olmadığını biliyorum. Ve başka bir erkek tarafından dokunulmadığını biliyorum, yoksa onun iddiasını koklardım.

Ama hiçbir şey yok ve bu yüzden ona sahip çıkan kişi olmayı hedefliyorum.

Sadece bir eş düşüncesi bile dağınık düşüncelerimi toparlamaya yetiyor.

Haftalar, aylar, hatta belki de yıllar süren delilikten sonra bana netlik kazandırıyor. Onun kokusunu içime çekmek bana yön veriyor, zihnimi dolduran vahşi, kana susamış düşünceler arasında bir berraklık tüneli gibi. Bir anlığına, kısa bir anlığına, kim ve ne olduğumu hatırlayabiliyorum.

Sonra koku kayboluyor ve ben bir kez daha kayboluyorum.

Yine de pes etmiyorum. Çılgın düşüncelerimin itiş kakışları arasında tek bir hedefe odaklanıyorum; eşimi bulmak. O burada bir yerlerde, bu insan kovanına yakın bir yerde ve ben de onu bulana kadar peşinden gideceğim. Her gün gökyüzüne çıkıyor, esintide onun kokusunun zayıf izlerini arıyorum. Hiçbir şey bulamayınca yere iniyor ve buradaki otların ve kayalık kalıntıların üzerinde gezinerek dünyayı saran sayısız koku arasından onun güzel ve hafif kokusunu seçmeye çalışıyorum.

Buralarda bir yerde. Onu bulacağım.

Hurdayı burnuma götürüp bir kez daha derin nefes alıyorum. Sonra kanatlarımı kaldırıyorum ve rüzgârı yakalamaya çalışarak daha yükseğe uçuyorum. İçgüdülerim bana her yeri kontrol etmem gerektiğini söylüyor ve buna hem alçak hem de yüksek esintiler de dahil. Yüksekte bir şey olmadığında yeri süpürüyorum ve sonra alçakta insan kovanının kokusundan başka bir şey olmadığında, bir kez daha havalanıyorum.

Sonra onu buldum. Sadece bir iz, bir ipucundan fazlası değil, ama o burada. Bir yerde.

Rüzgârın içine dalıp onun koku izini takip ederek dönüyorum. O kadar hafif ki kolayca gözden kaçıyor... Tabii onun kokusu zihnime kazınmış, kanımda dolaşıyor. Silik olsa da onu alabiliyorum ve hevesle takip ediyorum.

Eşim çok yakın.

Gökyüzünde süzülüyorum ama ne kadar sert uçarsam uçayım, kokusu ne yaklaşıyor ne de güçleniyor. Silik ipliği sadece öyle kalıyor... silik. Bu sinir bozucu ama pes etmeyeceğim.

Onun burada olduğuna dair bir ipucum varken olmaz. Kanatlarımın altındaki hava kadar gerçek olduğunu ve sadece işkence görmüş zihnimin bir ürünü olmadığını.

Günlerce aynı bölgede dönüp duruyorum. En azından günlerce gibi görünüyor. Zaman akıp gidiyor ve bulanıklaşıyor. Az yiyorum ve az uyuyorum, çünkü hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.

onun kokusunu bulma şansım yok. Durmaksızın havadaki kokuları karıştırıyor, eşimin lezzetli kokusundan umduğum bir esintiyi arıyorum. Tekrar geçip gittiğinde, her şeyi bırakıp en yakın yüksek tüneğe uçuyorum. Orada oturup onun kokusunu içime çekiyorum.

Eşimin kokusu tek başına değil. Ona başka bir dişi eşlik ediyor... çiftleşmiş bir dişi. İkinci dişinin kokusunda drakoni'nin zengin notalarını seçebiliyorum. Onunla ilgilenmiyorum ama bu eşimin neden bu kadar zor bulunduğunu açıklıyor. Bir drakoni erkeğinin kokusu ikinci dişinin kokusuyla iç içe geçerken, eşimi koruduklarını fark ediyorum.

Hayır... Onu benden saklıyorlar.

Öfke zihnimin arkasında kaynıyor, öfkeye doğru fokurduyor. Bu yüzden onu bulamıyorum. Onu benden uzak tutmak için saklıyorlar. Kokuları takip ediyorum, çiftleşmiş dişinin kokusuna kilitleniyorum. Daha güçlü, esintide bulması daha kolay ve birkaç saat içinde yuvalarının yerini tespit ediyorum. Uzun, parmak benzeri yapılardan birinin tepesinde bir tünek. Yaklaştığımda erkek bölge uyarısı yapıyor ve ben de uzaklaşıyorum.

Şimdilik.

Eğer çiftleşen dişi buradaysa, benimki de yakınlarda olacaktır. Onu sahiplenmemi bekliyor olacak. Onu hayal ediyorum, pençeleri kıvrılmış, pulları çiftleşme ihtiyacıyla kıpkırmızı parlıyor, bakışlarını benimkilere kaldırdığını hayal ediyorum, belimi tutuşturmak ve ruhumu heyecanlandırmak için bir meydan okumayla.

Ama diğerleri onu saklarsa ona ulaşamam. Bölgesini ve dışısını koruyan bir erkeğe saldırmaya cesaret edemem. Kısa bir mesafe ötedeki yakın bir tüneğe geçip yerleşiyorum, kanatlarımı vücuduma yaslayıp bekliyorum. İzleyeceğim. Kokulara dikkat edeceğim.

Ve doğru zaman geldiğinde, saldırıp dişimi ortaya çıkaracağım, onu havalanmaya ve savaş formuna girmeye zorlayacağım. Bunu yaptığımda, o benim olacak.

AMY

BOOM.

Ses beni derin uykumdan uyandırdı. Yatakta doğruldum, kafam karışmıştı. İçerisi sıcak.

Odamdaydım, tenim terden yapış yapıştı ve ilk başta ne olduğundan tam olarak emin değildim. Belki de kötü bir rüya? Bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve yatağımın başucundaki muma uzanıyorum. Bunu yaparken, duvarları sarsan trompet gibi, öfkeli bir ses duyuyorum.

Bir ejderha. Bugling.

Kalbim boğazımda düğümleniyor ve mumu tamamen unutarak duvara yaslanıyorum. Sağlam bacağımı vücuduma doğru çekiyorum, sanki bir şekilde beni saldırıdan koruyacakmış gibi. Neler oluyor? Kael ne yapıyor? Sırtımı duvara vererek yatakta büzülüyorum ve kendimi olabildiğince küçük göstermeye çalışıyorum. Eğer Kael ve Claudia kavga ediyorsa... ama onlar asla kavga etmezler. Anlamıyorum.

Bir dakika sonra biri kapıma vurdu. "Amy! Amy, beni içeri al!" "Claudia?"

Yataktan seslendim. "Neler oluyor?"

"Acele et ve beni içeri al!" diye sesleniyor, sesi hem sabırsız hem de endişeli çıkıyor. Kapıya tekrar vuruyor ve ben onun sabırsızlığını hissedebiliyorum.

Yataktan kalkıp kapıya doğru koşuyorum, bu kadar hızlı hareket etmenin bacağıma gönderdiği acıyı görmezden geliyorum. Oraya ulaşmayı başarıyorum, karanlıkta kilitleri kurcalıyorum ve kapı açılır açılmaz kız kardeşim içeri düşüyor. Elinde uzun ve karanlık bir şey vardı, bir av tüfeği.

Neler oluyor?

"O bir silah mı?" Şoktan nefesim kesilmiş bir halde fısıldıyorum. Ejderhalara karşı işe yaramıyorlar. "Kael'i mi vuracaksın?"

"Ne? Asla!" Kapıyı arkasından iterek kapatıyor. "Bunu kilitlediğine inanamıyorum. Bunu bir daha yapma. Buraya attığı taşlardan biriyle neredeyse çivileniyordum."

Kız kardeşimin yorumu karşısında hissettiğim öfke dalgasına karşı koyuyorum. Bu şekilde, mahremiyet hakkımı elimden mi alacaktı? Sırada ne var? Onların yatağının dibinde mi uyuyacağım? Yine de bunu söylemiyorum - stresli olduğu çok açık. "Neler oluyor?" Tekrar soruyorum.

"Dışarıda bir ejderha var" dedi ve beni kapıdan geri çekti.

kendisi. Karanlıkta yalnızız ve uzun bir süre ölüm sessizliği var, tek ses nefes alış verişlerimiz.

Ve sonra ejderha tekrar trompet çalıyor, bir an önce kulakları yırtan bir BOOM daha odayı sarsıyor. Şiddetinden yerler sarsılıyor ve ben nefes nefese kalıp dengemi sağlamak için kız kardeşime tutunuyorum. Ben daha konuşmadan ikinci bir ejderha öfkeli bir borazan sesi çıkararak diğerine meydan okuyor.

İki ejderha.

"Saldırıya uğruyoruz," diyor kız kardeşim ekşi bir sesle. "Diğer ejderha binaya taş atmaya başladı. Aslında sadece taş değil. Daha çok lanet kayalar gibi." Claudia'nın sesi korkmuş değil, sadece sinirli geliyor ve ben onun bu kadar sakin olmasını kıskanıyorum. "Onun olayı ne bilmiyorum. Kael burada çiftleşmiş bir çiftin yaşadığının kokusunu alabilmesi gerektiğini söylüyor."

Kız kardeşimin kolunu tutuyorum, düşüncelerim hızla akıyor. Karanlık olduğu için yüzümü göremediğine seviniyorum çünkü duygularımı pek iyi saklayamayacağımı tahmin ediyorum. Başka bir ejderha bize saldırıyor.

Acaba benim için mi geldi?

Korkum umutla karışıyor. Neden aşağıya taş attığını bilmiyorum ama Claudia ve Kael'in kokusu her yerde olmasına rağmen bu binaya saldırmasının nedeni ben olmalıyım? Yine de kız kardeşim ne yaptığımı bilmemeli - eğer külotumu öğrenirse, beni asla rahat bırakmaz. Koruyucu tarafı devreye girecek ve sonsuza dek kapana kısılmış olacağım.

"İkinci bir ejderha... Sence ne istiyordur?" Sesimi olabildiğince sakin tutmaya çalışıyorum ama biraz titriyor.

Claudia karanlıkta homurdanıyor ve kolumu okşuyor. "Onlar deli, unuttun mu? Kim bilir ne istiyordur. Belki de burayı evi olarak hayal ediyordur. Merak etme. Kael her şeyi halledecektir."

"Kael onunla konuşuyor mu?" Merakla soruyorum. "Ne diyor?"

"Cevap vermiyor," diyor kız kardeşim ve sesindeki sıkıntıyı duyabiliyorum. "Her zamankinden daha deli olmalı. Hadi ama. Yatağın nerede? Gidip oturalım, böylece bacağını dinlendirebilirsin."

İkiye bölünmüş durumdayım; bir yanım kapıdan çıkıp ejderhaya bakmak istiyor. Ya o haklıysa ve ejderha bana göre değilse? O sadece çılgın ve saldırıyor çünkü... şey, çılgın? Bana Kael'in ona bu dünyanın ejderhaları ne kadar delirttiğini gösterdiğini söylemişti, bu yüzden bunun onlarla ilgili bir şey olduğunu biliyorum. Sadece kana susamış ve zalim olmak için zalim değiller. Gerçekten akıllarını yitirmişler ve hissettikleri öfke ve acıyı paylaşmak için nasıl saldıracaklarını biliyorlar.

Kulağa çok korkunç geliyor.

Bu da bir ejderhayı "eşim" olarak almam için başka bir neden - o beni kurtarabilir, ben de onu kurtarabilirim.

Tabii ki bunu iyi düşünemedim. Eğer bu ejderha gerçekten benim için buradaysa, Claudia'yı yaptığım şeyden haberdar etmeden ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Ya Kael saldırı altındayken beni çatıda kız kardeşim olmadan görürse? Beni yakalayıp güvenli bir yere atacağından hiç şüphem yok.

Bu ejderhaya neler olduğunu anladığımda, eğer o benimse, bir şekilde onlardan uzaklaşmalıyım ki onunla birlikte kaçabileyim. Gerçi bunu nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyorum ve bacağım ağrıdan zonkluyor, bu yüzden kız kardeşimin elini tutup onu yatağa götürüyorum. Kenarına oturuyorum ve kötü durumdaki dizimin ne kadar iyi olduğunu görüp rahatlıyorum. Asla uzun süre ayakta duramıyorum ve kapıya doğru koşmak sadece daha da kötüleştirdi. Claudia yanıma oturduğunda yatağın biraz çöktüğünü hissediyorum, sonra da silahın metalik tıngırtısı karyolama sürtünüyor. "Silah ne için?" Kız kardeşime soruyorum. "Ejderhalara silahla zarar verilemeyeceğini sanıyordum."

"Gerçekten yapamazlar," diye mırıldanıyor. "Çoğunlukla bir binicisi olmadığından emin olmak için. Yeterince alçalırsa ve üçüncü göz kapağı gözlerini korumazsa, onu kör edebiliriz. Ama bu büyük bir ihtimal." Omzuma vuruyor. "Yine de bir silahla kendimi daha iyi hissediyorum."

Bilmiyorum. Şimdi kız kardeşimin ejderhamı, yakışıklı, vahşi prensimi kör ettiğini hayal ediyorum. "Onu kullanma, tamam mı?" Fısıldıyorum, karanlıkta elini bulup sıkıca kavıyorum. "Lütfen kullanma."

"Korkma," diyor Claudia rahat bir sesle. "Ben seni koruyacağım ve Kael de ikimizi koruyacak."

Endişelendiğim şey bu değil.

Sessizlik geçiyor. Bir an sonra, yüksek sesli ve metalik bir şey çatıya çarparak ikimizin de sıçramasına neden oluyor. "Araba," diyor kız kardeşim. "Adamım, bu piç çok kararlı."

"Kael onunla konuşabilir mi? Onunla anlaşabilir mi?" Endişeyle soruyorum. Aşık bir ejderha... sevgilisine araba fırlatmaz, değil mi? Bu romantizmden çok deliliğe benziyor, bu da gerçekten tehlikede olduğumuz anlamına geliyor.

"Hayır. Yanıt vermiyor. Kael biraz akıllı başında olduğunu söylüyor ama saldırmayı durduracak kadar değil." Elimi sıktı. "Güvendeyiz. Söz veriyorum."

Karanlıkta başımı sallıyorum ve elini sıkarak karşılık veriyorum. Keşke dışarıdaki ejderhayla nasıl iletişim kuracağımı bilseydim. Ne istediğini sormak için. Benim için gelip gelmediğini görmek için. Ama bunu yapmanın bir yolu yok, o yüzden tek yapabileceğim burada Claudia'yla karanlıkta oturup beklemek. "Kael çok mu kızgın?"

"Her şeyden çok sinirliydi," diyor bana, sesinde bir parça eğlence var. "Biz... kucaklaşıyorduk."

"Bana daha fazla anlatma," diyorum hızlıca, çünkü şimdi gözümde canlandırıyorum. Sadece kıkırdıyor.

Tehlikedeymişiz gibi gelse de geç oldu ve hava karardı. Claudia sessizliğini korurken, Kael'le konuşmaya kilitlenmiş bir halde omzuna yaslanıyorum. Seyrek olarak yaptığı güncellemelerden Kael'in binanın tepesine tünediğini ve diğer ejderhanın çok yakın uçmasını engellediğini biliyorum. Bütün gece başka bir araba ya da kaya düşmedi ve şafağı beklerken kız kardeşimin yanında uykuluyorum... ya da ejderhanın gitmesini.

Ne olmasını istediğimi bilmiyorum. Gitmesini istemiyorum... ama saldırmaya devam etmesini de istemiyorum. Bir ejderha kokumu alabilsin diye külötümü çıkarmaktan daha ilerisini düşünmedim ve şimdi bir hata yaptığımdan endişeleniyorum.

"Ejderha gitti," diye mırıldanıyor Claudia, tam ben yeniden uykuya dalmak üzereyken.

"Güvenli."

"Oh, tamam," diye fısıldıyorum o ayağa kalkarken. "Ben... Kael iyi mi?"

"Öyle," diyor bana. "Bugün buradan ayrılmayacak. Yakınımızda kalacak ve yeni arkadaşımız geri dönerse diye ava çıkmayacak."

Ve şimdi de Kael'in sırf bizi korumak için, benim hatam olduğundan şüphelendiğim halde, onsuz kalacağı için kendimi suçlu hissediyorum.

"Diğerinin ne istediğini öğrendi mi?"

"Hayır," diyor kız kardeşim ve sesinde alaycı bir ton var. "Onlarla dolu bir dünyada başka bir çılgın ejderha daha. Biraz uyu."

O gittikten sonra yatağıma geri kıvrılıyorum ve Kael'in çatıya inerken çıkardığı hafif gümbürtüyü ve ona seslenen kız kardeşimin sesini duyabiliyorum. Sonra ortalık sessizleşiyor ve yatağa geri döndüklerini hayal ediyorum... sarılmak için.

Ve bir kez daha yapayalnızım.

Kız kardeşim ertesi gün öğle yemeğinde "O EJDERHA BURALI DEĞİLDİ" dedi. "Tortilla'n nasıl?"

Sanki böyle bir bomba atıp dikkatimi dağıtmayacak mı? Olabildiğince hızlı çiğniyorum. "Kuru ve tıknaz. Um-"

"Kahretsin," diyor Claudia hayal kırıklığıyla. "Biraz mısır öğütmek kadar basit olacağını umuyordum. Belki de değildir."

Yutkunmalarım arasında ona "Hâlâ iyi," diyorum ve suyumu ağır ağır içiyorum. Asıl konuya dönme zamanı geldi. "Peki Kael ejderhanın buralardan olmadığını nereden biliyor?"

"Zihni tanımıyor. Bu bölgede karşılaştığımız bir çift olduğunu biliyorsun," diyor ve tortillasından bir ısırık aldıktan sonra burnunu kırıstırıyor. "Tanrım, bu korkunç."

"Çok... klişe," diyorum. Seçici olamam. Yemek yemektir ve ne kadar kuru ve tuhaf olursa olsun yerim. Yine de söylediği şeyi düşünüyorum. Eğer ejderha buralı değilse... belki de benim değildir. Belki de kimse benim

ve hala fark edilmeden çimlerin üzerinde oturuyorlar. Belki de hiç kimse onları bulamayacak ve yok olup gidecekler.

Benim gibi. Tanrım, ne iç karartıcı bir düşünce.

Claudia tavada tortillasını çeviriyor, konsantrasyonla kaşlarını çatıyor. After'da bulamadığımız eski yiyecekleri yeniden yaratmaya kararlı. Sanırım bunun bir kısmı hamileliğinden kaynaklanıyor ama herkesin bir hobisi olmalı, değil mi? Benimki... kıyafet dikmek, okumak, odamı dekore etmek ve umutsuzca değişiklik istemek.

Gürültülü bir kanat çırpışı duyuluyor ve ardından Kael savaş formuyla tepemizde süzülüyor. Rahatlamıyor ama tetikte ve hazır bir şekilde oturuyor, gökyüzüne bakarken gözleri dönüyor. Claudia bir an ona bakıyor ama sonra dikkatini tavaya verip bıyık altından kıkırdıyor. Aynı anda hem kıskançlık hem de yalnızlık duygusuna kapılıyorum. Burada kız kardeşimle güvende olduğum için mutlu olmalıyım. Tek istediğim bu değil miydi?

Bunun yerine, kendimi üçüncü teker gibi hissediyorum. Sanki sürekli sohbetin dışında bırakılıyormuşum gibi. Bunun Claudia'nın hatası olmadığını biliyorum. Ejderhaların telepatik olması ve benim Kael'i duyamamam onun elinde değil. Ama bu durum, kendime ait biri olmasını daha da çok istememe neden oluyor. "Sence geri dönecek mi?"

"Hmm?" Kız kardeşim bana bakıyor. "Oh, ejderha mı? Umarım değildir. Kael'in çatıya attığı tüm çöplerden kurtulması sonsuza kadar sürdü." Ejderhasına bakıyor ve ona öyle mutlu, öyle memnun bir gülümseme veriyor ki içim acıyor.

Claudia için "kötü" bir gün bile artık o kadar kötü değil. Kael yanında olduğu sürece mutlu.

GEÇ OLDU, odamda mum ışığında kitap okuyordum ki uzaktan şiddetli bir kükreme sesi daha duydum. Claudia elinde tüfekte odama girdiğinde kitabımı bir kenara iterek doğruldum.

"Geri döndü," diyor acımasızca.

AMY

T Yeni ejderha bir kez daha gitmeden önce neredeyse şafak sökene kadar kalıyor. Üst üste iki gece uykumuzu böldü ve kız kardeşimin gözlerinin altında derin halkalar var.

Kanıtla. Ertesi gün ruh hali daha az neşelidir ve Kael'e endişeli bakışlar atar.

"Her şey yolunda mı?" Kahvaltı ederken tereddütle sordum. Çok fazla parfümle yıkandığım için yumurtanın tadını alamıyorum. Kael bana bakmaya devam ediyor ve kız kardeşimin ifadesi gergin. Yemek için dışarı çıkmama izin verilip verilmeyeceği konusunda tartıştıklarından şüpheleniyorum. Tartışmayı kız kardeşimin kazanmasına sevindim; bütün gün dışarı çıkmadan kapalı kalma düşüncesi neredeyse bir kafeste olmak gibi. Ne kadar güzel bir kafes olduğu önemli değil, yine de bir kafes.

Claudia sadece başını sallıyor ve benimle oturuyor. Yemek yemiyor, bu da normalden daha stresli olduğunun bir işareti. "Halledildi."

Tepedeki ejderha homurdanıyor, sesi neredeyse alaycı.

Uh oh. Kız kardeşimle arkadaşı arasında gidip geliyorum. Bu konuda taraf seçmek istediğimden tam olarak emin değilim. "Halledildi mi? Yani bir sorun mu var? Öylece geçip gitmiyor mu?"

Kız kardeşimin yüzündeki o mesafeli, içe dönük ifade bana bir kez daha özel bir konuşma yaptığını söylüyor. Normalde Kael tüm gün boyunca ejderha formunda olmaz, bu da benim ilk ipucum olmalıydı. O zaman hâlâ tetikte, hâlâ bizi korumaya çalışıyor.

"Geri dönecek mi?" Kız kardeşime soruyorum, onu teşvik etmeye çalışıyorum.

Claudia'nın ağzında ince bir çizgi oluşuyor ve kafamı kaldırdığımda Kael'in onu izlediğini görüyorum. Kanatlarını karıştırıyor ve ayaklarının üzerinde kayıyor, sonra tekrar açık gökyüzüne bakıyor. Sesini duyar gibiyim: "*Ona sen söyle*" ya da buna benzer bir şey söylüyor. Kesinlikle bir tür tartışmanın arasına girmişim gibi hissediyorum.

"Kael senin kokunu aldığını düşünüyor," diyor kız kardeşim düz bir sesle. "Artık burası senin için güvenli değil."

"Ah." Arkama yaslanıp ellerimi kucacağında birleştiriyorum. Kalbim hem heyecan hem de endişeyle çarpıyor. Bir şeyler değişiyor... Sadece henüz ne anlama geldiklerinden emin değilim. "Kokumu mu almış?"

Başını sallıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Seni bulana kadar geri gelmeye devam edecek, o yüzden buradan ayrılıp başka bir yere gitmemiz gerekecek."

Kız kardeşimin stresli olmaktan öte, üzgün olduğunu fark ediyorum. Bakışlarını odanın içinde gezdiriyor ve endişelendiği tek şeyin ben olmadığımı anlıyorum. Kael'le birlikte bu kulenin tepesinde kurmaya çalıştığı hayat. Aylarını bir şeyler edinmek ve bir yuva kurmak için harcadı ve o hamile. Tehlikede olan çok fazla şey var, sadece benim güvenliğim değil.

Sabote ettiğim güvenliğim. Birden kendimi çocuksu bir pislik gibi hissettim. Bu olayda başka kimseyi düşünmedim, değil mi? Sadece onun sahip olduğu şeyi istedim ve düşünmeden hareket ettim. Şimdi ben yaptıklarımı itiraf etmezsem ve her şeyi olurlarına bırakmazsam kız kardeşim bunun bedelini ödemek zorunda kalacak.

Ama ona baktığımda kelimeler boğazımda düğümleniyor. Eğer ona ne yaptığımı söylersem... bana çok kızacak. Hayal kırıklığına uğrar. Henüz ona söylemeye cesaret edemiyorum. Belki... belki bunu yazarım, düşüncelerimi toparlarım. "Anlıyorum. Gitmek zorunda mıyız? Burada bir evin olması için çok çalıştın."

After'da çalışan herkes "ev "in bir insan için ne kadar önemli olduğunu bilir. Sonra

Fort Dallas'ta korku içinde, aç, sefil ve sürekli bir sonraki öğününüzün nereden geleceği ya da ilaç veya uyuyacak bir yer için neyi takas etmek zorunda kalacağınız konusunda endişeli yaşamak? Ev eşyadan daha fazlasıdır. Emniyet ve güvenlidir ve ben bunları kız kardeşimden aldım. Kendimi inanılmaz derecede suçlu ve üzgün hissediyorum. Bunu onun için mahvettim.

Sanki o kadar da kötü değilmiş gibi gülümsemeye çalışıyor. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Yeni ve güvenli bir yer bulacağız ve her şeyi yeniden kuracağız."

Ya bizi oraya kadar takip ederse? Bunu sormuyorum. Fiziksel olarak zaten olduğumdan daha fazla parfüm kullanabileceğimi sanmıyorum. Tadı yumurtalarım, burnumda, her şeyimde. Claudia'nın beni güvende tutmak için çok uğraştığını biliyorum, bu da benim bencilce davranışlarımı daha da kötüleştiriyor. "Peki ya diğerleri? Ejderhayı kovalamaya yardım edebilirler mi?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor, çünkü ikilemde kaldım. Onun kovalanmasını istemiyorum. Onunla tanışmak istiyorum. Onu selamlamak ve eşi olduğumu anlayınca gözlerinin sevinçle parlayışını izlemek istiyorum.

Aynı zamanda kız kardeşimin mutsuzluğu da içimi kemiriyor.

"Diğerleri mi?" Claudia yineliyor ve sonra başını hafifçe sallıyor. "Sasha ve Dakh okyanustalar ve haftalarca dönmeyecekler. Zohr da gelip yardım etmeyi teklif etti ama biliyorsun kanatları pek iyi değil. Geride kalıp Emma'yı koruması gerekiyor. Diğer ejderha çok büyük ve Zohr yerde dezavantajlı. Bir kavgada pek yardımı dokunmaz."

"Yine de," diyorum zayıfça. "İkiye karşı bir..."

"Ya da sadece taşınabiliriz." Claudia'nın sesi net, sanki bu konuda tartışmamız bitmiş gibi. "Bugün eşyalarını topla ve yarın sabah yola çıkıp kalacak yeni bir yer aramaya başlayalım."

Yarın. "Bu kadar hızlı mı?"

"Beklemenin anlamı yok," dedi kız kardeşim.

Hayır, sanmıyorum. Tamam o zaman. Bir gün. Bir şekilde ejderhaya ulaşip onunla konuşmam için bir gün. Bitmek bilmeyen saldırılarını durdurmak için. Böylece kız kardeşim evini terk etmek zorunda kalmayacak. Ve bundan da öte, yoldaşı olacağım adama, yani ejderhaya merhaba demem için.

Külotumu bulan o olmalı. Beni istiyor. Bu düşünce beni muhtemelen olması gerekenden daha fazla ne elendiriyor.

SADECE küçük bir çantaya yetecek kadar eşya koyuyorum. Bunun nedeni Claudia ve Kael'in evlerinden kaçmak zorunda kalmalarını gerçekten istememem olabilir. Seyahat etmem gerektiğinde yanıma birkaç küçük ihtiyaç alabilece im kadar b   k bir  anta. İçinde bir elbise, dizim için bir sargı, bir di  fırçası, bir tarak ve saklad ım çok değerli bir kutu tampon var. İçine "her ihtimale karşı" bir bıçak ve birkaç paketlenmiş atı tırmalık atıyorum çünkü hazırlıklı olmak istiyorum. Gerçekte muhtemelen hiç tanımad ım bir ejderhayla ka acakken, bir gecelik çanta gibi bir şey hazırlamak biraz saçma geliyor.

Aslında bu kulağa daha da saçma geliyor.

Yanıma yedek bir sütyen ve külot ile kitabımı da alıyorum. Sonra çantam hantalla maya ba lıyor, ben de  ocukmu um gibi yata ımın altına saklıyorum ve geceyi bekliyorum.

Huzursuz ve gerginim ve kız kardeşim takılmak için a a ı indiğinde, Kael'in geri gelip alacağı mobilyalardan ve geçici olarak kalmamız için olası yerlerden bahsederken, yırtık giysi parçalarını battaniyeye dikmeye konsantre olmaya çalışıyorum. Eski Dallas'ın di  mahallelerine daha yakın bir yere taşınmak isteyip istemediklerinden emin değil, çünkü daha az drakonik rekabetle avlanmak Kael için daha iyi olabilir, ama aynı zamanda Sasha ve Dakh'ın yuvasından, Emma ve Zohr'dan da çok uzaklaşmak istemiyor.

Bunu anlıyorum. Ejderha ve hamilelik konusunda kendisiyle aynı şeyleri yaşayan arkadaşlarına yakın olmak istiyor. Sempatı duyabilir ve dinleyebilirim, ancak bu iki konuda da gerçekten tavsiye veremem, bu yüzden neden yakın kalmak istediğini anlıyorum. Ejderha sürücüsü kadınlardan oluşan kendi küçük a larını kurdular. Bu da benim dı land ım bir başka küçük şey. Kötü niyetli bir şekilde değil elbette. Claudia dışlanmış hissetti imi d   nseydi incinirdi. Ama kendi ejderha-adamım olmadan beni dahil etmenin bir yolu yok.

Ve... heyecanlıyım.

Bir ejderhanın burada olduğunu düşünmek. Benim için. Biri beni sevecek ve koruyacak kadar istiyor. Sadece kız kardeşimle kıyaslandığında bir erkek olması farklı. Ben After'da büyüdüm, bu yüzden hiç gerçek bir ilişkim olmadı. Yarık olduğunda ortaokuldaydım. Ondan sonra Fort Dallas'taydık ve bir ilişki yaşamak aklımın ucundan bile geçmedi çünkü oradaki tüm erkekler ürkütücüydü ve kendimi güvensiz hissetmeme neden oluyordu. Sadece elle taciz edilmek isteseydim, kötü bacağıma rağmen istediğim erkeği seçebilirdim. Ama birinin beni sevmesi ve benimle ilgilenmesi? Hiç şansım yoktu.

Kız kardeşimin Kael ile görüşmesi hakkında söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. Ayrıntıları öğrenmeye çalıştığımda pek çok detayı atladım ama ana hatlarını biliyorum. Milisler tarafından terk edilmiş bir binanın tepesinde zincirlenmişti. Kael onun kokusunu almış, önüne inmiş ve değişmiş. Oradan sonra birbirlerine aşık olmuşlar. İletişim engelini nasıl aştılar bilmiyorum ama kız kardeşimin kokusunu almak bile Kael'in zihnindeki şalteri bir şekilde delilikten akli başında olmaya çevirmiş olmalı. Sanki benimle paylaşmadığı bir parça eksik ama ne olduğunu anlayamıyorum. Kael onu sevmekten başka bir şey yapmıyor, bu yüzden endişelenmiyorum.

Umarım kötü bacağım ejderhamın beni daha az sevmesine neden olmaz. Endişeyle dizimi ovuyorum. Yarık sırasındaki kaos zamanında kırılmıştı ve yardım edecek doktor yoktu. Aklımı başımdan alan o korkunç acı dolu günleri ve acı çekmeden yatmaktan başka bir şey yapamadığım haftaları hâlâ çok net hatırlıyorum. Kötü bir şekilde iyileşti ve parmaklarımı bacağımda gezdirdiğimde, yukarı kalkmış yara dokusunu ve ardından kemiklerin kötü bir şekilde iyileştiği dizimin hemen altındaki topuzlu kıvrımı hissedebiliyorum. O zamandan beri ağrıyor ama hayatta olduğum için şanslıyım. O dönemde çok kişi öldü. Ama Claudia güçlü, sağlıklı ve çok akıllı. Sasha çok güzel. Emma güçlü ve güzel. Ejderhalar güçlü bir eş istiyorsa, benimki beni reddederse ne olur?

Sadece başına bela açıyorsun Amy. Korkularımı yutuyorum. Oyalanıyorum, çünkü hayatımın bir sonraki bölümüne adım atma konusunda biraz endişeliyim. Umarım kız kardeşim anlayışla karşılar. Masanın üzerine ejderhamla buluşmaya gittiğimi, güvende olduğumu ve beni takip etmemesini açıklayan bir not bıraktım. Umarım o ve Kael beni dinler.

Artık oyalanmak yok, diyorum kendime. Gitme vakti geldi.

Derin, sabit bir nefes alıyorum. Bunu yapabilirim. Cesur olabilirim. Yalnızlığım

korkumdan daha güçlü. Yatağımdan kalkıp kapıya doğru ilerliyorum ve dinliyorum. Hiç ses yok. Claudia'nın ejderhayı beklemek istediğini biliyorum ama hamilelik onu yordu ve sanırım Kael onu bir süre dinlenmeye ikna etti çünkü benden önce yattı. Onun da etrafta dolaştığını duymuyorum, bu yüzden onunla birlikte olduğundan şüpheleniyorum. Her ihtimale karşı kapımı aralayıp dışarı bakıyorum. Kimseyi görmeyince kapımı sessizce tekrar kapatıp kilidi atıyorum, çünkü bana kazandıracağı birkaç dakikaya daha ihtiyacım olabilir. Kael nasıl olsa her şeyi erimiş cürufa dönüştürebilir.

Bunu yaptıktan sonra yatağıma dönüyorum ve ayakkabılarımı giyiyorum. Burada binanın etrafında giydiğim sandaletlerimi değil, gerçek, sağlam, bağcıklı ayakkabılarımı. Tenime sert geliyorlar ama Claudia'nın "her ihtimale karşı" onları yanıma aldırmasına memnunum. Çantamı alıp omzuma atıyorum, sonra da eşarpları kenara çekerek gizli ızgarama yöneliyorum. İçerisi karanlık ve yanımda mum taşımaya ya da el fenerimi kullanmaya cesaret edemiyorum ama yolu ezbere biliyorum. Sürünerek içeri giriyorum ve yavaşça "gizli" odama, pencereli olana doğru ilerliyorum.

Diğer tarafa geçtiğimde o kadar gerginim ki hava kanalından yarı düşüp yere çakılıyorum. Kötü durumdaki bacağımda şiddetli bir ağrı hissediyorum ve Claudia'nın -ya da daha kötüsü Kael'in- gelip her şeyi araştıracağından ve her şeyin başlamadan biteceğinden endişe ederek tamamen hareketsiz kalıyorum.

Yine de kimse gelmiyor ve birkaç gergin dakikadan sonra derin, ürpertici bir nefes daha alıp kendimi yerden kaldırıyorum.

Ay ışığı tozlu pencereden içeri süzülüyor ve şehrin kalıntıları gölgeden başka bir şey değil. Elektrik gibi şeylerin olduğu zamanların nasıl olduğunu düşünerek manzaraya yaklaşıyorum. Her yerde kümelenmiş binlerce ışık hatırlıyorum, manzarayı ateş böcekleri yatağı gibi süslüyorlardı ve o kadar parlaklardı ki yukarıdaki yıldızları bastırıyorlardı. Şimdi, gece gökyüzü o kadar parlak ki kendi başına bir ışık gösterisi gibi ve karanlık ve davetkâr olmayan şehrin kendisi. Karanlıkta, yıkık binalar daha çok topraktan yukarı uzanan iskelet eller gibi görünüyor ve bu beni ürpertmeye yetiyor. Neyse ki yıldızlar o kadar parlak ki gece vakti gökyüzünü aydınlatıyorlar ve pencereye yaklaşıyorum.

Zor nefes alıyorum, gerginim. Dışarıda mı? Beni mi bekliyor? Düşüncelerimi hissedebiliyor mu? Yoksa pes edip gitti mi? Bu düşünce beni bir panik dalgasıyla dolduruyor. Lütfen, lütfen hala orada ol. Beni henüz terk etme. Ver

Bana bir şans ver.

Kokumun esintiye karışması için pencereden yeterince uzaklaşmalıyım. Etrafta olursa kokumu alır.

Sanırım.

Pencereyi inceliyorum. Birkaç camdan oluşuyor, ejderhalar, kıyamet ve her şey göz önüne alındığında tüm camlar bu kadar uzun süre dayandığına göre muhteşem derecede kalın ve sağlam. Her bir cam bir duvar kadar büyük ve birini nasıl açacağımdan tam olarak emin değilim. Dışarıdaki çıkıntı kolayca iki ayak derinliğinde, kötü dizimle bile üzerinde durabileceğim kadar büyük.

Elimi cama dayayıp kaşlarımı çatarak itiyorum. Katı bir his. Güçlü. Bunu nasıl açacağımdan tam olarak emin değilim. Ne yapacağım? Emma'nın yanında taşıdığı gibi bir beyzbol sopam yok. Olsaydı bile kıracak gücüm olur muydu emin değilim. Dikişe gelene kadar elimi cam boyunca gezdiriyorum. Dolgu macunu çatlak ve eski görünüyor ve bir hevesle çantamı omzumdan kaydırıp bıçağımı çıkarıyorum. Bıçağı derzin içine sokup aşağı doğru sürüklüyorum ve derz, kuru ve sert bir kir gibi dökülüyor.

İlerleme var!

Dikiş boyunca çalışmaya devam ediyorum, harcı kazabildiğim kadar kazıyorum. Ulaşabildiğim kadar yükseğe çıkıyorum, ancak tamamını alamıyorum, bu yüzden onun yerine alttan ilerliyorum. İşim bittiğinde pencere yine aynı görünüyor. Hayal kırıklığına uğramış bir halde elimi yumruk yapıp parmak eklemlerimi camın ortasına doğru itiyorum.

Ne umduğumu bilmiyorum - belki bir dürtme ya da camın hafifçe kayması bana doğru yolda olduğumu söyleyecekti. Bunun yerine, camın kendisi gıcırıyor ve ardından devasa levha gökyüzünden yuvarlanıyor. Eğilip, yüzlerce metre aşağı inerken dehşet içinde bakıyorum ve kaldırımdaki hafif şangırtısını, havayı dolduran kırık camların çınlamasını duyduğumda irkiliyorum.

Eminim bu kız kardeşimi uyandıracaktır.

O zaman hızlı hareket etsem iyi olur. Bıçağımı çantama geri koyuyorum ve açık havaya çıkıyorum.

Çıkıntı hemen yeterince büyük gelmedi. Devasa görünüyordu ve

camın diğer tarafında geniş. Bu tarafta mı? Beni yüzlerce metre aşağıya, aşağıdaki kırık kaldırıma düşmekten kurtarmaya yetmiyor. Duvara tutunup ayaklarımı sürüyerek ilerliyorum, kırım güvenlik için duvara yapışmış durumda. Buradaki rüzgar çılgınca ve bir an için uzun saçlarımı arkaya bağlamış olmayı diliyorum ama artık bunun için yapılacak bir şey yok. Hava da soğuk ve acaba normal, sade elbiselerimden başka bir şey mi giymeliydim diye düşünüyorum, çünkü eteğim bacaklarımın etrafında uçuşuyor.

Ejderhamın kokumu alması için daha ne kadar beklemem gerekecek acaba?

Gece gökyüzünü tarıyorum, ama her zamanki gibi boş görünüyor. Dakikalar geçtikçe endişelenmeye başlıyorum. Ya Claudia ve Kael beni burada ejderhamdan önce görürse? Bunu nasıl açıklayacağım? Tabii ki gelme de fark etmez... Kırılğan kalbim kırılabilir.

"Lütfen," diye fısıldıyorum havaya. "Gel ve beni bul. İyi bir eş olacağım, söz veriyorum. En iyi eş."

Tek ses etrafımda ılık çalan rüzgar.

Dizim zonklamaya başlıyor ve tünediğim çıkıntıya bakıyorum. Durumum daha endişe verici bir hal almaya başlıyor. Dizim kötüleşmeye devam ederse, tüm bacağım altımdan çıkabilir. Burası bunun olması için ideal bir yer değil, çünkü beni uçurumun kenarına gönderir. O zaman oturmayı deneyeyim mi? Yoksa içeri mi döneyim? Ağır bir şekilde duvara yaslanıyorum, vücudumla ilgili hayal kırıklığı hissediyorum. Claudia kadar güçlü olsaydım, bu bir sorun olmazdı-

Kanat çırpışları düşüncelerimi böldü.

Aynı anda hem sevinç hem de dehşet içinde, ejderhanın havada daireler çizerek binanın etrafında manevra yapmak üzere gözden kayboluşunu izliyorum. Tekrar görünene kadar nefesimi tutuyorum ve kuyruğunun sallanışını izliyorum. Bu o.

Bu benim ejderham. Eşim. Heyecandan titriyorum. Hayatımın değiştiği yer burası. O benim prensim, aşkım, koruyucum ve en iyi arkadaşım olacak. Kanatlarını açıp alçalırken ve tüneğimdeki yerime doğru süzülürken onu hevesle izliyorum. Dönen siyah ve altın rengi gözlerini, boynuzlardan oluşan hoş bir tepesi ve pırıl pırıl parlayan altın rengi pulları olan asil altın kafasını görebileceğim kadar yaklaşıyor. Oh. O kadar güzel ki. Onu görmek beni mahvediyor. Her şey çok romantik. Gelip beni kurtarmasına ihtiyacım vardı,

ve işte burada. O-

Bir anda, başka bir ejderha ona çarpar.

İkinci ejderha gelip ejderhamı boynundan yakaladığında uzun, beyaz dişlerini ve gece kadar siyah gözlerini zar zor görebiliyorum. Gökyüzünde yuvarlanmaya başlıyorlar ve ben korku çığlıklarımı bastırıyorum. Böyle olmaması gerekiyordu! Kanatların ve uzuvların telaşıyla havada dönmelerini izliyorum ve çok daha büyük ve çok daha tehditkâr görünen ikinci ejderha hala çenesini ejderhamın boynuna kilitlemiş durumda.

Ben izlerken, büyük, şeytani ejderha başını ileri geri savuruyor ve onu inanılmaz bir güçle sarsıyor. Korkunç bir kemik çatırdaması oluyor ve sonra çeneleri gevşiyor.

Ejderham onun avuçlarından kayıyor, kemiksiz. Yere yuvarlanıyor ve buradan bile öldüğünü anlayabiliyorum.

Kusacağım.

Gördüklerim karşısında midem bulandı, gözyaşlarımı tutamadım ve kırık pencereye doğru ilerlemeye başladım. İşler nasıl bu kadar çabuk ters gidebilirdi? Bir an içinde hayallerim paramparça oldu. Kendimi aşağıdaki kaldırıma saçılan pencere kadar yıkılmış hissediyorum. Akmayan gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor ama umurumda değil. Tek ihtiyacım olan beni pencereye geri götürecek kadar görüş. Ondan sonra ne olacağı umurumda değil. Ejderham öldü. Bir başkası tarafından öldürüldü.

Diğer ejderha bana doğru yaklaşırken kanat seslerini duyuyorum.

Hayır. Bunun olmasına izin veremem. Ejderhamın katilinin beni yakalamasını istemiyorum. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Panikle kendimi ileri attım.

Sonra kötü dizim iflas etti.

Bir anda acı duyuyorum ve çıkıntının beton kenarına yuvarlanıyorum. Tutunacak bir yer bulmak için çaresizce tırmanıyorum ama tutunacak bir şey yok. Ellerim kaba çıkıntının üzerinde işe yaramaz bir şekilde sıyrılıyor ve sonra düşüyorum.

Düşüyor.

Düşüyorum. Gözlerimi kapatıyorum. İşte böyle öleceğim.

Rüzgar değışir.

Bir şeye çarpıyorum - beton olacak kadar sert değil, ama rüzgârımı kesecek kadar sert.

Gözlerimi açıyorum... ve ikinci ejderhanın boğazına bakıyorum. Acımasız zaferinden dolayı hala kanla kaplı. Onun pençelerindeyim.

Beynimin algılayamayacağı kadar çok şey var. Dünya bulanıklaşıyor ve etrafım kararıyor ve tıpkı bir peri masalındaki kahraman gibi bayılıyorum.

RAST

Meşimin kokusu havada beliriyor, güçlü ve lezzetli, ikinci bir ejderhanın kokusu burnuma değmeden bir an önce.

Hırıltı boğazımda alçaktan başlıyor ve dinmiyor. Bir meydan okuyucu. Ona dokunmasına izin vermeyi reddediyorum. Önce onu yok edeceğim. O bana ait.

Öfkeyle kanatlarımı şiddetle cırparak rüzgârı itiyor ve kokusunun kaynağına doğru ilerliyorum. Burada, bu garip, uzun yerde olduğunu biliyordum ama ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Ona her yaklaştığımda kokusu kayboluyor, ejderhanın ve ona bağlı eşinin kokusuyla örtülüyordu. Onlar da gitmiyordu. Yuvalarına ne kadar taş atarsam atayım, büyük altın dışarı çıkmıyor ve eşini terk etmiyordu. Azmi kendi eşimi elde etme çabalarımı boşa çıkarsa da, bu durum ona karşı içten içe bir hayranlık duymama neden oldu. Ama pes etmedim... ve şimdi bu. O ortaya çıktı, ancak bir başkası onu çalmaya çalışmak için son anda rüzgarda belirdi.

Bu yapılmayacak. Onu almasına izin vermeyeceğim.

Diğer ejderha içeri dalmadan kısa bir süre önce onu görüyorum ve o kadar güzel ve mükemmel ki ruhumu sıcaklıkla alevlendiriyor. Bir ejderhanın pullarının altın renginde uzun saçları, ince, narin bir vücudu ve en

Hiç olmadığı kadar baştan çıkarıcı bir koku. Bir başkasının yaklaşmasına rağmen iki ayaklı formunda kalmaya devam ediyor. O zaman onunla savaşmak istemiyor mu? Tepkisi beni şaşırttı ama bu iyi bir şey; o halde onun iyiliği için savaşacak tek kişi erkek. Sanırım bekleyecek ve kazanana meydan okuyacak.

O galip ben olmayı planlıyorum.

Hırlayarak düşmanımın üzerine atılıyorum. Genç ve tecrübesiz olduğunu hemen anlayabiliyorum. Bir savaşçı gibi tepki vermiyor. Saldırım karşısında şaşıyor ve boğazını açık bırakıyor; ben de onu alıyorum. Çenemi boğazına kolayca geçiriyorum ve baskı uygulamaya başlıyorum. Boğazını parçalamam sadece birkaç dakika sürüyor ve sonrası an meselesi. Öldüğünü, yenildiğini biliyor. Tamamen gevşediğinde, boynumu kırbaçlayıp onunkini koparıyorum.

Kalp atışı kadar kısa bir sürede bitti. Kibirli aptal.

Küçümseyerek yere düşmesine izin verdim. O hiçbir dişiye değmez, hele benim mükemmel dişime hiç değmez. Kanatlarımı çırparak tekrar ileri atılıyorum, dişimle yüzleşmeye hazırım. Onun meydan okumasına hazırım. Bunu hevesle karşılıyorum, çünkü onu bir kez fethettiğimde... çiftleşebiliriz. Bu zaman kadar eski bir ritüel ve ruhum bunu arzuluyor.

Yine de beni şaşırtacak şekilde, dişim yüksek tüneğinden düşüyor, vücudu gevşiyor. Onun basitçe savaş formuna geçmediğini anlamam bir anımı aldı. Kanatlarımı ayarlayıp ona doğru uçuyorum ve onu havadan alıp koruyucu bir şekilde göğsüme bastırıyorum.

Bana baktı ve sonra gevşedi, bayıldı. Hasta mı? Korkmuş mu? Onu benden uzak tutan diğerleri ona zarar mı verdi? Bilmiyorum ama öğrenmek için onu buradan götüreceğim.

Neşeyle eşimi göğsüme bastırıyorum ve havada süzülerek onu götürebildiğim kadar uzağa uçuruyorum. Diğerleri peşimizden gelecektir ama bunun bir önemi yok. Önemli olan onun benim olması ve benim elimde olması. Savaş formuna büründüğünde, onu kendime ait olarak kabul edeceğim ve o zaman kimse onu benden bir daha alamayacak. Onu ağzıma doğru tutuyorum ve kokusunu derin derin içime çekiyorum. Sadece bu bile zihnimi odaklanabilecek kadar boşaltmaya yetiyor. Mükemmel değil ve öfke hala yüzeyin altında kaynıyor, ama eskisinden daha az bunalıcı.

Ve zihnim berraklaştığında, o yanımdayken, eve dönebileceğim.

Böylesine sıkı korunan bir kadın için kimse peşinden gelmiyor. Buna sinirleniyorum - içimdeki savaşçı onun için savaşmak istiyor. İçimdeki erkek meydan okumaya can atıyor. İçimdeki drakoni bir şeyleri yok etmek için öfkeleniyor. O kollarımda uyuklarken, düşüncelerim daha kaotik, daha az huzurlu hale geliyor. Zihnimi sakinleştirmek için onun uyanık olmasına ihtiyacım var. Sakinleşmek için onun düşüncelerinin benimkilere dokunmasına ihtiyacım var ama biz bağlı değiliz.

Henüz.

Yakında onu sahiplendiğimde bunu düzelteceğim.

Kümelenmiş insan kokularından uçarak uzaklaşıyorum. Harabelerin, taş binaların ve garip çevrenin yayılmasına odaklanmışlar. Açık havada avın ve yeşillikten başka bir şeyin kokusunu alıyorum ve o yöne doğru gidiyorum. Savaş delisi zihnim her şeyin merkezinde kalmamı, gücümü kanıtlamak için diğerlerini alt etmemi istese bile, eşimi almanın en güvenli olduğu yer orası. Düşüncelerimin en çılgın olduğu zamanlarda bile bunun yanlış olduğunu biliyorum.

Elimdeki dişi kırılğan. Narin, özellikle de iki bacaklı haliyle. Bana gücünü gösterip savaş formuna geçene kadar onu korumak için elimden geleni yapmalıyım. O zamana kadar, diğerlerinden olabildiğince uzak durmalıyız. Bunun bir nedeni de içimdeki bencil erkeğin onu diğer tüm drakoni erkeklerinin gözünden uzak tutmak istemesi. O benim eşim ve sadece benim.

Harabeler düzleşip çimenlerin üzerine yayılmış taş iplere dönüşürken ve kokular zayıflarken yoluma devam ediyorum. Kısa süre sonra kokusunu aldığım tek insan o oluyor ve bu korkunç yerde güneş doğmaya başlıyor, yıldızları kovalıyor. Bütün gece hiç durmadan uçtum. Devam etmeyi düşünüyorum ama eşimin yakında yiyeceğe ihtiyacı olacak. Bu da avlanmak demek... ve bu da savaş formu demek.

Bu düşünce duyularımda heyecan uyandırıyor.

Bulutlardan alçalıp yere doğru uçuyorum ve dişimle yuva yapmak için güvenli bir yer arıyorum. Korunaklı bir yer, sanırım.

kolayca. Esintiler boyunca otları tarayarak ilerliyorum ve sonra uzakta mükemmel yeri görüyorum. Düz, garip şekilli binalardan oluşan bir küme. Binalardan birinin önünde iki sütun ve garip bir top görüyorum. Bir tarafta daha yüksek bir yer var, yuva için mükemmel. Daireler çizerek oraya gidiyorum. İnmek için iyi bir yer yok -garip- bu yüzden uzun, düz tepeleri olan garip yerlere geri dönüyorum ve birinin üstüne iniyorum.

Eşimi nazıkçe pençelerimden indiriyorum ve onu inceliyorum. Bana meydan okumak için hareket etmiyor ya da ayağa kalkmıyor ve bu hayal kırıklığı yaratıyor. Bunun yerine onu inceliyorum. Artık pençelerim onu sarmadığı için, eskisinden daha az narin ve kırılgan görünüyor. Etinin üzerinde uzun, gevşek, soluk pembe bir deri var ve bunun ne anlama geldiğinden emin olamadığım için bir pençemle onu dürtüyorum. Bu dünyada kapana kısıldığımdan beri pek çok insan gördüm ama neye benzediklerini hatırlamaya çalıştığımda zihnim bulanıyor. Savaş formlarını ya da hepsinin uzuvlarının üzerine bu tuhaf derileri giyip giymediklerini hatırlamıyorum.

Yine de saçları hoş. Soluk altın rengi, tıpkı... Aklıma gelen öfkeli anılar karşısında kaşlarımı çatıyorum. Ne gibi? Baktığımda hoşuma giden ama düşünmeye çalıştığımda bu kadar nefret uyandıran şey nedir? Sinirli bir nefes üflüyorum.

Dişinin gözleri açılıyor ve bana odaklanırken küçük bir nefes alma sesi çıkarıyor.

Nihayet. Şimdi bana meydan okuyacak. Kanatlarımı karıştırıyorum ve tam boyuma geliyorum. Ben hazırım.

AMY

Üzerime doğru gelen devasa ejderhaya bakıyorum ve dehşetten çılgılık atmamaya çalışıyorum. Bir ejderhaya kaç kez bu kadar yaklaştığımı bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim ve her seferinde yanında eşi vardı. Asla yalnız değildim.

Gözümün önünde başka bir ejderhayı öldürdükten sonra asla.

Uyanık olduğumu fark etmemesini umarak nefesimi tutuyorum. Belki uyuyordur ya da başka bir şeye bakıyordur ve ben de bir şekilde sürünerek uzaklaşabilirim diye. Ama sonra büyük kafası eğiliyor, gözleri bana odaklanıyor ve eğiliyor.

Dehşetten bir inilti

duyuyorum. Neredeyim ben?

Etrafıma hızlıca bir göz atıyorum ama etrafımı tanıyamıyorum. Beni nereye götürdüğünden tam olarak emin değilim ama güneşin doğmakta olduğu gerçeği bana birkaç saat geçtiğini söylüyor. "Claudia?" Kız kardeşim yakınlardadır ve ben onu görmüyorsam diye dünyaya fısıldıyorum. Sonra, "Kael? Siz burada mısınız?"

Cevap yok, sadece rüzgârın yalnız esintisi ve önümdeki ejderha var. Yukarıdan beni izliyor, gözlerini kırpmadan ve kıpırdamadan. Bakışları tamamen bana odaklanmış durumda ve kalbim dehşetten göğsümde çarpıyor.

Tüm fantezilerimde, istediğim kişiyi öldüren ejderhanın yanında sıkışıp kalacağımı hiç hayal etmemiştim. Ne yapacağımı bilmiyorum. Her zaman Beyaz Atlı Prensimi bulacağımı, mutlu ve birlikte olacağımızı ve Claudia'nın sahip olduklarına sahip olacağımı düşündüm. Kana susamış başka bir ejderha karşısına çıkarsa ne olacağını hiç düşünmedim.

Kız gibi hayallerimin içinde kaybolmuşken, ejderhaların canavar olduğunu tamamen unutmuştum. Bir insana bakmaktansa onu pençeleriyle parçalara ayırmayı tercih eden açgözlü, azgın katiller olduklarını. Üzerimde duran ejderha mı? Gerçek bu. Bunlar milyarlarca insanı yok eden ve dünyamızı paramparça eden yaratıklar. Kız kardeşimin bir tanesini sevmesi önemli değil. Sasha ve Emma'nın sevecekleri ve bakacakları iyi insanlar bulmaları önemli değil. Önemli olan tek şey bu korkunç canavarın beni pençelerine almış olması.

Ve orada olmam tamamen benim hatam. Tek sorumlu benim. Gizlice kaçtım ve çıkıntıya çıktım. Eğer ölürsem -ki şu anda oldukça iyi görünüyor- bu benim hatam.

Gözlerimi tekrar sıkıp kapatıyorum. *Çok özür dilerim, Claudia. Çok şey istedim ve bak beni nereye getirdi. O kadar yalnızdım ki...*

Gözlerim kapalı olsa bile etrafımdaki havanın değiştiğini hissedebiliyorum. Tenime sıcak bir nefes geliyor ve gözlerimi açtığımda ejderhanın başını aşağı indirdiğini ve üzerimde dolaştığını, burnunun tenime değmesine ramak kaldığını görüyorum. Bir çığlık atıyorum, çünkü bu bakış açısıyla dudaklarının altından çıkan uzun, beyaz dişlerini görebiliyorum. Pullarının üzerinde

Çenesi ve boğazı boyunca kan. Aman Tanrım.

Bunu durdurmam gerek. Güçlü olmalıyım. Ejderhalar avla beslenen yaratıklardır ve insanlar pek çok kez av oldular. Çenemi kaldırıyorum, meydan okur gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Cesur olmak için elimden geleni yapmama rağmen, vücudum karnımda bir deprem varmış gibi titremeye başlıyor. Ejderhanın kafası üzerimde gezinip koklarken korkudan titrememe engel olamıyorum.

Bu Kael ve Claudia'nın nasıl tanıştığına hiç benzemiyor. Arkadaş canlısı olması gerekmiyor mu? Sevecen? Şefkatli? Önümdeki kanlı ağızda bunların hiçbirini görmüyorum, sadece ölümü.

Burnu kısa bir süreliğine bana değiyor ve geri çekiliyorum. Gözlerine iyice bakmaya çalışıyorum - Claudia bana siyah gözlerin çok fazla duygu anlamına geldiğini söylemişti ve ejderhalar söz konusu olduğunda bu kötü bir şey. Zihinleri dengesiz olabilir ve şiddete yönelebilir. Pulları gibi altın rengi olması sakın olduğu anlamına gelir.

"Alo?" Dikkatini çekmek için fısıldıyorum. Sesimi istediğim kadar cesur çıkarmayı başaramıyorum.

Başını eğiyor ve iri, fırl fırl dönen bir gözü bana odaklanıyor.

Harika. Gözleri siyah ve altın renginde, birlikte dönüyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Keşke Claudia burada olsaydı da yorumlasaydı. Tabii olsaydı, bu karmaşanın içinde olmazdım. Boğazımdan histerik bir kahkaha yükseliyor ve bir elimi ağzıma götürerek kahkahayı yutmaya çalışıyorum.

Bir süre daha beni inceliyor ve sonra burnu karnımın üzerinde geziniyor. Ejderhanın nefesi elbisemde pufluyor ve sonra daha aşağı iniyor, burun delikleri kalçalarımı sıyrıyor ve sonra uyluklarımın arasındaki çukura doğru ilerliyor.

Donup kaldım. O değil...

Ejderha burnunu doğrudan amıma dayıyor ve derin derin nefes alıyor, sanki elbisemin içinden kokumu ezberliyormuş gibi.

Öyle! Öfkeyle boğazımdan sözsüz bir ses kaçıyor ve kendimi tutamıyorum -Burnunu zorla itiyorum. "Sakın buna cüret etme!"

Alçak, tehditkâr bir hırıltı duyuyorum ve ejderha elbisemi avuçlayıp tekrar kokladıktan sonra bir hediye paketini açar gibi bedenimden ayırmadan önce aldığım tek uyarı bu oluyor.

Boğazımdan öfkeli bir ses daha çıkarıyorum. Korkum yerini başka bir öfkeye bırakıyor. Kim olduğunu sanıyor bu adam? After'da elbiseler değerlidir ve Claudia bunu bana doğum günümde vermişti. "Eğer beni yiyeceksen, yap gitsin," diye tıslıyorum ona, bana doğru tekrar inen pençeleri tokatlarken öfkeyle. "Benimle böyle oynama. Öldür beni ve bitsin bu iş!"

Gözleri bir şeyle parlıyor -tanıma mı? Pençeli eli bir kez daha neredeyse çıplak bedenime uzanıyor ve bir pençenin üzerinde grimsi bir kumaş parçası olduğunu fark ediyorum, unutmamak için parmağınıza kurdele bağlar gibi. Bu çok saçma bir şey ve vahşi ejderhanın üzerinde tamamen yersiz görünüyor. Pençeleriyle ileri doğru uzandığında, bana yaklaşan o küçük kumaş parçasına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Hayır. Buna izin vermeyeceğim. Claudia tarafından korunduğumu biliyorum, ama bu rezalet Fort Dallas'taki korkunç adamlar kadar kötü. Elleyip kıyafetlerimi yırtmak mı? Neden bir ejderha adamın bir insan adamdan daha iyi olabileceğini düşündüm ki? "Sen de diğerleri gibi bir canavarsın," diyorum ona, bana tekrar yaklaştığında pençeli ayağını iterek. Bu onun için bir oyun gibi ama ben oynamıyorum.

Siktir et.

Ejderhanın gözleri tekrar dönüyor, siyahtan çok altın rengi ve sonra aniden, artık bir ejderha değil. Bir adam, yanımda betonun üzerinde çömeliyor.

Onu gördüğümde nefesimi tutuyorum çünkü kan sıçramış, vahşi gözlü, çılgın saçlı ve çıplak, yine de hayatımda gördüğüm en güzel şey. Kael'den, Dakh'tan ya da gördüğüm diğer ejderha adamlardan çok daha vahşi ve acımasız. Saçları onlarınkinden daha gür görünüyor, o kadar hırçın ve keçeleşmiş ki sırtından aşağı altın bir pelerin gibi iniyor ve o kadar kalın ki eski vitray pencerelerden birindeki bir melek gibi başını çevreliyor. Yüz hatları güçlü ve gururlu, kaşları ve burnu sert bir taştan oyulmuş gibi belirgin. Vücudu devasa, şimdiye kadar gördüğüm tüm insanlardan daha uzun ama yine de bir şekilde zayıf, korkunç derecede uzun pençeleri var

Her bir parmağını deviriyor. Tenindeki benek göğsünde soluk, kollarında ise daha derin; dirsekleri boyunca kanatlarını andıran uzun sivri uçlar var. Göğsü kaslarla gergin ve eğildiğinde boynunda garip soluk bir desen olduğunu fark ediyorum. Bunun bir yara izi olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Ejderha adam vücuduma hayranlıkla bakıyor ve ben de aynı derecede şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum. O... o gerçekten çıplak ve gerçekten tahrik olmuş. Ve aman Tanrım. Daha önce penis görmüştüm. Fort Dallas'ta büyüdüm, pek de özel bir yer sayılmazdı. Ama hiç bu kadar altın sarısı ve bu kadar dik bir penis görmemiştim. Hiçbir şeyi saklayacak vücut kılı da yok ve devasa görünüyor. Kalçalarım otomatik olarak geriliyor.

Bana öfkeli gözlerle bakıyor, dudakları neredeyse gülümseyecekmiş gibi kıvrılıyor ve sonra ellerimden birini tutup başımın üzerinden betona sabitliyor.

Dehşete kapılmış soluğum aramızda yankılanıyor. Ne yapıyor bu?

Ejderha adam üzerime eğiliyor ve derin derin nefes alıyor, kokumu içime çekerek kendimi... tuhaf hissetmeme neden oluyor. Nasıl davrandığı hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum, sadece beni telaşlı ve tuhaf hissettiriyor. Dehşete kapılıyorum ama aynı zamanda korkmuyorum. Bu çok tuhaf.

"İngilizce biliyor musun?" diye sordum. Cevabın muhtemelen hayır olduğunu biliyorum ama aramızdaki sessizlik, arkama yaslanıp beni idare etmesine izin vermemi ve hiçbir şey söylemememi gerektirecek kadar yüklü. "Bırak beni gideyim. Lütfen."

Pençeli elini bileğimin üzerinde kıvrık tutuyor ve eğiliyor. O "av" hissi tekrar üzerime geliyor. Beni yere sabitleyen elini itiyorum ve bu onun gözlerinin kenarları siyah olan koyu altın renginde parlamasına neden oluyor. Bu küçük değişim karşısında büyülenmiş bir şekilde nefes alıyorum ve sonra ağırlığının kalçalarımın üzerine yerleştiğini hissediyorum, ta ki üstüme çıkana kadar.

Külot giymeme rağmen, bu *çok* samimi hissettiriyor. "Hayır!" Korkmuş bir şekilde ağlıyorum. Onu itmeye çalışıyorum ama bu kötü bacağımda gelgitli bir acı dalgası yaratıyor ve onu daha da heyecanlandırıyor gibi görünüyor. Boğazından memnun bir sesle hırlıyor ve yüzünü omzumda gezdiriyor, eli kolumda sıkılaşıyor. Kalçalarını benimkilere doğru itiyor ve aletin külotuma dayandığını hissedebiliyorum ve bacaklarımı ayırmaya zorladığı andan dehşete düşüyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Çaresiz ve sinirli bir şekilde, onu tekmelemek için bacaklarımı tekrar yukarı kaldırıyorum.

Ve kötü bacağıma ne kadar acı verdiğini görünce neredeyse bayılıyordum.

Kıpırdamadan duruyorum, acıyla nefes almaya çalışıyorum. Gececeğini biliyorum. Sadece azalmasını beklemem gerekiyor. Gözlerimi kapatıyorum, kendimi zihinsel olarak korumak için kapanmaya çalışıyorum ve acı uzaklaştıkça ilginç bir şey fark ediyorum.

Üstümdeki ejderha adam hareket etmiyor.

Gözlerimi kaydırarak açıyorum ve tekrar ona bakıyorum. Hâlâ üstümdeydi ama yüzündeki o şiddetli ihtiyaç ve zevk ifadesi gitmişti. Yerini şaşkınlık ve hayal kırıklığı almıştı. Ona karşı koymamı istercesine kolumu tekrar itiyor ve sonra yüzümü izliyor.

O zaman kafama dank etti. Onunla dövüşmemi istiyor. Bu onu tahrik ediyor.

Kendimi tamamen hareketsiz kalmaya zorluyorum, sadece küçük, sık nefesler alıyorum ve göz temasından kaçınıyorum. Bunun yerine bileğimin üzerinde kıvrılan ele bakıyorum. Altın rengi teni, etimde kırmızımsı izler bırakacak kadar kavurucu sıcaklığını hissediyorum. Hem tehlikeli hem de meraklı görünen çok uzun pençeler. Kael'inkilerin o kadar uzun olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum ve bu ejderha adamı kız kardeşiminkilerle karşılaştırmak garip geliyor. Birbirlerine hiç benzemiyorlar. Kael kız kardeşime tamamen bağlı.

Ve bu... Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Alçak sesle hırlıyor ve sesi kızgın. Sinirli. Hayal kırıklığına uğramış. Kendimi sakinleştirmeye, rahatlamaya çalışarak onu görmezden gelmeye devam ediyorum. Ona saldırmak istediğimi düşündürecek hiçbir şey göstermemeliyim.

Bekliyorum. Ve bekledim.

Sinirli bir sesle kendini üzerimden atıp birkaç adım öteye fırladı.

Nefes almaya cesaret edemeyerek bakıyorum. O... o beni terk mi ediyor? Ama o sadece ileri geri hareket ediyor, ne yapacağını bilmiyormuş gibi ellerini yumruk yapıp tekrar tekrar büküyor. Saçları dağınık bir perde gibi arkasında dalgalanıyor ve tehditkâr olduğu kadar tuhaf bir şekilde güzel görünüyor. Boynundaki beyaz yara izlerini düşünüyorum... ve sonra ejderhamı nasıl öldürdüğünü. Sertçe yutkunuyorum. Onun çekici olduğunu düşünmeyi göze alamam. Başka bir ejderhanın boynunu kırdığı gibi beni de kolayca kırabilecekken olmaz.

Ejderha adam hırlıyor ve tekrar bana bakıyor.

Gözlerimiz kilitlenirken korkudan bir iniltiyi bastırarak olduğum yerde donup kalıyorum. Tekrar yanıma gelmesini ve kıyafetlerimin geri kalanını yırtmasını ya da bir kez daha üstüme çıkıp başladığı işi bitirmesini bekliyorum. Bana doğru yaklaştığında geri çekilip elimi yüzüme götürüyorum.

Bu onu durdurdu. Bana bakıyor ve yüzündeki ifadenin şok olduğuna yemin edebilirim. Yüzünde belirlediği kadar çabuk kayboluyor ama bir an sonra çatıdan elbisemin kalıntılarını alıp yüzünü içine gömüyor ve kokumu içine çekiyor. O kadar uzun bir süre öylece kalıyor ki nefes alıp almadığını bile merak ediyorum.

Bir an sonra başını tekrar kaldırıyor ve gözleri saf altın renginde. Yüzünde öyle yoğun bir yalnızlık ifadesi var ki sanki beni kalbimden bıçaklıyormuş gibi hissediyorum. Oh. Bu bakışı biliyorum. O bakışı çok iyi biliyorum.

Ona bir şey söylemek istiyorum. Onunla bir şekilde iletişim kurmak. Düşman olsak bile, onun için üzülüyorum.

Sonra bakışları tekrar bana dönüyor ve gözleri tekrar siyahla doluyor. Elbisemi indiriyor ve ben onu düşüreceğini sanıyorum ama onun yerine sikinin etrafına sarıyor. Kalçaları öne doğru fırlıyor ve ağzı düzleşiyor. Homurdanıyor ve bir an sonra ne yaptığını anlıyorum.

Elbisemle çiftleşiyor. Ve bunu gururlu yüzünde öyle suçlayıcı, meydan okuyan bir ifadeyle yapıyor ki ne düşüneceğimi bilemiyorum...

Kız kardeşimin Kael ile ilk buluşması hakkında bana tüm gerçeği anlatmadığından şüphelenmem dışında.

RAST

Sbenden çok korkuyor.

Sahip olduğu bu korku dayanılmaz. Kendimi bulduğumu düşünmek Uzun bir aradan sonra onu savaş formuna geçemeyecek kadar korku dolu buldum. Öfkeyle sikimi onun kokusunu taşıyan yumuşak tenine bastırıyorum ama bu ona dokunmakla aynı şey değil. Hiç aynı şey değil ve yüzündeki ifadeye bakılırsa yaptıklarımın memnun değil. Bu durumu daha da kötüleştiriyor ve o kadar ihtiyaç ve hayal kırıklığıyla doluyum ki çığlık atmak istiyorum.

Bir şeyi yakmak.

Yok etmek.

Başımı sallayarak bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Eşime odaklanmalıyım. Şu anda önemli olan tek şey o. Yakmaya ya da yok etmeye gerek yok. Şu anda yok. Yapılacak bir savaş yok. Geri çağrılana kadar.

Ne için? Bir cevap arıyorum ama bulamıyorum. Zihnim duman ve pusla dolu. Aletimi tekrar onun yumuşak, dökülmüş tenine pompalıyorum ama korkusunun kokusu etrafımızdaki rüzgâra siniyor ve ereksiyonumu korumak imkânsız. Dudakları şokla ayrılmış, gözleri kocaman açılmış halde beni izlerken olmaz.

Bana meydan okumak şu anda aklındaki son şey.

Deriyi tiksintiyle bir kenara fırlatıyorum, sikim gevşiyor. Eğer eşim beni istemiyorsa, onu savaş formuna sokmak için başka bir yol bulmalıyım. Bana meydan okumalı ki ben de onu fethedebileyim. Hiçbir drakoni dişisi, önce fethedilmediği sürece bir eş edinmesine izin vermez. Ona olan ihtiyacım zihnimi kemiriyor ama odaklanmaya çalışıyorum. O benim eşim. O burada. Kokusu her yanımda ve düşüncelerimi sakinleştiriyor. Diğer bulmacalar gibi onu da çözmem gerekiyor. Sırlarını çözmeli ve benim burada olduğumu, onun eşi olduğumu anlamasını sağlamalıyım. Bana meydan okumasını ve sonra da savaş formuna geçmesini bekliyorum.

O zamana kadar onu gözümün önünden ayırmayacağım.

Savaş formuma geçiyorum ve kalçalarımaya yerleşip onu izliyorum.

Bir düşmanı anlamamanın en iyi yolu hareketlerini izlemektir ve ben de onu izlemek için yerleştim.

Dişi bir süre tamamen hareketsiz kalıyor, tek hareketi nefes alırken göğsünün hareket etmesi. Geniş kahverengi gözleriyle beni izliyor ama ruh halini belirtmek için renk değiştirmiyorlar. Buna gerek de yok. Buradan bile korkusunun kokusunu alabiliyorum. Bu koku, esintiyle yayılan ve beni baştan çıkaran vücudunun tatlı kokusunu bastırmakla tehdit ediyor. Yine de sabırlıyım. Başka bir drakoninin eşimi fark edip onu sahiplenmek istemesi ihtimaline karşı duyularımı tetikte tutuyorum ama bakışlarım onun küçük formundan hiç ayrılmıyor. Yavaşça dik oturuyor, elleri vücudunda geziniyor. Uzun saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve etrafına temkinli bir şekilde baktıktan sonra ayağa kalkıyor.

Bunu yaparken, bacaklarından birinin eğri olduğunu fark ediyorum. Dizi kötü bir şekilde iyileşmiş ve kemik garip bir açıyla çıkıntı yapıyor ama kan kokusu almıyorum. O zaman eski bir yara. Birinin ona zarar verdiği düşüncesi içimi kara bir öfkeyle dolduruyor ama kendimi ona odaklanmaya zorluyorum. Vücudunun hafif, tatlı kokusuna. Kan yok, kendime hatırlatıyorum. Ona zarar verdiği için saldıracak kimse yok.

Ama... bu onun neden bu kadar korktuğunu açıklıyor. Geçmişte incinmiş ve benim ona zarar vermemi bekliyor. Bununla ilgili belli belirsiz anılarım var. Diğerleri o kadar kötü yaralanmışlar ki iki bacaklı formda saklanıyorlar, savaşa susamışlıkları korkuyla yok oluyor.

O zaman onun güvenini kazanmalıyım. Çiftleşecek kadar rahatladığında, savaş formuna girecek.

Öne doğru bir adım atıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve titriyor, parmakları solgun kollarının etine batıyor.

Soğuk mu? Üşüyor mu?

Pençelerimle ona uzanıyorum, onu kendime çekmek ve sıcaklığımı paylaşmak niyetindeyim.

Çığlık atar ve kollarıyla yüzünü koruyarak binanın tepesine yığılır.

Tepkisi karşısında hayal kırıklığıyla homurdanıyorum ve yine de onu kucağıma alıp göğsüme yaslıyorum ve sıcaklığımı paylaşması için onu orada kucaklıyorum. Ona zarar vermeyeceğimi öğrenmeli.

Dişim pullarıma karşı titriyor, vücudu avuçlarımda kaskatı kesiliyor. Bir kez daha kalçalarıma yerleşiyorum ve kuyruğumu sallamamak için elimden geleni yapıyorum. Ne kadar ürkek olursa olsun, eşim ani bir hareketle muhtemelen dehşete düşecektir. Nedense, ona kızgın olsam da, onu mutlu etmek istiyorum. Ondan yayılan korkudan hoşlanmıyorum. Bu beni üzüyor. Benden korkması hoşuma gitmiyor.

Vücudunun çiftleşme parfümleri gibi kokmasını istiyorum. Korkuyla değil, ihtiyaçla ıslandığında amının tatlı kokusunu. Bu yüzden saçlarını okşuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, sonra başımı eğiyorum, dinleniyormuş gibi görünmeye çalışıyorum. Koruyucu göz kapaklarımdan birini gözlerimin üzerine kaydırıyorum, ama yine de şekilleri ve formları görebiliyorum ve onu böyle izliyorum.

Bundan ne anlam çıkaracağını bilmediği açıktır.

Bir süre avuçlarımda hareketsiz kalıyor. Sonra, neredeyse fark edemeyeceğim kadar ince hareketlerle pençelerimi dürtüyor. Çok değil ve onun varlığına bu kadar uyum sağlamamış olsaydım, bunu kaçırabilirdim. Onları biraz itiyor ve sonra rahatlıyor. Bir an sonra, bir başka ince değişim ve sonra biraz daha bekliyor.

Bu zeki olan ben "uyurken" elimden kaçmaya çalışıyor.

Eğlenerek, yaptıklarını görmezden geliyormuş gibi yapıyorum, büyülenmiş gibi. Kendini yavaşça pençelerimden kurtarmaya devam ediyor ve sonunda bir bacağını kurtarmaya cesaret ediyor. Yaralı olan bacağını dikkatlice ön bacağımın üzerinden kaldırırken, ben

Cildindeki yara dokusunu fark ettim. Ne olduğunu anlamak için onu yakından incelemek istiyorum ama bu beklemeli. Bir an sonra dengesini kaybediyor ve pençelerimin üzerinde öne doğru yuvarlanıyor. Acı içinde nefesi boğazından tıslıyor ve sonra tamamen ve tamamen hareketsiz yatıyor.

Nasıl tepki vereceğimi görmek için mi bekliyor o zaman? Ona uyuyorum, keskin dişlerimi göstermek için esniyorum ve sonra sanki uykuma geri dönüyormuşum gibi başımı bir kez daha eğiyorum. Omuzlarının ince yapısındaki gerginliğin hafıflediğini görebiliyorum ve bu bende ağzımı yumuşak teninde gezdirme, uzun saçlarını bir kenara atıp kokusunu derin derin içime çekme, dilimi boynunun dibinde gezdirip nasıl tepki vereceğini görme isteği uyandırıyor.

Ama henüz bunlara sahip olamıyorum.

O ayağa kalkarken ben yerimde kalıyorum -hareketlerindeki yalpalamayı fark ediyorum- ve sonra sessiz adımlarla uzaklaşıyor. Duyularım artık tetikte. Kaçmaya mı çalışıyor yoksa sadece keşif mi yapıyor? Gitmesine izin vermeyeceğimi kesinlikle biliyor. Tüneğimizden inse bile kokusunu her yerde takip edebilirim. O benim ruhuma işlemiş.

Küçük kadın binanın kenarına doğru ilerliyor ve bir eliyle kaşlarını güneşten koruyarak dışarı bakıyor. Yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi beliriyor ve sonra bir elini yanaklarına götürüp bana doğru dönüyor. Uzun bir süre düşünüyor ve sonra bana doğru topallayarak geliyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve tereddüt ederek kendine sarılıyor.

Çok kaybolmuş ve kimsesiz görünüyor, çok kırılgan. Bir eşin kırılgan olduğunu düşünmek garip. Drakoni dişleri vahşi ve acımasız yaratıklardır. Ama o drakoni değil.

Bir süre sonra küçük bir iç çekip tekrar yanıma geliyor ve sıcaklığını paylaşmak için küçük bedenini pullarıma yaslıyor.

Kaçmıyor. Benimle kalıyor. Kalbim o kadar zevk dolu ki sevincimi göklere çıkarabilirim ama tek yaptığım ön bacağımı ona dolamak ve onu yakınımda tutmak.

AMY

Kaçmaya çalışmanın bir anlamı yok. Binanın çıkıntısından dışarı bakarken bu umutsuz gerçeği fark ediyorum. Çatıdayız ve buradan bile bir merdiven olmadığı sürece tek başıma inemeyeceğim kadar yüksek olduğunu söyleyebilirim. Bir yerlerden. Yine de bu bina son derece büyük ve göz alabildiğince çatı ve havalandırma deliklerinden başka bir şey yok. "Çimenliğe" baktığımda bunun bir çimenlik olmadığını fark ediyorum. Çatlamış ve büyümüş eski bir otopark ve bu bina ilk düşündüğüm gibi bir alışveriş merkezi değil.

Burası bir kumarhane.

Bu beni biraz hayal kırıklığına uğrattı çünkü bir alışveriş merkezinde hayatta kalmak için kullanabileceğim giysi ve eşyalar olurdu. Bir kumarhanede ne olacağını bilmiyorum. Daha önce hiç gitmedim. Şu anda kıyafet eksikliği beni her şeyden çok rahatsız ediyor çünkü çantam gitmiş. Kaçırılmamla inişimiz arasında bir yerde kolumdan düştü ve şimdi burası ile Eski Dallas'ın vahşi doğası arasında bir yerde kayboldu. Bu da tarağım, yiyeceğim, külotum ve kıyafetim olmadığı anlamına geliyor. Geriye, ejderhanın uyuduğu yere bakıyorum ve ön pençelerinin yanında elbisemin yırtık pırtık kalıntıları var. Eğer o gelmeseydi, sanırım onu tekrar giymeyi deneyebilirdim... ama bu düşünce beni ürpertiyor.

Eğer. Büyük bir eğer.

Yüksek esintiden korunmak için kollarımı ovuşturuyorum. Normalde kavurucu sıcak olan havanın kaçırıldığım gün kapalı ve serin olduğunu fark ettim. Üşüyorum ama ejderhanın yanına dönmek dışında yapabileceğim pek bir şey yok. Çıkıntıdan uzaklaşıyorum ve düşünerek ona doğru geri adım atıyorum.

Ondan kaçamam. Mükemmel durumda olsam bile kokumu takip edebilir. Kael, Claudia'nın kokusunu kilometrelerce öteden alabilir. Ve şu anda sakat bacağım zonkluyor ve şiddetli bir şekilde ağrıyor. Evdeyken bu kadar ağrısaydı sarar ve birkaç gün uzak dururdum ama böyle bir seçeneğim yok. Görmezden gelmek zorundayım. Midem gurulduyor ve bu da boğazımın ne kadar kuru ve tozlu olduğunu fark etmemi sağlıyor. Bunları da görmezden gelmek zorundayım.

Ejderha benim öfkeli iç tartışmalarımdan habersiz uyumaya devam ediyor. Bu şekilde, başı aşağıda ve gözleri kapalı, neredeyse huzurlu görünüyor, muhtemelen bu açıdan dişlerini ya da pullarında kurumuş kanı göremediğim için. Ama... bana tecavüz etmedi. Bana zarar da vermedi. O an

Korktuğumu anlayınca çılgına döndü ve hastalıklıymışım gibi üzerimden uçu. Bana zarar vermek isteseydi verebilirdi. Fort Dallas'taki adamlar tarafından çok daha kötü şekilde çimdiklendim ve dürtüldüm. Beni öldürmeyi amaçladığını da sanmıyorum.

Bu da onun arkadaşı olduğumu düşünüyor olmalı demek.

Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Bir yanımda bu düşünce karşısında dehşete düşüyor, çünkü o bir katil. Bir yanımda büyülenmiş durumda. Eşi olduğumu düşünürse bana nasıl davranacak? Beni sevecek mi? Bana değer verecek mi?

Bir katil tarafından sevilirsem kendimle yaşayabilir miyim? Bunu hiç düşünmemiştim.

Ama eğer benim onun eşi olduğumu düşünüyorsa... kesinlikle bana tekrar asılmaya çalışacaktır. Bu düşünce beni telaşlandırdı ve gerdi. Daha önce hiç öpülmedim bile. Ellendi, evet. Göğüslerim sıkıldı ve kırım avuçlandı mı? Evet. Kabaca teklif edildi mi? Yüzlerce kez. Ama hiç kimse beni öpmedi ya da bana karşı şefkatli olmadı.

İtiraf etmeliyim ki bir yanımda sizi seven biri tarafından öpülmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için can atıyor. Aptalca bir romantik olduğumu biliyorum. Katil bir ejderhadan şefkat beklemenin de muhtemelen aynı derecede aptalca olduğunu biliyorum. Ama aklıma gelen düşüncelere engel olamıyorum. Belki de kapana kısıldığım içindir ve yürüyemediğim ya da kaçamadığım gerçeği, onun eşi olursam ne yapacağımı düşünmeme neden oluyor.

Sonuçta, başka ne seçeneğim var ki?

Şiddetli rüzgâr tenimi ısıyor ve beni ona doğru geri itiyor. En azından o sıcak, bense üşüyorum.

Beni kaçıran kişiye dönmek delilik gibi gelse de onun yanına gidiyorum ve pullarına doğru kıvrılıyorum. Ön ayağı hemen etrafımda kıvrılmak için hareket ediyor ve bu garip ama o kadar da kötü değil. Pençeleri bacağımın etrafında sıkıca kıvrılıyor ve başını ileri geri sallayarak rakibinin boynunu nasıl kıldığını hatırlıyorum ve içimi yine soğuk bir korku kaplıyor. "Sadece beni öldürme, tamam mı?" Fısıldıyorum, beceriksizce pullarını okşuyorum. "Belki hiç değilse arkadaş olabiliriz."

Umarım.

Tekrar uykuya dalmak istiyorum çünkü orada düşünmek zorunda kalmıyorum. Ne yazık ki yapamıyorum. Çok korkuyorum ve stresliyim, bu yüzden yerimde oturup düşünüyorum, endişeleniyorum ve burada tek başıma ölüp ölmeyeceğimi merak ediyorum. Beni öldürmek için yakalamadığını kendime hatırlatıyorum. O bir eş istiyor, atıştırmalık değil. Beynim içinde bulunduğum durumu düşünüp ne yapacağımı bulmaya çalışırken, sonunda cesur davranıp bu ejderhayla arkadaş olmam gerektiğine karar veriyorum.

Arkadaşlar arkadaşları yemez. Umarım. Ve her ne kadar bana bir dostmuşum gibi davranmaya çalışsa da, arkadaşlık kurarsak bunu bir daha denemeyeceğini umuyorum.

Tamam o zaman. Sıcak ve dostça davranabilirim. Adını -bir şekilde- öğrenirim ve sonra belki bir iletişim hattı kurabiliriz. Claudia'nın Kael'in onunla ancak bağlandıktan sonra konuşabileceğini söylediği gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. O zamanlar masumca bunun zihinlerini birbirlerine açtıkları zaman olduğunu düşünmüştüm ve Claudia ayrıntıya girmemişti. Şimdi ben de bir ejderha tarafından ele geçirildiğim için bana nasıl baktığını ve bedenini benimkinin üzerine nasıl koyduğunu hatırlıyorum ve "bağlanma "nın tamamen farklı bir şey olacağını düşünüyorum.

Bu beklemek zorunda. Bunu yapmayacağım. Bir katille olmaz.

Sessizce oturup gözlerimi kapatıyorum, güneşin ve açık havanın tadını çıkarmaya çalışıyorum. İstedğim bu değil miydi? İronik, çünkü tüm hayallerim gerçekleşiyor ve hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. İşemem lazım ama kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Ya ejderhalar da diğer yırtıcılar gibiye ve kaçtığın anda seni kovalamak istiyorlarsa? En iyisi sakın kalıp beklemek ve ne yapacağını görmek. Bunu yapabilirim. Claudia, Sasha ve Emma bir ejderhayla yüzleştiler ve mutlu oldular. Onlar bir ejderhayla yüzleştirse ben de yapabilirim. Düşünüyorum. Bacağım ağrıyor, bana fiziksel olarak onlar kadar güçlü olmadığımı hatırlatıyor. Yine de sorun değil. Bu sadece kaçamayacağım anlamına geliyor. Aslında bunu zaten yapmayacaktım, beni anında geçebilirdi. Planım fiziksel olmayan bir şey olmalı, bu yüzden kulağa ne kadar klişe gelse de arkadaşlığı seçeceğim.

Karnım gurulduyor, yüksek sesle. Ejderhanın gözü açılıp bana bakınca irkiliyorum. Bakışlarındaki siyah girdap soluk bir altın rengine dönüşüyor ve

Başını kaldırıp burnuyla beni dürtüyor. Bu dokunuşun altında korkuyla titriyorum, ama başka bir şey yapmayınca, bir şey yapmamı, bir hamle yapmamı mı beklediğini merak ediyorum. Aman Tanrım. "Merhaba," diyorum usulca ve elimi sallıyorum. "Beni böyle duyabiliyor musun bilmiyorum ama yüz yüze konuşabilirsek ve sonra belki bir tuvalet bulabilirsek çok iyi olur. Ve öğle yemeği."

Başı hemen eğiliyor, bakışları bana odaklanıyor ve ben de utanıyorum. Bir ejderhadan öğle yemeği istemekle aptalca davranmakla kalmadım, aynı zamanda beni anlayıp anlamadığını da bilmiyorum. Tanrım, tam bir aptalım. Ne düşünüyordum ki? Ne-

Bir an sonra ejderha insan formuna geçiyor ve ben şaşkınlıktan neredeyse geriye doğru düşüyorum, pullarına yaslandıktan sonra. Çıplak vücudunu açıyor, Kael'in yüzlerce kez yaptığını gördüğüm akıcı bir hareketle dimdik duruyor ve ben onun çıplaklığına bakmamak için otomatik olarak gözlerimi kaçırıp ayaklarımın dibindeki yere bakıyorum.

Tabii ki, "gözlerine bakmama" olayı iki saniye kadar işe yarıyor çünkü önümde çömeliyor ve çeneme dokunarak beni yüzüne bakmaya zorluyor. Bunu yaptığında yüzünün ne kadar yakışıklı ve güçlü olduğunu fark ediyorum. Biraz Kael'e benziyor ama yüz hatları daha keskin, gözleri daha uzun ve zayıf, kirpikleri o kadar kalın değil. Burnu daha belirgin ve altın rengi farklı. Ve tabii bir de boynundaki yara izleri var. Yüzümü inceliyor ve ben elini itmeden önce uzanıp karnımı dürtüyor.

Geri çekildim ve şaşkınlıkla irkildim, çünkü bunu beklemiyordum. Ejderha-adam sanki tepkimden hoşnut değilmiş gibi alçak sesle homurdanıyor ve burun delikleri açılıyor. Beni dikkatle inceliyor ve sanki bir şey bekliyor gibi.

"Beni korkuttun," diye fısıldıyorum nefes nefese.

Ayrıca ilk kez tamamen çıplak olmadığını fark ediyorum. Bileğine bağlanmış soluk bir kumaş parçası var. Sanırım bunu daha önce de fark etmiştim, ejderha formundayken pençesindeki küçük iplik yumağını. İnsan formuna taşındığını fark etmemiştim ama tabii ki taşıyor.

"Bunu bileğinden çıkarmamı ister misin?" Yırtık kumaş parçasını işaret ederek soruyorum.

Daha yakına eğiliyor ve bileğine taktığı şeyi tamamen unutuyorum. O kadar

Yakın. Yanaklarımın utançtan kızardığını hissediyorum çünkü çok ama çok çıplak ve çömelmiş hali hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Düz karnındaki her kası ve sikinin bacaklarının arasında nasıl sarktığını görebiliyorum ve bu tamamen şok edici. Kız kardeşim sayesinde ne kadar korunaklı olduğumu fark etmeye başlıyorum ve sanırım tüm bu masumiyetim bu adam etrafımdayken sert bir şekilde elimden alınacak.

Ben de bakmak istiyorum ama yeterince cesur değilim. Bu yüzden gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Huuussss?" diye mırıldanıyor, kelimeler tuhaf ve yutkunuyor.

Gözlerimi tekrar açıyorum, konuşmasına şaşırıyorum. "Konuşabiliyor musun?"

"Huuu," diye tekrarlıyor ve sonra uzun, tehlikeli bir pençesini göğsüme saplıyor.

Oh. Bunun benim adım olduğunu mu sanıyor? Korkudan tereddüt ediyorum, ama bu beklediğim açılış. Sanki bu şimdiye kadarki en iyi şeymiş gibi yüzüme parlak bir gülümseme yapııştırıyorum ve sonra göğsüme dokunuyorum. "Amy."

Ejderha-adam hayvan gibi başını eğip beni inceliyor. Ne düşündüğünü anlayamadan aniden çenemi kavırıyor ve sıkarken korku içinde inliyorum. Sert bir sıkma değil ama rahatlatıcı bir dokunuş da değil. Kaşlarını çatarak ağzıma bakıyor, dudaklarını büzüyor ve sonra kaşlarını çatarak kamburunun üzerine oturup sabırsızlıkla bana işaret ediyor.

Ne istediğini bilmiyorum. Kıpırdamadan duruyorum, titrememek için elimden geleni yapıyorum ve çok başarısız oluyorum.

Alçak sesle hırlıyor ve sonra öne uzanıyor, uzun pençeleri yanağımda geziniyor. Dehşetle nefesimi içime çekiyorum ama çenemi tekrar hafifçe sıkarak yetiniyor. Ne istediğinden emin değilim, bu yüzden ağzımı açıyorum. Yüzümü bir kez daha sıkıyor, sonra arkasına yaslanıp bekliyor ve pençeleriyle sabırsız bir hareket daha yapıyor.

Sonra göğsüne vurur ve bir kez daha sabırsız bir hareket yapar.

Tekrar konuşmamı istediğini anlamam bir anımı alıyor. Bu yüzden mi yüzümü tutuyor? Tekrar göğsüme dokunuyorum. "Amy-"

Sözümü bitiremeden yüzüme uzandı ve ben de adım ısırarak geri söyledim.

sözsüz bir çığlık atıyor, sinirleniyor. O uzun, altın sarısı ve siyah gözleriyle çenemi inceliyor ve sonra ağzını hafifçe açıyor. Eliyle çenemi tekrar kavırıyor ve bana bir zamanlar Fort Dallas'ta gördüğüm tahta bir kuklayı hatırlatıyor. Nedense bu absürd görüntü bende korkudan gülme isteği uyandırıyor. Bu muydu yani? Nasıl konuşulacağını mı unutmuş? "Amy," diyorum tekrar, kelimeyi yavaşça çekerek.

Yeterince eminim, yoğun bir hayranlıkla ağzımı izliyor, ben adımlı söylerken dudakları aralanıyor. Sanırım artık konuşmayı unuttu. Adımı tekrar söylüyorum ve üçüncü kez. "Aaaaaamyyyyyy. Amy."

"Aaaaaah," diye deniyor ve sesi gırtlaktan ve öfkeli çıkıyor, burun delikleri açılıyor. Sinirli görünüyor ve çenemi bırakıp gözlerini bir kez daha bana diktiğinde irkiliyorum.

"Aaaaaa," diye tekrar deniyorum, sesi düzleştirip ağzımı sonuna kadar açıyorum. "Aaaaaa meeeeee."

"Aaaaahm," diye yankılanıyor, sesi ısırarak çıkarıyor. Sonra gülümsüyor, sanki isminin sesini bir şekilde çıkarabildiği için memnunmuş gibi. Tabii gülümsemesi de bir o kadar ürkütücü, çünkü dişleri bir yırtıcı hayvanınki gibi uzun ve keskin. Kael'le tanışmamış ve geçmişte böyle bir şey görmemiş olsaydım, bu manzara altıma işememe neden olurdu, ama neredeyse rahatlatıcı. Neredeyse. Kael'in hiç böyle gülümsediğini görmemiştim.

Ve boynunu hiçbir şey yokmuş gibi kırışını unutamıyorum.

"Amy," diye tekrarlayarak ve göğsüme dokunarak kabul ediyorum. İşleri ilerletmek için çekingen bir şekilde öne uzanıp göğsüme dokunarak adını öğrenmek istediğimi belirtiyorum.

Burun delikleri alevleniyor ve gözlerinin üzerinde siyah bir ışık belirliyor. Gülümsemesi kaybolup öfkeli bir şeye dönüşüyor ve ayağa fırladığında dehşet içinde geri çekiliyorum.

Sanırım adını öğrenemeyeceğim.

RAST

SBana adımı sordu.

Hatırlamıyorum. Zihnimi bulandıran kızgın duman benden bu kadar. Heceleri seslendiriyorum, bir şeyleri harekete geçirmeye çalışıyorum, ama tek elde ettiğim belirsiz, öfkeli duygular, ondan yayıldığını hissettiğim korkuyla daha da kötüleşiyor. Aahm ne yaparsam yapayım benden korkuyor ve korkaklığı sonsuz derecede sinir bozucu. Bu gidişle asla savaş formuna geçecek kadar kendine güvenemeyecek.

Aklımın bu kadar gitmiş olmasından nefret ediyorum. Pençelerimi saçlarımın tutamına doğru kıvırıyorum ve omuzlarımda onun vahşi, aşırı büyümüş yumağını hissediyorum. Böyle olmamalıydı. Uzun saçları savaşta yakalamak çok kolay ama... ama...

Bu geçici düşünce geldiği gibi hızla uzaklaşıyor ve ben hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum.

Dişime dönüp bakıyorum ama sanki hazır değilken ona meydan okumamı bekliyormuş gibi büyük, endişeli gözlerle beni izliyor. Sanki ona zarar verecekmişim gibi. Ama ben ona bakarken çenesini kaldırıyor ve bu küçük hareketten bir gurur dalgası hissediyorum ve ayağa kalktığında bu zevke dönüşüyor. Bakışları sanki onu terslememi bekliyormuş gibi üzerimde ve terslemediğimde birkaç adım uzaklaşıp bir şey arıyormuş gibi etrafı tarıyor.

Merakla onu izliyorum. Yeni yuvamızı keşfetmek isterse, başka bir drakoni gelip onun için bana meydan okumadığı sürece sorun etmem. İki bacaklı halimden memnun görünüyor, bu yüzden onu izlemek için alçak bir çömelme pozisyonuna geçerek öylece kalıyorum.

Aahm beni inceliyor ve sonra topallayarak uzaklaşıyor, yürürken adımları hantal. Uçmak daha kolay olmaz mıydı? Böyle kalmaya olan kararlılığını merak ediyorum. Bir sebebi olmalı. Belki onun zihni benimkinden daha berraktır. Belki de kızgın duman anılarını gizlemiyordur ve neden böyle kalması gerektiğini biliyordur. O zaman onun yolundan gideceğim.

O yuvamızın düz ve sıcak yüzeyinde hareket ederken ben yerimde kalıyorum. Burası sert ama güneş ılık, esinti hafif ve yabancılardan arınmış. İnsan kokusu alıyorum ama kokuları hafif. Avin kokusunu da alıyorum ama o da belli belirsiz. Etrafımdaki eşimin hafif, narin kokusuyla çok daha fazla ilgileniyorum ve ona odaklanıyorum.

Aahm çevresini inceledikten sonra bir çıkıntıya yöneliyor ve elini düz yüzeye koyuyor. Sürpriz bir şekilde açılıyor ve içinde bir mağara olduğunu gösteriyor. Yani bir kapı. Böyle şeyleri hayal meyal hatırlıyorum... nerede? Bu düşünce geldiği gibi gitti ama kapıların bir yere çıktığını biliyorum. Ayağa kalkıyorum ve o içeri girerken büyülenmiş bir şekilde onu takip ediyorum. Böyle şeyleri bildiğine göre zeki ve akıllı biri ve bana başka neler gösterebileceğini merak ediyorum.

Kapının içinde, herhangi bir savaş formu için çok küçük olan uzun, dar bir koridordan aşağı inen tuhaf metal basamaklar var. İnsan kokusu burada daha güçlü ve kirli, boğucu koku karşısında ağzımdan nefes alıyorum. Kadınım basamaklardan aşağı iniyor, her basamakta yavaşça duraklayarak ilerliyor. İlk başta inmekten korktuğunu düşünüyorum ama ayağı yere bastığında nefesini içine çektiğinde acı çektiğini anlıyorum.

Bu kolayca çözülür. Yanına gidiyorum ve onu belinden tutup birkaç basamak daha aşağı taşıyorum. Dokunduğumda nefesi kesiliyor ama bana karşı koymuyor; elleri omzumda küçük ve soğuk, sanki onu düşürmemden korkuyormuş gibi sıkıca kenetlenmiş. Bu düşünce saçma; onun hafif ağırlığı benim için hiçbir şey. Onu rahatlatmak için daha sıkı tutuyorum ve kolları boynuma dolandığında memnun oluyorum.

Belki de onu daha sık taşımalıyım. Bana dokunması hoşuma gidiyor.

Basamaklar küçük, karanlık bir odaya iniyor ve karanlık beni rahatsız etmese de Aahm'ın içinde kaybolduğunu söyleyebilirim. Elleri düz duvarları karıştırıyor ve sonunda uzun, sert bir çubuk bulup üzerine bastırarak başka bir kapıyı açıyor. Büyüleyici.

Büyük bir kapalı mağaraya adım atıyoruz. Tepedeki uzak pencereler onun görebilmesi için yeterli ışığı sağlıyor, çünkü Aahm'ım etrafına bakarken bir zevk sesi çıkarıyor. Ben de heyecanlanmaya degecek bir şey göremiyorum. Etrafımız moloz ve çöp dolu, büyük kare metal şeyler yan yatmış durumda. İnsan, toz ve küf kokuyor. Yarı karanlıkta bile her yerde başımı ağrıtacak kadar renk olduğunu görebiliyorum. Duvarlarda çiftleşme kırmızısı görüyorum ve yerler bana suyu hatırlatan parlak yeşilimsi bir mavi. Bu insanlar bu renk cümbüşünden memnun mu? Başımı yoruyor.

Ne yapacağını görmek için bekliyorum, etrafına bir göz atıyor, sonra göğüslerini kollarıyla kapatıyor ve sanki belirli bir şey görüyormuş gibi ileriye doğru hareket ediyor. Merakla takip ediyorum. Hâlâ arkasında olup olmadığını görmek için bana dönüp bakıyor ama duraksamıyor. Bir süre sonra, insan çöpu kokusu hassas burnuma dolduğunda her şeyi anlıyorum. Ah.

Karanlık, pis kokulu bir odaya açılan başka bir kapıyı açıyor ve bana "burada bekle" işareti yapıyor. Eğlenerek kapıyı tutuyorum ve onu içeri kadar takip etmiyorum. Sadece kokusundan bile bu küçük mağara gibi odanın pis kokusu için bir çıkış olmadığını anlayabiliyorum. Tuvaletini yaparken başında dikilmeyi planlamıyorum. Bir an için içeride kayboluyor ve sonra bir tıslama sesi duyuyorum, su kokusu alıyorum ve sonra yanıma dönüyor, yanakları pembeleşmiş ve güzel yüzünde utanç dolu bir ifade var.

İnsanlar tuhaftır.

Karnı yine gurulduyor ve yüzünü buruşturarak elini karnının üzerine koyuyor. Bana bir şey soruyor ama ağzı takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyor ve sonra elini sallayıp bir kez daha uzaklaşıyor. Belki de burada nerede yiyecek bulabileceğini biliyordur? Merakla peşinden gidiyorum. Birkaç adım sonra sakat bacağı altından bükülüyor ve acı dolu bir çığlık atıyor.

Bu olmaz.

Boğazımdaki hoşnutsuzluk hırıltısıyla öne doğru ilerliyorum ve yere düşmesine fırsat vermeden onu kollarımın arasına alıyorum. Kollarım onu tekrar sarıp kendime doğru çekerken Aahm irkilmiş bir ses çıkarıyor. Sabırla bekliyorum ve o da bir şeyler söyleyip uzakları işaret ediyor. Pekâlâ. Oraya gitmek istiyorsa onu taşıyabilirim. O yöne doğru ilerliyorum, yumuşak şeyler mırıldanıyor ve kollarını boynuma doluyor ve bundan çok hoşlandığıma karar veriyorum. Sadece teninin tenime değmesi ve kokusunun burnuma gelmesi bile hayal kırıklığının kızgın bulutlarının dağılmasına neden oluyor. Bir an için, bu dünyanın kokuşmuş olmasına ve zihnimi yırtmasına, eve dönmek için hiçbir yol olmadan kapana kısılmış olmama aldırımıyorum. O burada ve her şey mükemmel.

Yine de kısa sürüyor, çünkü bir sonraki anda insan kokusu baskın hale geliyor ve burada başkalarının da olduğunu fark ediyorum.

AMY

Bir süre için her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor. Ejderha beni kendine doğru çekiyor ve bir kolunu popomun altına, diğerini de uzun bacaklı bir çocuk gibi belime dolayarak taşıyor. Bu biraz garip ama aldırımıyorum çünkü bacağım itiraz edemeyecek kadar ağrıyor. Yine de beni tutmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor ve ben nereye işaret edersem oraya gidiyor.

Kumarhanenin içinde bir restoran alanı olduğunu gördüğümde heyecanlanıyorum, çünkü eğer kaldırılmamışsa, içinde yiyecek olabilir. Şu anda bir kutu taze fasulye bile hoş olurdu.

Ancak restoranın girişindeki kemerli kapıdan içeri girdiğimiz anda ejderha-adam boğazından alçak sesle hırlamaya başlıyor.

"İyi misin?" Neyi yanlış yaptığımı merak ederek fısıltıyla soruyorum. Yine de bana bakmıyor. Etrafımıza bakıyor, burun delikleri şişmiş ve gözleri tamamen kararmış.

Olamaz.

Ben onunla konuşmaya çalışmadan beni dikkatlice yere yatırıyor, ağırlığımı sakat bacağımın üzerine vermemi izlerken hareketleri şaşırtıcı derecede yumuşak. Yere yığılmayacağımdan emin olduğunda, dişleri çıplak ve

Sonra bir anda restorana dalan bir ejderhanın altın rengi büyük sırtıyla karşı karşıya kalıyorum.

"Bekle," diye sesleniyorum ve sonra tüm öfkesini bana yöneltme ihtimaline karşı kendimi durduruyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp yere çöküyorum, diğer ejderhanın boynunu rahatça kırışını hatırlıyorum.

İleride çığlıklar ve silah patlaması gibi sesler duyuyorum.

İnsanlar.

Hemen kaçıp saklanacak bir yer arıyorum. Korunaklı olabilirim ama silahlı insanların onları kullanma eğiliminde olduğunu biliyorum ve buradaki hiç kimse yiyecek ya da giyecek ararken ortaya çıkmamdan hoşlanmayacaktır. Tanrım... giysi! Üzerimde sütyen ve külot var. Dehşet içinde, yan yatmış, sudan zarar görmüş bir kumar makinesinin arkasına çömeliyorum. Bacağım sıkıca katlandığı için zonkluyor ama şu anda tam olarak uzanamıyorum. Kendimi olabildiğince küçültüyorum ve kimin çıktığını görmek için izliyorum. Tabii ki mutfak alanında işgalciler var. Ben de oraya giderdim.

Ejderha kükrüyor ve büyük bir gürültü duyuyorum. Biri "Kaçın!" diye bağıyor ve bir çığlık daha atılıyor ve tencere tava şangırtısı gibi bir ses duyuluyor. Daha da büyük bir şey çarpınca irkiliyorum -muhtemelen ejderhanın kendisi bir şeye çarpıyor- ve sonra sessizlik çöküyor.

Ama sadece bir saniyeliğine. Bir an sonra ejderha sanki dünyadaki herkesi buradan uzak durmaları konusunda uyarıyormuş gibi öfkeli bir ses daha çıkarıyor. Birini evinden kovduğumuz için anlık bir suçluluk hissediyorum ama hayatta kalmak hayatta kalmaktır. Ben sadece bana verilen el ile elimden gelenin en iyisini yapıyorum... ve görünüşe göre elimde bir ejderha var.

Belki ben de bu zamanı kullanıp saklanmalıyım. Gitmesini beklemeli ve sonra kaçmalı ve asla arkama bakmamalıyım. Umarım kız kardeşimi ve ejderhasını tekrar bulabilirim. Umarım nerede olduğumu ve nasıl geri döneceğimi bulabilirim. Umarım göçebelerle ya da başka ejderhalarla karşılaşmam.

Ya da belki korkakça davranıp burada kalırım.

Duyabildiğim tek şey ara sıra duvara çarpan ağır bir şeyin sesi olana kadar sesler azalıyor. Slot makinesinin üzerinden bakıyorum ve ejderha adamın hala ejderha formunda olduğunu görüyorum, burun deliklerinden duman çıkıyor, gözleri

restoran alanında sinsice dolaşırken siyah. Kuyruğu duvara çarparak yine yüksek bir gümbürtü sesi çıkarıyor. Dudağımı ısırarak saklandığım yere geri kayıyorum. Bu benim suçum değil, diyorum kendime. Hepsini yediyse kendini suçlu hissedemezsin. Onları tanımıyorsun. Seni hoş karşılamazlardı. Ejderhadan daha kötü olabilirlerdi.

After'da insanlar küçük cepler halinde kümeleniyor. Milisler tarafından yönetilen Dallas Kalesi ve Orleans Kalesi var. Eski şehirlerde başka kaleler de olduğunu duydum - hatta Atlanta Kalesi bile var - ama çoğu o kadar uzakta ki hiçbir zaman haber alamıyoruz ya da buralarda olup olmadıklarını bile bilmiyoruz. Kimse seyahat etmiyor çünkü artık yollardaki tek insanlar göçebeler, kanunsuz katiller, o kadar kötüler ki yozlaşmış kaleler bile onları dışarı atıyor.

Bu yüzden birkaç göçebeyi kovmak için üzülemem, hele ki onlar berbat insanlarken. Ama ejderha bana geri döndüğünde onların kanına bulanmış olursa ne yapacağımı bilmiyorum. Bu düşünceyle titreyerek sertçe yutkunuyorum ve bu kâbusun geçmesini dileyerek gözlerimi kapatıyorum. Neden bir ejderhayı eşim olarak istediğimi düşündüm ki? Neden bunun Claudia'nın ilişkisi gibi olacağını düşündüm? Bana sahip olan bu canavar vahşi ve acımasız ve onunla konuşamıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Aahm," diye bağılıyor gırtlaktan gelen bir sesle ve başımı kaldırdığımda ejderhanın insan formuna geri döndüğünü, uzun, düğümlü saçlarını savurarak ilerlediğini görüyorum.

Onu selamlamak için ayağa kalkıyorum ve üzerinde kan olmadığını fark ettiğimde keskin bir rahatlama hissediyorum. "Onları tek bir çizik bile almadan bıraktığına inanmayı seçeceğim," diyorum ona usulca.

Yanımdan geçip çenemi tutuyor ama sert bir hareket değil bu. İçindeki yoğun sarmal gücü hissetmeme rağmen şaşırtıcı derecede nazik. Beni hızlıca inceliyor ve sonra incinmediğime sevinerek belimden tutup beni öne doğru çekerek restoranın içine götürüyor.

Bir bakıma, tatlı mı? Bence öyle. Bölgesini savunmanın gururuyla omuzlarını geriye atmış, fatih edasıyla yürüyor ve ondan korkuyor olsam da bunu biraz eğlenceli bulmak zorundayım. Ejder-adam, kumarhane restoranlarının fatihi. Arkadaş olsaydık muhtemelen gülerdim ama ben onun esiriyim. Bunu unutamam.

Beni restoranın ortasına, zeminin temizlenmiş olduğu yere götürdü.

ve sandalyeleri bir kenara bırakıp beni nazıkçe yere bırakıyor. Yine, bacağımanın uslu durduğundan emin olmak istercesine bana dikkatli bir bakış atıyor ve sonra sabırla bekliyor. Beni bırakırken dizim sikine sürtünüyor ve utançtan tekrar kızarıyorum. "Sana gerçekten bir pantolon bulmalıyız," diye fısıldıyorum. "Ya da beni buradan çıkar. İkisi de beni mutlu eder, sadece söylüyorum."

Ejderha adam sözlerimi anlamış gibi homurdanıyor.

Yine de beni bekliyor ve sanırım benim liderlik etme zamanım geldi. "Umarım tüm göçebeler gitmiştir," diyorum özellikle kimseye ve sonra öne çıkıyorum. Kötü bacağıım sallanıyor ve o hemen beni kaldırmak için atılıyor. Claudia kadar kararlı görünmek için elimden geleni yaparak ona, "Eğer benimle iyi geçinmeye çalışıyorsan, bir cinayet çılgınlığından sonra bu biraz zor olacak," diyorum. Mutfak bölümüne açılan çift kapıyı gösteriyorum. Farklı renklerde el izleri ve çete sembolleriyle spreyci boyayla boyanmışlar, ama burada yiyecek kaldıysa, içeride olacak. Midem tekrar gurulduyor ve bana yemek yemem gerektiğini hatırlatıyor.

Ejderhanın beni mutfağa götürmesine izin veriyorum ve sonra beni tekrar yere bırakmasını sağlıyorum. Burada bir süredir birilerinin yaşadığı açık, çünkü bir dizi buzdolabının yanına serilmiş yatak örtüleri var ve odanın bir köşesinde vızıldayan sinekler ve sivrisineklerle süslenmiş bir yığın boş teneke kutu var. Çok hoş. Bu insanların kıyafetleri olsa bile, onları istediğimden emin değilim. Her yer kir tabakası ve her yere sinmiş ter kokusu. İğrenç.

Ejderhaya baktığımda burun delikleri açılmış, ifadesi kaskatı kesilmişti. "Sanırım bu senin için oldukça olgun kokuyor," diyorum ona ve burnumu kırıştırıyorum.

Bu bana eğleniyormuşum gibi gelen şaşkın bir huff kazandırdı. Buna garip bir şekilde memnun oldum. Belki de iletişim kuramazsak her şey kaybolmaz. Beden dili evrenseldir, değil mi? Tamam o zaman. Yemek yeme hareketi yapıyorum ve bir çeşit kiler olması gereken bir kapıyı işaret ediyorum. Yüzünde tiksinişmiş bir ifade beliriyor ve bu sefer kahkahamı tutamıyorum. "Sadece konserve ve güvenli ise yiyorum, güven bana." Sesimdeki ironinin ortaya çıkmasına izin veriyorum. "Açım ama o kadar da aç değilim."

Kileri hızlıca gözden geçirdiğimde, birkaç endüstriyel boy patates konserveşi dışında her şeyin ayıklanmış olduğunu gördüm. Vay canına. Yıllar önceki Şükran Günü'nden beri yer elması yememiştim. Üç kutuyu da gösterdim

ve konserve açacağı ve çatal arayın. Kirli bir kaşıktan başka bir şey yok. Yine de buradaki su işe yarıyor ve birkaç dakikamı bulduklarımı ovarak, teneke kutuların kapaklarını tozdan arındırarak ve ardından bir dolabın arkasında bulduğum kırık bir bardaktan kana kana içerek geçiriyorum. Ejderha adam beni eğlenerek izliyor ama bana yardım etmek ya da beni durdurmak için hiçbir girişimde bulunmuyor.

"Sanırım ne yaptığımdan pek emin değilsin, değil mi?" Ona söyledim ve konservelerime bakarak derin bir iç çektim. Ya yer elmasını sevmiyorlardı ya da konserve açacakları yoktu. Sanırım ikisi de akla yatkın. Parmaklarımı metal kapakta gezdiriyorum. "Bunu nasıl açacağımı bilmiyorum." Kirli, yaşanmış mutfakta etrafıma bakıyorum. "Belki bir yerlerde bir bıçak vardır." Kutuyu gösterip bıçaklama hareketi yapıyorum. "Bu kapağı açmam lazım."

Ejderha-adam öne çıkıyor ve kutuyu inceliyor, eline alıp ters çeviriyor. Kokluyor ve sonra tekrar bana bakıyor. Kapağı açıp içindekileri yermiş gibi yapıyorum ve o da bana "sen delisin" diyen ejderha bakışlarından birini daha atıyor. Ben izlerken kutuyu yere bırakıyor ve bir başparmağını kapağa bastırıyor. Ben izlerken kolu esniyor, pazusu kocaman oluyor ve sonra tutuşunun altındaki metalin yırtılma sesini duyuyorum.

Pençeleri konserve açacağı olacak kadar güçlü. Gözlerim kocaman oldu.

Serbest kalıyor, içindekileri kokluyor ve sonra aniden anlamış gibi kendi kendine başını sallıyor. Uzun pençeleriyle kapakta açtığı deliği yumruk büyüklüğünde bir bölüm açmayı başarana kadar kesiyor ve altındaki yer elmalarını gösteriyor. Koku bana çarpıyor ve heyecanla ellerimi çırpıyorum. "Başardın!"

Hemen gözleri altın gibi parlıyor. Ona gülümsüyorum... ve sonra sikiinin sertleştiğini fark ediyorum. Korkum hemen geri dönüyor ve temkinli bir şekilde onu izliyorum. Beni yere fırlatıp tekrar üstüme çıkmaya mı çalışacak? Ama bana sadece konserveyi uzatıyor, yüzümü yemekle ilgisi olmayan hevesli ve aç bir ifadeyle izliyor.

Tereddüt ettim ve sonra ilerledim. Gelişmekte olan ereksiyonunu görmezden gelmeye dikkat ederek yanına sokuluyorum ve parlak turuncu bir parça yer elmasını kaşıklıyorum. Şurup kıvamında ve o kadar güzel kokuyor ki daha dudaklarıma götürmeden ağzım sulanıyor.

İlk ısırık cennetten çıkma gibiydi ve küçük bir zevk iç çekişine engel olamadım.

Ben. "Ya çok açım ya da bunlar harika," diyorum ona.

Bana yaklaşıyor ve yanağıma dokunuyor ama başka bir şey yapmıyor, sadece beni izliyor. Tereddüt ettiğimde elini tenekeye sokuyor ve bir yer elması daha alıp bana uzatıyor. Parmaklarımla nazikçe ondan alıyorum ve parmak uçlarımı yalayarak yiyorum.

Sanırım bu arkadaş olduğumuz anlamına geliyor. "Eğer arkadaş olacaksak, bir isme ihtiyacın var." Ona tekrar bakıyorum. "Güzel, tatlı ve ürkütücü olmayan bir şey. Sam gibi. Sam hiç de korkutucu bir isim değil."

Saçlarıma dokunuyor, sanki büyülenmiş gibi yüzümden geriye doğru itiyor. Ya da beni.

Karnım yer elmasıyla doyduktan sonra bir hediyelik eşya dükkânı arıyoruz ve sonunda bir tane bulmayı başarıyorum. Giymek için çok büyük ve iğrenç derecede çirkin bir tişört alıyorum. Yine de üzerime bir elbise gibi oturuyor ve buna sahip olduğum için mutluyum. Üzerimde kıyafet olunca kendimi daha iyi hissediyorum.

Günün geri kalanında keşfe çıkıyoruz, ancak kumarhane oldukça harap durumda ve harap olmayan kısımlar da buradan geçen göçebeler tarafından kirletilmiş. Güneş batmaya başladığında ben yine acıkmış ve yorulmuştum. Sam'in içeride olmaktan hoşlanmadığını söyleyebilirim, bu yüzden çatıya geri dönüyoruz.

Bu sefer ejderha formuna geri döndüğünde panik yapmamaya çalışıyorum. Bana zarar vermek istemiyor.

Sam çatıda bir yer buluyor ve uykulu bakışlarla beni izliyor. Kuyruğu seğiriyor ve belli ettiğinden çok daha uyanık olduğu izlenimine kapılıyorum. Önemli değil; hapishaneden kaçmaya çalışamayacak kadar yorgunum ve bacağımla ağrıyor. Güneş battı ve hava soğuyor. Sanırım içeride uyumayacağız. Bir an için mutfaktaki o kirli paletleri düşünüp ürperiyorum. Hayır, teşekkür ederim. Bitli battaniyeler yerine battaniyesiz uyumayı tercih ederim. Ejderhadan birkaç adım ötede betonun üzerinde bir yer seçiyorum ve rahatlamaya çalışıyorum.

Ama işe yaramıyor. Beton. Rahatlamamanın ve çatının ne kadar sert olduğunu hissetmemenin rahat bir yolu yok. Belki de bir şeyler bulmalıydım.

yastık olarak kullanmak için hediyelik eşya dükkanı. Bacaklarım da üşüyor ve tişörtümü uzuvlarımın üzerine doğru uzatmaya çalışıyorum.

Alçak bir drakon homurtusu duyuyorum ve sonra ayağa kalktığını duyuyorum. Bir an sonra pençeleri belimi sarıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, kollarım sallanıyor. Beni havaya kaldırırken şaşkınlık çığlığını bastırıyorum. Sonra tekrar kalçalarının üzerine yerleşiyor, ön ayaklarını göğsüne doğru kıvrıyor ve beni onların üzerine oturtuyor. Başını eğiyor ve gözlerini bir kez daha kapatıyor.

Bir an için tamamen hareketsiz kalıyorum. Başka bir şey yapmadığında, üşüdüğümü ve rahatsız olduğumu fark ettiği ve bana bir tür daha iyi bir yatak vermeye çalıştığı açık. Tamam o zaman. Rahatlıyorum ve ağırlığımı kıvrılmış bir bacağıma veriyorum ve rahatlamayı başarıyorum. Sanki bir radyatörün üzerinde uyuyormuşum gibi sıcak ve onun sıcaklığı beni rahatlatıyor.

Belki yarın için bir plan yaparım. Şu anda bir şey düşünemeyecek kadar yorgunum. Gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalıyorum.

RAST

Bana güvenmeyi öğreniyor.

Kırılgan insan eşimin göğsümde uyumasını izliyorum, ağzı hafifçe ayrılmış, yanağı avucunun içinde. Pullarıma yaslanışının verdiği his tarif edilemez. Onu okşamak, üzerine binmek ve kendime ait olduğunu iddia etmek istiyorum ama daha yeni yeni güvenini kazanıyorum.

Birkaç gün daha bekleyebilirim. Ve eğer biri gelip onun üzerindeki hak iddiama karşı çıkarsa, onu yok etmeye hazırım.

AMY

T Ertesi gün bana daha fazla cevap vermedi, sadece daha fazla soru sordu. Ejderhanın beni bırakmaya niyeti olmadığı açık. Aslında, beni gözünün önünden ayırmak istemiyor. Bunu anladım.

Beni tekrar tuvalete kadar takip ettiğinde ve sonra çatıya geri döndüğümüzde beni pençeleriyle yakalayıp uçtuğunda. Benimle birlikte bir ineği avlıyor, ağzıyla kapıyor ve sonra iki yudumda yutuyor. O kadar hızlı yapıyor ki çığlık bile atamıyorum ve sonra çatıya geri uçuyoruz ve tekrar yerleşiyor.

Ve beni izliyor, bekliyor.

Pekala, eğer burada yetkili bensem, kalacak daha iyi bir yer istiyorum. Burası bir ev değil. Kael'in girip çıkabilmesi için çatısında delik olan Claudia'nın evini düşünüyorum. Ejderha için erişilebilir ama yine de benim için sert bir çatıdan daha rahat bir yere ihtiyacım var. Bugün her adımda bacağım ağrıyor, bu yüzden yakında sürünmek istemiyorsam ayaklarımı kullanmamam gerektiğini biliyorum.

Bazı insanlar zorlukla başa çıkabilir, ama ben yapamam. Aptal bacağımın gücü yetmiyor. Bundan nefret ediyorum ve herkese yük olmaktan nefret ediyorum. Ama bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Çatının kenarına çıkıyorum ve dışarı bakıp düşünüyorum. Bir kumarhane en misafirperver yer değildir, özellikle de

toplandı. Tek başıma hayatta kalma becerim sıfıra yakın ve atacak hiçbir şey yok. Hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum ve bakışlarımın otoparkın üzerinde, uzun binanın aşağısında... en uçtaki otele doğru ilerlemesine izin veriyorum.

Tabii ki. Binada bir otel var. Neden olmasın ki? Ve otelde yatak takımı olacağını düşünüyorum, en azından burası tamamen yağmalanmadıysa. Elimle gözlerimi siper edip binaya bakıyorum. Çok yüksek, rahatlıkla on beş ya da yirmi katlı. Eğer bir çöpçü olsaydım, en üst kata çıkmaya cesaret edebilirdim, ama muhtemelen yapmazdım. Bulduğum her şeyi yere indirmem gerekirken olmaz. Bu hiç mantıklı değil.

Ama sizi binanın tepesine çıkarabilecek bir ejderhanız varsa bu çok mantıklı. Ayağa kalkıyorum ve Sam'e yaklaşıyorum. Beni izliyor, vücudu sakın. Sanırım sakinliği rol icabı. Onda en ufak bir sakinlik hissi yok. Daha çok dikkatli gibi. Ve gözlerinin kenarları simsiyah dönüyor, bu da bana kolayca çılgın bir büyüye kapılabileceğini söylüyor.

Ben yaklaştıkça gözlerindeki altın rengi daha da belirginleşiyor ve acaba ben mi onu çıldırmaktan alıkoyuyorum? Beni yakaladığından beri yakma çılgınlığı yapmadı ve çoğu ejderha oldukça dengesizdir. Eğer durum buysa, onun mutlu ruh halini teşvik etmem gerekiyor. Ona parlak bir şekilde gülümsüyorum ve bir parçam korkudan titriyor olsa da kafasına yaklaşıyorum. Yine de bana zarar vereceğini sanmıyorum. Eğer beni çiftleşmek için istiyorsa, hayır. Bir elimi uzatıp suları test ediyorum.

Ejderha başını kaldırıyor ve kocaman burnunu parmaklarıma sürüyor.

"Tamam o zaman," diye fısıldıyorum ve gözleri daha da altın rengine döndüğünde biraz zevk alıyorum. Eğer ejderhalar mırdayabilseydi, bahse girerim şu anda mırlıyor olurdu. Yaklaşıyorum ve ellerimi burnunun üzerinde gezdirerek dokuları öğreniyorum. İnanılmaz derecede sert pullar, derisine o kadar sıkı yapışmış ki sanki dalgalanan bir metal levha gibi hissettiriyor. Ağzının kenarından dikkatlice ayrılmıyorum çünkü dişlerinin uzun ve keskin olduğunu unutmuş değilim. "Bir yolculuğa çıkabilir miyiz?" diye soruyorum. "Küçük bir yolculuğa mı?"

Sam bana göz kırpmıyor ve bir sonraki anda ben havayı okşuyorum ve uzun, çılgın saçlı çıplak ejderha adam bana doğru geliyor.

Oh Tanrım. Yanlış anladı. Konuşmak istediğimi sanıyor. Hayal kırıklığıyla müstehcen bir şeyler söylemek istesem de gülümsemeye devam ediyorum. "Burası iyi bir yuva değil," diyorum ona ve anlamadığı anlamına gelen hafif bir baş hareketi yaptığında hayal kırıklığım artıyor. Bacağım ağrıyor, susadım, yoruldum ve yer elmasından bıktım. Sinirimi bastırmak için elimi yüzüme sürüyorum.

İlerliyor ve yüzüme uzanıyor.

Telaşla donup kalıyorum ama tek yaptığı pençelerini çenemde hafifçe gezdirmek, sonra da yüz ifademi izlemek oluyor. Beni okşuyor. Oh. Bunun bir selamlaşma olduğunu mu düşünüyor? Çenemi okşayarak Fort Dallas milislerine merhaba dediğimi hayal ederek bir kıkırdamaya karşı koyuyorum. Evet, hayır.

Beni bir süre daha okşamasına izin veriyorum ve sonra geniş otoparkın hemen karşısındaki ufuk çizgisindeki binayı işaret ediyorum. "Oraya gidebilir miyiz?"

Bakışları hareketimi takip ediyor ve sonra uzun bir pençesi havayı yararak onu da işaret ediyor.

Hevesle başımı salladım. "Evet. İşte. Daha fazla yemek," diye pandomim yapıyorum. Bu doğru mu bilmiyorum ama yağmalanmayan bir şey varsa o da yüksek otelin en üst katları olacak. "Ve kıyafetler." Ona göstermeye çalışarak gömleğimi çekiştiriyorum.

Sam'in bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinerek kıyafetlerimi inceliyor. Bir süre sonra öne doğru uzanıp tişörtümü yırtıyor ve kalçamda bir delik açıyor. Şaşıarak onu durdurmak için geriye doğru sarsılıyorum ve sonunda geriye doğru tökezliyorum. "Ne yapıyorsun sen?"

Boğazından alçak sesle hırlıyor ve yanıma çömelip tekrar yüzüme uzanıyor. "Aahm?"

Ellerini görmezden gelerek irkildim ve doğruldum. "Sana tişörtümü üzerimden çıkarasın diye göstermiyordum. Ne istediğimi bilmen için gösteriyordum." Ona bakıyorum, gözleri her saniye daha da kararıyor, sanki kendini kaybetmesine ramak kalmış gibi. Tamam, bu iyi değil. Onu sakinleştirmek için uzanıp çenesini okşuyorum. "Sorun yok."

Elbette, gözlerindeki siyahlık biraz azalıyor ve yüzüme dokunuyor.

Evet, eğer beni anlamasını sağlayamazsam bütün gün burada çeneleri sıvazlamak zorunda kalacağız. Bu durumun saçmalığına kıkırdamaktan kendimi alamıyorum ve gözleri bir an için saf altın renginde parlıyor ve gülümsüyor.

Aman Tanrım. Gülümsediğinde nefes kesici oluyor. Ben de gülümsüyorum ve tekrar binayı işaret ediyorum. "Oraya gidelim mi?"

RAST

Belli ki eşim yeni bir yuva istiyor. Bu yuva onu rahatsız ediyor ve yakındaki başka bir uzun, ince binayı işaret edip konuşuyor. Onu istiyor. Onu düşünüyorum. Yerden çok daha yüksek ama bu iyi bir şey. Gelirlerse daha kötü kokan insanlardan korunacağı anlamına geliyor. Ama bu kadar yüksek olması hoşuma gitmiyor çünkü bu, kokusunun esintiyle çok daha uzağa taşınacağı anlamına geliyor. Onu benden almak isteyen meydan okuyucuları getireceği kesin.

Ama sonra uzanıp küçük, yumuşak elleriyle yüzümü okşuyor ve ben ona hiçbir şey reddedemiyorum. Sadece o küçük dokunuş bile zihnimi bulandıran öfke dumanını geri püskürtüyor ve bir an için zihnim kendini düzeltmiş gibi hissediyorum. Bu sadece kısacık bir an, ama birlikte olduğumuzda sahip olabileceklerimiz için beni acırtıyor. Çiftleşme hakları için bana meydan okuyacak kadar rahat olmalı ve eğer farklı bir yuva isterse, bunu ona vereceğim. Savaş formuna geri dönüyorum, onu nazikçe pençelerimin arasına alıyorum ve sonra havalanıyorum.

Her zamanki gibi duyularımı açıp esintideki sayısız kokuyu süzüyorum. Yakın çevrede başka drakoni yok ama uzaktan kömür ve duman kokusu alabiliyorum, bu da bana yakınlarda ama bizden rüzgar üstü başka drakonilerin de olduğunu söylüyor. Bu iyi bir şey. İnsan kokusu neredeyse yok oldu ve ayrıca lezzetli yemekler yapan ot yiyen toynaklı hayvanların daha fazla kokusunu alabiliyorum. Bunlar kolay avlanmak için yakınlarda kalıyor.

Eğer uzun yuvası istediği gibiyse, burası şimdilik kalmak için iyi bir yer.

Güçlü bedenimi havaya fırlatıp onu sımsıkı kucaklıyorum. Korku dolu sesler çıkararak ön bacağıma yapışıyor ve uçmaktan bu kadar korkan bir yaratığı merak ediyorum. Eğer kendine ait bir savaş formu varsa, havayı kucaklamaz mıydı? Kaçırdığım bir şey var. Konsantre olmaya çalıştıkça,

düşüncelerim daha çok dağılıyor ve duman gibi uzaklaşıyor.

Binanın etrafında dönerken ön bacağıma dokunuyor ve gitmek istediği yeri tekrar tekrar işaret ediyor. En tepeyi. O zaman inmek daha kolay oluyor, ama açık havada bu kadar yüksekte kalma düşüncesi beni rahatsız ediyor. Eminim tatlı kokusuyla başkalarını da kendine çekecektir. Bu düşünceyle hırlıyorum ve sonra onun korku kokusu etrafımda yükseliyor. Onu korkutuyorum, bu da hayal kırıklığımı daha da artırıyor.

Pekâlâ. Eğer havada olmak istiyorsa, yapacağımız şey bu. Eğer çiftleşme hakkı için gelen herkese meydan okumamı izleyecekse, o zaman gelen herkesi yok edeceğim. Ne isterse yapacağım.

Binayı sarsan ağır bir gümbürtüyle çatının üstüne iniyorum. Yakınlarda bir yerde, kırılan bir şeyin çınlama sesi duyuluyor ve alarma geçiyorum. Yine de havada yeni kokular yok. Sadece ağırlığının buraya yerleşmesine bir tepki.

İnsan eşim pençelerimi okşayarak onu bırakmamı istediğini belirtiyor ve akıcı, yumuşak kelimelerle el kol hareketleri yapıp gevezelik ediyor. Onu gönülsüzce bırakıyorum ve o da sanki çok memnun olmuş gibi bana gülümsüyor. Onun bu tepkisi karşısında bir zevk hırıltısını bastırıyorum, izliyorum, bekliyorum. Onu fethedebilmem için savaş formuna bürünüp bana meydan okuyacağı an bu mu? Böylece çiftleşip bağ kurabilecek miyiz?

Ama o sadece geri adım atıyor, sakat bacağını destekliyor ve düz çatıda bir şeye doğru ilerliyor. Bir an sonra bunun bir kapı olduğunu fark ediyorum. Bu garip binanın içine girmek istiyor. O zaman böyle şeyler için iki bacaklı formuma geçmem gerekecek. Çömelip yer değiştiriyorum ve ayağa kalktığımda onu sabırla beni beklerken görüyorum, saçları sert rüzgârda dalgalanıyor. Korku kokusu gitmiş ve onu görmek beni öyle bir zevkle dolduruyor ki kendime engel olamıyorum; yanına gidip onu kendime çekiyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve kokusunu derin derin içime çekiyorum, vücudunun bana karşı verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Sertleşiyor ama sonra bana karşı gevşiyor. Bu sefer korku kokusu yok ve bu beni sevinçle dolduruyor. Bana güvenmeyi öğreniyor.

Eğer istediği buysa, o zaman bu çirkin, yüksek binanın içine bir yuva yapabilirim. Onu her memnun ettiğimde, çiftleşmeye bir adım daha yaklaşıyoruz ve hedefim

onu dört ayak üzerinde tutmak, onu tohumla doldururken altımda titremek.

Ne isterse yapacağım.

Onu başka bir merdivenden aşağı taşıyorum ve kollarını boynuma doluyor, kendini bana yakın tutuyor. Bu hoşuma gitti. Onu tutmaya devam ediyorum, düz bir alana geldiğimizde bile bir sonraki işaretini bekliyorum, ama tutuşumdan kayıyor ve başka bir kapıya doğru topallıyor ve onu açıyor.

Bu tuhaf binanın içi bir öncekinden farklı. Bu daha çok... daha önce gördüğüm bir şeye benziyor. İlerlerken kaşlarımı atıyorum. İçeride ağaçlar var, yaprakları hala parlak, ama canlı kokmuyorlar. Köşelerde renkli saksılar var ve uzun koridorun desenli zemini ayaklarımın altında bulanık bir his uyandırıyor. Koridor boyunca birkaç kapı var ve ilkinde doğru ilerlemeden önce bana heyecanlı bir bakış atıyor.

Kapıyı atığında kf ve acı kokan küçük bir oda ortaya çıkıyor. Arkadaşım bu manzara karşısında mutsuz görünüyor, ilerliyor ve i çekip başını sallamadan önce raflardaki nesneleri karıştırıyor. Duvara tutturulmuş bir şey fark ediyorum ve onu elime alıyorum. Bir ucunda kalın sa ipleri olan uzun bir sopaya benziyor. Merak ettim. Kokluyorum ama kf ve kir gibi kokuyor. Tiksintiyle homurdanarak yerine geri koyuyorum.

Arkadaşım başka bir şey söylüyor ve sonra onu yan kapıya kadar takip etmemi işaret ediyor. Bu her neyse, onun aradığı şey değil.

Yandaki kapı açılır ve kadın kapıyı görünce bir zevk sesi çıkarır.

AMY

W

Çatı katını bulduk.

İkinci kapılar açıldığında küçük sevinç çılgınlıklarımı bastırdım. (ilki bir süpürge dolabına açılıyordu) bir zamanlar oldukça gösterişli olması gereken geniş bir daire süitine açılıyor. Aslında, benim gözümde hala oldukça gösterişliler. Burası aşağıdaki tüm kaos ve yıkımdan etkilenmemiş görünüyor. Narin yeşil kanepe ve şezlong, oyma ahşap bir masa ve altında solmuş karmaşık bir halı ile tamamlanmış bir oturma alanı var. Duvara monte edilmiş büyük bir düz ekran televizyonun ekranında bir dizi kılcal çatlak var, ancak bunun dışında bir bütün. Hala açık olan pencerelerin karşısındaki duvarda yıkanmış sanat eserleri asılı ve yan odadaki yatak yeni yapılmış, battaniyeler ve yastıklar mükemmel bir şekilde örtülmemiş.

Neredeyse birinin yatak odasına giriyormuşuz gibi hissediyorum, her şey o kadar mükemmel hazırlanmış ki. Masalardan birinin üzerindeki kristal vazoda solmuş çiçeklere kadar her şey beni büyülüyor.

Sam'e "Bulunacak güzel bir şey varsa, o da burada olacak," diyorum ve keşfe başlıyorum. Her şey çok güzel ve lüks. Banyoya bir göz atıyorum ve birden fazla sprey başlığına sahip büyük camla çevrili duş beni çok memnun ediyor. Eğer bir tanesi bile çalışırsa, gerçek bir duş alabileceğim. Bu düşünce beni çok heyecanlandırdı. Yatak odasına gidiyorum ve oradaki dolap

İçinde gerçek kıyafetler var, sadece omuzlarında toz birikmiş beyaz, kabarık bir bornoz. Fiske vuruyorum ve askıdan çekip vücuduma sarıyorum. Şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak şey. Oradaki tek şey olduğu ve kullanışsız olduğu için kızmıyorum bile. Pratik olmaktan yoruldum. Kollarımın üzerinden kaydırıyorum ve yüzümü yumuşak tüylerine gömüp mutlu bir şekilde iç çekiyorum. "Burayı şimdiden sevdim," diyorum Sam'e.

"Aahm," diyor, bana meraklı bir bakış atarken kaşlarını çatıyor. Bornozla ilgili heyecanımdan ne anlam çıkaracağını bilemediği açık ve yüz ifadesi karşısında kıkırdamamı bastırıyorum.

"Sorun yok," diyorum ona ve yatağa doğru ilerliyorum. Bornoz kadar kabarık görünüyor. Biraz tozlu tabii ama ben After'da yaşıyorum. Toz sorunlarımın en küçüğü. Eskiden filmlerde yaptıkları gibi ellerimle yatağın kenarını yokluyorum ve sonra iç çekerek yatağın üzerine düşüyorum.

Bu bana ejderhanın gürleyen bir kıkırdamasını kazandırıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum. "Çok güzel bir yatak," diye haykırıyorum, sanki beni anlayabiliyormuş gibi. "İnanılmaz. Çok yumuşak ve yastık gibi." Sırt üstü yatıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, olabildiğince mutluyum. Buranın havasız olması ve küf kokması umurumda bile değil. Burası şimdiye kadarki en güzel yer.

Yatak sertçe zıplıyor ve Sam'in tıpkı benim yaptığım gibi kendini yatakta geriye doğru attığını görmek için ciyaklayarak gözlerimi açıyorum. Yüz ifadesi yarı kaşlarını çatmış, yarı düşünceli, sanki bundan ne zevk alması gerektiğini tam olarak anlayamamış gibi. Buna gülüyorum ve sonra kolunun sivri uçları battaniyeyi yırtıp yırtılma sesi çıkarınca nefesim kesiliyor. "Olamaz, battaniyeyi parçalıyorsun," diyorum ona uzanarak.

İtirazlarıma aldırmadan tek kolunun üzerinde oturuyor ve bana bakıyor. Gözleri saf altın renginde.

İşte böyle, vücudumdaki tüm nefesimi kaybettim. Daha önce kimsenin bana bu kadar yoğun baktığını görmemiştim. Neredeyse çok fazla. Başımı döndürüyor. Nefes almayı hatırlıyorum ama hareket etmeye cesaret edemiyorum. Tamamen hareketsiz kalıp ne yapacağını görmek için bekliyorum. Bana saldıracak mı? Üzerime çıkmaya mı çalışacak?

Sam uzanıyor ve pençeleriyle çenemi nazikçe okşuyor. Bu en hafif dokunuş, böylesine acımasız bir ejderha adama göre o kadar nazik ki nefesimi yeniden kesiyor.

Onu uzaklaştırmalıyım. Yapmam gerektiğini biliyorum. Ama içimde, devam etmesine izin verirsem ne olacağını görmek isteyen bir şey var. Eğer okşamalarından zevk alırsam. Bu yüzden sadece bekliyorum, ona bakıyorum ve nefes almaya cesaret edemiyorum.

Parmak uçlarını yüzümde gezdiriyor, küçük hareketlerle yüzümde izler bırakıyor. Sanki benden büyülenmiş gibi ve ben de bu ilgiye bayılıyorum, korkunç, katil bir ejderhadan gelse bile. İçimde ilgiye susamış bir şey var ve o da bana tam olarak istediğimi veriyor. Bunun için daha sonra kötü hissedeceğim, karar verdim. Şimdilik, sadece birinin evreninin merkezi gibi hissetmenin tadını çıkarmak istiyorum.

Sam bana bakmaya devam ediyor, dikkatli bir hassasiyetle yüzüme dokunuyor. Pençeleri derimin üzerinde geziniyor ama beni asla tam olarak çizmiyor ve onun bir katil olduğunu bilmeme rağmen kendimi garip bir şekilde güvende hissediyorum. Bana dokunma şeklinden, bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Bu şekilde değil. İsteddiği benim acım değil, yoksa bana çoktan korkunç şeyler yapardı.

Tam olarak ne istediğini biliyorum. Bu düşünce beni nefessiz bırakıyor ve heyecanlandırıyor.

-Ve aynı anda dehşete düştüm.

Parmak uçları alnımda geziniyor, kaşlarımda iz bırakıyor. Gözlerimi kapatıyorum, o yüzümü okşarken bu basit zevkin beni yıkamasına izin veriyorum. "Aahm," diye mırıldanarak saçlarımı geriye doğru okşuyor. Tanrım, biri tarafından okşanmanın bu kadar güzel olacağı kimin aklına gelirdi? Dokunulmayı bu kadar çok mu arzuluyordum?

Sanırım buldum.

Bir an sonra gözlerimi tekrar açtığımda, hala beni izliyor, bakışları yoğun, saf altın. Kalçası benimkine yakın ve aşağı baktığımda sikiinin tamamen kalkmış olduğunu görebiliyorum, bacağıma o kadar yakın ki beni onunla bıçaklayabilir. Bu düşünce nabzımın sertçe atmasına neden oluyor ve meme uçlarım gerginleşiyor. Oh. Ben izlerken, pençelerini hafifçe kulağımın üzerinden geçiriyor ve sonra boynumdan aşağıya, bornozumun açık yakasına doğru ilerliyor. Pençelerinden biri göğüslerimin arasında, tişörtümün üzerinde geziniyor ve ona hayır demeye, o bölgelerin yasak olduğunu söylemeye dilim varmıyor. Çünkü öyle olup olmadıklarını bilmiyorum. Birden pantolon giymediğimin ve onun benden çok daha büyük ve güçlü olduğunun farkına varıyorum.

Ayrıca inanılmaz derecede çıplak olduğunun da çok ama çok farkındayım.
Ağzım

kurudu. Öne doğru yuvarlanıp tekrar üstüme çıkması çok sürmezdi.

Peki onu durdurur muydum? Bilemiyorum. Çünkü bana böyle baktığında... Claudia ve Kael'in sahip olduğu şeye sahip olabileceğimi düşünüyorum. Ama o bir katil, dengesiz ve sahip olmam gereken ejderha o değil ve bu kafa karıştırıcı. Ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Sam tekrar "Aahm," diye mırıldanıyor ve ben gömleğimin altına girip girmeyeceğini merak ederek geriliyorum. Ama elimi sonsuz bir nezaketle kavıyor ve sonra parmaklarımı göğsüne bastırıyor.

Oh. Ona dokunmamı istiyor.

"Benim de sana aynısını yapmamı ister misin?" Fısıldıyorum ve gözleri altın rengine bürünüyor, bu rengin derinliği ve zenginliği son derece güzel. Böyle olduğunda ondan büyüleniyorum. Şefkatli, nazik ve bana hayran olduğunda. Ona dokunmaya ve bu tür şeyleri teşvik etmeye cesaret edebilir miyim? Eğer kaçmaya çalışıyorsam, onu kendimden uzak tutmam gerekmez mi?

Ama dokunduğumda sıcak ve sert ve çok merak ediyorum.

Ve burada uslu durup durmadığımı anlayacak kimse yok. Claudia'nın dairesinin dışında bir odada yaşadığım, Kael'in yaptığım her şeyin kokusunu alabildiği ve kız kardeşimin beni mastürbasyon yapmamam konusunda uyarmak zorunda kaldığı, yoksa ejderhaların kokusunu alacağı önceki gibi değil. Tanrım, ne utanç verici bir gündü.

Ve tabii ki şimdi mastürbasyon yapmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlıyorum. Acaba... Acaba sadece dokunmakla yetinip daha fazlasını yapmayacak mı? "Seninle oynaşmamın bir sakıncası var mı Sam? Yoksa daha fazlasını mı isteyeceksin?"

Tabii ki bana cevap vermiyor. Sadece o yoğun altın gözleriyle beni izliyor, bekliyor.

Çekip gitmek için çok istekliyim. Dudağımı ısırarak, parmaklarımı kaya gibi sert göğüslerinden birinin üzerinde, altın tenindeki pul deseni boyunca hafifçe gezdiriyorum.

Sadece bu küçük dokunuş bile gözlerini kapatmasına ve acı çekiyormuş gibi derin derin inlemesine neden oluyor. Mutluluktan uçmuş gibi görünüyor ve ben de onun bu tepkisi karşısında tamamen büyülenmiş durumdayım. Eğer ona böyle dokunmak bile onu çılgına çeviriyorsa, ben ona dokunursam ne yapardı?

Daha fazla mı?

Birdenbire kendimi gerçekten çok cesur ve meraklı hissettim.

"Devam edeceğim," diye uyarıyorum Sam'i, beni anlayamayacağını bilsem de. "Ve eğer işler çok gerginleşirse, geri çekiliriz, tamam mı?" Bir parmak ucumu kaslarının kenarında gezdiriyorum. Zayıf ve sert vücudunda bir gram bile yağ yok. Ejderha formunda her ne yapıyorsa, yoğun bir egzersiz olmalı, çünkü dalgalanan kaslarla kaplı. Kael'in vücudunun nasıl görüldüğüne hiçbir zaman çok dikkat etmedim, çünkü o benim kız kardeşimin. Çoğu zaman gözlerimi onun çıplaklığından kaçırıyorum ve dikkat ettiğim tek şey Claudia'ya nasıl baktığı.

Sam'in bana bakışı gibi ve bu benim aptal, romantik küçük kalbimin sevinçle çarpmasına neden oluyor.

Ne kadar cesur olmam gerektiğini bilmiyorum. Elbette ona dokunmak ve keşfetmek istiyorum, ama işlerin çığırından çıkmasını da istemiyorum. Yine de kendimi durduramıyorum. Dokunmaya devam ediyorum, parmaklarımı köprücük kemikleri boyunca kaydırıyorum ve derisinin altındaki damarları izliyorum. Boynundaki yara izleri acımasız, çapraz kesikler. Dişle mi yoksa başka bir şeyle mi yapılmışlar bilmiyorum ama sanki acımasız bir kavga olmuş gibi görünüyorlar. "Seni kim incitti, merak ediyorum?"

"Aahm," diye mırıldanıyor, bir parmak eklemine yanağıma sürüyor.

"Doğru. Bu dil engeli meselesinden nefret ediyorum." Parmaklarımı kolunda gezdiriyorum, oradaki güçten, pazılarının sert kaslarından etkilenip dirseğine doğru kayıyorum. Burada insandan çok ejderha gibi görünmeye başlıyor, çünkü tam olarak düz durmayan devasa sivri uçları var ve elleri bir ejderha adamda gördüğüm en büyük pençelerle kaplı.

Çok fazla ejderha-adam gördüğümünden değil elbette. Ama Sasha'nın Dakh'ı, Emma'nın Zohr'u ve kız kardeşimin Kael'i arasında en büyük ekipmana sahip olan kesinlikle Sam.

Tabii bunu düşününce aklıma diğer ekipmanlar geliyor ve duraklıyorum. Ona dokunacağımı mı umuyor... oraya mı? Bu benim bakir zihnim için çok fazla olabilir. Yine de düşünmeden edemiyorum.

Kim bilebilir ki?

Yapmak istiyorsam ne zararı var?

Garip bir şekilde... Bunu yapmak istiyorum. Dudağımı ısırarak yüzüne bakıyorum ve niyetimin açık bir göstergesi olarak parmaklarımın karnında aşağı doğru kaymasına izin veriyorum.

RAST

Eşimin arayış içindeki elleri aşağıya, daha da aşağıya kayarken beklentiden nefes alamıyorum. Bu ana kadar çok utangaçtı ama cesareti beni memnun ediyor. Düşündüğümünden daha fazla güven olduğunu gösteriyor. Uyarılmışlığının hafif parfüm kokusunu alabiliyorum. Bu sadece bir nefes, havadaki küçük, neredeyse fark edilmeyen bir koku, ama orada.

Daha güçlü yapmak istiyorum. Havanın onun çiftleşme kokusuyla doymuş olmasını istiyorum. Ona yaklaşıyorum, burnumu onunkine sürüyorum. Küçük tatlı bir iç çekiyor ve sanki bir şey istiyormuş gibi yüzünü bana doğru eğiyor ama ne istediğini bilmiyorum. Burnumu tekrar onunkine sürüyorum, bunun yeterli olacağını umuyorum.

Sadece iç çekiyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. Parmakları karnımın üzerinde kayıyor. Sikim karşılık olarak ağrıyor, tüm vücudum onun dokunuşunu bekliyor. Daha aşağı, sessizce talep ediyorum. Daha aşağı. Ama elleri sadece tenimi okşayıp kayıyor ve sonra sanki son adımı atmaya isteksizmiş gibi duraklıyor.

Belki de benim dokunuşumu, onun beni okşadığı gibi benim de onu okşamamı bekliyordur.

Yoksa benim önderlik etmemi mi istiyor? Elini elime alıyorum, o da avucunu benimkine bastırıyor ve birbirine dolanmış ellerimize bakıyor. Küçük elinin benimkinin içindeki görüntüsünden büyülenmiş gibi görünüyor, güzel koyu gözlerinde hülyalı bir bakış var. Kokusu güçleniyor ve ben de ona minnettarlığımı dile getiriyorum. Birleştirdiğimiz ellerimizi yüzüme doğru kaldırıyorum ve kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıyorum. Büyülenmiş bir halde beni izliyor ve ben de onu tatmak isteyerek tenini yalıyorum.

Eğer bana izin verseydi, onun her yerini tadardım.

Beni izlerken gözleri yumuşak, ama kokusu uyarılmayla daha da yoğunlaşıyor. Bakışları bana kilitlendi ve ben yine onun liderliği ele almasını bekliyorum.

meydan okuyor. Ama o öyle yapmıyor ve ben yine bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum.

Belki de ona meydan okuyup okumayacağımı görmek için bekliyordur.

Bu düşünce ilgimi çekiyor ve ona alçak sesle meydan okuyorum. Bileğini elime alıp bir kez daha başının üzerinde tutuyorum ve onu yumuşak yatağa yatırıyorum.

Sonra beklerim.

Benimle kavga etmesini bekle. Kapana kısıldığımı için öfkesini göstermesini bekle. Savaş formuna geçmesini bekle.

Ama sadece nefesi kesiliyor ve geri çekiliyor, tatlı uyarılma kokusu yerini korkuya bırakıyor.

Onun istediği bu değil. Bunu fark ettiğimde bile hayal kırıklığıyla hırlıyor ve kendimi yataktan aşağı atıyorum.

Benim eşim olmak istemiyor mu? Onu anlamıyorum. Odanın içinde volta atıyorum. Onu nasıl değiştireceğimi bilmiyorum. Sanki yanlış bir şey var ve ben onu kaçıyorum.

Arkamdan mutsuz bir ses çıkarıyor ve döndüğümde yatakta doğruluyor, gözleri üzüntü ve şaşkınlıkla dolu. Zihnimi bulandıran duman bir kez daha ileriye doğru süpürülme tehdidinde bulunuyor ve öfke ateşi dışında her şeyi boğuyor.

Belki de onlarla savaşmaya çalıştığım için aptalım. Belki de öfkenin içine gömülmeli, onun beni ele geçirmesine izin vermeliyim. Akılsız hiçliğin içinde yuvarlanmalıyım. Düşüncelerimin yok olmasına ve sadece var olmama izin vermeliyim.

Bir an için kendimi kaybediyorum. Ateşlere teslim oluyorum ve beni tüketmelerine izin veriyorum. Nefret ve öfke zihnimde gürlüyor ve elle tutulur bir güç gibi üzerimde dalgalandığını hissediyorum. Burada öldürme ve incitme ihtiyacından başka bir şey yok, tıpkı bu dünyanın ruhumu incittiği gibi.

Ama...

Öfkenin içinde soluk saçlı, kırılgan bir eş yok. Benimkine dokunan narin bir el yok. Ona dokunduğumda boğazından gelen yumuşak sesler yok, yaklaştığımda zevk kokusu yok.

Ateşler beni çağırrsa da bu şeyler için kalacağım. Kendimi ona odaklanmaya, gözlerimi kapatıp kokusuna konsantre olmaya zorluyorum. Zihnimdeki yangınlar geri çekiliyor, incitme ve yok etme ihtiyacı azalıyor.

Şimdilik bu kadar yeter.

Hayal kırıklığımı ve öfkemi tekrar kontrol altına alıp onun yanına dönüyorum. Bakışlarında endişeyle beni izliyor ve yanağını okşuyorum. Her zaman olduğu gibi ona uzandığımda zihni kapanıyor ve hayal kırıklığımı geri alıyorum.

Yakında.

AMY

SAm'ın öfkesi hissediliyor.

Sanırım onu kaybediyorum. Çiftleşmemiş bir köpek için oldukça "uyumlu".

ejderha, ama tutuşunun kaydığını söyleyebilirim. Saatler geçtikçe daha da seğiriyor ve gözlerindeki siyahlık biraz daha artıyor. Bir kez daha tamamen delirmesinin an meselesi olduğunu biliyorum ve o zaman ne yapacağımı bilmiyorum. İyi görüldüğü zamanlar da oluyor, olmayan bir şeyi görüyormuşçasına gölgelere baktığı zamanlar da. Bu biraz ürkütücü ve daha da ötesi, endişe verici.

Kontrolü tamamen kaybederse, kendimi savunamam. Tost olurum.

Bu kesinlikle bir endişe. Bir yanım beni eş olarak istediği için bana zarar vermeyeceğini düşünüyor ama sonra yüzünde o vahşi bakış beliriyor ve kendinden geçiyor ve onunla konuşmak bile ona ulaşamıyor. Bu sabah onu pencereden dışarı bakarken buldum, kıpırdamadan ve gözlerini kırpmadan. Sanki transa geçmiş gibiydi ve neler olduğunu görmek için yaklaştığımda gözleri tamamen kararmıştı. Yatağa geri döndüm ve odanın havasızlığına rağmen battaniyenin altına saklandım ve bekledim.

Kendine gelmesi çok uzun sürdü, belki de saatler. Keşke bir saatim olsaydı da zaman tutabilseydim, ama tek bildiğim çok uzun sürdüğü. O sırada

Ne zaman konuşsam ya da ses çıkarsam kıpırdamıyordu. Sanki orada değilmiş gibiydi.

Beni endişelendiren onun kişiliğinin öngörülemezliği. Eğer aklı başında değilse, bana zarar vermeyeceğini nereden bilecek? Bugün boş bir zombi mi olacağım, kana susamış bir katil mi, yoksa eş isteyen sevecen bir ejderha adam mı? Keşke Claudia'ya Kael'le nasıl bir araya geldikleri hakkında daha fazla soru sormayı akıl etseydim, böylece bununla nasıl başa çıkacağımı bilirdim.

Tüm bunlar için ne kadar hazırlıksız olduğumu düşünüyorum ve ağlayabilirim.

Bugün Sam benimle gibi görünüyor. Çoğunlukla. Kötü bir sabah geçirdi ama şu anda omzumun üzerinden bakıyor ve ben koridorda bulduğum hizmetçi arabalarından birini karıştırıp yiyecek bir şeyler ararken beni izliyor. Elbette hiçbir şey yok ama kabarık havlular, süslü sabunlar ve şampuanlar buluyorum.

Bu da bana duşun işe yarayabileceğini hatırlattı. Sam'in sağı solu belli olmadığı için kullanmayı erteledim ama terli saatler geçtikçe kendimi daha da kirli hissediyorum. Tabii ki duş almaya gitmemin Sam'in beni takip edeceği anlamına geleceğini biliyorum, çünkü gözünün önünden ayrılmamdan hoşlanmıyor. Bu da ertelememin bir başka nedeni. Yine de daha fazla ertelemek istediğimden emin değilim. Kokumun bir bulut gibi beni takip ettiğini hissedebiliyorum. Ejderhalar kokuyla hareket ediyorsa, güçlü bir şekilde kokarsam daha uzun süre güvende olacağımı sanmıyorum.

Kokumu gizleyecek bir parfümüm de yok.

Sabun ve şampuanlardan birkaçını toplayıp çatı katına geri getiriyorum. Eğer kokumu parfümlerle kapatamazsam, belki fırçalayarak yok edebilirim. Eşyalarımı büyük banyoya yerleştiriyorum, suyu açıyorum ve biraz ışık olması için bir mum yakıyorum. Duş bir an kirli ve kırmızımsı akıyor, sonra berrak akmaya başlıyor, ben de birkaç dakika akmasına izin veriyorum, sabun ve şampuanlarımı duşun içindeki bu tür şeyler için olan dudağa ekliyorum. Sam beni banyoda takip ediyor, çünkü tabii ki ediyor ve ejderha adam dokunduğum her şeyi kokluyor. Mumu eğlenceli buluyor ve neredeyse alevi söndürecek kadar yüksek sesle homurdanarak mumu kenara itiyor ve bir havlu alıyor. Havluyu yüzüne sürüyor, sonra da çöpmüş gibi yere atıyor. Küçük bir iç çekişle havluyu tekrar elime alıyorum ve düzgünce katlıyorum. "Bu senin için değil, benim için."

Ben konuşurken yaklaşıyor, sesim onu memnun ediyormuş gibi gözleri altın renginde parlıyor. Yanağımı okşamak için uzanıyor ve gözleri siyahtan çok altın renginde kaldığı sürece ona izin veriyorum. İyiliğine karşılık vermiyorum, çünkü dikkatimin duştan uzaklaşmasını istemiyorum. Elini indirdiğinde bileğini tutup çatı katını işaret ediyorum, sonra da onu banyodan çıkarıyorum.

Sam beni kolayca takip ediyor... en azından ben kalması gerektiğini söyleyene kadar... Sonra dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde banyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. "Çabuk duş al," diye sesleniyorum en mutlu sesimle. "Hemen döneceğim!" Sıcak bir duş olmayacak ama umurumda değil. Şu anda tenimin üzerinde serin bir su damlası kulağa harika geliyor.

Ejderha adamın kapının diğer tarafından hırladığını duyuyorum ve her şey sallanıyor, topuz dönüyor. Kapı açılmayınca daha yüksek sesle hırlıyor ve kapı onun tıkırtısının şiddetiyle menteşeleri üzerinde sallanıyor. "Bir dakika," diyorum en neşeli sesimle. Bu dünyanın en hızlı duşu olmak zorunda, çünkü bir saniye bile gözünün önünden ayrılmama izin vermeyecek. "Burada kimsenin olmadığını biliyorsun," diyorum en yatıştırıcı ses tonumla, ayakkabılarımı çıkarıp kollarımı tişörtümün altından geçirerek sütyenimi ve külotumu çıkarırken bile. "Burası tamamen güvenli, Sam. Endişelenme, tamam mı?"

Alçak hırıltısı bir öfke feryadına dönüşüyor ve külotumun yere kaymasına izin verdiğim anda bir yumruk ahşap kapıya çarpıyor. Nefesim kesiliyor, her şey titrerken geriye doğru tökezliyorum ve kolunu geri çektiğinde ahşabın büyük bir paneli yere düşüyor. Sam banyo kapısının yıkıntıları arasından bana bakıyor ve sonra içeri girene kadar kapıyı kırmaya devam ediyor.

"Ciddi misin?" Hayal kırıklığıyla soruyorum. Külotumu yerden almak için eğildim. "Temizlenmem için beş dakika yalnız kalmama izin veremedin mi? Sen-"

Elimden külotumu kapıp burnuna doğru kaldırdığında şokla kopuyorum.

Aman Tanrım. Çok utandım. Onlardan derin bir nefes alırken utanç verici bir dehşetle bakıyorum. Bu noktada güzel kokuyor olamazlar. Ama umurunda değil gibi görünüyor. Ben izlerken gözleri tamamen altın rengine dönüyor ve bana vücudumun tepki vermesine neden olan o yoğun bakışı atıyor. Gergin bir şekilde üzerimdeki tişörtün eteklerini çekiştiriyorum.

tüm parçalarını kapsayacak kadar uzun yapmaya çalışıyorum. Örtüyor ama zar zor. "Onları geri alabilir miyim, lütfen?"

Ejderha adam onları burnundan indiriyor ama istediğim gibi bana geri vermek yerine bileğine, koluna her zaman taktığı yıpranmış kumaş parçalarının yanına dolamaya başlıyor.

Şaşırarak elini tuttum. "Ne yapıyorsun?"

Bana bakıyor, gözleri hem siyah hem de altın rengiyle dolu, ifadesi uçlarda. Üzerinden yoğun bir hayal kırıklığı yayıldığını hissediyorum ve daha aşağıya baktığımda tamamen erekte olduğunu fark ediyorum. Tepkisinde hata yok. Kokum onu tahrik etti. Sanırım külotumun onda kalmasına izin vereceğim.

Bekle biraz.

Bileğini çevirip elini mum ışığına doğru tutuyorum, çünkü giydiği yıpranmış kumaşa daha yakından bakmak istiyorum. Gri ve güneşe maruz kaldığı için yırtık pırtık ama kumaşa dokunduğumda tanıdık geliyor. Parmaklarımı lastiğin üzerinde gezdiriyorum ve sonra onu görüyorum; küçük bir fiyonk, tıpkı bir kızın külotunda olduğu gibi.

Bunlar benim külotlarım. Bir ejderhanın bulması için geride bıraktıklarım.

Nefes nefese Sam'in gözlerinin içine bakıyorum. "Onları bulan sen miydin? Sen miydin?"

Boştaki eliyle yüzüme uzanıyor, bir parmak eklemine çenemde gezdirerek okşuyor.

Şok oldum. Bunca zamandır diğer ejderhanın benim için yaratıldığını sanıyordum. O benim eşimdi ve Sam onu öldürdü. Korkunç bir şekilde yanıldığım ortaya çıktı. İç çamaşırımı bulup beni aramaya gelen Sam'miş. Diğer doğru zamanda kokumu almış olmalı ve Sam beni çalmaya çalıştığı için onu öldürdü.

Cinayet değildi, tam olarak değil. Sam'in kendi bölgesini savunmasıydı. Ve onun bölgesi de benim.

"Duygusallaşmak için çok garip bir şey bu," diyorum ona.

gözleri yaşlarla doldu. "Ama sen hep beni arıyordun, değil mi?"

"Aahm," diye mırıldanıyor ve derimin üzerinde kayan o devasa pençelere aldırmiyorum bile. Bu benim ejderha eşim. Beni bulmasını istediğim kişi bu.

O yaptı ve ben de tüm bu süre boyunca onu kol mesafesinden tuttum ve bu arada her geçen an akıl sağlığını kaybediyordu. Kendimi çok suçlu hissediyorum.

"Ah, Sam," diye fısıldıyorum ve kollarımı beline dolayarak yanağımı göğsüne yaslıyorum. O kadar sıcak ve canlı ki, ben ona dokundukça göğsünden gelen haz dolu gümbürtüyü duyabiliyorum. Bu Sam'in bir katil olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor elbette. Ama şimdi onu daha iyi anladığımı hissediyorum. Ve tüm bu çılgınlığın altında bir yerlerde aramızda bir bağ varmış gibi hissediyorum.

Kollarını bana doluyor, elleri sırtımda geziniyor, haz dolu gürültüsü şiddetleniyor.

Mutlu bir iç geçirdim. İşlerin böyle sonuçlanacağını hayal etmemiştim. Benim versiyonum bundan çok daha romantik ve çocukçaydı. Beni kurtarmaya gelen bir prens olacağını düşünmüştüm ama onun yerine vahşi gözlü bir çılgına dönüştü. Ama bu korku beni korkutmak yerine başka bir şeye dönüşüyor; ona yardım etme arzusuna. Tüm o öfke ve hüsranın ardındaki gerçek Sam'i gördüm. Sevecen ve sadık biri.

Sadece kapıları kıran ve boyun kıran çılgın Sam tarafından yutuluyor.

"Sana yardım etmek için ne yapabiliriz?" Sırtını ovarak soruyorum. "Claudia'nın kaçmak için ne yaptığını nasıl bulabilirim?"

Sam boğazından alçak sesle gürlüyor ve kolları etrafımda sıkılaşıyor. Birdenbire, karnıma doğru iten devasa ereksiyonuna sarıldım. Vücuduma yaptığı baskı beni biraz ürpertiyor ve tahrik ediyor. Ayrıca üzerimde tişörtten başka bir şey olmadığının, külotumun ve sütyenimin gittiğinin de farkındayım. Üzerimdeki tişörtü çıkarıp atması için hiçbir şey gerekmiyor.

Bu düşünce beni titretiyor, aynı anda hem savunmasız, hem endişeli hem de heyecanlı hissediyorum. Zihnini nasıl sakinleştireceğimi bulana kadar Sam'le bir şey yapmanın güvenli olup olmadığını bilmiyorum. Claudia'nın Sam'le kurduğu bağı kurana kadar.

Kael. Sam'in ellerini boynuma doladığı ve diğer ejderhaya yaptığı gibi boynumu kırdığı aklıma geliyor ve ürpererek ondan uzaklaşıyorum. "Bunu çözeceğiz," diye söz veriyorum ona. "Şimdilik duş alsam iyi olacak."

Kendimi onun elinden kurtarıyorum ama elimi yakalıyor, uzağa gitmeme izin vermek istemiyor. Buna kıkırdıyorum ama bana dokunmadan duramayacak kadar çok istemesi de gururumu okşuyor. "Sen elimi tutarken duş alamam," diyorum ama o anda gözlerinin neredeyse saf altın renginde olduğunu ve rahatlamış göründüğünü fark ediyorum. Sanırım bana odaklandığında çılgınlığı geçiyor. Duşu ve yanımdaki ejderha adamı düşünüyorum. Saçları darmadağınık görünüyor ve benimki de muhtemelen daha iyi görünmüyor. "Gelip benimle duş almak ister misin?"

Tişörtümü giydiğim sürece sabunlanmanın ikimize de zarar vermeyeceğini düşündüm. Sanırım temizlenmek ona iyi gelecek. Belki insanlığını hatırlamasını sağlar.

Kendini kandırma, diyor içimden bir ses. Bunun nereye gittiğini görmek istiyorsun.

Tamam, belki öyledir. Hangi bakire doğru erkekle tahrik edici şeyler yapmayı hayal etmemiştir ki? Okşanmayı, sevmeyi ve yavaşça sevişmeyi? Tüm bunlara henüz hazır olduğumdan emin değilim, ama ondan etkileniyorum ve burada yalnızız ve güzel bir duş akıyor ve...

Ve kendimi mahrum bırakmayacağım, karar verdim.

Ben de duşla doğru ilerledim ve elini tutmaya devam ettim. O da beni takip ediyor, kaşları ne yapacağımızı tam olarak anlayamamış gibi çatık. Cam duş kapısını sonuna kadar itip açıyorum, sonra boştaki elimi suyun altında gezdiriyorum. Kızarmış tenimi serinletecek kadar soğuk olmasını umuyordum ama ılıktı. Sorun değil o zaman. Su berrak akıyor ve daha fazla bekleyemem.

Spreyin altına giriyorum ve son birkaç günün kirinin üzerimden akıp gittiğini hissediyorum. Keyifle nefes alıyorum, gözlerimdeki suyu silmek için elimi Sam'inkinden kurtarıyorum. Harika bir his ve ona el sallıyorum. "Gel bakalım. Hoşuna gidecek."

Şakacı ses tonum karşısında gözleri kısıldı ve bir dakika sonra

benimle birlikte duş alıyor. Sprey ikimize aynı anda vuracak kadar büyük değil, bu yüzden paylaşmak için biraz geriye doğru hareket ediyorum. Ayağım kaygan küvette kayıyor ve neredeyse aşağı yuvarlanıyordum, ama beni tam zamanında yakaladı.

Sonra vücuduna bastırıldım ve ikimiz de ıslandık.

Nefes alıyorum, birbirimize nasıl yapıştığımızın tamamen farkındayım ve tişörtümün ıslak kumaşı herhangi bir bariyer gibi hissettirmiyor. İnce kumaşın arasından onun sıcaklığını hissedebiliyorum, güçlü kolunu belime doladığında vücudunun nasıl hareket ettiğini hissedebiliyorum. O garip ejderhamsı mırıltıya başladığında göğsünde başlayan gümbürtüyü neredeyse hissedebiliyorum.

Bu... hayal ettiğimden çok daha yoğun. Bir elimi göğsüne koyup geri itiyorum, aramızda boşluk yaratmaya çalışıyorum. Sam buna izin vermiyor. İri bir eli popomun üzerine yerleşip beni kendisine yaslıyor ve yüzünde şiddetli bir zevk ifadesi var, gözleri altın gibi parlıyor.

Ağızlarımız birbirine o kadar yakın ki beni öpmek üzere olduğuna yemin edebilirim ve o anda bunu o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatmasını umarak çenemi kaldırıyorum ama o sadece burnunu benimkine sürtüyor. Ah, doğru ya. Claudia tanıştıklarında Kael'in öpüşmenin ne olduğunu bilmediğinden bahsetmişti. Onu nasıl eğitti? Kendim hiç öpülmemişken Sam'e nasıl gösterebilirim?

Ama... kesinlikle o kadar zor olamaz, değil mi?

Bir elimi boynuna koyuyorum ve o eğilene kadar onu biraz aşağı çekiyorum. Sonra dudaklarımı nazikçe onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Bu sadece bir temas çırpınışından başka bir şey değil, ama vücudunun karşılık olarak benimkine karşı gerildiğini hissedebiliyorum. Geri çekilip onu inceliyorum; gözleri parlak altın rengine, kapakları ağır. Sanki ağzının tadına bakmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor ve sonra eğilip daha fazlasını istiyor.

Kalbim küt küt atıyor ve yüzündeki ifadeden etkilenererek ona bakıyorum. O da benim hissettiğim kadar tahrik olmuş görünüyor ve dudaklarımı araladığında yüzüme uzanıp parmak uçlarıyla ağzımı okşuyor. Bir pençesi burnuma yakın dans ediyor ve bana dokunduğunda yüzümü çiziyor.

"Ah!" Parmak uçlarımı burnuma bastırarak geri çekiliyorum. Küçük bir parça var

Ellerimde kan var ama büyük bir çizik gibi görünmüyor. Acıtıyor ama sanırım bir ejderhayı öpmenin tehlikelerinden biri de bu.

Sam pençelerine bakıyor, burun delikleri açılıyor. Gözleri kararıyor ve bir an sonra bir pençesini ısırıp koparıyor, sonra diğerini, beni izlerken kırık uçları bir kenara tükürüyor. Böyle bir şey yapmasına şaşırdım ve bana bakma şekli - çok yoğun- beni ürpertiyor. Sanki bana bir şey kanıtlamak için pençelerinden kurtuluyor.

Sonuncusu da ısırılıp koparıldığında elini esnetiyor ve kesilmiş tırnaklarına bakıyor. Ardından bana attığı bakış düpedüz kararlı ve sırtarak öne doğru ilerleyip beni bir kez daha kendine çekiyor. Parmaklarını çenemde gezdiriyor, görünüşe göre pençeleri araya girmeden bana dokunabildiği için memnun.

Ve yüzündeki gülümseme çok hoşuma gidiyor. Dizlerimin bağı çözülüyor.

Beni kendine doğru çekiyor, bir eli sırtımın alt kısmında, sonra dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. İçimde şimşek gibi çakan bir tepki beni kıpır kıpır yapıyor. Bu kadar küçük bir hareketin vücudumun tamamen farklı bölgelerinin tepki olarak aydınlanmasına neden olması şok edici. Sanki öpücüğünü kalçalarımın arasında, sadece benim dokunduğum bir yerde hissediyorum.

İnliyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, öpüşmeyi daha da derinleştirebilmek için dudaklarımı ayırıyorum. Dilimi çekingen bir şekilde ağzına sokuyorum ve verdiği tepkinin sarsıntısını hissedebiliyorum. Tekrar hırlıyor ve sonra eli kafa derime giriyor, dilini benimkine karşı coşkuyla kaydırırken beni ona sabitliyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Kaygan, sıcak ve samimi ve dili benimkine her değdiğinde tüm vücudum farkındalıkla karıncalanıyor. Aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil. Hoşuna gitmez diye öpüşmeyi kesmeye çalışıyorum ama ağzını benimkinin üzerine eğiyor, dili yeniden dolaşıyor. Her dokunuşta farklı oluyor. Hiç durmak istemiyorum. Kollarım boynuna dolanıyor ve ıslak, neredeyse çıplak bedenimi onunkine bastırıyor olmam umurumda değil. Tamamen çıplak olması ve bir ejderha-adam olması umurumda değil. Ağzını ağzımda hissetmekten başka hiçbir şey umurumda değil. Dillerimiz tekrar tekrar birbirine kenetleniyor ve çiftleşiyor ve zihnimin arkasındaki loş siste, dilinin her vuruşunda yumuşak, küçük zevk sesleri çıkardığımı fark ediyorum. Bu bana başka şeyler düşündürüyor. Daha derin şeyleri.

Karnıma baskı yapan devasa "şey".

Sam, biz öpüşmeye devam ederken bile boğazından kısık sesle hırlıyor ve bir eli ıslak kalçam boyunca kayıyor, sonra gömleğimin altına giriyor. Çıplak popomu avuçladığında inliyor, sanki neredeyse her şeyimi çıkardığımı yeni fark etmiş gibi. Ben de inanılmaz derecede tahrik olmuş ve ıslanmış durumdayım. Onu öpmek kalçalarımın arasında ısı birikmesine neden oldu ve dokunuşlarımızdan biraz daha fazla zevk almaya çalışmak için sert vücuduna karşı kıvranmak istiyorum.

"Aahm," diye mırıldanıyor ve o inanılmaz diliyle ağzımı yalıyor. Oh. Oh. Sanki beni yaladı... daha aşağı. Ve aniden bunu istiyorum. Bu düşünceyle yanaklarım kıpkırmızı oluyor, çünkü asla böyle bir şey isteyecek kadar cesur olamam, ama şimdi sonsuza dek bunu düşüneceğim.

"Sam," diye fısıldıyorum. Ona biraz daha yaklaşıyorum ve boynumu öpmek için başını eğdiğinde ıslak saçlarıyla yüz yüze geliyorum.

Bu beni ürküttü ve yarı kıkırdadım, yarı sıçradım.

Başını kaldırıyor ve o an bozuluyor. Bana bakarken ona gülümsüyorum ve uzun saç tellerini yüzünden geriye doğru tarıyorum. Çılgın aslan yelesi gibi saçları ıslakken boynuzları daha da belirginleşiyor, tıpkı ejderha formundayken alnını süsledikleri gibi alnını süslüyorlar. Görmesi büyüleyici. "Belki de daha fazla su israf etmeden önce yıkanmalıyız." Cevap vermeyince, yıkanma taklidi yapıp bir şişe şampuan alıyorum, sonra da gösteriyorum. "Gördün mü? Bunu saçına sürüyorsun ve temizliyor." Kendi saçıma bir topak ekleyip ovmaya başlıyorum ve içimden kaçan iç çekişe engel olamıyorum. Bu kesinlikle iyi bir şampuan ve saçlarım kirli.

Meraklanan Sam saçıma uzanıyor ve bir avuç köpük alıp yüzüne götürüyor ve kokluyor. Köpükleri biraz içine çekiyor ve sonra öfkeyle burnunu çekerek homurdanıyor. Yüzündeki kızgın ifadeye gülmemek için kendimi zor tutuyorum ama bir şekilde başarıyorum. "İşte," diyorum ona, bir avuç taze şampuan daha alıp uzatarak. "Saçını senin için yıkayabilirim."

Elime kaşlarını çatıyor, yüz ifadesi sert, ama ben gözlerinin gölgesine bakıyorum. Şimdilik hâlâ sakın, o yüzden biraz daha cesur davranacağım. Yaklaşıyorum ve uzanıp sabunu saçına koyuyorum. Sonra diğer kolumu kaldırıp ovmaya başlıyorum.

Onun saçları benimkilerden farklı. Saç telleri daha kalın, neredeyse tel tel ve kendilerine ait bir hayatları varmış gibi görünüyor. Bu kütlede olması gereken endüstriyel güç düğümlerini sadece hayal edebiliyorum, çünkü normalde kafasına bağlı kalın bir bulut gibi görünüyor. Islak, kalçalarına sürtünüyor ve sırtından aşağı dökülüyor. Elime biraz daha şampuan alıp onu çeviriyorum (omzuna nazıkçe dokunarak) ve saçlarını sabunlamaya devam ediyorum. Her şey sabunlanıp yıkanmaya hazır olduğunda, sabırsızlıktan neredeyse seğiriyor.

"Şimdi durulayacağız," diyorum ona ve gösteriyorum. Ben akıntıdan çıktıktan sonra beni taklit ediyor, suyu kullanarak saçındaki son sabunu da temizliyor. Kendi saçına saç kremi ekliyorum, çünkü bu pek sık sahip olamadığım bir lüks. Ona saç kremi önerdiğimde homurdanıyor, belli ki tüm bu yıkamadan hoşlanmıyor. "Benim için mi?" Ona yalvaran bir bakış atarak en tatlı sesimle soruyorum. "Taramayı çok daha kolay hale getirecek, söz veriyorum."

Saç kremi saçına sürmek için elimi uzattığımda kıpırdamadan duruyor, yüzünde mağdur bir sabır ifadesi var. Bunu kesinlikle sadece benim için yapıyor ve bu çok tatlı. Uzun, upuzun saçlarını avuç dolusu saç kremiyle daha da yumuşatmak için döndüğünde gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ellerim kayganlaşıyor ve o kadar altın sarısı ve ıslak ki uzanıp geniş omuzlarını okşamaktan kendimi alamıyorum. O kadar güçlü ve kuvvetli ki. Ona dokunmak, bu adam kadar muhteşem birinin başkasını değil beni istediğini bilmek içimde her türlü şeyi yapıyor.

Bu adam kadar iyi bir şeye sahip olabileceğimi düşünmek. Baş döndürücü bir düşünce.

Başını öne eğiyor, ben parmaklarımı teninde gezdirirken zevkle inliyor. Yıkamanın bu kısmını seviyor. Ellerime vücut yıkama suyu ekliyorum ve geniş sırtının her yerine sürüyorum, her santimini hafif kokulu şeyle kaplamak için elimden geleni yapıyorum. Benimkine kıyasla o kadar iri ve kaslı ki, mümkün olduğunca çok yerini temizlemek için ona sürtünmem gerekiyor.

Yine de itiraf etmeliyim ki, ihtiyacım olandan daha fazla sürtünüyor olabilirim. Göğüslerimi onun sıcak tenine bastırmak ve... hayal etmek çok iyi hissettiriyor.

Dönüp beni kollarına çekti ve sonra ağzı bir kez benimkinin üzerindeydi.

Daha fazla. ılgınca püşüyoruz, dudaklarımız da dillerimiz gibi iç içe geçmiş. Su üzerimize püşkürüyor ve yüzümüzden akıp saçlarımızdan durulanırken köpüklerin tadını alabiliyorum ama umurumda değil. O beni öpmeye devam ettiği sürece ben de onu öpmeye devam edeceğim. Buna bayılıyorum.

Sanırım sonsuza kadar öpüşebilirim. Harika olacağını biliyordum ama böyle hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

Sam yine gırtlğından hırlıyor ve sonra bir elini popomdan bacaklarımın arasına kaydırıyor.

Nefesim kesiliyor, gözlerim açılıyor ve tüm iyi niyetime rağmen öpüşmeyi kesiyorum. Gözleriyle buluştuğumda bakışlarının benimkilere odaklandığını görüyorum. Eli amımı avuçluyor, her zamankinden daha bariz bir şekilde ve bu dokunuş beni hem şok ediyor hem de tahrik ediyor. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum - bunun sorun olmadığını bilmesine izin vermeli miyim? Bu kadar samimi olması beni ne kadar şaşırtmış olsa da hoşuma gittiğini mi? Yoksa ne kadar ileri gidebileceğimi bilmediğim için onu itecek miyim?

Bakışları benimkilere kilitlenmiş olan Sam parmaklarını kıvrımlarımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor ve vücuduma yayılan sıcaklıkla nefesim kesiliyor. Elini çekiyor ve ben de itirazımı ısırarak geri çekiyorum. Elini ağzına götürüp parmaklarını yalayarak sularımın tadına bakınca daha da şaşıyorum. Aman Tanrım. Bu şimdiye kadar gördüğüm en... ılgınca ve müstehcen şey.

Aynı zamanda en tahrik edici olanı da olabilir.

Ona bakıyorum, nefesimi tutmaya çalışırken dudaklarım aralanıyor. Ne yapacağımı bilemediğim için içgüdülerimle hareket ediyorum. Aramıza uzandım ve sikini okşadım. Ne de olsa adil bir oyun.

Sam hemen hırlıyor, tüm vücudu dokunuşumla sarsılıyor.

Panikliyorum ve geriye doğru kaçıyorum. "Bu kötü müydü?"

Eğilip iki elini saçlarıma gömüyor ve yüzümü kendine doğru tutuyor. Yüzündeki bakış her şeyi tüketiyor ve siyahla bağlanmış altın rengi gözleriyle bana bakarken, işleri çok ileri götürüp götürmediğimi merak ediyorum. Ama eğilip ağzıma hafif, çırpınan bir öpücük daha konduruyor ve sonra kollarını kalçalarıma dolayarak beni kendine doğru çekiyor.

Şaşkınlıkla nefes alıyorum, ellerim boynuna gidiyor ve t u t u n u y o r .

Aniden

Hareket kötü durumdaki bacağımın zonklamasına neden oluyor ama şu anda bunu hiç umursamıyorum. "Ne yapıyoruz biz?" Ona soruyorum.

Sam soruma cevap verircesine duş kapısının camını kenara itiyor ve beni banyodan dışarı taşıyor. Beni düşürmemesi için ona yapışıyorum. Vücutlarımız kaygan ve hâlâ sabun izleri var ama artık banyo yapmayı düşündüğünden şüpheliyim. Şu anda saçlarımı düzgün bir şekilde durulamayı daha az önemsedığimi biliyorum. Sadece bana dokunmaya devam etmesini istiyorum. Kalçalarımı beline dayadığının, hareket ettiğinde sikiinin kalçalarımaya süründüğünün ve amımın bu şekilde ardına kadar açıldığının son derece farkındayım. Her türlü şeyi hayal ediyorum, zihnim de bedenim kadar tahrik olmuş durumda.

Basit bir öpücüğün buna yol açabileceğini hiç düşünmemiştim, ama ejderhalarla hiçbir şeyin basit olmadığını çabucak öğreniyorum.

Beni odanın öbür ucuna, yatağın yanına taşıyor. Sert bir bakışla beni nazikçe yatağın üzerine bırakıyor, beni geriye doğru yatırıyor, elleri vücudumun her yerinde geziniyor.

Kıpırdanıyorum, tişörtümün ıslak etek ucunu çekiştiriyorum. Kendimi böyle savunmasız hissediyorum ama durmak da istemiyorum.

Gömleğimle uğraşırken Sam ellerimi tutuyor ve beni durduruyor. Gözlerindeki bakış kavurucu sıcakta ellerimi tekrar bırakıyor ve çıplak bacaklarıma odaklanıyor. Büyülenmiş gibi, artık körelmiş pençelerini uyluğumun iç kısmındaki hassas deride gezdiriyor ve sonra dizlerimi nazikçe bastırarak ayırıyor.

Onu uzaklaştırabilirim. Vücudumun bu hassas keşfine karşı koyabilirim, çünkü çok yoğun bir şekilde ifşa olmak üzereyim ve buna hazır olup olmadığını bilmiyorum. Ama bir bakire sekse hazır olabilir mi? Hiçbir fikrim yok. Kız kardeşim Claudia'dan başka soracak kimsem yok ve belli ki o da benden bir şeyler saklıyor.

Yine de fark etmez. Durmak istediğimden emin değilim. Eli yukarı doğru kayıyor ve burnunu iç uyluğuma sürtmek için eğildiğinde, inliyorum ve bacaklarımlaın açılmasına izin veriyorum.

Bir hırıltı daha çıkarıyor ve bunun öfke ya da hayal kırıklığı değil, zevk olduğunu fark ediyorum

Bu da onun böyle hırlamasına neden oluyor. Hissettiklerini ifade edecek kelimeleri yok, bu yüzden farklı bir şekilde seslendiriyor. Bunu anlıyorum. Tanrım, hem de hiç. Çünkü burnu kalçama sürtünürken ellerimi altımdaki battaniyeye sokuyorum. Kıvrımlarımın beklentiyle ıslandığını ve ıslandığını hissedebiliyorum, ta ki merkezime yaklaşırken hareketsiz kalma ve ona açılma ihtiyacıyla neredeyse titreyene kadar.

Nefesinin sıcaklığını tenimde hissettiğimde, neredeyse kalçalarımınla karşılık veriyorum. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

Burnunu seksimin kıvrımlarına sürtüyor ve vücudundan bir kez daha haz dolu bir gümbürtü yükseliyor. Birden vücudunun tamamen kılsız olduğunu, kasıklarının da göğsü kadar pürüzsüz olduğunu hatırlıyorum ve kıllarımı itici bulup bulmayacağını merak ediyorum. Kendimi korumak için uzanıyorum, ama elimi sanki hiçbir şey değilmiş gibi uzaklaştırıyor. Sanki onu büyüleyici bir manzaradan alıkoyuyormuşum gibi.

Ben bir şey söyleyemeden eğiliyor ve sanki kokumla yıkanmak istiyormuş gibi tüm yüzünü amıma sürtüyor. Şokun da ötesinde nefesim kesiliyor ama itiraf etmeliyim ki kokumu bu kadar sevmesi beni de tahrik ediyor. Göğsünde başka bir gürültüyle yüzünü bir kez daha ovuşturuyor ve sonra dilini ağrıyan kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor.

Ürkek bir nefes veriyorum ve yataktan kalkıyorum. Oh. Bunun nasıl bir his olduğunu anlatacak kelime yok. Çok...çok...şaşırtıcı derecede samimiydi. Daha önce hiç böyle dokunulmamıştım, hele birinin ağzıyla. Amımı tekrar okşayıp beni bir kez daha yaladığında inliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve her an derimden fırlayacakmışım gibi hissetsem de rahatlamaya çalışıyorum.

İşte hayalini kurduğum nazik aşık bu. Hâlâ vahşiliğini koruyor ama bu benim ejderham. İstedğim şey buydu. Dili kıvrımlarımın üzerinde gezinirken ürpertici bir nefes alıyorum, çünkü merak uyandıran sert dilinin her sürükleyişi sanki sadece amımda değil, tüm vücudumda hareket ediyormuş gibi geliyor. Göğüs uçlarım tişörtün altında sertleşip ağrıyor ve beni yalamaya devam etmesini isterken bile onlara dokunmasını istiyorum.

Tanrım, beni yalamaya devam etmesini istiyorum. Neden her şeyi yavaştan alabileceğimizi düşündüm ki? Bu işte "yavaş" diye bir şey yok. Sam'i öpmek var, sonra da Sam'in her yerimi yalamasına boyun eğmek var. Bu işte

Arada, gri alanlar yok. Bir sonraki anda beni mümkün olan her şekilde almak istese, arkama yaslanır ve bunu memnuniyetle yaparım. Onu en az onun beni istediği kadar istiyorum, belki daha fazla.

"Sam," diye nefes alıyorum, amımı tekrar tekrar okşuyor ve vücuduma küçük şoklar gönderiyor. Gıdıklanıyor ve tahrik oluyorum ve dilinin her sürükleyişinde kıvranıyorum. Yüzünün orada olmasından utanmam gerektiğini hissediyorum, ama tek düşünebildiğim bir sonraki sefer klitorisime gitmesini istemek. Kendisi bulamazsa nerede olduğunu göstereyim mi? Ya da...

Hayvani bir homurtu beni mutluluk dolu hayallerimden koparıyor.

Gözlerimi açtığımda Sam'in üzerime eğilmiş, başını kaldırmış olduğunu görüyorum. Gözleri simsiyah dönüyor ve dikkati dağılmış gibi görünüyor, ağzı hala ıslak ve beni tatmaktan parıldıyor. Bana dikkatini vermiyor ve ben onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu soramadan hırlayarak doğruluyor. Dirseklerimin üzerine oturuyorum ve bir nefesle diğer nefes arasında ejderha formuna geçiyor.

Devasa ejderha vücudu çatı katındaki tüm alanı kaplarken resimler duvarlara çarpıyor ve mobilyalar devriliyor. Devasa ejderhanın göğsü üzerimde belirirken yüksek sesle nefes alıyorum, pullar beni yatağa sıkıştırmaktan birkaç santim uzakta. "Sam?"

Başı tetikte, uzaktaki bir şeye odaklanmış durumda. Ben izlerken, o bir taraftaki pencere duvarına bakıyor.

Sonra, onu duydum. Başka bir ejderhanın meydan okumasını.

Başka biri bizi buraya kadar takip etmiş. Bu başka bir ejderha, benim üzerimde hak iddia etmeye gelmiş. Kokumu almış olmalı.

Sam başını geriye atıyor ve öfkeyle cevap veriyor, o kadar yüksek sesle söylüyor ki duvarlar titriyor ve başım omuzlarımdan fırlayacakmış gibi hissediyorum. Koca ejderha vücudu bir an geriliyor ve sonra kendini pencerelerin duvarına fırlatarak camları etrafa saçıyor.

RAST

A Eşimi benden almak için meydan okuyan biri geldi. Başka bir aptal benim olanı çalabileceğini sanıyor.

Öfkeli bir meydan okumayla sesleniyorum, yuvamdan dışarı uçup araya gireni karşılıyorum. Zamanlamasına çok öfkeliyim - yüzümü eşimin amının tatlılığına gömdüğümü ve bu adamın tam içine girip ona ateşimi vermeme dakikalar kala gelip onu sahiplenmeye çalıştığını düşününce? Beni eşimin dokunuşlarından uzaklaştırdığı için onu iki kat daha hızlı yok edeceğim.

Diğeri öfkeli bir patlamayla karşılık veriyor ve ben de kokusunu takip ederek onunla buluşmak için binanın etrafında dönüyorum. Pullarını kaplayan yara ve izlere bakılırsa yaşlı bir erkek. Burun deliklerinden biri eski bir savaş yarasından yırtılmış, yüzü kalıcı bir hırıltı içinde. Pulları soluk ama gözleri benimkiler kadar siyah. Aahm'ımın kokusunu alıyor ve onu kendine almak istiyor.

Ona bir pençe bile atmasına izin vermeden önce tüm bu dünyayı yakıp kül ederim. Ona doğru dalış açımı değiştirebilmek için kanatlarımı sertçe çırparak geri çekiliyorum. Bunu yaparken pençelerinin neredeyse benimkiler kadar uzun olduğunu görüyorum. Onurlu bir savaşçı o zaman. Benim pençelerim yok oldu, işe yaramaz. Evde olsaydık, bu bir utanç işareti olurdu, ama buradayız, bu garip, sefil yerde ve onlar olmadan, eşime istediğim gibi özgürce dokunabilirim.

O zaman dişlerimi ve kurnazlığımı kullanmam gerekecek. Fark etmez. Öyle ya da böyle, onu yeneceğim.

Bana dişlerini gösteriyor ve boynumu yakalayabilmek için arkama geçmeye çalışarak alçalıyor. Klasik bir hareket, gençlere savaşın ilk günlerinde öğretilen bir hareket. Göğsümü ona doğru tutarak ve başımı eğerek kolayca savuşturuyorum, böylece çenemin altındaki savunmasız pullardan oluşan ince çizgiyi oyamıyor. Bana tekrar saldırıyor ve bir kez daha kolaylıkla geri dönüyorum. Karşılık vermeden önce hamlelerini göstermesine izin vereceğim. Tekrar üzerime çullanıp daldığında, aynı pençelerle üzerime atıldığını ve vücudunun büküldüğünü, bir kanadının diğeri kadar sert atmadığını fark ediyorum. Benim yeteneğime sahip biri dışında kimse fark etmezdi ama bu gösteriyle ölü sayılır. Onu bir kez daha atlatıyorum ve sonra havada dönerek yükseliyorum.

Tahmin ettiğim gibi beni kovalıyor ve rüzgâr akıntıları boyunca ilerleyerek yükseldikçe yükseliyoruz. Kanatlarımı çırpıyorum, açıyı değiştiriyorum ve geriye doğru takla atıyorum, sadece kanatlarımı içeri sokmak ve gökyüzünden doğrudan sırtına düşmek için. Yeterince hızlı uzaklaşamıyor, tek kanadı yara dokusuyla kalınlaşmış. Manevra yapmaya çalışıyor ama çok geç. Çenelerimi boynuna doluyorum ve o beni savuşturmaya çalışırken ben de baskıyı artırıyorum, nefes borusunu ezip onu yok etmek için doğru noktayı arıyorum.

Araya giren kişi şiddetle mücadele ediyor ama tüm uzun, görkemli pençelerine ve deneyimine rağmen ben daha genç, daha güçlü ve çok daha zekiyim. Arkadaşımanın varlığı sayesinde zihnim onunkinden daha berrak ve onu çabucak yok etmeliyim ki tatlı amının tadına bakmaya geri dönebileyim. Yaşlı olan kavrayışında bükülüyor ve sonra dişlerim derine batıyor. Sıkıştırıyorum ve başımı şiddetle sallıyorum, tatmin edici kopuşu bekliyorum.

Birkaç denemeden sonra kemiklerinin avuçlarımda çatladığını ve boynunun dişlerimin arasında gevşediğini hissediyorum. Kanatlarımı açıp bedenlerimizi yere doğru süzerken bile baskıya devam ediyorum. Ben onu sahiplenmeden önce onu benden almayı düşünen diğerlerine bir uyarı olarak çürümesi için onu burada bırakacağım. Bu bölgedeki iki ejderhanın kokusu, en güçlüsü ya da en delisi hariç herkesi yuvamdan uzak tutacaktır.

Bedenini yavaşça toprağa bırakıyorum, sonra başımı geriye eğiyorum ve bir saygı göstergesi olarak ağızma dolan kanı içiyorum. Eşimin kokusu esintide dalgalanıyor, amının ılık balıyla karışan korku, içimi bir heyecanla

dolduruyor.

özlem dalgası. Onun yanına dönmeliyim. Günler önce yapmam gerektiği gibi ona sahip çıkmalıyım. Vücudunu aletimle doldurmalı ve sonra dişlerimi boynunun derinliklerine batırmalıyım. Ateşimi onunla paylaşmalıyım ki ruhlarımızı paylaşabilelim.

O zaman bir daha kimse onu benden almaya çalışmayacak.

Kanatlarımı çırpıyorum, rakibimin cesedini terk ediyorum ve yukarı doğru uçuyorum, aklım eşimde ve onun amcığının benim için duyduğu arzuyla sıırıslıkam oluşunda. Ona duyduğum şehvet, zihnimi bulandırmakla tehdit eden öfke dumanını bastırıyor ama kokusuna odaklanarak onu geri itiyorum. Onun lezzetli, muhtaç kokusuna. Ona meydan okumadığım halde neden çiftleşme kokuları yaydığı benim için bir muamma ama o bir insan. Belki de aynı şekilde meydan okumuyorlardır. Su püskürten kutunun içinde kollarını bana nasıl sardığını düşünüyorum. Benim Aahm'ım narin ve yumuşaktır... belki de bu şimdiye kadarki en nazik meydan okumaydı ve ben bunu fark etmemiştim? Bu onu tahrik etmeye yetti mi? Yoksa çiftleşmek istemesine neden olan ağız ağıza temas mıydı?

İnsanların drakonilerden farklı sinyalleri var mı?

Onun tatlı ağzını düşünmek bile beni açlıktan çılgına çeviriyor. Aceleyle yuvaya geri dönüyorum ve çatıya çıkıp insan merdivenlerinden iki ayakla inmenin gerekli olmadığını görüyorum. Öfkemle binanın yan tarafında kocaman bir delik açtım ve eşim orada duvara tutunmuş bekliyor. Saçları esintiyle yüzüne savruluyor ve ben onu pençelerimle kavrayıp dünyadan saklamak, bencilce ona hükmetmek ve başka kimse onun inanılmaz kokusunu içemesin diye onu uzaklara saklamak istiyorum.

Yuvanın içine iniyorum, kanatlarımı kapatıyorum ve sonra iki bacaklı formuma dönüyorum. Ona yaklaştığımda gözleri irileşiyor ve bir adım geri çekiliyor, daha önceki karşılaşmamızdan dolayı hâlâ şehvet dolu. Bacaklarının arasındaki yerime dönmek, ağzımı bir kez daha amına gömmek istiyorum. Hırladığımı, omuzlarımın öfkeyle kamburlaştığını ve bir kez daha öfke ateşine teslim olduğumu belli belirsiz fark ediyorum. Düşüncelerim zihnimdeki cehennemde uçuşan kıvılcımlardan ibaret ve beni çılgınlık ateşine geri dönmekten alıkoyan tek şey önümdeki diş.

Bu yüzden ona sahip

çıkmalıyım. Şimdi.

Başkaları beni durdurmadan önce. Başka bir meydan okuyucu ortaya çıkmadan önce. Kendimi tamamen öfkeye kaptırmadan önce.

Yine de onun korku kokusu beni durduruyor. Ona yaklaşıyorum ama adımlarımı yavaşlatıyorum. Geniş gözlerle beni izliyor, vücudunda bir temkinlilik var. Çiftleşme kokusu neredeyse tamamen kaybolmuş durumda ve ona yaklaştığımda dizlerimin üzerine çöküp kokuyu tekrar tadana kadar onu yalamak istiyorum.

Ama sonra bana doğru uzandı ve dikkatim dağıldı. Yumuşak sesiyle bir şeyler söylüyor, tonu yatıştırıcı. Duraksıyorum, çünkü daha önce bana hiç uzanmamıştı. Bu yeni bir şey. Ellerimi yanlarımda tutmak için her şeyimi harcıyorum ama korku kokusunun daha da güçlenmesini istemiyorum.

Tekrar mırıldanıyor ve yanağımı okşamak için uzanıyor. Parmaklarıyla tenimi okşuyor ve sonra yatağa oturmamız gerektiğini söylüyor. Elimi tuttuğunda onu takip ediyorum ve beni oraya yönlendirmesine izin veriyorum. Çiftleşmeye geri mi dönüyoruz? O da bunu istiyor mu? Ama artık onun çiftleşme kokusunu almıyorum, yani bu olamaz. Ellerini üzerimde tutuyor, tenimi okşuyor ve ben de gözlerimi kapatıp kendimi bu hissin içinde kaybediyorum. Eğer ona binemezsem, o zaman bunu alacağım. Elleri omuzlarımla ve kollarımla üzerinde geziniyor, göğsümü okşuyor. Daha aşağı inmiyor ve bu bana artık çiftleşmek istemediğini söylüyor. Şimdilik şansımı kaçırdım. Ağzıyla ve sudaki vücut sürtünmesiyle bana tekrar meydan okumasına ihtiyacım olacak.

O zaman yarın. Korkusunun azalmasına izin vereceğim ve sonra ona sahip çıkacağım.

Aahm benimle konuşmaya devam ediyor ve bir süre sonra bir şey aldığını duyuyorum. Bir nefes sonra ıslak bir şey yüzüme değiyor ve katlanmış halde yanında tuttuğu garip derilerinden biriyle cildimi temizlediğini fark ediyorum. Aşağıya bakıyorum ve düşmanımın kanıyla sıçradığını görüyorum. Ah. Onu korkutan şey bu mu? Derimi temizleyebilmesi için kıpırdamadan duruyorum ve tatmin olduğunda elindeki malzemeyi bir kenara bırakıyor. Dokunuşunu bekleyerek gözlerimi kapatıyorum. Saçımda bir şey titriyor ve kafa derime doğru rahatsız edici bir sancı gönderiyor. Tıslıyorum, irkiliyorum ve korku kokusu hemen havayı bulandırıyor. Elinde bir tarak tutup saçımı okşuyor ve beni tımar etmeye çalıştığını fark ediyorum.

Bir an tarağı inceledim. Böyle bir şey görmeyeli uzun zaman olmuştu. Bununla ilgili belli belirsiz anılarım var... daha öncesinden. Evimden. Bir flaş

Zihnimde bilginin dansı ve onunla birlikte, bir banyonun etrafında oyalanan ve beni tımar etmek için bekleyen, kıkırdamaları havayı dolduran diğer kadınların görüntüsü. Güzelliklerini hatırlıyorum ve beni beklemelerinin beni nasıl memnun ettiğini hatırlıyorum.

Her nasılsa yanımdaki dişinin yanında çok sönük kalıyor. Kötü bacaklı, narin vücutlu ve kendimi içinde kaybetmek isteyeceğim kadar karanlık ve derin bakan gözlere sahip olan. Tekrar saçımı işaret ettiğinde homurdanarak onaylıyorum ve saçımı nazıkçe taramaya başladığında hareketsiz kalıyorum.

Bana istediği her şeyi yapabilir, yeter ki bu onun bana olan güvenini artırsın.

AMY

Sam'e bir şey vereceğim. İsteddiği zaman çok sabırlı olabiliyor.

Kalın, karışık saçlarını taramak saatler sürüyor. Saatler ve saatler boyunca düğümler üzerinde nazıkçe çalışıyorum, çok sert çektiğim her seferinde yüzüm buruşuyor ve kontrolünü kaybedip öfkelenmesini bekliyorum. Ama o sessiz ve tamamen hareketsiz kalıyor ve özellikle kötü bir düğümlle uğraştığımda bile hiçbir şey söylemiyor ve acıyıp acımadığını belirtmiyor.

İşim bittiğinde, neredeyse kurumak üzere olan saçları şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem sıvı altın şelalesine dönüşmüştü. Gün batımının alçak ışığında parıltıyor ve altın-bronz pullarına karşı erimiş bir nehir gibi görünüyor. Bir erkeğin böylesine güzel olmasını kıskanıyorum ve onu okşamaktan kendimi alamıyorum. "Çok güzelsin."

Artık zevk olduğunu bildiğim seslerden birini çıkarıyor ve bana yaklaşıyor. Yatağın kenarındayım, o da ayaklarımın dibinde ve kollarını dizlerime dolayıp başını kucağıma koyduğunda biraz şaşıyorum. Bu bana onun benden ne kadar büyük olduğunu ve ne kadar sıcak olduğunu hatırlatıyor. Bana karşı ne kadar nazık olabildiğini. Bana başka birinin kanıyla kaplı olarak döndüğü gerçeğini görmezden geliyorum ve saçlarını boynuzlarından ve yüzünden geriye doğru okşuyorum. Sanırım dokunuşlara bağımlı.

Bu benim işime geliyor, çünkü ben de ona dokunmaya bağımlıyım.

Bacaklarım hareket etmediğim için ağrıyıp kramp girene ve bugün öğün atladığım için midem guruldayana kadar uzun bir süre bu şekilde kalıyoruz. Bu

Onu sakinleştirmek ve kendine getirmek yemek yemekten daha önemli görünüyordu ama şimdi pişmanlık duyuyorum. Saçlarını okşamaya devam ediyorum çünkü sakin, hırlamıyor ve öfkeden gözleri kararmamış.

"Ve şimdi yeni bir penceremiz ve bir esintimiz var," diye mırıldanıyorum, her şeyin en iyisini yapmaya çalışarak. "Yani sanırım bir şekilde işe yarıyor."

Başını kaldırıyor ve gözleri siyaha çalan bir renkte ama çoğunlukla altın rengi. Bu iyi bir şey. Artık kurumuş olan tişörtüme uzanıyor ve karnıma dokunuyor. Aç olup olmadığımı sorduğunu biliyorum ama birden başının daha önce kalçalarımın arasında olduğunu hatırlıyorum. Yüzünün tamamını amıma sürterken takındığı mutlak mutluluk ifadesini düşünüyorum. Oh Tanrım. O anı asla unutmayacağım. "Burada yiyecek bir şeyler olup olmadığına bakabiliriz," diyorum yüksek sesle, yemek yerine böyle bir şey düşündüğüm için telaşlanarak. "Sanırım iki oda ötede kontrol etmediğimiz bir minibar vardı, hatırladın mı?"

Ayağa kalkıyorum ve kötü bacağıma kramp giriyor, tökezliyorum. Bu her zaman oluyor, bu yüzden tek başıma çok uzağa gidemiyorum. Sam hemen yanıma geliyor ve her zaman yaptığı gibi beni kollarının arasına alıp kalçasına yerleştiriyor. Bu sefer beni sanki bir peri masalındaki prensesmişim gibi göğsüne bastırıyor. Bu benim aptal, romantik kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Bekliyor ve belli ki benim yönlendirmeme izin veriyor. Nedense bunun için gerçekten minnettar hissediyorum. Sanki ben işe yaramaz biriymişim ve geçersiz biriymişim gibi oradan oraya savrulmak yerine bir takımımız gibi. Onun için bir rahatsızlıkmışım gibi hissetmiyorum ve bu nadir bir zevk. Koridoru işaret ediyorum ve gidiyoruz.

Diğer odayı buluyoruz ve mini bara yöneliyoruz. Bu odanın (benimki gibi) içinde küçük bir mutfak ve bir buzdolabı var. Odamda birkaç şişe şarap buldum ama sirke gibi kokuyorlardı ve denemek istemedim. Umarım burada yiyecek bir şeyler vardır, sadece bayat kraker torbaları olsa bile. Ana buzdolabını kurcalıyorum ve orada bir şey bulamıyorum ama yatak odasında ikinci bir buzdolabı var ve onu açtığımda kışım şaşkınlıkla yere çarpıyor.

Bu buzdolabı atıştırmalıklarla dolu.

Sağlıklı bir şey değıl tabii ki. Doğal olarak yapılan hiçbir şey bu kadar uzun süre dayanmaz. Ama bir sıra boyunca yarı erimiş şekerler, çikolata kaplı şekerler, gofretler, kurabiyeler, patates cipsleri ve iki sıra şişe su ve gazlı içecekler var. Büyülenmiş gibi bir çikolata çekiyorum. Ağzımın suyu

akıyor, uzun zamandır çikolata yememiştim.

Çikolata. "Vay canına," diye fısıldıyorum, ambalajı okşayarak. Biraz yumuşak olmasına rağmen hala şeklini koruyor gibi görünüyor.

Sam yanımdan uzanıp bir tane alıyor ve ambalajını kokluyor.

"Bu gerçekten iyi bir şey, Sam. Bekle ve gör." Çikolatayı ters çeviriyorum ve ambalajı dikkatlice açıyorum, açılana kadar parmağımı mühür boyunca gezdiriyorum. Arkasını soyuyorum ve gurme çikolatanın hâlâ şeklini koruduğunu görüyorum. Küçük bir kare koparıyorum ve çikolata düşüncesiyle heyecanlanmanın ötesinde olmama rağmen Sam'e uzatıyorum.

Elimi bana doğru iterek yemem gerektiğini işaret ediyor.

"Önce sen. Sorun değil. Söz veriyorum biraz yiyeceğim." Hâlâ reddedince omuz silkiyorum ve bir parça ağzıma atıyorum. Tatlı lezzet dilimde patlıyor ve saf sevinçle inlememek için kendimi zor tutuyorum. Yine de biraz gözlerim dolabilir. Çikolata. Sıradan bir çikolata değil, pahalı, gurme bir çikolata.

Ve bütün buzdolabım bunlarla dolu. Birkaç bayat kraker umuyordum, başka bir şey değil. Bunun bir yemek olmadığını biliyorum ama umursamayacak kadar heyecanlıyım. Bir parça daha koparıyorum ve sonra parmaklarımı yalayarak çikolatanın geride bıraktığı lekeleri temizliyorum. "Aman Tanrım, bu çok güzel."

Sam elimi tutup ağzına götürüyor ve parmaklarımı benim için yalıyor. Oh. Temizleyebileceği bir şey kalmamış ama umurunda olduğunu sanmıyorum. Bana attığı bakış boğucu ve umut dolu.

"Biraz çikolata istersen sana verebilirim," diyorum utanarak. Elimi yavaşça çekip kurtarıyorum ve bacaklarımın arasındayken yüzünde beliren mutluluk ifadesi bir kez daha gözümün önüne geliyor. Tanrım, bunu atlatmam haftalarımı alacak. Aylar. Yıllar. Hiçbir zaman.

Onun için bir parça koparıp uzatıyorum. Eline almak yerine öne doğru eğiliyor ve doğrudan parmaklarımdan alıyor, bunu yaparken beni tekrar yalıyor. Oh, merhamet. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle çiğnerken içimde küçük bir heyecan pırıltısı hissediyorum. Bir yanımdan sevmemesini umuyor - benim için daha çok- ama bir yanımda benim sevdiğim bir şeyi onun da sevmemesini istiyor. İnsanların o kadar da kötü olmadığını ve harika şeyler yaratabileceğimizi görmesini.

Yutkunuyor, dudaklarını yalıyor ve sonra parmak uçlarımı tekrar ağzına götürüp yalayarak temizliyor.

Bu dikkat dağıtıcı. Kıpırdamadan durmaya çalışıyorum ama o bitirene kadar kıvranıyorum. İnsana benzemeyen dilinin kedininkine benzeyen gıdıklayıcı törpüsü mü? Yoksa parmaklarımı dillerken gözleriyle bana yakıcı bir bakış mı atıyor? Yoksa hala daha önce ne yaptığımızı düşündüğümünden mi?

Hepsinden biraz olabilir. Her neyse, onu hissediyorum. Göğüslerimi sıkı hissediyorum ve meme uçlarımın sertleştiğini biliyorum ve eminim elimi kalçalarımın arasına koysam yine ıslanırım. Bu konuda bir şey söylemesini bekliyorum, ama o sadece çikolatayı işaret ediyor ve sonra o yoğun gözleriyle beni izliyor.

Çikolatayı benden daha çok istediği için hayal kırıklığına uğradım mı? Gerçekten bilmiyorum. Bir yanım -kibirli bir yanım- öyle. Ama bir ejderha daha öldürdükten sonra? Onunla tekrar yatağa girmeye hazır mıyım bilmiyorum. Öyleyse çikolata olsun. Bir parça daha koparıp ona uzatıyorum ama o bana doğru itiyor. Beni yerken izlemek istiyor. Oh. Ağzıma alıyorum ve dilimin üzerinde yuvarlayarak küçük karenin tadını çıkarıyorum. Parmaklarımı eriyikten temizlemek için yalayamadan elimi tutuyor ve benim için yapıyor. Bitirmesini bekliyorum, sonra bir parça daha koparıp ona sunuyorum. O da aynı hareketi yapıyor ve tekrar yememi istediği çok açık. Yediğimde elimi tutuyor ve parmaklarımı bir kez daha yalayarak temizliyor.

Tüm barı bu şekilde bitiriyoruz ve bittiğinde ben huzursuz ve tahrik olmuş oluyorum, onun gözleri ise saf altın gibi parlıyor. Bir şeyden hiç bu kadar zevk almamıştım. Dudaklarımı yalıyorum ve mini buzdolabına dönüp bakıyorum. Bulduğumuz bu cömertliği bırakmak istemiyorum ama hepsini bir oturuşta yemek de istemiyorum. Bunlar tadına varılması gereken şeyler. Tadını çıkarmak. Belki de bu odaya geçmeliyiz? Etrafa bir göz attım, benimki kadar güzel bir süit değil ama tüm duvarları var.

Ayrıca büyük bir toz tabakası var, onu da odamda temizledim. Tereddüt ediyorum, sonra bunu yanımızda götürmeye karar veriyorum. "Yastık kılıfları alalım ve bunları odamıza götürmek için içlerini dolduralım, tamam mı?" Yağmur yağarsa yedek olarak buraya taşınabileceğimizi düşündüm. Ama hava güzelse?

Bir esinti bir şeylere zarar vermez.

Biriktirdiğimiz şekerlemeleri torbalarken kendimi biraz suçlu hissediyorum. Kız kardeşim Sasha ve Emma'yı düşünmeden edemiyorum. Bu kadar çikolatayı görseler çıldırırlardı. Bir de şeker mi? Kurabiye? Emma'nın tatlıya düşkün olduğunu biliyorum. İkramlardan bazılarını saklamayı ve kız kardeşime ve diğerlerine geri götürmeyi düşünüyorum... ama sonra aklıma geliyor. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum... ya da dönüp dönmeyeceğimi. Sam'le hiçbir şey kesin değil. Bu düşünce beni üzüyor ve o anın neşesini kaçırıyor.

Ya kardeşimi bir daha göremezsem?

RAST

M Dişı üzgün. Çok seviyor gibi görüldüğü ikramlara rağmen, ruh halinin değiştiğini söyleyebilirim. Gözleri sulandı ve kokusu donuk bir şeye dönüştü.

Bundan hoşlanmıyorum. Gülümsemesi, mutlu olması ve ellerinin tenimde gezinmesi hoşuma gidiyor. Bana uzanmıyor, onun yerine düşüncelerine dalıyor. Deliliğe yenik düşüp düşmediğini merak ediyorum ve bu düşünce kendi öfkemin bir kez daha alevlenmesine neden oluyor. Mücadele etmek yerine içine gömülüyorum, beni taşımasına izin veriyorum. Hayal kırıklığım çok fazla ve deliliğin içine dalıp beni ele geçirmesine izin vermek daha kolay.

Avın kokusu beni çağırıyor ve ejderha formuna geçip rüzgâra binerek taze etin peşine düşüyorum.

Kan.

İhtiyacım olan şey kan.

Kan ve öldürme dürtüsü beni yönlendiriyor, düşüncelerimi tüketiyor.

Boynuzlu, toynaklı bir yaratık buluyorum ve arkadaşları dağılmadan önce onu çenemin içine alıyorum. Bögürüp dörtnala uzaklaşıyorlar, ama şişman, hantal yaratıklar ve bir başkasını, bir başkasını kapmak ve benimkini yemek çok kolay.

Doldur. Tembelce bir diğetine saldırıyorum, öldürmekten gerçek yiyecekten daha çok zevk alıyorum. Yok etmek iyi hissettiriyor. Can yakmak. Öldürmek. Sürünün içinden yolumu seçiyorum, tepelerinde uçarken onlara saldırıyorum, dehşetlerinin tadını çıkarıyorum. Zihnimdeki ateşi körüklüyor, içimdeki yok ediciyi yatıştırıyor. Eğer ben bu dünyada acı çekeceksem, onlar da çekmeli. İşler böyle yürümüyor mu? Avcının yolu bu değil mi?

Ben bir yırtıcıyım. Can damarlarının tatlı suyu dilimin üzerinde akıyor, pirzolalarımı kaplıyor ve ben de yalayarak uzaklaştırıyorum. Tadı neredeyse bir şey kadar güzel. Ne olduğunu hatırlamıyorum. Tek bildiğim kanlarının ağzımda, körelmiş pençelerimde olduğu, derime sıçradığı ve bundan zevk aldığım. Bu özgürlük. Hayat bu. Bu...

Bekle. Neden pençelerim körelmiş? Neden böyle bir utanç işareti takayım ki?

Onlara iğrenerek bakıyorum ve güdük bir pençenin etrafına dolanmış yumuşak bir kumaş görüyorum. Kan sıçramış ve kirli, ama kokusunu almak için burun deliklerime doğru kaldırıyorum, merak ediyorum.

Eşimin kokusu ani bir yağmur fırtınası gibi çarpıyor ve düşüncelerimdeki dumanı silip süpürüyor. Düşüncelerim berraklaşıyor ve onu hatırlıyorum. Yumuşak elleri ve nazik dokunuşlarıyla Aahm'ımı. Hüzünlü gözleri. Lezzetli tadı ve amını tattığımda çıkardığı zevk sesleri.

Öfkem sönüyor ve utancım geri geliyor. Onu terk ettim. Önümdeki kanlı tarlaya bakıyorum, karnım etle dolu. Önümde leşlerden başka bir şey yok, kırmızı kanları toprağın yeşil otlarını lekeliyor. Yaptığım şey çok savurgan. Zihnim zayıf olduğu için anlamsızca yok ettim ve eşimi geride bıraktım. Bu kadar işe yaramaz, bu kadar aptal olduğum için kendime kızıyorum. Bugün onu beslemedim bile.

Ne tür bir Drakoni erkeğiyim ben? Öldürme çılgınlığını dişimin yanında olmaya tercih edecek kadar? Deliliğe bu kadar derinden batmış olmaktan nefret ediyorum. Onu kazanma kararlılığım her şeyin önüne geçmeliydi ama yine de düşündüğümünden daha zayıfım.

Terk edilmiş hissetmemesi için hemen ona dönmeliyim. Ve bunu bir şekilde telafi etmeliyim.

Boynunda sadece birkaç ısırık olan ölü bir hayvan vardı ve onu yakaladım.

Pençelerim, ona bir yemek getirmeye niyetli. Olabildiğince hızlı uçarak yuvamıza dönüyorum. Döndüğümde rahatlamış görünüyor, ancak önüne bıraktığım ölü hayvana burnunu kırıstırıyor. Yemek için acele etmiyor ama üzerine alev üflemem gerektiğini söylüyor. Garip bir istek ama onu geri çeviremem. Onu ateşe veriyorum ve beklenti içinde onu izliyorum. Yiyecek ve kanın tadı bana meydan okumasına neden olacak mı?

Eşim yanan yaratığa hüsrana dolu bir bakışla bakıyor. Burnunu kapatıyor ve iğrenerek başını sallıyor. O zaman yanlış bir şey mi yaptım? Seni neyin memnun edeceğini söyle, diye yalvarıyorum ona, benimkiyle onun zihnine dokunmaya çalışarak. Bana meydan oku ki seni sahiplenebileyim. Tek bir ruh olalım.

Ama o sadece yüzünde bir yenilgi ifadesiyle kömürleşmiş hayvana bakıyor. Gözlerinden daha fazla su akıyor.

Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Bir şekilde yanlış yapmışım gibi. Bunu anlamıyorum ve buna karşılık içimde alevlenen öfke zihnimdeki yangınları alevlendiriyor. Çılgınlığa geri dönmeliyim. Bırakayım kendi başının çaresine baksın. Onu terk etmeli ve kanın tadını çıkarmalıyım-

Bu düşüncüyü aklımdan olabildiğince çabuk silip atıyorum. Hayır. İstediğim şey bu değil. Bu beni baştan çıkaran, eşimi geride bırakmamı sağlamaya çalışan delilik. Onu bir daha asla terk etmeyeceğim.

Delilik beni ele geçiremeyecek.

İki ayaklı formuma geçiyorum ve onun yanında diz çöküp küçük yüzünü ellerimle kavıyorum. Bakışlarıyla buluşuyorum, gözlerimde bir soru. Benden ne istiyor? Bunu nasıl düzeltebilirim?

Bana sulu bir gülümseme veriyor ve sertçe burnunu çekiyor, dudaklarından telaşla kelimeler dökülüyor. Onları anlamıyorum, ama bilmem gereken tek şey onun sıkıntılı olduğu ve buna benim sebep olduğum. Bu kadarı yeterli ve onu bu kadar mutsuz ettiğim için ruhum parçalanıyor. Ağzımı onun sevdiği şekilde onunkine bastırmak için eğildim, ama geri çekildi ve yüzüme doğru bir hareket yaptı.

Öfkesi alevleniyor ve kaşlarını çatarak yanağımdaki bir şeyi okşamak için uzanıyor. Elini çektiğinde kanla kırmızıya boyanmış olduğunu gördüm. Kanın onun değil benim öldürme çılgınlığımdan kaynaklandığını anlamam bir anımı alıyor ve rahatlıyorum. "Aahm," diyorum, burnumu onunkine sürtmek için eğilerek.

Tatlı dostum biraz gülüyor ve başka bir şey söylüyor, sonra arkasını işaret ediyor. Kalkmak istiyor mu? Ayağa kalkıyorum ve ona ellerimi uzatıyorum, o da ellerimi tutuyor, hareketleri hantalca. Zarif olmaması umurumda değil; kötü uzuvları, korumamda daha sert olmam gerektiği anlamına geliyor. Bu hoş karşıladığım bir görev. Onu memnun etmek için her şeyi yaparım.

Yuvanın arka tarafındaki kapıyı işaret ediyor ve yanakları pembeleşiyor. Şaşkınlıkla, dün dillerimizi çiftleştirdiğimiz ve ellerini vücudumun her yerine sürdüğü su dolu kutuyu işaret ettiğini fark ediyorum.

Bu onun çiftleşme
sinyali mi? Eğer
öyleyse, kabul
ediyorum.

RAST

I anavatanımdaki ayinlerle ilgili belli belirsiz anılarım var. Rahipler, tütsüler, ateşler ve ilahiler. Tapınaklar ve dualar. Bunlar hakkında pek bir şey hatırlamıyorum, sadece sisin içinden bir bakış.

yok olmuş zihnimin bir parçası. Ama bunların Aahm için önemli olması gerektiğini düşünüyorum ve bu yüzden onlara katılacağım.

Ona meydan okuyacaksa istediği her şeyi yaparım.

Suyun bulunduğu küçük, kutu gibi odaya tekrar giriyoruz, eşimin nazık eli beni ileriye doğru götürüyor. İçerisi karanlık ve ben onun hareketlerini görmek için bekliyorum. Şehvetle bulanmış zihnim kavrayamasa da bunun bir ritüeli olduğunu düşünüyorum. Onun bir insan olduğunu kendime hatırlatıyorum. Yöntemleri tuhaf. Elimi bırakıp tezgâha doğru ilerlerken, bir ateş kıvılcımı çıkarıp balmumundan bir sütunun üzerine koyarken sabırla bekliyorum.

Tek istediği bu mu? Ona bundan daha fazla ateş verebilirim. Öne doğru eğilip sütuna hafifçe üflüyorum, sabit bir alev akımı sütunu eritiyor ve balmumunun damlalar halinde akmasına neden oluyor.

Arkadaşım şaşkınlıkla bir şeyler haykırıyor, sonra kıkırdıyor, başını sallıyor ve beni uzaklaştırıyor. Bu ritüelin bir parçası değil mi? Onu takip edeceğim.

Yeter ki gülmeye devam etsin, gülümsemesi hüzünlü yerine parlak olsun.

Su kutusuna doğru ilerliyor ve bir düğmeyi çeviriyor. Yağmur tepeden aşağıya doğru düzenli bir şekilde serpiliyor ve Aahm dönüp bana bakıyor. O kadar güzel ki göğsümün ağrımına neden oluyor. Seni nasıl sahiplenebileceğimi göster bana, diyorum sessizce, zihnimle uzanıp onunkiyle bağlantı kurmaya çalışıyorum. Orada tutunacak hiçbir şey yok, bu da beni aynı anda hem boş hem de öfkeli hissettiriyor.

Ama sonra bana yumuşak bir bakış daha atıyor ve vücudumda şiddetli, sahiplenici bir dalgalanma hissediyorum. Geçen sefer yaptığımız gibi ağzımı onunkine bastırmak ve onunla çiftleşmek istiyorum. Yine de bana uzanmıyor, bu yüzden suyun bu ritüelin bir parçası olduğundan şüpheleniyorum. Yağmurun içine düştüğü garip, pürüzsüz leğende kayan pençeli ayaklarımla spreyin içine doğru koşuyorum. Evden buna benzer bir şey hatırlıyorum... bir banyo. Ama banyoların içinde su vardır ve bu sadece su tutuyor. Bir başka insan tuhaflığı sanırım ve Aahm'a uzanıyorum.

Dişimi öne doğru çekerken küçük bir itiraz sesi çıkartıyor. Biraz tkezliyor, ama onu yakalamak için oradayım ve sonra kollarımda, yağmur yüzüne dökülürken çırpınıyor. Bugün vücudunu kaplayan kalın, tuhaf derilerin çoğuyla kaplı ve ben izledikçe suyu emiyorlar. O zaman onları çıkarma zamanı. Bu ritüeli son kez yaptığımızda olduğu gibi, onun hafif bedenini benimkine karşı hissetmek istiyorum.

Bana karşı kıpırdamadan duruyor, ben vücudunun üst katmanını iterken vücudu titriyor. Bana karşı koymuyor ama korku kokusunu da hissetmiyorum. Sanki bir şey bekliyor gibi. Ama daha fazlasını yapmama izin verecekse, o zaman öyle olsun. Ağır beyaz deriyi vücudundan itiyorum ve ıslak bir gümbürtüyle leğenin dibine düşüyor. şimdi her gün giydiği daha açık renkli derisinin içinde. Boynundan kalçasının ortasına kadar onu kaplıyor, suyu emdike vücuduna yapışıyor.

Onu görmekten nefret ediyorum. Bu da onu benden uzak tutan bir başka engel.

Kadınım bakıyorum ve gözleri benim üzerimde. Dudakları ayrılmış, ıslak saçları başına yapışmış. Yüzündeki ifade bir beklenti, tatlı bir korku ve uyarılma karışımı. Körelmiş pençelerimden birini derisinin boynuna dayıyorum, nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorum. Ufacık bir ürperti duyuyor ve ben de kokusunu alıyorum; uyarılma kokusunu.

Bunu seviyor.

Deriyi bir avuç tutuyorum ve dişlerimle yırtmak için eğiliyorum. Nefes nefese kalıyor, ben deriyi bedeninden ayırıp bakışlarıma sunarken yanımda kıpırdamadan duruyor.

Şimdi, diyorum kendime, eşimin bedenine bakacağım.

Ama Aahm'ım çıplak değil. Belinin üzerine başka bir kumaş parçası ve göğüslerinin üzerine de başka bir kumaş parçası giymiş. Şimdi nefes nefese, kollarımda titriyor ve bana yaslanıyor. Eğer elini üzerime koyup durmamı isteseydi, hemen dururdum. O bunu biliyor. Daha önce de durmuştum.

Böyle bir şey yapıp yapmayacağını görmek için bekliyorum. Beni durdurup bu ilişkiyi bitirecek mi?

Ama o yapmıyor. Sadece beni izliyor, bekliyor.

Göğüslerini kaplayan üçgen şeklindeki garip derilere uzanıyorum. Ağzı açık, dudaklarını ayırmış, pantolonunu indiriyor. Kendini sabitlemek için kollarını boynuma doluyor ve ben de göğüslerini kaplayan garip materyali ısırp koparıyorum, sonra da diğer parçaları ısırabilmek için aşağıya doğru kayıyorum.

Soluk soluğa bir inilti kopuyor, başımızın üzerinden sürekli bir sağanak halinde dökülen su tarafından neredeyse boğuluyor. Ama ben eşime uyumluyum ve onu duyuyorum. Çıkardığı her küçük sesi, her nefes alışını, her iç çekişini, her şeyi duyuyorum. Bugün benden korkmuyor. Üzerimdeki kandan hoşlanmıyor ama içinde hiç korku yok.

Eğer meydan okumasını kazanmama izin verirse, bugün onunla çiftleşeceğim. Senin olmama izin ver, sessizce yalvarıyorum. Seç beni. Bana meydan oku.

Parmakları saçlarımda çalışıyor ve ben yüzümü karnının alt kısmına sürerken bile bana yapışıyor. Burada nefis kokuyor, tenini renklendiren ve miskin lezzetli aromasına eklenen bir miktar ter. Uyluklarının arasındaki kumaş onun tüm tatlılığını gizliyor ve ben keskin dişlerimle onu parçalayıp örümcek ağları gibi vücudundan uzaklaştırıyorum.

Saçımı okşayarak bir şeyler söylüyor. Bu "Sahm" kelimesi. Benim adım değil, o yüzden aldırmiyorum. Onun yerine vücudunu ve kokularını izliyorum. Bana bundan hoşlandığını söylüyorlar, o yüzden devam edeceğim. Karnının yumuşak derisini okşuyorum.

Kalçalarının arasında büyüleyici bir diş ipi var. Neredeyse bir kalkan gibi ve ben bunu aynı anda hem eğlenceli, hem büyüleyici hem de tahrik edici buluyorum. Sırlarını öğrenmek için altından tatmak istiyorum.

Burnumu alt kürküne, amını gizleyen buklelere sürttüğümde eşimin nefesi kesiliyor. Elleri başımın üzerinde dolaşıyor, sanki nereye koyacağından emin değilmiş gibi ve başımı kaldırdığımda dudaklarını yalıyor, nefes nefese ve ihtiyaç dolu.

Dün yaptığımız gibi ağzımı tekrar onun ağzına koymak istiyorum. Ağız çiftleşmesi, dilimin sanki onun amcığıymış gibi tekrar tekrar ağzına girmesi, onu kendiminmiş gibi sahiplenmem. Onun o halinin tadını çok seviyordum. Ayaklarımın üzerine doğru kaydım ve ıslak ellerini yüzümde birleştirip çenemi ovuşturdu. Elleri pembeleşti ve kanı yıkadığını fark ettim.

Ona geldiğimde başkalarının kanını taşımamı istemiyor. Bunu anlıyorum. Başımı akıntıya doğru kaldırıyorum ve bir elimi yüzümde gezdirerek az önceki çılgınlığımın kalıntılarını siliyorum. Tek göreceği bu olduğu için mutluyum. Utancımı bilmesine gerek yok. Kontrolümü kaybedip sonsuza dek gitmeye ne kadar yakın olduğumu, bir kez daha şiddetin içinde kaybolduğumu bilmesine. Elimde kalan tek akıl sağlığım o ve ona tutunacağım...

Tıpkı bu garip yağmur fırtınasında bana sarıldığı gibi.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum, ıslak ve kaygan bir şekilde parlıyor, teni benim sıcak altın rengime karşı pembe ve beyazın soluk tonlarında. Tahrik olduğunda yüzünün nasıl kızardığını hayal ediyorum ve boşaldığında her yerinin kızarıp kızarmayacağını merak ediyorum.

Bunu görmek isterim.

Vahşi bir yaratığı okşar gibi bir elimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum. Kapalı, büyülenmiş gözlerle bana bakıyor ve dilimi tekrar onunkiyle eşleştirmek için eğiliyorum. Bu sefer beni itmiyor, aksine dokunuşumu memnuniyetle karşılıyor. Dudakları benimkinin altından ayrılıyor ve sonra tekrar onu tadıyorum, ürkek dilinin kaygan sıcaklığı benimkine sürtünüyor.

Sikim tatlılığıyla ağlıyor ve vahşi bir zevk hırıltısını ısıriyorum. Ellerimi ıslak saçlarına gömüyorum, sonra başını kavriyorum, dilimi ağzının mağarasının derinliklerine doğru süpürürken onu kendime doğru tutuyorum, onu burada talep ediyorum, ona olan arzumu gösteriyorum. Sanırım bu bir tür meydan okuma. Bu

pençeler ve dişler değil, ama yine de ona arzumu gösterme yolum bu.

Aahm bana doğru eğiliyor, ağzını fethettiğimde boğazından küçük bir zevk sesi geliyor, elleri omuzlarımın etrafında kıvrılıyor. Ellerimi vücudunun üzerinde gezdiriyorum, her yerine dokunmak istiyorum ve kalçalarının yuvarlak kıvrımlarına yerleşiyorum. Onları sıkıca kavriyorum, dilimi tekrar tekrar onunkine vururken bile yumuşak etini yoğuruyorum, ona arzumun ne kadar büyük olduğunu gösteriyorum. Ona ne kadar zevk verebileceğimi.

Sadece bir kelime söylerse, amını ağzı kadar iyi hissettirebilirim.

Aahm'ın parfümü güçleniyor, kokusu geçen her anla birlikte artıyor. Ağzının içine doğru inliyorum, bu kadar çabuk tahrik olması beni büyülüyor. Benim tatlı, mükemmel eşim. Sonsuz günler boyunca onun ağzıyla çiftleşebilir ve bundan asla yorulmayabilirim, ama onun geri kalanına dokunmak, şimdi ortaya çıkardığım tüm vücudunu tatmak için sabırsızlanıyorum. Dilimin bir hareketiyle dolgun ağzını son bir kez yalıyorum ve sonra dişlerimle çenesini ısıriyorum, ona bu meydan okumayı daha da ileri götüreceğimi gösteriyorum, ona zevk alabileceğim diğer yerleri gösteriyorum.

İç çekiyor ve başını geriye atarak boynunu bana tam bir güvenle açıyor. Bu manzara karşısında zevkle gürlüyorum ve burnumu çenesine sürüyorum, dilimi boynunun telleri boyunca sürüklemekten önce onu burnuma çekiyorum. Çok kırılgan. Çok güzel.

Her zaman korumak ve beslemek için benim.

Ağzımı boğazının yumuşak tenine bastırıyorum, tekrar tekrar, daha aşağıya, omuzlarının narin yayılımına ve sonra daha da aşağıya iniyorum. Göğüslerine doğru çekiliyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve yüzümü göğüslerinin arasına bastırıyorum, sonra ağzımla onu keşfediyorum. Teni inanılmaz yumuşak, göğüsleri küçük ama sıkı. Uçları parlak pembe, bunu büyüleyici buluyorum... neredeyse birini yaladığımda attığı çığlıklar kadar büyüleyici.

O zaman bundan hoşlanıyor. Elleri saçlarıma gidiyor ve sıkıyor, başı geriye gidiyor, gözleri kapalı. Bana teslim oluyor. Eğer bu bir meydan okumaysa, ben kazandım. Memnuniyetle, sikimin ağrısını görmezden geliyorum ve göğüslerindeki çabalarımı iki katına çıkarıyorum. Onları ellerimle okşuyor, küçük göğüslerini sıkıyorum.

uçlarıyla alay etmeden önce tümsekler. Beni yakın tutuyor ve ben de hangi dokunuşun ondan en iyi tepkiyi alacağını görmek için meme uçlarını yalayıp emiyorum. ıkardığı sesler beni çılgına çeviriyor ve her nefes alışında, vücudunda dalgalanan her ürperti için yaşıyorum. Ona dokundukça, uyarılmışlığının kokusu her an daha da yoğunlaşıyor.

Meydan okumasını kazandım ama ona dokunmaktan vazgeçmek konusunda garip bir şekilde isteksizim. Devam etmek istiyorum. Herhangi bir drakoni, eşini iki ayaklı formuna döndüğü anda ters çevirip içine girerek meydan okumayı sonlandırırđı. Ama bu benim Aahm'ıma uymuyor. O nazik ve narindir. Onu savaşıı bir Drakoni dişisi gibi idare edemem. Denesem bile ona zarar veririm. Bunun yerine, onu okşamaya devam etmek, tenini yalamaya devam etmek ve verdiğı tepkileri izlemek, zevk ıgıllıklarının tadını çıkarmak istiyorum.

O ıgıllıklar her şeydir.

Dilimi bir göğsünün ucunda gezdiriyorum, dikleşene kadar ısıriyorum, meme ucu dudaklarıma sertçe değıyor. Aynı şeyi diğerk göğsüne de yapıyorum ve her ikisinin de tatmin olduğuna kanaat getirdiğimde ağzımı daha aşığıya kaydırarak dilimi göbeğinin üzerinde gezdiriyorum.

Aahm titriyor ve inliyor ama saçlarını bırakmıyor. Meydan okumayı nasıl kazandığımı sessizce onaylayarak beni kendisine yapıştırıyor. Devam ediyorum, ilerledikçe tenini yalıyor ve tadına bakıyorum. Amının tmseğine dönüyorum, koyu altın rengi bukleler onu gözümden koruyor. Ellerim kalçalarında esniyor ve sonra yüz ifadesini görmek için başımı kaldırıyorum-

Ve yüzüm su doldu. Sinirli bir hırıltıyla ayağıkalkıyorum ve eşimi kendime doğıru çekiyor, ıslak göğüslerinin göğsüme çarpmasının tadını ıkariyorum. Şaşırmış gibi bir ses ıkariyor ama onu su kutusundan çıkardığımda kollarını boynuma doluyor ve eğiliyor. Bir an sonra dilinin kulağıını ısırdığını hissediyorum ve ihtiyaç içimde bir cehennem gibi patlıyor. Ağzı... Hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim. İnliyorum ve onu göğsümde kavriyorum, kalbinin arzusuna göre beni tatmasına izin veriyorum. Aahm'ım, eşim. Küçük dili kulak mememde geziniyor ve sonra tenimi ısıriyor, aynı anda hem alay ediyor hem de okşuyor.

Bu sadece onu daha çok istememe neden oluyor. Birkaç hızlı adımla odayı geçiyorum ve onun gerçek yuvası olarak kurduğı alana, yatağına gidiyorum. Onu yere yatırdım.

dikkatlice sırt üstü yatırın ve daha önce birçok kez yaptığım gibi bir kolunu başının üzerine sıkıştırın.

Bana bakıyor, yanakları kızarmış ve pembeleşmiş, gözleri parlıyor. Dudakları ayrılıyor ve ağzıma bakıyor.

Eğilip ağzımı onunkine bastırıyorum, dilimi tekrar onunla çiftleştiriyorum.

Aahm inliyor ve kalçalarını kavislendirerek altımda dalgalanıyor. Bileğinin bileğimin altında kalmasına izin veriyor ve elimi kaldırdığımda kolunu orada tutuyor.

Kendini bana verdi.

Meydan okumasını kazanmama izin verdi.

Vücudumda şiddetli bir gurur dalgalanıyor ve savaş formuna geçip büyük bir alev akımı yaymak istiyorum, sevincim o kadar büyük ki. Gökyüzüne yükselmek ve uçabildiğim kadar yükseğe uçmak istiyorum... ama o zaman tatlı Aahm'ımı terk etmiş olurum, hem de o yumuşacıkken ve bedenime sahip olmak için can atarken.

Çılgınca sırtarak tekrar kalçalarına doğru kayıyorum ve amının üzerindeki buklelere bir öpücük konduruyorum. Benim eşim. Sonunda her yönden benim. Geriye kalan tek şey ona ateşimi vermektir, böylece ona tohumumu verebilecektim. Çok uzun zamandır bekliyordum.

Yine de her an acı çekmeye değer.

Ben de başımı bacaklarının arasına indirip amcığıyla ziyafet çektim.

Dudaklarım tatlı tenine değdiğinde irkilerek çığlık atıyor, bacakları kıpırdamadan duramıyormuş gibi yukarı kalkıyor. Parmakları saçlarımı sıkıyor ama beni çekmiyor. Benim ona aç olduğum kadar o da buna aç. Uyarılmışlığının akışında, yüzümü ihtiyacıyla ıslatışında, dilimi ıslatışında açıkça görülüyor.

Aahm'ımın amından daha lezzetli ya da daha mükemmel bir şey tatmadım. Yumuşak çığlıklarını, vücudunu ağzımla keşfettiğimde içinden geçen küçük tepki titremelerini seviyorum. Dudaklarımla tatlılığına dalarken, kıvrımlarını tadarken ve yalarken ellerimle kalçalarını açık tutarak üzerine eğilirim. Tepkilerini izliyorum, hangi dokunuşların onu ağlattığını ve hangilerinin sabırsızlıkla kıvrınmasına neden olduğunu görüyorum. Utangaç, sanki bu beni durduracakmış gibi bacaklarını yüzümün etrafına kapatmaya çalışıyor ve sanırım ben

ona bu şekilde dokunan ilk erkeğim.

Düşüncesi bile dayanılmaz bir zevk. O benim ve sadece benim. Bu şimdiye kadarki en ezici, en şiddetli zevk verici duygu. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım, karar verdim. Benimle tekrar tekrar çiftleşmek için defalarca boşalacak ve sertleşecek. Artık meydan okumasını kazanmama izin verdiğine göre, işleri onun için çok iyi getireceğim.

Çok iyi.

Dilimi amcığının üzerinde gezdiriyorum, klitorisinde oyalanmasına izin veriyorum. Oraya dokunduğumda, tüm vücudu yataktan kalkıyor ve dikkatimi oraya odaklamam gerektiğini biliyorum. Dilimi minik yumrunun üzerinde döndürüyorum, okşuyorum ve emiyorum, ta ki o inleyip altımda çırpınana kadar. Kontrolünü kaybetmesini sağlamaya kararlı bir şekilde dilimle yavaş ve istikrarlı bir ritm tutturmaya başladığımda kalçaları titriyor. Saçlarımdaki eller sıkılaşıyor, amcığı ıslak uyarılmışlığıyla daha da sulanıyor ve ben hâlâ başımı kaldırmayı reddediyorum. O boşalana kadar olmaz. Serbest kalışıyla yüzümü yıkayana kadar olmaz.

Aahm'ın çığlıkları daha yüksek, daha yoğun hale geliyor ve sonra tüm vücudunun kasıldığını ve titrediğini hissediyorum. Bir an sonra, tatlı salgısı amının kıvrımlarını dolduruyor ve ben zevkle hepsini yalıyorum. Parfümü her yerde ve bana verdiği zevk çok büyük. Sikimin zonklaması bile onun lezzetini içmekle kıyaslanamaz. Benim ihtiyacım onunki kadar önemli değil. Dilimi tekrar tekrar sürüklüyorum, amcığına acımasızca saldırmaya devam ediyorum. Bir kez yeterli değil. Tekrar boşalmasını hissetmek istiyorum. Bacakları titrerken ve inlerken bile yalamaya devam ediyorum, çünkü ondan başka bir acımasız salıverme daha istiyorum.

Bu sefer çığlık attığında yüzümü uzaklaştırmaya çalışıyor. Amcığı pembeleşmiş ve salıverilmesiyle kızarmış, hem ağzımdan hem de sularından ıslanmıştı. Alçak bir hırıltıyla kendimi kaldırıyorum ve kalçalarından çekerek onu yatağa sürüklüyorum. Onu karnının üzerine itiyorum ve sonra kalçalarını ayırarak ağırlığımı onun üzerine yerleştiriyorum. Şimdi ona bineceğim ve-

Pantolonunu indirip kalçalarını bana doğru kaldırırken bile korkusunun kokusunu alıyorum.

Hayır. Bu olmaz. Benim istediğim kadar onun da beni tepesinde istemesini istiyorum.

Çok iyi. Onu tekrar memnun edeceğim. Üzerinden iniyorum ve ayağa kalkmaya çalıştığında bir elimi sırtının küçük kısmına koyarak onu yerinde tutuyorum. Dizleri yatağın üzerinde, yanağı battaniyeye bastırılmıştı. Kalçalarını ayırıyorum, poposunun narin yayılışını, pembe amının ıslak ve davetkâr görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Sikim tepki olarak zonkluyor ama görmezden geliyorum. İhtiyaçtan kudurmuş bir halde öne doğru eğiliyor ve dilimle amının etine bir kez daha saldırarak onu tekrar tatmin etmeye başlıyorum.

Çıglıkları çıglıklara dönüşüyor. Dilimin her darbesiyle vücudu sarsılıyor ve ağzımı aromasıyla dolduruyor. Klitorisine vurduğum her darbeye vücudu titriyor ve bu onu bir kez daha tahrik etmeye yetmediğinde, bir elimi kalçalarının arasına sokuyorum ve dilimi çekirdeğinin ıslak sıcaklığına iterken bile parmak uçlarımla klitorisini kızdırıyorum. Tekrar boşalırken amcığının dilimin etrafında sıkıldığını ve sıkıştığını hissedebiliyorum ve bu sefer serbest bıraktığında, tüm vücudu titreyerek alçak bir ses çıkarıyor.

Ağzımı kalçalarının arkasına ve poposuna bastırıyorum, burnumu sokuyorum. Benimle güvende olduğunu bilmesini istiyorum. Ona sadece zevk vermek istediğimi. Formumla ona tapmak için. Aahm'ım. Adını söylediğimde inliyor ve ben izlerken amı kasılıyor, sıcak, ıslak ve kızarmış.

Tekrar arkasına geçiyorum, kalçalarını ve sırtını okşarken bile sikimin kıvrımlarına yaslanmasına izin veriyorum, ona sahip olduğumu hatırlatıyorum. Onu asla bırakmayacağımı. Onun bana ait olduğunu. Bu sefer korku kokusu yok, sadece sersemlemiş bir uyarılma var. Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözlerinde öyle bir ihtiyaç ve sersemlemiş şehvet var ki, neredeyse onun hassas kalçalarından birine doğru dökülüyorum. Gözlerini kaçırdığında alçak sesle homurdanıyorum, üzerine eğilip saçlarından bir avuç tutuyorum ve onu kendime sabitliyorum. Bir kez daha geleceğiz, birlikte. İçine girdiğimde benim olduğumu bilmesini istiyorum.

Nefes nefese bana bakıyor, gözleri kocaman, onu tutsak ettiğim için nefesi kesiliyor. "Aahm," diyorum kısık, boğuk bir sesle. Parmaklarımı amının kıvrımları üzerinde kaydırıyorum, pençelerim gittiği için memnunum, çünkü ona dokunmak kadar zevkli bir şey yok. Kıvrımlarının üzerinden geçerken aç amcığı parmaklarıma yapışıyor, ıslak ve davetkâr bir şekilde parıldıyor. Sikimi elime alıyorum ve başını kıvrımlarına sürüyorum, arzusuyla kayganlaştırıyorum. Ben iriyim, o ise ıslak olmasına rağmen küçük. Sonsuz bir sabırla, sikimin ucunu onun darlığına sokuyorum.

Altımda kıpırdamadan duruyor, parmakları yatağa kenetlenmiş ve vücudu çok az hareket ediyor. İçeri ittiğimde, hafif bir kan kokusu geliyor ve duraklıyorum, nefes nefese, serbest bırakmak için can atıyorum. "Aahm." Canını yakıyor muyum? Sana acı veriyor muyum?

Yine de düşüncelerimi duyamıyor ve ben hayal kırıklığıyla hırlıyorum. Geri çekilmeye başlıyorum, çünkü eğer bu yanılsa, yapmayacağım.

Aahm altımda inliyor ve gözleriyle buluştuğumda başını sallıyor. Dudağını ısıyor ve bana yalvaran bir bakış atıyor, sonra uzanıp kalçamı okşuyor. Bana devam etmemi söylüyor. Daha fazlasını istediğini söylüyor. Boğazımdan bir inilti kopuyor. Herhangi bir erkek bu kadar şanslı olabilir mi? Kokladığım kan ona zarar verdiğim için değil, bu onun ilk seferi olduğu için.

Kimse ona benim sahip olduğum gibi sahip olamaz. Bu düşünce beni sahiplenici bir zaferle dolduruyor. Benim eşim. *Benim eşim*. Ona sahip olduğumu bilmesini sağlayarak mırıldanıyorum ve bir elimi kalçasına, diğerini saçlarına koyuyorum. Bana, eşime kilitlenmiş durumda ve gözlerini tekrar kapadığında bunun korktuğu ya da kaçmak istediği için olmadığını biliyorum... Duyguların onu ele geçirmesine izin veriyor. Zevkin içinde kayboluyor. Onu o acılı karanlığa kadar takip etmek, kendimi onun içinde tamamen kaybetmek istiyorum ama temkinli olmalıyım. Onun zevki acıya dönüşmemeli.

Zihnimle ona ulaşıyorum ama henüz bir bağlantı yok. Ona önce ateşlerimi vermeliyim, ama sabırsızlığımla yine de deniyorum.

Kalçalarımı esneterek ve tenini okşayarak onun dar kanalına giriyorum. Altımda çok hareketsiz, sadece hareketlerimin çok farkında olduğunu bana bildirmek için ara sıra nefes veriyor. Sikimi yarısına kadar sokuyorum ve sonra yavaşça içine giriyorum. Aahm nefesini içine çekiyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bana bakıyor, dudakları şaşkınlıkla aralanmış.

Boğazımdan çıkan hırıltıya engel olamıyorum. Eşim. Sonunda onu sahipleniyorum. Tekrar içine pompalıyorum, daha derine dalıyorum, tepkilerini izliyorum. İçine girdiğimde nefesi kesiliyor, parmakları yatağa doğru kasılıyor. Kıpırdamadan duruyorum ve o da kalçalarını oynatıyor, kısık sesle inliyor.

"Aahm," diye mırıldanıyorum, öne doğru eğilip bir elimle narin omurgasını aşağı yukarı okşarken kendi bedenimi sabit tutuyorum. Senin için yavaş gidiyorum, diyorum sessizce ona. Sana çok zevk vereceğim. Sabırlı ol, benim

nazik kızım.

İnliyor, titriyor ve kalçaları horozuma doğru bastırıyor, daha fazlası için sessiz bir talep. Ah, benim tatlı, açgözlü eşim. Hırlayarak bir elimin karnının altından kaymasına izin veriyorum ve amının tepesindeki minik çıkıntıyı bulup nasıl tepki vereceğini görmek için okşuyorum.

Eşim tiz bir çığlık atıyor ve kalçalarını kıvrarak beni daha derine çekiyor. Memnuniyetle, kalçalarımı yavaşça öne doğru yuvarlayıp tekrar içine girerken bile parmağımı klitorisine bastırmaya devam ediyorum. Her harekette, nefis sıkı amcığı beni biraz daha derine çekiyor, sonunda tamamen içine oturana kadar. İniltili sesler çıkarıyor ve dokunuşumun altında çılgınca kıvranıyor. Kalça hareketlerinin parmağıma sürtünmesine neden olduğunu fark ediyorum ve klitorisini kızdırıyorum, bunu yaptığımda çıkardığı yüksek sesli çığlığı seviyorum.

Artık utanma, dostum.

Onun coşkulu tepkisinden memnun olarak, sertçe iterek shaftımı onun derinliklerine batırıyorum. Bu, eşimin sıcak vücuduna ilk tam vuruşumdu ve tamamen oturduğumda, inanılmaz his karşısında gözlerimi kapatıyorum. Hiçbir şey Aahm'ın dar amcığının titremesi ve sikimin etrafında esnemesi kadar iyi hissettirmemişti. Tekrar içine giriyorum ve o da titriyor. Hızımı ayarlamam, kenara çok yaklaşmamaya dikkat etmem gerekse de, yardım edemem ama ona sertçe, tekrar tekrar itiyorum. İçimde bir hastalık gibi, onun bedenine sahip olma ihtiyacı, ona sahip çıkma ihtiyacı, onu benim olarak damgalama ihtiyacı. Sikimi ona her pompalayışında çığlık atıyor ve amcığı buna karşılık olarak etrafımda sıkılaşıyor.

Vücudumda artan baskıyı hissediyorum, omurgamda bir dalgalanma hissediyorum ve tehlikeli bir şekilde dökülmeye yakın olduğumu biliyorum. Sıcaklığının sıkıca kavranması, çıkardığı yumuşak çığlıklar, klitorisini ovuşturduğumda kıpırdanması - tüm bunlar, ben akılsız bir yaratık olana kadar kararlılığımı yiyip bitiriyor, vücuduna sokuluyor, sınırı arıyor.

Ama henüz gelemem. Ona önce ateşlerimi vermem gerekirken olmaz. Onu sahipleneceksem, ruhlarımızı birleştirecek ısırganlığı ona vermeliyim... ya da bir dişiye yapılabilecek en ağır hakaret olan tohumumu sırtına dökmeliyim.

Ona asla böyle bir şey yapmayacağım. Bu düşünce bile vücudumu sıkıyor, kararlılığım geri geliyor. O benim ve ona sahip olmak için yeterince uzun süre bekledim. Derinlere doğru itiyorum, onu horozumla mızraklıyorum ve sıcaklığının derinliklerine oturduğumda ellerimi beline koyuyorum. "Aahm," diye mırıldanıyorum,

Bana bakması için yalvarıyordum.

İnliyor, güzel poposunu bana doğru sallıyor ve tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. Henüz değil, kendime hatırlatıyorum. Önce onun tatlılığına sahip çıkmalısın. Onu yataktan kaldırıyorum, sikimi içine gömülü tutuyorum ve dizlerinin üzerine çöküp kucağıma oturana, sırtı göğsüme bastırılana kadar geriye doğru kaldırıyorum. Bir kolumu etrafına dolayarak onu sıkıca tutuyorum. Göğüsleri ön kolumu gıcıklıyor ama boynunu nazikçe kavrayıp onu kendime yaslarken sivri uçlarımla ona zarar vermemeye dikkat ediyorum.

"Aahm," diyorum tekrar ve boğazını yalıyorum.

İnliyor ve o kelimeyi tekrar söylüyor. O "sahm." Benim adım olmayan o ses.

Vakit geldi. Dişlerim karıncalanıyor, onu bana bağlayacak zehirle doluyor. Körelmiş pençelerimi boğazında gezdirip tenini tekrar yalıyorum ve titreyip kalçalarını bir kez daha sikime doğru salladığında eğilip dişlerimi boğazının hassas etine geçiriyorum.

Kadınım boğuk bir nefes veriyor, tüm vücudu titriyor ve sonra hareketsiz kalıyor. Onu okşuyorum, boştaki elimi klitorisine oynamak için kalçalarının arasına kaydırıyorum, ona verdiğim acı yerine bunu zevk olarak görmesini amaçlıyorum. Amcığının sikimin etrafında sıkıca sıkıştığını hissediyorum ve ateşin dişlerimden kanına geçmesine izin verdiğimde kollarımda titriyor. Bu onun ısınısını benimkiyle aynı seviyeye getirecek, zihinlerimizi ve ruhlarımızı sonsuza dek birbirine bağlayacak ve tohumumu almasını... ve yavrularımı doğurmasını mümkün kılacak. Bu bir dişiye verilebilecek en büyük onurdur ama yine de... sanırım bundan hoşlanmıyor. Vücudu çok durgunlaştı ve klitorisine dokunmam bile ona zevk vermiyor.

Bu olmaz.

Dişlerimi içine gömülü tutarken boğazına doğru alçak sesle hırlıyorum. Kalçalarımı sallıyorum, klitorisini kızdırırken bile amına pompalıyorum. Küçük bir çığlık atıyor ve sert meme uçları koluma sürtünüyor. Hareket etmeye devam ediyorum ve sonra hareketsiz kalıp bekliyorum. Bir elini kalçama koyup tırnaklarını geçirdiğinde ve acil bir şeyler fısıldadığında memnun oluyorum. Devam etmemi istediğini anlamak için dilini anlamama gerek yok.

Yapabildiğim kadar büyük bir güçle içine giriyorum, dişlerim derine gömülüyor. Ben

Güç benden çıkıp ona akarken bile ona kilitlendim. Onu kendime bağlarken ruhumun gücünün tükendiğini hissedebiliyorum ve daracık amını sikerken içine dökülmek için tüm konsantrasyonumu harcıyorum. Önce tüm ateşimi aktarılmalı; erken dökülerek ona zarar verirsem, onun eşi olmaya layık olamam.

Sanki bedenim ihtiyaçlarımı hissedebiliyor. Son bir hamleyle son ateşimin de içine aktığını hissediyorum ve boğazını dişlerimden kurtararak yarayı iyileştirmek için derisini yalıyorum. İki parmağımı klitorisine bastırıyorum, içine pompalarken bile sertçe ovuyorum ve o, içinden başka bir orgazm dalgalanırken sırtını eğerek kemerler. Amcığı beni bir yumruktan daha sıkı kavlıyor ve sonra çok fazla geliyor.

Bir kükremeyle, tohumumun ve onunla birlikte tüm gücümün serbest kalmasına izin verdim. Kabaca içine giriyorum, onu harcadığımla dolduruyorum, ikimiz de boşalırken birleşmemizin ıslaklığı birbirine karışıyor. Bunu yaparken, görüşümün etrafına siyahlık çöküyor ve zihnimle ona ulaşıyorum.

Henüz bir bağlantı yok, ama aramızdaki bariyer bir yumurta kabuğu kadar ince ve kırılganmış gibi geliyor. Yakında fark edeceğim ve beklentim çok büyük.

Öne doğru devrildim, bitkin düştüm ve içimde sadece ağırlığımı yana itecek kadar enerji kaldı, böylece eşimi altımda ezmeyeceğim. Etrafımdaki dünya bozuluyor ve kayboluyor ve ben bilinçsizliğe gömülüyorum... ama bunu yapmadan önce eşimi kavriyorum ve onu kendime doğru sıkıca tutuyorum.

Benimkini.

AMY

I Yatağımda uzanmış nefes almaya çalışırken sessizce solumak için elimden geleni yapıyorum.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Az önce yaptığımız şey beni şok etti. Yani, bir bakire olarak, kitaplar okudum ve insanların konuşmalarını dinledim. Mekaniği biliyorum. Ama tüm bunları Sam'le şimdi yapmak... Tüm bunların yoğunluğunu tarif edecek kelimeler yok. İçime girdiğinde hissettiklerim, beni korkutması gerekirken daha da tahrik eden agresif baskınlığı... Tüm bunlar sanki eski Amy'yi çözmüş ve burada, yatakta onun yanında parçalar halinde yatıyormuş gibi hissettiriyor.

İyi parçalar tabii ki. Hepsi güzel. Hiç bu kadar doygun hissetmemiştim.

Ben de kendimi hiç bu kadar ele geçirilmiş hissetmemiştim. Az önce yaptıklarımızdan dolayı terli ve yapış yapış olmama rağmen Sam hâlâ vücuduma yapışmış durumda, kolunu bana dolamış ve elini boğazıma dayamış, sanki uyurken beni kendine doğru tutmak zorundaymış gibi. Şu anda yapmak istediğim tek şey az önce olanları konuşmakken o uyuyor olsa bile bu bana değer verildiğimi hissettiriyor.

Seninle konuşamaz, unuttun mu? Kendime hatırlatıyorum, ama bir şekilde bunun değişeceğini düşünüyorum. Başım ağrıyor ve biraz ateşim var.

o ısırığı düşünüyorum. Hatırladıkça boynum zonkluyor ve bana nasıl sarıldığını, dişlerini daha derine batırırken bile beni nasıl yatıştırdığını hatırlıyorum. Claudia'nın bir ısırıktan bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum, ama ona ne zaman sorsam belirsizleşiyordu.

Ejderha ve insan arasındaki bağın bu şekilde oluştuğundan şüpheleniyorum. Bu yüzden bana hiçbir şey söylemedi. Çünkü bu herhangi bir bağ değil, son derece cinsel ve erotik bir bağ ve bunu küçük kız kardeşiyle tartışmak istemedi. Bunu anlıyorum, gerçekten. Aynı zamanda sinir bozucu çünkü kör uçuş yapıyormuşum gibi hissediyorum. Claudia tüm cevaplara sahipti ve bunları benimle paylaşmadı ve bunun yerine Sam'den ve onun ruh halinden korktum. Belki de tek yapması gereken beni ısırmak olsaydı her şeyi daha farklı yapabilirdim.

Sam'e doğru kayıyorum, çünkü siki kalçalarımın arasına baskı yapıyor, hala serbest bırakılmamızla ıslandığım yerde ve kıvrılarak uzaklaşıp düş almak istiyorum. Ama kolları beni sıkıca sarıyor ve uykusunda bile saçlarıma sokuluyor, sanki orada ona karşı olduğumdan ve güvende olduğumdan emin olmak zorundaymış gibi.

Ben de rahatlıyorum. Onun kollarında olmak, böyle sarılmak çok güzel. Kolumu onunkine doluyorum ve ona yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Biraz kestirirsem, umarım başımdaki çarpıntı yavaşlar.

Sonra, uyandığında, belki konuşuruz. Umarım öyle olur.

Çılgın rüyalar ve ateşle dolu derin bir uykuya daldım. Normal rüyalarım benzemiyorlar ama o kadar güçlü ve canlılar ki başka türlü nasıl olabilirler bilmiyorum. Uyanmak için mücadele ediyorum ve sonunda gözlerimi açmayı başarıyorum, ancak daha önce beni vuran ateşin uyurken daha da güçlendiğini görüyorum. Yatakta yüzüstü yatıyorum ve bir elimi gözlerime sürterek düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Boğazım ağrıyor, kavrulmuş ve kuru. Cildim kızarmış gibi ve her yerim ağrıyor, özellikle de başım.

Bir el sırtımı okşuyor ve kalçamdan aşağı inerek kalçalarımın birini avuçluyor. Hafif bir gümbürtünün sesini duyabiliyorum, neredeyse gök gürültüsü gibi, ama benimkinin yanında sıkışmış bir bedenden geliyor.

Bu beni tamamen uyandırdı. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Sam orada,

O aşırı sahiplenici tavrıyla bana bakıyor, elini beni okşar gibi sırtımda aşağı yukarı kaydırıyordu.

Korkmadığınıza sevindim.

Bu düşünce aklımdan geçerken ejderha adamın gözleri bakışlarımla buluşuyor. Düşüncenin yoğunluğu ve vahşiliği karşısında şok oldum. Ayakta olsaydım muhtemelen tökezler ve düşerdim. Yine de ses sıvı bir zevk gibi ve zihnimden geçen kelimelerin/düşüncelerin ardındaki sahibinin duygularını hissedebiliyorum.

Vay canına. Zihinsel bağlantı böyle bir şey mi? Çok bunaltıcı. Alışmaya çalışırken başım zonkluyor. "Sam?" Fısıldıyorum. "Bu sen misin?"

Hem kafamın içinde hem de yüksek sesle kısık bir kıkırdama duyuyorum ve ejderha adam bana yarım bir gülümseme veriyor, yüzündeki ifade son derece memnun. Körelmiş bir pençesini kalçamın üzerinde gezdiriyor, sanki çıplak bedenimin onunkine değmesinden büyülenmiş gibi. *Adımın Sahm olduğunu mu düşünüyorsun? Bunca zamandır bunu mu söylüyordun? Eğleniyorum.*

"Seni çağıracak bir şeyim yoktu," diye cevap verdim. "En iyi isim bu gibi görünüyordu."

Zihnimde garip bir araştırma var, sanki düşüncelerimin içine dalıyor ve onları bataklıktan çıkarıyormuş gibi. *Bunu seçtin çünkü kulağa... güvenli geliyordu. Güzel.* Dişleri hem uğursuz hem de çekici bir şekilde parlıyor. *İyi olmamı mı istiyorsun? Öyle mi? Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.*

Yüzümün utançtan kızardığını hissedebiliyorum. "Nazik olmak zorunda değilsin. Sadece bir düşünceydi. Senden biraz korkuyordum." Hâlâ korkuyorum... Hayır, bu doğru değil. Şu anda bile onunla "tanıştığım" için korktuğumdan daha gerginim. Bende hoşlanmayacağı bir şey bulacağından endişeleniyorum.

Seninle ilgili sevmediğim hiçbir şey yok, benim tatlı Aahm'ım. Hayır... bu doğru değil. Düşüncelerimi tekrar araştırdığını hissediyorum. *Amy. Ne kadar narin, tatlı bir ses. Sana yakışıyor.*

Şimdi daha da çok kızarıyorum, özellikle de bakışları vücuduma yönelip kalçalarımı tekrar okşadığında, sanki onun oyuncağıymışım gibi boş boş okşadığında. "Adın ne senin?"

Ejderha adam bir an düşünür, yüzünde konsantrasyon yazılıdır. Şaşkınlık beliriyor ve ardından ağzını gerçek bir gülümseme kaplıyor. *Rast. Sanırım hepsi bu kadar, ama hepsi bu kadarmış gibi gelmiyor.*

"Hatırlamıyor musun?"

Bir pençesinin körelmiş ucunu popomda gezdiriyor, tenimde daireler çiziyor. *Zihnim her an biraz daha berraklaşıyor ama hâlâ bulanık ve ulaşılmaz olan çok şey var. Kaybolan ya da yakılan şeyler. Zamanla geri dönecekler... Umarım. Bakışları yüzümde sabitleniyor. Zihnimdeki varlığın yardımcı oluyor. Beni sabitliyor. Bir eş her zaman erkeğini sabitler.*

Bir dost. Yani ben onun dostuyum.

Şüphe mi ettin? Üzerime eğilip ağzını omzuma bastırıyor ve dilinin tenime değdiğini hissediyorum. Paylaştığımız şeyden sonra mı? Sana tohumumu verdikten sonra mı?

Bu rahat ama erotik dokunuş karşısında ürperdim. *Ben...Ben sadece bilmiyordum. Ben çok güçlü değilim. Güvensizliğimin düşüncelerime sızmasından nefret ediyorum. Bu, yatakta onun yanında kıyafetsiz olmaktan çok daha çıplak hissettiriyor. Aklımdan geçen hiçbir şeyi saklayamayacağımı fark ettim çünkü o bunları anlayacaktı.*

Karşılaştığınız zorluklar olağandışıydı ama sonunda ne olduklarını anladım.

Zorluklar mı?

Evet. Beni su kutusuna çekip kendini bana sürttüğün zaman. O zaman çiftleşmek istediğini biliyordum. Gözleri zevkle parlıyor.

Şimdi gerçekten kızarıyorum. "Sana meydan okumuyordum."

Kıpırdamadan duruyor ve yüzünde kırgın bir ifade var. *Seni sahiplenmemi istemedin mi? Ağzını benimkiyle çiftleştirdin. Dilimi emdin.*

Yüzümü yorganın altına saklıyorum, çünkü bu şimdiye kadar yaptığım en utanç verici, en samimi konuşma. *Ben...hayır, bunu ben istedim. İç sesim bile utanmış gibi.*

Güzel. Kendin için güçlü bir eş istemenin utanılacak bir yanı yok Amy'ciğim. Eli yine popomda geziniyor, bir parmağı yanaklarımın yarıklarında geziniyor.

Bu samimi dokunuş karşısında kıvraniyorum ama aynı zamanda içimi saran ateşe rağmen bundan büyüleniyorum. *Çiftleşmede yenisin ve utangaçsın. Amacım seni utandırmak değil, eşim. Sadece senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum.*

"Ben de bunu istiyorum... Rast." İsmi dilimde tuhaf tınılıyor.

Zihnimden bir zevk seli geçiyor. *Adımı söylemen hoşuma gidiyor. Ben bu "Sam" değilim.*

"Sana bir daha öyle demeyeceğim. Özür dilerim. Sana bir şey demek zorundaydım." Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözleri neredeyse tamamen altın rengine dönmüş, eli yine popomu okşuyor. Bir parmağı kalçalarımın bir kısmı boyunca kayıyor ve sonra oradaki ıslaklığa dalınca nefes nefese kalıyorum.

Bana eşim diyebilirsin. Senden tek istediğim bu. Gözleri parlıyor ve ağzını tekrar omzuma bastırabilmek için vücudunu eğiyor, dilinin küçük meraklı hareketleriyle tenimi yalıyor. Sadece bu küçük dokunuşlar bile meme uçlarımı battaniyeye karşı sertleştiriyor ve konsantre olamıyorum çünkü eli kalçalarımın arasında ve ıslak kıvrımlarımı okşuyor. Sanki bedenim artık bana ait değil. Hepsi onun.

"I..." Bir parmağını içime sokup tekrar omzumu ısırırken kekeliyorum. "Özür dilerim. Bunların hepsi benim için yeni."

Bu benim için de yeni. Yarık'tan geldiğimden beri zihnim yangından başka bir şey değildi. Senin zihnin benimkine bağlıyken çok daha berrakım. Düşüncelerim kıvrımlı, duman dolu yollar yerine düz yollar izliyor. Burnunu enseme sürtüyor ve parmağını içime sokuyor. Hâlâ tohumlarımla ıslak olman hoşuma gidiyor, dostum.

Hem aklımdan geçen iğrenç düşünceleri hem de içime pompalanan parmağı yüzünden inliyorum. "Kalkıp duş almalıyım-"

Neden? Kokumla kaplanmanı seviyorum. Seni daha fazlasıyla dolduracakken neden tohumumu temizleyeyim? Dili enseme geziniyor. Yoksa ateşim yüzünden sikimi amına sokup seni tatmin etmeme izin veremeyecek kadar hasta mısın?

Aklımdan geçen görüntüler karşısında titriyorum. Hasta mı? Ben... "Ateşlerin mi?"

İçime pompalarken bile boğazıma kilitlemiş dişlerinin görüntüsünü bana

gönderiyor ve ben tekrar inliyorum, çünkü bunu onun zihninden görüyorum

ve kendimi onun tarafından böyle sikilirken görmek erotik ötesi. *Sana ateşlerimi verdim, böylece tek vücut olabildik.* Parmakları boynumda geziniyor, oradaki acıyı okşuyor. *Bunu sadece bir kez yapmam gerekiyor. Seni bir daha incitmeyeceğim. Sana tohumumu vermek için bu gerekliydi, yoksa o tatlı amını içten içe yakardım.* Bunu söylerken bile, içime bir parmak daha sokuyor ve sertçe itiyor, beni titreyerek ve ihtiyaç dolu bırakıyor. Tanrım, vücudum en ıslak sesleri çıkarıyor ve zihinsel bağlantımızdan bunu inanılmaz derecede seksi bulduğunu söyleyebilirim. Yaptığım her şeyin seksi olduğunu düşünüyor. Bu inanılmaz. Zihni o kadar güçlü ki neredeyse ezici.

"Rast," diye nefes alıyorum, gözlerim kamaşıyor. Beni istemesine hâlâ çok şaşıyorum. Sade, sessiz, bacağı sakat Amy.

Önümde sade bir şey görmüyorum, diyor bana, sesi sıcaktan boğucu. Daha yakına eğiliyor ve başımı çevirdiğimde keskin dişleriyle kulağımı ısırıyor. *Yumuşak, verici bir vücuda, güçlü bir zihne ve inanılmaz bir kokuya sahip olan sevimli, kırılgan eşimi görüyorum. Kokunu aldığım andan beri seni istiyorum.*

"Külotum," diye fısıldadım, hatırlayarak. "Onları sen buldun. Üzerlerinde beni kokladın."

Evet. O gün kokunu aldığımdan beri senin peşindeyim.

"Onları bulman için bıraktım. Birinin bulması için. Benim için gelenin diğer ejderha olduğunu sanıyordum. Sonra sen onu öldürdün." O günlerde yaşadığım kafa karışıklığını, endişeyi ve ondan duyduğum korkuyu düşünüyorum. Garip bir şekilde, artık korkmuyorum. Belki de zihinlerimiz birbirine bağlı olduğu içindir ama onun bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. "Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum."

Düşüncelerime sıcak bir kıskançlık saplanıyor. *Başka birinin sana dokunmasına izin vermeyeceğim.*

"Bir tane daha istemiyorum, bu iyi bir şey," diyorum ona.

Kıskançlık hemen geçer. *O zaman onu neden yok etmem gerektiğini anlıyorsun.*

Bu kısmı hala kabullenmeye çalışıyorum. Ama onun için şiddet bir yaşam biçimi. Kendimi toparlamakta zorlanıyorum. Claudia da böyle mi hissediyordu? Zihnindeki böylesine güçlü bir varlık karşısında tamamen bunalmış mıydı? Tutarlı düşünceler oluşturmakta zorlanıyor muydu? Yoksa daha çok parmaklarıyla mı ilgiliydi?

İçimde derinlere doğru ilerliyor, sikini taklit ediyor ve nefesinin boynumdaki hafif sıcaklığını hissediyordum. Odaklanmaya çalışıyorum, çünkü onun hakkında çok şey öğrenmek istiyorum. "Yani... Rast." İsmi kafamda yuvarlayarak pratik yapıyorum. Kısa ve acımasız. Sanırım ona daha yumuşak olan "Sam "den daha çok uyuyor. "Adını hatırlıyorsun. Kendi dünyandan başka şeyler de hatırlıyor musun?"

Duraklıyor, parmakları içimde hareketsiz kalıyor. Bu beni kıvrandırıyor, çünkü o durana kadar bunu yapmaya devam etmesini ne kadar istediğimi fark etmemiştim. Bir kıkırdama ile tekrar boynuma sokuluyor ve bir kez daha yavaşça itmeye başlıyor. *Şu anda eşimin bedeninden başka bir şeye odaklanmaya çalışsam, hiçbir şey düşünemiyorum. Ama belki parça parça aklıma gelirler. Yine de sorularınız varsa bana sorabilirsiniz.* Kalçalarımı birbirinden ayırırken bile parmakları derinlere dalıyor ve onun kavurucu bedeninin -benim ateşli bedenimden bile daha sıcak- üzerimde hareket ettiğini hissedebiliyorum.

Konsantre olmak zor. Sormak istediğim o kadar çok şey var ki. Kaç yaşında? Ailesi var mı? Önceden kimdi? Dünyasının adı neydi? Daha önce bir eşi var mıydı? Odaklanmaya çalışıyorum ama dizlerimin üzerine çöküp yanağımı battaniyeye bastırana kadar kalçalarımı nazikçe yukarı çekmesi dikkatimi dağıtıyor. Bunun dün gece beni aldığında bulunduğum pozisyonla aynı olduğunu fark ettiğimde tüm vücudum kızarıyor.

Seni tekrar alacağım, diye mırıldanıyor zihnimde. Çok ağrın yoksa?

Sanırım bu farklı bir acı ve kafamın içinde kıkırdadığında bunu duyduğunu anlıyorum. Yine de doğru. İçimin derinlikleri ağrıyor ve parmakları sıcaklığımdan kayıp beni boş bıraktığında inliyorum.

Hayır dostum, diyor kafamın içinde. Bir drakoni savaşçısı sadece bir kez ve ömür boyu çiftleşir. Sen benimsin, ben de senin.

Aptal, romantik kalbim bunun üzerine çırpınıyor. "Gerçekten mi?"

Bir erkek ateşini yalnızca bir kez verebilir, çünkü bu onu ruhuna bağlar. Eğer layık olmayan bir dişiyle çiftleşirsek, reddedildiğini bildirmek için sırtına dökülürüz.

Tanrım, bu kulağa aşağılayıcı geliyor. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bunu birçok kadına yaptı mı? Şimdi kıskanç olan benim.

Bunun için endişelenme. Senin başına asla gelmeyecek, tatlım. Aletinin sıcaklığını göbeğimin girişinde hissederken bile tekrar boynumu okşuyor. Ateşlerimi aldın. Tamamen benimsin. Kokun benimkine uyacak şekilde değişecek, düşüncelerin benim... her şeyin benim olacak.

Her şeyim mi? Titriyorum.

O da aynı fikirde. *Özellikle de amcığın.* Ve içime doğru itiyor.

Nefesim kesiliyor çünkü çok sıkı ve vücudum bu istilaya karşı zorlanıyor. Ancak bir saniye sonra sanki amım ona hoş geldin diyor, çünkü tüm gerginlik azalıyor ve sonra kendimi harika hissediyorum. Sanki bugüne kadar sahip olduğumu hiç bilmediğim bir kaşıntıyı kaşıyor gibi ve ellerini kalçalarımın düzleştiğini hissettiğimde ona karşı sallanmaktan kendimi alamıyorum. Arkamda diz çöküyor, kalçalarını benimkilere bastırıyor, aleti içimde o kadar derin ki şok edici.

Başka sorunuz yok mu? diye soruyor ve kafamın içinde konuşurken bile kalçalarını döndürüyor.

O böyle içimdeyken düşünmek çok zor. Tanrım, nefes almak bile zor. Sadece yumruklarımı battaniyenin içinde kıvrırmak ve bu şekilde içime dolmasının verdiği hissin içinde debelenmek istiyorum. Bana vurduğunda ayak parmaklarım kıvrılıyor ve bir sonraki vuruşu da aynı sertlikte ve talepkâr olduğunda nefesim yarı hıçkırığa dönüşüyor. Hem duygu hem de hislerle boğulmuş durumdayım. Ama... sorular. "Ben... evet," diye boğuluyorum. "Sen... sen bir savaşçı mısın?"

Bana gururla *bir general olduğunu* söyledi. *Pençelerimin bu kadar uzun olmasının sebebi bu.* Üzerimde duraklıyor. *Eskiden uzundu. Artık bir önemi yok.*

"Bir general mi?" Yankıladım. "Bir orduda mı?"

Bir çeşit. Tüm drakoniler Salorian efendilerimize hizmet eder. Düşüncelerini bir nefret dalgası kaplıyor. Hayal edilebilecek tüm cehennem ateşlerinde yansınlar. Ama senin içindeyken onları düşünmeyeceğim, diyor bana ve beni derinden sarsan bir hamle daha yapıyor.

Oh. "Çok şey hatırlıyorsun," diye nefes alıyorum, zar zor odaklanabiliyorum. Zohr ve Emma -çünkü onları bir çift olarak düşünmek zorundayım- Salorianlardan bahsettiler. "Sen diğerleri gibi değilsin."

Benim üzerime geliyor. *Diğerleri?* Rast soruyor ve ben onu ararken

hissedebiliyorum.

anılarımda cevaplar arıyorum. *Diğerleri kim?*

"Diğer... diğer ejderhalar," diye devam ediyorum ve amım onun sert uzunluğunun etrafında dalgalanıyor. Tanrım, sırf bu şekilde içimde olduğu için boşalacağım. Çok hassasım, her şeyle çok doluyum. Zar zor düşünebiliyorum. Onun erotik düşünceleri ve sikişinin içimde hissettirdikleriyle dolup taşıyorum.

İri bir el ensemden tutup beni yatağa yatırıyor ve itiraf etmeliyim ki kısıtılmış olduğumu ve kalkamayacağımı fark etmek beni daha da azdırıyor. Yüksek sesle inliyorum, vücudum sıkıca kenetleniyor. *Diğer Drakoni'ler mi?* Diye soruyor. *Seninle çiftleşmek mi istiyorlar?*

Düşünceleri çılgınca, öfkeli. Diğer eliyle uzanıp klitorisimi manipüle ederken "Hayır," diyorum, sanki ben başka birini düşünmeden boşalmamı sağlamaya kararlıymış gibi. "Kız kardeş... dostum. Arkadaş..." Tanrım, bana dokunuyor ve sonra tüm vücudum tutuşuyor gibi hissediyorum. Tekrar hıçkırıyorum, çünkü çok inanılmaz ve çok yakınım.

Onun zihninden benimkine doğru öfkeli bir zevk akımı var. *Güzel. Sen benimsin. Sana sahip olamazlar.*

Seninki, katılıyorum, ihtiyacımın içinde kayboldu. Şu anda kafamın içinde konuşuyorum, çünkü kelimelerle ifade edemeyecek kadar bunalmış durumdayım. Sadece tekrar tekrar inliyorum.

Sen bana aitsin, diye tekrar iddia ediyor Rast ve sertçe içime giriyor. Kalçalarımı ona doğru sabitliyor ve sonra yavaşça pompalamaya başlıyor, birkaç dakika içinde haykırmamı sağlayan yavaş, sabit bir ritim tutturuyor. Her vuruş beni daha da sertleştiriyor, ta ki orgazmlarım büyük, sonsuz, devam eden bir dorukta birbiri üstüne yığılıyormuş gibi hissedene kadar. Bu ve ateş arasında, ne zaman durduğunun, boşalmasının içime sıcaklıkla dolup taşığının ve beni altına alıp sahiplenici düşüncelerle boynumu yaladığının neredeyse farkında değilim.

Ama sonra üzerimden kayıyor ve bedenimi kendine doğru çekiyor, sanki ağrıdığına desteklenmesi gerektiğini biliyormuş gibi sakat bacağımı hafifçe uyluklarından birinin üzerine yatırıyor. Beni göğsüne yaslıyor ve bu kez bacakları benimkilere dolanmış bir şekilde gevşerken siki hâlâ içimde. Bir eliyle göğüslerimi kucaklıyor, meme uçlarımı okşuyor ve boş boş alay ediyor.

Sana böyle dokunmak hoşuma gidiyor. Amcığında hissediyorum. Sanki bunu kanıtlamak için, Rast

Meme ucumu okşuyor ve bu, amımın artçı bir şokla sıkılaştırmasına ve gerilmesine neden oluyor.

Lütfen, diye iç geçiriyorum, bitkin bir halde. Sürekli düşünceleri ve bana dokunuşları birdenbire dayanılamayacak kadar fazla geliyor. Yorgunluk bir battaniye gibi üzerime çöküyor. *Sanırım biraz dinlenmem gerekiyor.*

Boynuma sokuluyor, kulağımı yalıyor. *Çok iyi. Bırak ateşler işini bitirsin. Henüz çok soğuksun.* Eli karnıma kayıyor ve sanki bana dokunmaktan kendini alamıyormuş gibi oramı okşuyor. Sonra duraklıyor. *Bu diğerleri. Sana zarar verenler onlar mı?*

Bana zarar mı verdi? Zihnimden kötü bacağımanın görüntüsü geçiyor. *Oh. Hayır, o eski bir yara.*

Homurdanıyor. *Güzel. Eğer sana zarar verirlerse, hepsini yok ederim.*

Bunun tatlı mı yoksa rahatsız edici mi olduğunu bilemiyorum. Belki ikisinden de biraz. *Claudia benim kız kardeşim. Onun eşi Kael. Sasha benim kız kardeşim gibi. Emma da arkadaşım. Hepsi çiftleşti. Dallas Kalesi'ne doğru uçmalı ve yakında onlarla buluşmalıyız-*

Hayır.

Hayır mı? Yankılıyorum, ona bakamayacak kadar yorgunum. Uykuya dalıyorum, hastalık beni tekrar ele geçirirken amımın zonklaması yerini baş ağrımın zonklamasına bırakıyor.

Hayır Amy'ciğim, Rast söz veriyor. Sen benimsin, başkasının değil.

İtiraz edemedem bir kez daha bilincimi kaybettim.

RAST

M Eşim yanımda bitkin bir uykuya dalıyor. Ateşle birlikte gelen ateş onu tüketiyor ve uyurken bile göz kapakları titriyor. Bakışlarımı ayıramadan onu izliyorum.

O kadar mükemmel, o kadar kırılgan ki. Ona bakarken hissettiğim mutluluğu hiç hissetmemiştim. O beni kurtardı.

Uzun zamandır nefret ettiğim bu korkunç dünya bile, o içinde olduğu için artık o kadar kötü görünmüyor.

Parmak uçlarımı omzunda ve kolunda gezdiriyorum çünkü ona dokunmadan duramıyorum. Bu kadar uzun zaman sonra burada ve benim olduğuna inanmak hala zor. Düşüncelerimi Amy ile doldururken bile, başka şeyler aklıma geliyor.

Hatıralar.

Uzun zamandır zihnimi tüketen yangınlar artık dumandan başka bir şey olmadığına göre, başka şeyler hatırlamaya başlıyorum. Hepsini birden değil, ama ona daha önce söylediklerimi düşünmek birkaç parçayı yerinden oynattı.

Salorianları hatırlıyorum. Halkımın uğursuz seçkinleri. Onları uzun cüppeleri, bahçeler ve heykellerle dolu yüksek, sade binalarıyla hatırlıyorum. Verdikleri ziyafetleri hatırlıyorum, zengin, tatlı

Halkım yiyecek için mücadele ederken bile şehrin surlarından kokular yayılırdı. Askerler arasından seçilip general yapılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Hizmet ettiğim kişiden nefret etsem de bana bir otorite pozisyonu vermişti. Önemliydim. Güçlüydüm. Unvanımı ve becerilerimi halkıma ayrıcalıklar, aileme daha fazla yiyecek sağlamak için kullanabilirdim.

Ama bunların hiçbirisi gerçekleşmedi. Ailemi kurtarmak yerine onları köleleştirdiler ve bana ihanet ettiler. Kardeşim Hitaar'ı düşünüyorum. Onu hatırlıyorum, nazik ifadesini ve gülen gözlerini. Müziği sevdiğini ve savaş halindeyken bile dövüşmeyi sevmediğini hatırlıyorum. Onun nazik gülümsemesini hatırlıyorum.

Salorianların onun zihnini bir yumurta kabuğu gibi ezdiğini ve onu bir askere dönüştürdüğünü hatırlıyorum. Kardeşimi zorunlu askerlikten kurtarmak için umutsuzca unvanımı, ayrıcalıklarımı, her şeyi kullandığımı hatırlıyorum. Onu, Salorian zihin kontrolünün ve bitmek bilmeyen savaşlarının zehrinden uzak, mutlu bir yaşam şansına sahip olabileceği kumların arasındaki zavallı köyümüze geri göndermek için.

Bana güldüler.

Ellerim kıvrılıyor, kırılmış pençelerim bir şeye tutunmak ve onu hatırladığı anda yok etmek için çaresizce çırpınıyor. Hitaar'ın, Salorian liderinin akıllara durgunluk veren emirlerine karşı koyamayarak girdiği ilk savaşdaki vahşi ölümü.

Eğer halkınızı katliama sürüklüyorsanız general olmanın ne anlamı var?

Yanımda Amy uykusunda inliyor, ben de üzerine eğilip terli saçlarını solgun yüzünden geriye doğru tarıyorum. Benim eşim. En büyük ödül. Salorianların bizden nasıl bir eş sözü aldıklarını hatırlıyorum. Cezamızı çektikten sonra uçmak ve değerli dişilere meydan okumak için çiftleşme topraklarına dönebileceğimizi. Tüm erkeklerin bu onur için savaştığını hatırlıyorum.

Bu şansa sahip olan tek bir arkadaşımı bile tanımıyorum. Böyle bir onura layık görülecek kadar iyi hizmet etmiş yüzleri, isimleri düşünmeye çalışıyorum ama hiçbir şey hatırlamıyorum.

Acaba Salorianlar zihnimden bunu da mı çıkardılar?

Hayal kırıklığı ve öfke zihnimin içinde kabarıyor. Hatırladıkça daha da öfkeleniyorum. Bu dünya kötü, iğrenç kokuları ve tuhaf atmosferiyle beni kolayca öfkeye sürüklüyor. Ama vatanımı düşünüyorum ve gördüğüm her

Salorian'ı yok etmek istiyorum. Onları ayaklarımın altında ezmek istiyorum.

pençelerimle kafalarını koparıp acı çektirmek istiyorum. Sürünmelerini, terlemelerini ve biz drakonilerin yaptığı gibi köleler gibi hizmet etmelerini istiyorum.

Aşağılanmalarını istiyorum.

Hitaar için intikam istiyorum.

Tüm bu düşünceler her an geçtikçe geri geliyor ve öfkenin çatlaklardan tekrar içeri süzüldüğünü, beni tekrar tüketmeye hazır olduğunu hissediyorum. Eşime daha da yaklaşıyorum, şimdi bile benimkine karışan kokusunu içime çekiyorum.

O dünya benim geçmişim. O benim geleceğim.

Geçmişimdeki adaletsizliğe, halkıma yapılan muameleye, kardeşimin öldürülmesine öfke duyabilirim. Bunların beni tüketmesine izin verebilirim ya da geldiğim bu yeni dünyaya odaklanabilirim. Yarık'ı düşünüyorum ve varlığıyla zihnimde zonklayan bir yara gibi. Göklerdeki o yırtıktan geçerek ana gezegenime dönmemin hiçbir yolu yok. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, benim yerim artık burası, bu dünya.

Amy'nin yanında.

Onunla yeni bir hayat kurabilirim. Düşüncelerimi ona odaklayarak ve onun güzel bedenine sahip çıkarak mutlu bile olabilirim. Yarı-drakoni yavrular doğurup kendimize bir yuva kurabilir ve hayatımızı sessizce yaşayabiliriz. Kulağa hoş geliyor, sanırım.

Hitaar böyle bir hayatı çok severdi.

Keder boğazımı sıkıyor ve eşime doğru eğilip onu kendime yakın tutuyorum. Geçmişini değiştiremem, kendime hatırlatıyorum. Salorianlar Yarık'ın diğer tarafında ve ben buradayım. Onları unutmalıyım. İntikam alacağım kimse olmadıktan sonra intikam ihtiyacımın bir önemi yok.

Şu anda önemli olan tek şey Amy. Tenine sokuluyorum ve uyanmasını, vücudunun ateşime alışmasını bekliyorum. Bana döndüğünde, birlikte hayatımıza başlayabiliriz.

Yeniden başlayabiliriz.

Bu yeterli olacaktır. Olmak zorunda.

Bölgeme girebilecek yabancılara karşı duyularımı tetikte tutarak eşimin yanına DALIYORUM. İnsan yuvalarından bu kadar uzakta, gökyüzü sessiz ve hiçbir şey zihnime çarpmıyor. Bilincimin sınırlarında diğer drakoni düşüncelerinin vızıltısı olmadan böyle yalnız olmak neredeyse huzur verici, ama aynı zamanda... farklı. Zihin yangınlarında kaybolduğumda, sanırım bu daha kolaydı. Şimdi kendime döndüğüme göre, her şey tuhaf geliyor. Belki de sadece bu insan dünyası tuhaftır ve eninde sonunda buna alışacağım.

Heyecanlandığını hissediyorum ve onu izlemek ve tepkisini görmek için merakla hareketsiz kalıyorum. Zihninin bir çiçek gibi bana açıldığını hissedebiliyorum. Henüz hiçbir düşüncesini nasıl gizli tutacağını bilmiyor ve bunlar kafamın içine doluyor. Bir şaşkınlık ve merak telaşı, kas ağrıları ve ateş ve sonra hala ona bastırıldığımı fark ettiğinde ezici bir utangaç zevk dalgası var. Bunun tadını çıkarıyorum, içime çekiyorum.

Bir an düşünüyor ve sonra yavaşça elimden kurtulup yataktan çıkıyor. Uyuyup uyumadığımı görmek için bana bakıyor ve ben de bir süre daha uyuyormuş gibi yaparak gözlerimi kapalı tutuyorum. Zihni beceriksizce benimkine saplanıyor ama ortada bir soru yok, bu yüzden yanıt vermiyorum. Bir nefeslik sürenin ardından dönüp bana meydan okuduğu su kutusuna yöneliyor.

Tuhaf.

Düşünceleri karmakarışık bir telaş içinde. Gariplikle karışık zevk notaları var ve beni her düşündüğünde düşünceleri ısınıyor. Benim sahipleniciliğimi düşünüyor ve ürperdiğini hissedebiliyorum. Diğerlerinin görüntüleri - kızıl saçlı bir kız kardeş, başka bir ejderha, diğer dişiler ve onların ejderhaları - kafasından geçiyor ve sonra onun ezici üzüntüsünü ve kafa karışıklığını hissediyorum. Suyu açıyor ve altına giriyor, tenine çarpan yağmurun serinliğiyle titriyor.

Aklından daha fazla üzücü düşünce geçiyor ve onunla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum. Onun üzüntüsünden hoşlanmıyorum. Tekrarlanan çiftleşmelerle onu kovalamam gerekiyorsa, öyle yapacağım. Sonuçta, eğer su kutusuna tırmanıyorsa, bu tekrar çiftleşmek istediği anlamına gelmez mi? Buna karşılık olarak sikim kalkıyor. Ne kadar şehvetli, ne kadar verici. Bu hoş bir sürpriz. Bir eşe sahip olmanın zevkli olacağını biliyordum ama ona karşı hissedeceğim derinlikleri bu kadar çabuk fark etmemiştim.

Kapıyı açtım ve odaya girdim.

Amy dönüp soluk soluğa kalıyor ve elindeki kaygan çubuğu sıkarken neredeyse düşürüyor. "Aman Tanrım, beni korkuttun!"

Nasıl? Ben senin zihnindeyim.

Elleriyle göğüslerini ve amını kapatıyor ve kafamın içine bir telaş dalgası giriyor. "Ben... Ben uyuduğumu sanıyordum." Ona duyduğu ihtiyaçla çoktan dikleşmiş olan sikime bakıyor ve buna karşılık olarak zihninden geçen uyarılmayı hissedebiliyorum.

Ah, dostum. O mükemmel. *Çiftleşme kutusundasın, ben de sana katılayım dedim.*

"Çiftleşme... kutusu mu?" diye yineliyor ve yanakları utançtan kızarıyor. "Bu duş almak için, çiftleşmek için değil."

İçinde çiftleştik, onun yanına giderken bile onunla mantık yürütüyorum. Bir kolumu beline doluyorum, onu kendime doğru tutmaya dikkat ediyorum ki sakat bacağıyla dengesini kaybetmesin. O zaman bu bir çiftleşme kutusu değil mi?

"Sanırım olabilir." Bana aldırılmıyormuş gibi yapıp ellerini köpürtüyor, sonra da kollarına ve karnına sürüyor. Bir süre sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "Beni yıkanırken izleyecek misin?"

Neden olmasın? Seni görmek hoşuma gidiyor. Arkasına geçip kalçalarını okşuyorum. Yoksa tekrar çiftleşmeden önce seni yıkamamı mı tercih edersin?

Yine mi? Şaşkınlıkla zihnine saplanır. "Tekrar çiftleşmek mi istiyorsun?"

Şaşkın tepkisine kıkırdıyorum. *Önümüzdeki uzun yıllar boyunca seninle tekrar tekrar çiftleşmeyi planlıyorum. Yani evet, tekrar çiftleşeceğiz. Eğiliyorum ve ağzımı omzuna bastırıyorum. Ve tekrar. Derisini hafifçe yalıyorum ve sonra dişlerimle ısıyorum. Ve tekrar.*

Uyarılma kokusu havayı parfümlemeye başlar. "Ben... Ben yapış yapışım. Önce temizlenmeliyim."

O zaman temizle, ona söylerim. Ben bekleyebilirim.

Onun telaşlı düşünceleri kafamın içinde dans ediyor ve bunları toparlamak büyük bir keyif

Onları. Bu kadar açık ve korumasız olmasına bayılıyorum. Vücudumu onunkine bastırduğımda aldığı zevki hissedebiliyorum ve ayrıca kendini orada yıkarken uyluklarının arasındaki ağrıyan acıyı da hissediyorum. Ah. Çiftleşme konusunda çok yeni olduğunu ve benim çok hevesli bir partner olduğumu unutuyorum. Islak saçlarını okşuyorum. *Çok ağrın var. Amcığının daha iyi hissetmesini bekleyeceğim. Belki de çılglık atmanı izlemek için yalayacağım.*

Vücudunu bir sıcaklık kaplıyor ve inliyor. "Bütün ejderhalar bu kadar ileri mi?"

Arkadaşlarıyla mı? Hiç şüphesiz. Elindeki sabun kalıbını alıyorum ve onu izlediğim gibi avuçlarımda köpürtüyorum, sonra cildini onun için temizliyorum, göğüslerini ve karnını ovmak için zaman ayırıyorum. Ona dokunduğumda meme uçları sert küçük noktalar haline geliyor ve her kaygan okşamada nefesi kesiliyor. Bu büyük bir zevk ve ona bu şekilde sarıldığım için guruldadığımı hissediyorum. Bir eşe sahip olmanın bu kadar yoğun bir hazzı bu kadar çabuk getireceğini fark etmemiştim. Güneşin ufuktan yükselişi gibi yavaş yavaş olacağını düşünmüştüm ama bu daha çok ruhumda bir patlamaya benziyor, içimde gürliyor ve her an daha da güçleniyor. *Eşim, diyorum ona yüzümü başına bastırıp sürtünürken. Ne kadar da mükemmelsin.*

Düşünceleri hayranlıkla doluyor ve bana yaslanıyor. "Seni uyandırdıysam özür dilerim," diyor utangaç bir şekilde.

Yapmadın. Ben de seni bekliyordum. Yangınlarım senden çok şey götürdü.

"Bu yüzden mi kendimi bu kadar ateşli ve halsiz hissediyorum?"

Evet. Vücudun alıştıkça azalacak. Kaygan elimi karnına götürüp okşuyorum. Ve sonunda yavrularımı taşıyacaksın. Ama bunun için daha zaman var.

Söylediği yanlış bir şey, çünkü başka bir kadının, kızıl saçlı kız kardeşinin anısı zihninde canlanıyor ve hüznün geri geliyor. Tek söylediği "Ah," ama kafasının içinde o kadar çok duygu var ki.

Benimle olmak istemiyor musun?

Bu düşünülemez. Aynen böyle, ruh halim sakinlikten kabarmaya doğru gidiyor. Düşüncesi bile ruhumu öfkeliyor ve acıyla inletiyor. Her zaman zihnimin kenarlarını yalayan ateşler geri dönmekle tehdit ediyor.

Göğüslerini ellerimle kavrayıp kaygan, sabunlu uçlarını okşarken bile "Hiç de öyle değil," diye fısıldıyor. İç geçiriyor. "Sadece kız kardeşimin beni özleyeceğini biliyorum. Endişelenecek."

Anlamıyorum. Derini bulmam için bıraktığını söylememiş miydin? Ona her zaman bileğimde taşıdığım kumaş parçasının zihnimdeki görüntüsünü gönderiyorum.

"Külotum mu? Yaptım," diye itiraf ediyor, sonra iç geçiriyor ve bana yaslanıyor. "Ben sadece... her şeyi enine boyuna düşünmedim. Kendi yarattığım fanteziler içinde kayboldum. Bir ejderha çağırdığımda neler olacağını düşünmedim. Sadece yalnız olduğumu ve beni bulursan seveceğini biliyordum." Amy yüzünde özür dileyen bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bu aptalca mı görünüyor?"

Hayır, ona söyledim. Ağzımı onunkine bastırmak ve dilini bir kez daha yakalamak istiyorum. Onun her yerini tatmak istiyorum... ama bunu onun da istemesine ihtiyacım var. Bir eş, insanın sahip olabileceği en büyük mutluluktur. Ben de seni arıyordum. Ona bakıyorum. Seni bulduğum için pişman mısın? Meydan okumanı kazandığım için?

"Meydan okuma" yorumum karşısında kaşları çatıldı ve zihninde bir karışıklık belirdi. Bunu bir meydan okuma olarak görmüyor, bu da ilginç. "Pişman mısın? Asla. Sen harikasin." Utangaç bir şekilde bana gülümsüyor. "Beni istediğine hâlâ inanamıyorum."

Bunu nasıl düşünebilir? O her yönden mükemmel. Kokusu şimdiye kadar deneyimleme zevkine eriştiğim en muhteşem şey. Onun tatlılığını, nazik doğasını seviyorum. Benim öfkeli, kana susamış doğamla mükemmel bir tezat oluşturuyor. *O zaman benimle kalacaksın.*

"Tabii ki." Uzanıp çenemi okşuyor. "Sadece kız kardeşimi özlüyorum ve onun mutlu ve güvende olduğumu bilmesini istiyorum." Zihninde anılar canlanıyor ve onlar canlanırken ben de orada diğer altın tenli drakoni erkeklerini görüyorum. Alçak sesle homurdanıyorum. Onun benim olması ve diğerlerinin çiftleşmiş olması önemli değil. İsteğinin basit ve mantıklı olduğunu biliyorum. Ailesini görmek istiyor, hepsi bu. Ama bu çok yeni ve ben çok bölgeciyim. Kokusunu içlerine çekebilmeleri için onu o erkeklerin menziline sokma düşüncesi bile aklımı başımdan almaya yetiyor.

Kollarım onu korumak için sıkıca sarılıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. *Ben iyi bir erkek değilim, Amy'm.*

"Sen neden bahsediyorsun, Rast? Sen harikasin." Adımı söylerken sesinde biraz utangaçlık var ama bunu söylerken aldığı zevki hissedebiliyorum ve bu da sikimin ağrısına neden oluyor. Bir erkek hiç bu kadar şanslı olmuş muydu?

Ben sahipleniciyim. Seni diğer erkeklerin, hatta çiftleşmiş olanların yanına götürme düşüncesi bile onlara saldırma isteği uyandırıyor. Onu kendime sıkıca sarıyorum. Belki bu zamanla geçer ama şimdilik seni eve götüremem. Sen sadece ve sadece benimsin.

Hüznünün içinde dalgalandığını hissediyorum ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Onu göğsüme olabildiğince yakın tutuyorum, bir elimi kalçalarının arasından geçirip amını okşuyorum, sahiplenici doğam beni ele geçiriyor. Olmamı istediği erkek olamıyorum ve bu duygularımı daha da yükseltiyor, mantıksız kıskançlığımı artırıyor.

Ama Amy sahip olduğum en büyük hazine. Değer verdiğim şeylerin elimden alınmasıyla bir ömür geçirdim. Nefret edilen Salorian ordusuna girip rütbe almak istediğimde ailem, kendi seçimimle. Kardeşim Hitaar, askere alındığında. Savaşın ortasında Yarık'tan buraya fırlatıldığında dünyam.

Amy'mi kaybedemem. Ne bir şeye ne de birine.

Onu yakınımda tutuyorum, yüzümü ıslak saçlarına gömüyorum. *Seni dünyada gitmek istediğin her yere götüreceğim, dostum, ateşlerim. Neresi olursa. Sadece... oraya değil. Henüz değil. Belki bir gün hazır olurum ama henüz değil.*

"Sorun yok," diyor usulca, uzanıp yanağımı okşuyor. Düşüncelerinde bir parça hüznün var ama aynı zamanda anlayışlı. "Bir süreliğine başka bir yere gideriz o zaman. Belki daha iyi malzemelerin olduğu bir yer bulabiliriz. Daha güzel bir manzara. Belki okyanus. Sasha hep oraya gitmekten bahseder ve itiraf etmeliyim ki Yarık sonrası bir dünyanın neye benzediğini görmek isterim. Eğer vahşi, güzel ve boşsa."

O zaman seni güldürecekse gideriz, dedim ona.

Kollarımda dönüyor, bana bakıyor ve elleri enseme gidiyor. Yumuşak, güzel gözleriyle bana bakıyor. "İstediğim şey sensin, Rast. Bundan asla şüphe etme. Sen beni istediğin sürece birlikte olacağız."

Ben onu istemeyi bırakmadan önce okyanuslar kururdu. Rüzgarlar

ölür ve yıldızlar gökyüzünden düşerdi ve ben yine de Amy'mi arzulardım.

AMY

A rast benim morarmış, yorgun ve ateşli bedenime acıyor olsa gerek, sonraki iki gün boyunca bir daha seks teklifinde bulunmadı. Bir bakıma buna biraz seviniyorum çünkü kendimi berbat hissediyorum. Yorgunum, çok sıcak ve ağrım var.

Yataktan kalkıyorum ve boynum zonkluyor. Zihinsel bağlantıya alışmaya çalışırken başım da öyle. Claudia'nın bana kafanın içinde bir ejderha olmasının ne kadar bunaltıcı olduğunu söylediğini hatırlamıyorum ama Rast'ın kendi gezegeninden pek çok anısı var, o yüzden belki de benimle, Claudia'nın Kael'le olduğundan daha güçlü bir zihinsel bağlantısı vardır. Bu şekilde düşünmek biraz kötü ruhlu hissettiriyor ama elimde değil.

Rast inanılmaz. Hayal ettiğim her şey, beklenmedik bir pakete sarılmış. Kael'in Claudia'ya olduğu kadar bana da ilgi gösteren bir adam istedim mi? Evet, istiyordum. Ama Rast'ın çatıda beni göğsüne sararak, üzerinde çıplak bir şekilde saatlerini geçirmek isteyeceğini hiç hayal etmemiştim, beni yağmurun altında kucaklarken, esintisiz odamda bunalmak yerine serin havanın tadını çıkarabilirdim. Beni göğsüne yaslayıp saatlerce tenimi okşayacağını, kendimi çok hasta hissettiğimde bana çikolata parçaları yedireceğini hiç hayal etmemiştim. Kendimi ne kadar el üstünde tutulduğumu kelimelerle ifade edemem ve benim gibi bacağımdan dolayı her zaman eksiklik hisseden biri için onun ilgisini şeker gibi yalayıp yutuyorum ve her zaman daha fazlasını istiyorum.

Elbette mükemmel değil. Rast dünyamızı ve duygularını anlamakta zorlanıyor. Ana gezegeninde bir general olduğundan bahsetmişti ve sanırım bu onun kibrinin bir kısmını açıklıyor. İtaat edilmeye alışkın olduğu açık,       ne zaman ona karşı çıksam, tamamen inanmaz görünüyor. Ayrıca kıskançlık ve      patlamalarıyla da mücadele ediyor. Odamızdaki açık delikte dolaşan kargaları ve güvercinleri bile kıskanıyor,       onlara g l msediğimde ona g l msememiş oluyorum. Sanırım bunun bir kısmı onun vahşiliğinin kalıntısı,             alevlendiğinde düşüncelerinden geçen utancı hemen hissediyorum.

Sanırım birbirimize ve onun bu dünyaya alışması gerekiyor. Geçmişte benim d nyama alışma konusunda endişelenmesine gerek yoktu       delinin de ötesindeydi. şimdi akılı başında olduğu için sanki her şeyi yeniden öğrenmek zorunda ve hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim - en çok da kendisine ve istediği gibi davranmayan zihnine.

Yine de bana karşı sonsuz sabırlı ve sevgi dolu.

Ama... ilk iki çiftleşme dışında bana bir daha dokunmadı. Düşüncelerinde saklamaya  zen gösterdiği bir sorunum olup olmadığını merak ediyorum. Yoksa iki çiftleşmeden sonra daha fazlasına gerek olmadığını mı düşünüyor? Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, zihnimde bir arzu uyandırdığı ve şimdi tek d ş nd ğ m n seks olduğu. Sırtımı okşadığında ya da saçımı okşadığında bunu düşünüyorum. Uyurken rüyamda görüyorum. Bana her gülümsediğinde, kokusunu her aldığımda ya da tenini tenimde her gezdirdiğinde bunu düşünüyorum.

Aslında bir erkek delisine d n ş yorum ve o bana dokunmuyor ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Kendime bunun da alışma sürecindeki şeylerden biri olduğunu söylüyorum. İlk birkaç akıl almaz turdan sonra şimdi benimle seks yapmıyor olması bir sorun olduğu anlamına gelmiyor. Ama kendime olan saygım i ler acısı ve tabii ki endişeleniyorum. Endişeleniyorum       Claudia kadar güzel değilim, onun kadar fit değilim ya da onun kadar iradeli değilim. Arkadaşlık masasına pek bir şey getirmiyorum.

Uyandığında aleti sertleşmiş ve dikleşmiştir. Bunu fark etmemek zor,       çıplak ve onun şaşırtıcı erkek güzelliğinden başka bakacak yer yok. Bu açıdan, o kesinlikle hayallerimin prensi gibi. Bana baktığında mı? Gözleri  yle bir açlık ve ihtiyaçla dolu ki

nefesimi kesiyor.

Sanki kaçırdığım bir şey varmış gibi hissediyorum. Ama yakın zamanda bakireliğini kaybetmiş bir kız bir erkeğe tekrar seks yapmak istediğini nasıl söyler? O kısmı henüz çözemedim. Onun yanında hâlâ korkunç derecede beceriksizim. Düşüncelerimden anladıysa bile henüz belli etmedi.

Bu da beni seksin çok iyi olmadığından ya da zayıf bedenimin onu ittiğinden endişelendiriyor.

Tanrım, tam bir karmaşayım. Beyaz atlı prensimin tüm sorunlarımı çözeceğini sanmıştım. Ona sahibim ama o daha çok Prens Fury'ye benziyor ve beraberinde yepyeni bir sorunlar yumağı getirdi.

En azından ateşim dikkatimi dağıtıyor, çoğunlukla.

Ama üçüncü günde kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sürekli terlemiyorum ve bu günkü esinti cildimde acı yerine serin ve ferahlatıcı bir his yaratıyor. Aç uyanıyorum ve hayal kırıklığı içinde abur cuburlarımın kalıntılarını karıştırıyorum. Doyurucu bir şeyler yemek istiyorum ve bir çikolata harika olsa da bir öğün oluşturmuyor. Son birkaç gündür iştahım hiç olmadığı için çok fazla önemsememiştım ama bugün açlıktan ölüyorum.

Burada bekle, diyor Rast, o zihinsel patlamasıyla düşüncelerime girerek. *Seninle ben ilgileneceğim.* Yanıma geliyor, yanağımı okşuyor ve sonra penceredeki açık deliğe doğru ilerliyor. Ben izlerken, gökyüzünde patlayacakmış gibi ejderha formuna geçiyor ve sonra kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak havalanıyor.

Yakında geri dön, yardım edemem ama arkasından sesleniyorum. Günlerdir beni ilk kez terk ediyor ve bu garip hissettiriyor.

Senin yanından uzun süre ayrılmam dostum. Sabırlı ol. Zihinsel bir okşama gibi hissettiren bir şey gönderiyor ve tüm endişelerimin saçma olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bu sadece birbirimize alışma sürecimiz, diye düşünüyorum. Belki geri döndüğünde seks yapmak isteyecektir.

Tabii ki bu düşünce yüzümün kızarmasına neden oluyor ve her ihtimale karşı olabildiğince taze kokmak için terimi cildimden temizlemek üzere duşa doğru topallayarak gidiyorum.

Duştan çıktığımda, tepemde kanat seslerinin uzaktan geldiğini duyabiliyorum.

Dönüyorum, Rast bana söylüyor.

Ejderha kanatlarını hafifçe çırparak havalanmadan ve binanın yan tarafındaki delikten birkaç metre ötede yere inmeden önce yedek cübbeyi vücudumun üzerine çekmeye ancak zamanım oluyor. Ağzında ölü bir inek taşıyor ve onu önümde yere bırakıyor.

Bana *bunların lezzetli olduğunu* söyledi. Karnınızı doyurun.

Büyük, ölü hayvana boş boş bakıyorum. Boynu kırılmış ve kanla kaplı değıl, bu da güzel bir şey sanırım. Ama çok büyük ve... ölü. Sincapları giydirdim ve Claudia'nın Kael'in avlarına yardım ettiğini gördüm ama hiç kendim yemek yapmak zorunda kalmadım. Ne yapacağımı şaşırdım ve endişeyle bornozumun boynunu sıkıca kavradım. "Ben... bıçak getireyim."

Neden? Senin için kesebilirim. Sadece bana deriyi nereden ısırıp açacağımı göster, ben de yemen için bir yara açayım. Burnuyla bana doğru itiyor. Ben öne çıkmayınca, düşüncelerinde bir sabırsızlık parlıyor. *Acele etmezsen kan pıhtılaşacak.*

Sertçe yutkunuyorum. "Doğru." Beni beslemeye çalışıyor. Bunu yapabilirim. Vejetaryen değılim ya. Ne bulursam yerim, tıpkı herkes gibi. Ama şu anda o aptal yer elmalarından bir konserve daha yemek için can atıyorum çünkü otel süitimin oturma alanının ortasında tek başıma koca bir ineği giydirmek için kendimi tamamen hazırlıksız hissediyorum. Çantama yöneliyorum ve bir bıçak çıkarıp ineğin yanına gidiyorum. Keskme için en iyi yeri bulmam gerekiyor. Kan aksın diye boğazını mı keseyim? Fort Dallas'tayken Claudia ve Sasha'nın bunu yaptığını görmüştüm ama şu anda kanın halıdan başka gidebileceği bir yer yok. Tereddüt ettim, sonra yanına diz çöktüm. "Bu şeyi benim için pişirebilirsin, değıl mi?" Sesim hissettiğimden daha cesur çıkıyor.

Eğer istersen. Geri çekil.

Ona dehşete düşmüş bir bakış attım. "Hayır, bekle. Derisini çıkarmam lazım. Bu şekilde yiyemem."

Bekleyeceğim.

Ses tonunda sabır var ama aceleye getiriliyormuşum gibi hissediyorum. Hayır, yargılanıyormuşum gibi hissediyorum. Bu hoşuma gitmiyor. İneğin yanına gidiyorum ve bifteğin hangi kısmından kesileceğini anlamaya çalışıyorum. Böyle bir şeyi bildiğimi sanırsınız ama daha önce hiç bu kadar çok et önüme atılmamıştı. Fort Dallas'ta asla ve Claudia'nın kulesine taşındıktan sonra odamda kalmak zorunda kaldım. Sertçe yutkundum ve bir kalçada karar kıldım. Kalça güzel ve iyi huylu görünüyor. Ona doğru ilerledim ve bıçağın keskin kısmını deriye dayadım, sonra yavaşça içeri sokmaya çalıştım.

Çok uzağa gitmiyor. Bıçağın deriyi delmesini sağlamak için onu kesmem gerekiyor ve bunu yaptığımda, her yerden siyah kan fışkırmaya başlıyor ve sertçe yutkunuyorum, midem dönüyor.

Kanat mı istiyorsun? İşte, yürü. Bırak da seni bir parça kemireyim. Ejderhanın başı beni nazikçe kenara itiyor ve ben izlerken keskin dişlerini o şeyin uyluğuna geçirip ısıyor. Kemikten bir çıtırtı geliyor ve sonra onu yere bırakıyor, büyük bir kanlı et parçası. *Derisini yüzmeyi bitir, sonra senin için pişireceğim.*

Zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum. Kabarık beyaz bornozumun kollarını yukarı kaldırıyorum ve bir elimi etin üzerine koyarken bir yandan da yan taraftaki deriye bakıyorum. "Gerisini sen yiyebilirsin," diyorum ona. "Bu benim için fazlasıyla yeterli ve sen de aç olmalısın."

Düşüncelerinde bir zevk parıltısı var ve sonra eğilip ineğin geri kalanını kapıyor, bir çırpıda ve büyük bir yutkunmayla mideye indiriyor.

Keşke yemeğime dikkat etmek benim için de bu kadar kolay olsaydı, diye düşündüm isteksizce, porsiyonumda kalan deri parçasına bakarken. Et sert ve kaygan ve yemin ederim, işim bittiğinde aç bile olmayacağım. Yine bir duşa ihtiyacım olacak, diye düşünüyorum ekşiyerek.

Kendine bakma konusunda pek iyi değilsin, diye gözlemliyor Rast, ses tonu merak uyandırıcı.

Ona baktım, incinmiştim. "Performansım sizi hayal kırıklığına uğrattıysa çok özür dilerim."

Bu çok garip.

"Haklısın," diyorum alaycı bir şekilde. "İşte, izin ver de kendimi

Ben de gidip akşam yemeği için bir ya da iki geyik avlayayım." Kötü bacağımı tokatlıyorum ve sonra ona ters ters bakıyorum. "Ondan hemen sonra da gidip tatlı olarak kendime birkaç kuş kızartacağım. Kulağa harika geliyor, değil mi? Belki işim bittikten sonra gidip lanet bir maraton koşarım."

O sessiz, kafamın içinde bile. Uzun bir süre aramızda tamamen sessizlik oldu. Kendimi kaybedip ona küfrettiğim için nefret ediyorum. Sadece... Bacağım konusunda çok hassasım. Çirkin olduğunu ve beni yavaş ve işe yaramaz yaptığını biliyorum. Keşke bunu değiştirebilsem ama yapamıyorum.

Bıçakla ete son bir kez vuruyorum ve bıçağımı bırakıp ona bakıyorum. "Bitti."

Eti iki kırık pençesinin arasına alıyor, dışı çıtır çıtır olana ve kokusundan ağızım sulanana kadar üzerine hafif bir alev üflüyor. Biraz daha pişiriyor ve sonra dev bir rosto gibi ejderha tarzında bana sunuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum kibarca ama içim hâlâ acıyla dolu. İlk kez bana kendimi "daha az" hissettiriyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Rostoyu elime alıyorum ama kızgınlıktan kavruluyor ve öfkeli bir haykırışla yere düşürüyorum.

Rast hemen insan formuna geçiyor ve bana yaklaşıyor. Kızartmamı alıp parmaklarıyla tozunu alıyor, sonra en yakın düz yüzeye koyup bana yaklaşıyor. *Üzgünsün.*

Aklıma hemen bu düşünce geliyor ama onu bastırıyorum. "Önemli bir şey değil."

Hiçbir şey değil, diye ısrar ediyor ve sonra da ekliyor.

Bunu duyunca ağızımı kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum. "Sorun değil-"

Öyle değil. Düşünceleri kafamın içinde patlıyor ve irkiliyorum. Zihinsel tonunu azaltıyor ve yanıma yaklaşıp yanağımı okşuyor. Duygularını incitmek istememiştım. Seni izlerken fark ettiğim bir şey bu. Sormamalıydım.

İç çektim, çünkü şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Hayır, sen benim de zorlandığıım bir şeye dikkat çektin. Koşamıyor olsam da, öldürmek için giyinebilmeliyim. Yapamadığım gerçeği oldukça utanç verici. Kız kardeşim her zaman benim için o kadar çok şeyle ilgilendi ki kendimi zorlamam gerekmedi." Bu

Ne kadar pasif olduğumu fark etmek şaşırtıcı. Claudia ne kadarını basitçe "halletti" ve ben de ona izin verdim? Fort Dallas'ta yaşadığımız dönemde iş anlamında onun yaptığıнын yarısını bile yapmamıştım. O her şeyi halledebileceği konusunda ısrar ederdi ama ben daha fazlasını yapabiliirdim. Ne de olsa bir parça etin derisini yüzmek oturarak yapılabileceği gibi ayakta da yapılabilir. Belki de ayrı olmamız iyi bir şey, onu özlesem bile.

"Haklısın," diyorum ona. "Pek çok şeyi yapmakta hiçbir zaman iyi olmadım. Hiç yapmak zorunda kalmadım. Sanırım yüzüme vurulmasından hoşlanmadım ama bu iyi bir göz açıcı. Tüm bunlara rağmen ne kadar korunaklı olduğumu fark etmemi sağladı. Bana göz kulak olan sen olmasaydın ve burada yalnız olsaydım? Ölmüş olurum. Sadece bacağıım yüzünden değil, kendime nasıl bakacağımı bilmediğim için. Hiç yapmak zorunda kalmadım. Yapılması gereken her şeyi halletmek için her zaman bir başkası yanımda oldu ve ben de onlara izin verdim." Bunu fark etmek oldukça alçakgönüllü bir şey. Başımı kaldırıp ona baktım. "Ama öğreneceğim," diyorum ona kararlılıkla.

Yanağıımı okşuyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor. *Yemek yedikten sonra öğren. Gücüne ihtiyacın var.*

Küçük mutfığa geçip bir tabak ve mutfak eşyaları çıkarıyorum ve etimi ısırik büyüklüğünde parçalara ayırıp metodik olarak çiğniyorum. İçi biraz çiğ ama o kadar güzel ki elimde olmadan yiyebildiğim kadarını yiyorum.

Rast beni yemek yerken izliyor, yüz ifadesi odaklanmış ve niyetli.

"Kendi başıma yapmayı hiç denemediğim ve denemek istediğim pek çok şey var," diyorum ona lokmalar arasında. Şimdi konsepte ısınıyorum, bu biraz macera gibi geliyor ve hayatımda çok az macera yaşadım. "Balık tutmayı öğrenebilirim. Belki tuzak kurmayı. Bisiklete binebilirim. Silah kullanmayı." Bir an düşündüm, sonra ekledim: "Tamamen beceriksiz olduğumu düşünmeni istemiyorum. Ateş yakabilirim ama çakmak ya da kibrite ihtiyacım var. Giysi dikebilirim ve eski kahve kutularında sebze yetiştirebilirim. Fort Dallas'ta otobüste yaşarken bunu yapardım. Bir fide yetiştirirdim ve sonra onu yiyecek karşılığında birine satardım." Ona hafif bir gülümseme veriyorum. "Gerçi bunların çoğu burada pek işe yaramıyor. Oh, yüzmeye. Yüzmeyi öğrenmeyi çok isterdim."

Bunların hepsini yapabiliriz, diyor bana, eğilip parmaklarını ağzımın köşesinde gezdirerek. Ne istersen yapacağız. Başparmağını dudağıma sürtüyor. Ağzında kan var.

Ona mahcup bir bakış atıyorum ve eğilip beni yalamak gibi yaramaz bir şey yapmadan önce elimi üzerinde gezdiriyorum. Sonra buna pişman oluyorum, çünkü yalaması hoşuma gidiyor. Tabii sonra yalamasını düşünüyorum ve yüzümün köklerime kadar kızardığını hissedebiliyorum. "Bana karşı sabırlı olmalısın," diyorum ona. "Yarık gerçekleştiğinde çok küçüktüm ve bacağımla bu yüzden kırıldım. Birkaç ay öncesine kadar Fort Dallas'ta yaşıyorduk. Milislerle nasıl başa çıkılacağını biliyorum ama tam gelişmiş bir inek cesediyle değil. Öğrenmem gereken çok şey olacak ama istekliyim."

Bu dünyada hayatta kalma konusunda öğrenecek çok şeyi olan tek kişi sen değilsin. Sert ağzında alaycı bir gülümseme kıvrılıyor. Sanki uzun zaman sonra zihnime geri dönmüşüm gibi hissediyorum. Buraya kapana kısıldığım bir yer olarak değil de bir yuva olarak bakmak zor olacak ama en azından zihnimi geri kazandım.

Başımı salladım. "Her zaman böyle değildi. Bir zamanlar... meşguldü. Huzurluydu. Çok fazla insan vardı. Milyarlarca." Boşluktan dışarıya, ufuk çizgisinde zar zor görünen Dallas Kalesi'nin uzaktaki kalıntılarına bakıyorum. "Çok farklıydı. Nasıl olduğunu hayal bile edemezsin." Ailemi ve daha önce yaşadığım hayatı düşününce içimi bir hüznün kaplıyor. Okula gitmeyi, karnımın tok olmasını, yeni kıyafetler giymeyi ve ejderha ateşi için endişelenmemeyi.

Dünyanız Rift'te yok edilmeden önce.

Dudağımı ısırdım. "Dünyamızı yok eden Yarık değildi. İçinden gelen şeydi."

Benim ince düzeltmem karşısında homurdanıyor.

Ben yemek yerken, yanıma gelip beni sandalyemden çekti. İrkildim, ayağa kalktım.

-Sadece kucağına geri çekilmek için. Kolları hemen bana dolanıyor ve yüzünü saçlarıma sürtüyor. "Her şey yolunda mı?" Çekinerek sordum.

Sana sarılmak istiyorum. Başka bir şey istemiyorum. Formunu kendime karşı hissetmeyeli çok uzun zaman oldu.

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Çok uzun" derken birkaç saati kastediyor olmalı, çünkü dün gece birlikte uyuduk, ama sadece kelimenin en saf anlamıyla.

Bana dünyanın değişmeden önceki halini anlatın. Nasıl bir şeydi?

Tanrım. "Her şey değişmeden önce on iki yaşındaydım. Banliyöde bir evde yaşıyorduk ve sadece ben, annem, babam ve ablam vardı." Küçük, şirin evimiz ve küçük arka bahçemizle ilgili anıların zihnimi doldurmasına izin verdim. "Her zaman bir kedi istemiştım ve ailem okulda başarılı olursam yazın bir tane alabileceğimi söylemişti ama sonra Yarık oldu."

Kedi mi? Bu kadar küçük bir hayvan için aç mıydın?

"Aç mısın? Aman Tanrım, hayır. İnsanlar onları evcil hayvan olarak besliyor." Yanlış anlamasına kıkırdıyorum. "Sen kedi yemezsin. Ya da köpekleri. Kimse yemez."

Bir evcil hayvan, diye yineliyor, açıkça anlamıyor.

"Evet. Evinizde yaşamalarına izin veriyorsunuz, onları besliyorsunuz, onlara bakıyorsunuz ve karşılığında onları sevip okşuyorsunuz. Evcilleştirilmiş vahşi bir yaratık gibi."

Ah. Yani onu evcilleştiriyorsun ve sonra yiyorsun. Olmayı bekleyen bir atıştırmalık gibi.

"Şimdi benimle dalga geçiyorsun," diyorum ona ve zihnindeki eğlence baloncuğunu hissedebiliyorum. Alay ediyor. Ne kadar çekici. "Öyle atıştırmalıklar yok."

Yani Rift tüm kedileri yok mu etti?

Başımı sallıyorum. Yemek yemeyi tamamen unutmuşum çünkü kollarını belime dolamış, ağırlığım kalçalarında dengelenmiş ve sanki bana daha fazla dokunmak istiyormuş gibi ağzını ve çenesini omzuma hafifçe sürüyor. Bu... en iyi şekilde dikkat dağıtıcı. "Hayır, ama ejderhalar gelip tedarik zincirlerini durdurduktan sonra yiyecek gerçekten çok azaldı. Bakkallar boşaldı ve bir daha hiç stok yapmadılar. Tarlalar yok edildi, böylece artık taze ürün kalmadı ve kimse güvenli bir şekilde dışarı çıkamadı. Gerçekten korkunç bir dönemdi. Sanırım bütün bir yaz boyunca yulaf ezmesi yedim ve bunun için mutluydum." O uzun, korkunç, aç günleri hatırlıyorum. Ailemiz gittikten sonra Claudia ve benim terk edilmiş bir yabancının evinde saklandığımız, dışarı çıkmaya korktuğumuz günler. Kilerlerindeki her şeyi yemiştik. Ben yulaf ezmesi yerken Claudia'nın un ve sudan yapılmış "krep" yediğini ve başka hiçbir şey yemediğini hatırlıyorum. İyi olduklarına yemin etmişti. Yalan söylediğini biliyordum ama yine de yulaf ezmesini yedim çünkü bacağım ağrıyordu ve kendim için üzülüyordum.

Tanrım, ne kadar uzun zamandır bencil bir ahmakmışım. Kendimi bir pislik

gibi hissediyorum. Claudia'nın benim için ne kadar fedakârlık yaptığını hiç düşünmedim. Bunu sadece

benim hakkım. Artık değil. Kız kardeşimi bir daha görürsem özür dileyeceğim. "Her neyse, işler zordu. Besleyecek başka bir boğaz bulmak aklımdaki son şeydi. Eğer kedi maması bulsaydım, muhtemelen onu yerdim." Bu düşünceye hafifçe gülümsedim. "Ama kolayca ulaşılabilircek çoğu dükkân hemen boşaldı. Ve sonra tüm benzin istasyonlarının benzini bittiğinde, olduğunuz yerde mahsur kaldınız. Ejderha ateşinde pek çok insan öldü ama bence bir o kadarı da açlıktan öldü."

Açlıktan mı? Boynumu okşuyor ve sonra dilini tenime değdiriyor. Kalçalarım tepki olarak sıkılıyor ama onun düşüncelerine odaklanmaya çalışıyorum. Burası bolluk ülkesi. Her yerde o toynaklı hayvanlar var.

"İnekler mi? Geyik? Keçi?"

Evet mi? Bunların hepsini kabul ediyor, zihnine gönderdiğim görüntülerle eşleşiyor. Halkınız nasıl açlıktan ölür?

"Şey... tüm yiyeceklerimizi marketlerden aldık. Kendi mahsulümüzü yetiştirmedik ya da kendi sığırlarımızı beslemedik."

Avlanmalıydın.

Bu düşünceye kıkırdıyorum. "Artık kimse pek avlanmıyordu. Çok... tuhaf bir dönemdi. Geriye dönüp baktığımda, tüm dünyanın dağılması için sadece bir ya da iki yanlış şeyin olması yeterliydi. Sanırım kimse düşündüğü kadar hazırlıklı değildi."

Homurdanıyor. *Benim dünyam bundan çok farklı. Drakoni toprakları çorak, neredeyse tüm yaşamdan arındırılmış. Bana Badlands'i hatırlatan zihinsel bir görüntü gönderiyor, tamamen kırmızı ve ten rengi kayalar ve çöl, görülebilecek çok az yaşam var.*

Elimi kolunun üzerinde kaydırıyorum, onun bana dokunduğu gibi ben de ona dokunmak istiyorum. "Ne yedin sen?"

Bütün gün avlanabildiklerimizi avladık. Kertenkeleler. Çöl leş yiyicileri. Mhri. Zihnindeki görüntü, bir tarafı kaplanmış ve diğer tarafında yüzlerce bacak bulunan dev bir doodlebug'a benzeyen bir şey. Acı ama doyurucu, kabul ediyor. Ancak bağımsız kalmak isteyenler için zor bir hayat.

"Bağımsız mı?"

Salorianların. Dağların uzak tarafındaki serin beyaz taş şehirlerin ve yemyeşil yeşilliklerin görüntüleri düşüncelerinde canlanırken bile zihni nefretle doluyor. Anılarında yemyeşil otlar ve yüzgeçli, esmer tenli, şişman, paytak paytak yürüyen yaratık sürüleriyle çevrili su parıldıyor. Açlıktan ölebilir ve ailenizin mücadelesini izleyebilir ya da aileniz için yiyecek karşılığında Salorianlara bağlılığınızı satabilirsiniz.

Parmaklarımı elinin üzerinde gezdiriyorum. "Ve yaptığın şey bu mu?"

Yavaşça başını sallıyor ve düşünceleri belirsizleşiyor, sanki anılarını karıştırıyormuş gibi. Sessiz kalıp konuşmasını bekliyorum. Kız kardeşimle yaptığım konuşmalardan Kael'in zihninin parçalı olduğunu ve eskiden kim olduğunu ve o zamanki hayatını hatırlamasının zor olduğunu biliyorum. Ama Rast farklı. Başından beri, kafasında Kael'den daha fazla şey kalmış gibi hissettirdi. Bence daha vahşi ve daha çabuk öfkeleniyor ama belki de bu onun kişiliğinin bir parçası ve burada zihinlerini zehirleyen şey onu daha da güçlendiriyor.

Halkım için çok kötü bir zamanda gençtim, diyor Rast bir süre sonra. Avlanacak çok az şey varken ve drakonilerin karınlarını doyuracak daha da az şey varken. Halkımızdan, onlara vermeye cesaret edemediğimiz şeyleri talep ettikleri zamandı. Onlar düşmandı ve kendinizi onların hizmetine vermek, bir drakoni olarak sahip olduğunuz her şeye ihanet etmek anlamına geliyordu. Anavatanınıza ve halkınıza sırtınızı döndünüz. İnançlarınıza sırtınızı döndünüz ve ruhunuzu diledikleri gibi kullanmaları için Salorianlara verdiniz. Bu çok ama çok büyük bir onursuzluktu.

"Ama... sen yaptın," diye fısıldadım.

Onun azabını hissedebiliyorum. *Ailem açlıktan ölüyordu. En küçük kız kardeşim öldü, karnı çöktü. Babamın kanadı kötü durumdaydı ve avlanamıyordu. Annem bir kez daha yavrulamıştı ve yuvasını terk edemiyordu. Kardeşim Hitaar ve ben avlanabilen tek kişilerdik ve ailemizi doyuracak kadar avlanmak için çok genç ve deneyimsizdik.*

"Ve başka kimse size yardım etmek istemedi mi?"

Dudaklarını tenime değdiriyor. *Bir halk olarak, aileni beslemek, bağımsız olmak bir gurur kaynağı olarak kabul edilir. Bunu yapamayanlar ayıplanır, dışlanır. Ya açlıktan ölecek utanç duyacaktım ya da beyaz tahtlarında oturup drakoni köleliğinin kan ve teriyle semiren Salorianlara kölelik ederek utanç duyacaktım. Ve ben de onları seçtim. Ben*

Dağları aştığımda gençtim, yetişkinlik denemelerimden yeni geçmiştim.

Bana kısa, kırpılmış saçları ve çok zayıf bir vücudu olan altın tenli genç bir adamın zihinsel görüntüsünü gönderiyor. Boş gözleri ve hüznü, meydan okuyan ifadesi ruhumu delip geçiyor. Kalbim onun için acıyor.

Salorianlara gittim ve kendime söz verdim. Aileme gönderilecek yiyecek karşılığında kötülüklerini kendi rızamla zihnime yerleştirmelerine izin verdim. Ailemin bunu kabul ettiğini sanmıyorum. Salorian ganimetlerini yemek yerine evcilleştirilmiş svarti'nin çölde serbest bırakılmasına izin verdiler. Duyguları sertleşti, kızgınlıkla doldu. Özgürlüğümden bir hiç uğruna vazgeçtim ve tüm benliğimi onların maşası olmaya adadım. Eğer onların ordusunda bir asker olacaksam, olabileceğim en iyi asker olurdum.

Onun hayatı beni üzüyor. Yoğun ıstırabını ve hayal kırıklığını hissediyorum ve belki de Kael'in geçmişini yamalar dışında hatırlamamasının daha iyi olacağını düşünüyorum. "Peki ya sen?"

Uzun pençelerimi görmedin mi? Yırtıcı vahşiliklerine hayran kalmadın mı? Düşünceleri hem eğlence hem de acıyla dolu. Büyük bir adam oldum, Salorian davası için önemli bir general. Birçokları gölgemden korktu. Hiçbiri yolumda duramadı.

Ona yaslanıyorum ve bunu yaparken çenesinin kenarını, oradaki yara izlerinin beyaz çaprazını görüyorum. Onları tenimle hafifçe çiziyorum. "Peki bunlar savaş yaraları mı?"

Hayır. Elimi tutup dudaklarına götürüyor ve ağzını dudaklarıma bastırıyor. Bana bunu sorma. Zihnimde kardeşinin yüzünün bir parıltısını görüyorum ve sonra onu bir kitabı kapatır gibi iyice kapatıyor. Bu merakını giderdi mi?

"Bir noktaya kadar," diye itiraf ediyorum, şaşkınlığıma rağmen gülümseyerek. Paylaşmak istemediği şeyler varsa, anlıyorum... ama aynı zamanda beni -zihin bağı kurduğu eşini- düşüncelerinin bir kısmının dışında tuttuğu için biraz incindim.

Seni orada istemediğim için değil, tatlı ateşler. Kulağımı ısırtıyor. Çünkü henüz bunu paylaşmak benim için çok zor. Bana biraz zaman ver.

Ona zaman tanıyabilirim. Konuyu değiştiriyorum. "Yarık'tan geçişini hatırlıyor musun? O günü ben de hatırlıyorum." Zihnimin o güne kaymasına izin veriyorum.

okuldan eve döndüğümde televizyonda aptal yarışma programlarını izliyordum, hastaydım. Ben de grip olmuştum ama Claudia kadar kötü değildi. Kendime karşı dürüst olursam, benimki daha çok numara yapmaktı. Kardeşim evde olsa bile ben evde kalmak istedim. İyi ki de öyle yapmışım, çünkü o gün okulda olsaydım sanırım ölmüş olurdu. Eve dönmeyi başaramazdım. "Sakin bir sabahtı ve sonra korkunç bir ses duyuldu. O kadar yüksekti ki kulaklarım patlayacakmış gibi oldu. Ne olduğunu görmek için dışarı çıktık ve gökyüzünde kocaman bir... delik açıldı." Hatırladıkça ürperiyorum. "Ejderhaların geldiğini ve insanları öldürdüklerini anlamamız biraz zaman aldı. Yangınların tüm şehre yayıldığını gördük ama bunun sadece isyancılar ya da yağmacılık yapan insanlar olduğunu düşündük. Bilmiyorduk... ve sonra çok geç oldu."

Rast bana o günü hatırlamadığımı söyledi. *Buna sevindim. Hatırlamak istemiyorum. Tek bildiğim, bir gün kendi dünyamdaydım, ertesi gün buradaydım, zihnim delilik ve kana susamışlık tarafından yutulmuştu. Kolumu okşuyor. O gün seni koklamış ve bunu fark etmemiş olabilirim. Aileni yok eden ben bile olabilirim.*

Boğazımda kocaman bir düğüm varmış gibi hissediyorum. "Olan oldu. Bunu değiştiremem. Sen de değiştiremezsin. Sadece ilerleyebiliriz."

Bu doğru. Ve burada hiç Salorian yok.

Boğazımdaki düğüm daha da büyüyor.

Rast altımda hareketsiz duruyor. *Bana ne bildiğini söyle. Zihni alevleniyor ve sakın sözlerinin ardında biriken öfkeyi hissedebiliyorum. Eşim. Amy'm. Böyle bir şeyi benden saklamayı aklından bile geçirme. O iğrenç olanlar burada mı?*

Sertçe yutkunuyorum. "Bir tane vardı. Ama öldü."

Eğer bir tane varsa, daha fazlası da olacaktır. En son nerede görülmüş? Vücudu benimkinin altında bir heykel gibi, hareketsiz ve sert.

Birden korkuya kapıldım. "Hayır, Rast, lütfen. Gidip onu bulmanı istemiyorum."

Yok edilmesi gerekiyor. Düşünceleri çılgınca ve içindeki öfkenin titreştiğini hissedebiliyorum. Bize yaptırdıkları korkunç şeyleri hatırlıyorum. Zihinlerimizi ele geçirdiler, bizi oyuncakmışız gibi kullandılar.

"Biliyorum," diyorum usulca. "Bunu arkadaşımın ejderha eşine yaptı. Ama söz veriyorum o öldü. Bu konuda sana yalan söylemem."

Rast'ın düşünceleri söylediğim her kelimeyle biraz daha sakinleşiyor. Uzanıp çenesini tekrar okşuyorum. *Onların peşinden gitmemek... yanlış geliyor, diye itiraf ediyor uzun bir süre sonra. Onları parçalara ayırmayı kaç kez hayal ettiğimi bilemezsin. Kendimi bir kez daha kontrol etmeyi. Kim olduğunuzun ve ne yaptığınızın bilincinde olmanıza rağmen hareketlerinizi başka birinin kontrol etmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? İstemediğim için içimden çığlıklar atarak kendi halkımdan kaç kişiyi katlettiğimi biliyor musunuz? Ama başka seçeneğim yoktu çünkü Salorianlar zihnime sahipti. Onların intikamını alacağıma yemin ettim. Şimdi böyle bir şansım varken... böyle bir şeyin peşinden gitmemek garip.*

"Benimle kalacaksın, değil mi?" Onu okşayarak soruyorum. "Beni yalnız bırakmayacaksın, değil mi?"

Bu onun odağını bana geri getiriyor ve eğilip dudaklarını en nazik öpücüklerle benimkilerin üzerinde gezdiriyor. *Hayır. Seni asla terk etmem. Dediğin gibi, geçmiş geçmişte kaldı. Onlarla olan zihinsel bağım artık koptu. Önemli olan tek şey bu. Önemli olan tek şey sensin. Eli belime doğru kayıyor. Şu anda bile yavrumu taşıyor olabilirsin.*

Nefes nefese kaldım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Henüz erken, ancak duyulmamış bir şey değil.

Dudağımı ısıırıyorum ve sonra düşüncelerimin günlerdir kaçındığım bir yöne gitmesine izin veriyorum. *Bu yüzden mi artık bana dokunmuyorsun?*

Rast kıkırdıyor, başını eğip boynumun kenarını yalarken bile sesi boğazında bir gümbürtüye dönüşüyor. *Dokunuşumu özlüyor musun? Benim zavallı, ihmal edilmiş dostum. Düşüncelerinde öyle cilveli bir ton var ki nefesim kesiliyor. Vücuduna iyileşmesi için zaman tanıyordum. Düşüncelerine dokundum ve çürüklerini, ağrılarını hissettim. Sana zarar vermeyi asla istemem ama bazı şeylere yardım edilemez.*

Harika, şimdi de yüzüm kızardı. Düşüncelerimi didik didik etti ve çürüklerimi mi buldu? Onların nerede olduğunu biliyorum ve utançtan ölüyorum.

Utanmayın. Biz biriz. Kabaca çiftleştüğimizi biliyordum. Parmakları yanağımı okşadı. Ama sen de en az benim kadar sevdin.

Daha önce utandığımı mı düşünüyordum? Şu an hissettiklerimin yanında bu hiçbir şey. Yerin beni yutması şu anda kulağa oldukça hoş geliyor ve Rast zihnindeki görüntülere kıkırdıyor. Ayağa kalkıyor, ben hâlâ kollarındayım ve dengemi kaybetmemek için boynuna yapışıyorum. Beni odanın diğer ucuna, yatağıma doğru taşıyor ve bunu fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Beni sonsuz bir şefkatle, sanki gördüğü en büyük hazineymişim gibi yatağa yatırıyor ve sonra bornozumu çıkarıyor.

Açılıyor ve altındaki çıplak bedenim ortaya çıkıyor. Rast pelüş beyaz kumaşı yana itiyor ve sonra yatağın kenarında dizlerinin üzerine çökerek kalçalarımı omuzlarına doğru çekiyor.

"Ne yapıyoruz biz?" Nefes nefese sordum.

Arkadaşımı memnun ediyorum, tıpkı istediği gibi. Eğer amcığı sikim için çok ağrıyorsa, onun yerine ona dilimi vereceğim.

"Oh," diye itiraz ediyorum ve tüm vücudum titriyor. Bunu istediğimden emin değilim. Yani, bunu kabul ettiğim için çok mutluyum ama biraz şaşırdım.

Olma. Seni tatmak, geceler boyunca karşı koyduğum bir zevk. Ağzım kalçalarının arasında, dilim amının üzerindeyken seni uyandırmak istedim. Adımı haykırışını izlemek ve cılız pençelerini saçlarımda hissetmek istedim. Yine de yapmadım çünkü ateş hastalığına ve eşinin taleplerine dayanacak kadar güçlü olmadığından endişelendim. Ama eğer kendini daha iyi hissediyorsan.

Ağzı tam da tarif ettiği noktayı bulduğunda inliyorum. "Kayıtlara geçsin diye mi?" Ona söylüyorum ve sonra beni güçlü vuruşlarla dillemeye başladığında inliyorum. "Beni istediğin zaman uyandırabilirsin."

RAST

I Gece oldu. Eşim yanımda uzanmış, doymuş bir halde yatıyor. Vücuduna gösterdiğim ilgiden sonra zihni yorgun ve mutlu bir karmaşa içinde. Benim için pek çok kez geldi.

Kanıtlamak için kafa derimi. Yine de onun izlerini hissetmek hoşuma gidiyor. Kokusu her yanıma sarıyor ve ruhuma getirdiği dinginliği memnuniyetle karşılıyorum. Yatakta her kayışında ya da her küçük iç çekişinde aletimin ağrması önemli değil. Çiftleşme zevkim uzun yıllar bekledi. Birkaç gece daha bekleyebilir. Elimi kolunun üzerinde gezdiriyorum, altın rengi pullarıma karşı garip renkli etinin görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Küçük bedenindeki büyük elime hayranım. Bir drakoninin kendisine meydan okuyabilecek ve istediği zaman saldırabilecek vahşi bir eş istemesi gerektiğini biliyorum. Korunmaya ihtiyacı olmayan bir eş.

Ama ben yumuşak, tatlı Amy'mi seviyorum.

Savaş formuna sahip olmaması önemli değil. Düşüncelerine daldığımdan beri sadece tek bir forma sahip olduğunu fark ettim. Zihninde başka bir forma dair hiçbir ipucu yok, aksi takdirde kötü bacağının ona getirdiği neredeyse sürekli ağrıyı hafifletmek için uzun zaman önce ona dönüşeceğinden şüpheleniyorum. Gerçekten, kendi yiyeceğini avlayamaması ya da kırılgan olması önemli değil. Artık buradayım ve onun her ihtiyacıyla ilgileneceğim. Ve eşimin bu kadar çaresiz olmasından biraz korku duysam da, ben güçlü ve kuvvetliyim. Ben onun yanında olduğum sürece

hiçbir şeyden korkmamak.

O benim korumam altında.

O benim dünyam. Benim her şeyim. Yaşama sebebim. Onun nazik düşünceleri duman telleri gibi benimkilerin arasından geçerken hala hayranlık duyuyorum. Fikirlerinin ve tepkilerinin bile onun ruhunun masumiyetine ve tatlılığına sahip olmasını seviyorum ve zihnimi onunkine bağlamak büyük bir keyif.

Ben onun gibi değilim. Ben iyi bir erkek değilim. Onurlu ya da asil değilim. Düşman için savaştım ve korkunç şeyler yaptım ve bunlarda çok ama çok iyiydim.

Sadece geçmişimi düşünmek bile zihnimdeki ateşin alevlenmesine neden oluyor ve düşüncelerimin arkasında vahşetin çalkalanmaya başladığını hissediyorum. Ona doğru ilerlemek, onun kan dolu derinliklerine gömülmek, nefretimin ve yok etme ihtiyacımın tadını çıkarmak istiyorum. Ama sonra Amy uykusunda dönüyor ve küçük yüzünü koluma bastırıyor ve eli uykusunda karnımı buluyor.

Ve aynen böyle, ateşler kayboluyor. Uzanıp yanağını okşuyorum, uykusunu bozmamak için hafifçe. Güzel eşimi görünce büyük bir şaşkınlık ve sevinçle doluyorum. Onu bulmak için bu cehennem gibi dünyaya gelmek zorunda kaldığımı düşününce.

Buna değer. Delilikle geçen yıllara, parçalanmış zihnimin parçalarına değer. O yılların her anından nefret etmeme rağmen, Salorian generali olarak geçmişime bile değer.

Söylediği gibi Amy benim geleceğim. Ona odaklanmalıyım, Salorianlara değil.

Ama kendime engel olamıyorum. Amy uyurken, düşüncelerim o zalim, kaprisli efendilere doğru kayıyor. Onları düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Burada olmalarından nefret ediyorum. Bu dünyanın bile onların kötülüklerinden güvende olmamasından nefret ediyorum. Amy'nin bir gün onlardan biriyle tanışabilecek olmasından nefret ediyorum. Onlarla olan zihinsel bağlantımın kopmuş olmasına rağmen bir anda geri döneceği ve eğer dönerse beni en kötü halimle göreceği endişesinden nefret ediyorum. Rast'ını görmeyecek, sadece kendi ruhu üzerinde kontrolü olmayan acımasız bir katil görecektir.

Eğer bu dünyada bir Salorian varsa, başkaları da olacaktır. Nasıl olursa olsun

Onlar için savaşa gönderdikleri pek çok köleleştirilmiş drakoniden birkaçı bizimle birlikte, sırtımıza binerdi, böylece sahada komuta edebilirlerdi. Eğer savaştan alındıysak -ki bu dünyaya savaş formunda geldiğimize göre öyle olmamızın sebepleri var- birden fazla Salorian olacaktır.

Yok edilmeye ihtiyaçları var. Onlardan birinin benim tatlı Amy'mle karşılaşp aklını başından alacağı düşüncesi zihnimdeki ateşi alevlendiriyor. Düşüncelerim çaresiz bir öfkeyle doluyor. Oturup sanki onların varlığı içimi kemirmiyormuş gibi davranamam. Geçmişim beni yaralamamış gibi davranamam.

Ancak Amy benden geçmişî yokmuş gibi davranmamı istemedi. O da kendi geçmişini kabul ediyor ve ondan bir şeyler öğrenmek istiyor. Sanırım benim de onun gibi olmam gerekiyor. Günlük sevinçlere odaklanmalıyım. Artık o burada olduğuna göre, bulunacak çok fazla zevk var. Salorianlar hakkında endişelenmeye gerek yok. Korkmaya gerek yok.

Hayatlarımızda kötülük olmasına gerek yok. Bir zamanlar olduğum o acı, ruhsuz kabuk olmak zorunda değilim. Düşünceleri üzerinde hiçbir kontrolü olmayan, pençeleri herhangi bir aşağılık derebeyinin emrinde olan general.

Ben artık böyle biri değilim. Bunu kendime tekrar tekrar söylüyorum, ta ki gerçekmiş gibi hissetmeye başlayana kadar.

Amy uykusunda bir şeyler iç geçiriyor. İsmime benziyor ve sikim tepki olarak kıpırdıyor. Onun zevkini görmek asla yorucu olmayacak, sanırım. Şu anda bile buna açım. Onu uyandırmamak için dikkatlice yatağa doğru kayıyorum ve sonra onu yavaşça sırt üstü yatırıyorum. O daha uyanmadan ağzımı amına dayayıp onu tekrar yalıyor ve tadına bakıyorum.

Ne de olsa onu bu şekilde uyandırabileceğimi söyledi. Bunu düzenli olarak yapmaya niyetliyim.

Amy dilimde ve hislerimde olursa, belki de geçmiş olduğu yerde kalır ve geleceğime musallat olmaz. Bunu çok isterim. Şimdilik, Amy'nin tepkilerine gömülüyorum ve parmaklarını bir kez daha saçlarımin arasında kıvrırken bile çıkardığı küçük iniltinin tadını çıkarıyorum.

Ertesi gün birlikte daha rahattık. Aramızdaki garip gerilim ortadan kalktı ve Amy'nin onu çekici bulmadığım için endişelendiğini fark edemeyecek kadar kendi düşüncelerimin içinde kaybolduğumu fark ettim. Her ne kadar saklamaya çalışsa da ben onun zihnindeki bu hissi alıyorum. Böyle düşündüğü için kendini aptal gibi hissediyor ve zihinsel kızarıklıklarının arasında, daha fazla zevk ve dilimden ne kadar hoşlandığını yakalıyorum.

Ah, bir erkeğin eşini yatağa geri çekmesi ve ona ne kadar değer verdiğini bir kez daha göstermesi için yeterli. Uyarılmışlığı dilimi kaplayana ve serbest kalmaktan titreyene kadar onu yalıyorum ve her son damla gidene kadar onu yalamaya devam ediyorum ve küçük protesto sesleri çıkarıyor, kalçaları yüzüme karşı dalgalanıyor.

Güzel bir yemektir, bir uyluğumun iç kısmını ısırırken ona takılıyorum, sadece tepki olarak titremesini izlemek için. Her sabah orucumu açmak için bunu yiyeceğim.

"Oh," diye nefes alıyor ve sanki bu düşünce onu memnun ediyormuş gibi meme uçları sertleşiyor. Sıkım şiddetli bir ihtiyaçla ağrıyor, ama Amy'nin hızını belirlemesine izin vereceğim. Bana sikimi tekrar amının derinliklerine almaya hazır olduğunu söylediğinde, ona sahip çıkacağım. O zamana kadar... bu bağ kurmak için zevkli bir yol.

Yatağa uzanıp nefesini tuttuğunda sersemlemiş ve kendinden geçmiş bir haldeydi. Tenine küçük ısırıklar vermeye devam ediyorum, ne kadar duyarlı olduğu karşısında büyüleniyorum. Bunu bütün gün yapabilirim diye düşünüyorum. Belki de yaparım.

Amy titriyor ve saçlarımı hafifçe çekiştirerek bunun onun için çok fazla olduğunu gösteriyor. "Sen..." diye iç geçiriyor, dilimi dizinin arkasındaki yumuşak kıvrımda gezdirdiğimde eğiliyor. "Bugün ava mı gidiyorsun? Yemeğe ihtiyacın var mı?"

Belki de, diyorum ona. Karnım açlıktan guruldamıyor ve iyi bir yemekle günlerce idare edebilirim. Ama akıllı bir avcı her zaman yeteneği varken avını alır, çünkü daha sonra kıt olabilir. Bana katılmak ister misin?

"Sana katılmak mı?" Dirseklerinin üzerinde doğrulup şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ben uçamam."

Seni pençelerimde taşıyabilirim. Ona zihinsel bir görüntü gönderiyorum. Üzerine kan bulaşmamasına dikkat edeceğim.

İrkilir. "Ben... sanırım bunu pas geçeceğim. Burada kalmalı ve

"Nasıl olsa kıyafetlerim var."

Kıyafet mi?

"Giyecek şeyler," diyor bana, terli saçlarını alnından geriye doğru tarayarak. Zihnindeki imge kafamdaki sorulardan birini gideriyor: Giysiler vücudunun üzerine giydiği tuhaf deriler. Görünüşe göre mütevazılık için. Salorianların da aynı şeyi giydiğini hatırlıyorum, ama bu nedense aklımdan kaçan bir ayrıntı. Devam ediyor, "Etrafta çıplak dolaşamam ve sen de diğer tüm kıyafetlerimi yırttın."

Yüzümü bacağına sürterek güzel kokusunu içime çekiyorum. *Neden çıplak dolaşamıyorsun? Üşüyor musun?*

"Soğuk değil." Amy bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Başka insanlarla karşılaşırsak diye örtünmeyi seviyorum. Yabancıların beni çıplak görmesini istemiyorum. Ya da herhangi birinin beni çıplak görmesini. Sen hariç."

Bacağının zihnindeki görüntüsü gözünün önünden geçiyor. Yara izi ve kemiğindeki garip kıvrımla onu iğrenç buluyor. O bacağa doğru ilerliyorum ve onu da en az geri kalanı kadar güzel bulduğumu göstermek için öpüyorum. *Seni çıplak seviyorum.*

Kıkırdıyor, durmak bilmeyen öpücüklerimin altında biraz kıvranıyor. "Kıyafetlere ihtiyacım olacak," diye ısrar ediyor. "Özellikle de diğer insanların yanındayken."

O zaman etraflarından dolaşmayacağız, diyorum aynı inatla. *Onların türünü koklamak istemiyorum.* Burnumu onun tenine sürüyorum. *Senden başka tabii ki.*

"Eh, bir noktada onların etrafında olmamız gerekecek."

Bu konuda ona meydan okumuyorum. Eşimi insan, drakoni ya da başka biriyle paylaşma fikrinden hoşlanmıyorum. Ama belli ki başkalarını bulacağımızı düşünüyor ve...ne? Avlanma alanlarını paylaşacağımızı mı? Bilmiyorum. Sadece benim olarak kalmasını tercih ederim.

Amy iç geçiriyor ve başını büktüğü koluna yaslayarak yan dönüyor. Bana uykulu bir gülümseme veriyor ve gözlerini kapatıyor. Yatakta yükseliyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, uyurken ona sarılabilmek için vücudunu kendime yaslıyorum. *Daha sonra uçup avlanacağım,* söz veriyorum. Şimdilik onun yanından ayrılmak istemiyorum.

Nefes alış verişı düzene girdiğinde yanına yerleşiyorum ve tam uykuya dalmak üzereyken başka bir zihin benimkini dürtüklüyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kıpırdamadan duruyorum, bir Salorianlının zihnime uzanıp onu bir kez daha benden kopardığını hayal ettiğimde panik ve öfke içimde alevleniyor. Düşüncelerimin kenarlarında her zaman kaynayan vahşı öfke öne çıkıyor ve eşime yapışıyorum, yüzümü saçlarına gömüyorum ve bu düşünceleri kovmak için kokusunu derin derin içime çekiyorum. Hayır. Amy için odaklanmalıyım. Aklımı başımda tutmalıyım.

Diğer zihin bir kez daha benimkine uzanıyor. Yaklaştıkça, drakoni gibi hissettiriyor. Güçlü ve çoğu zihnin sahip olduğu vahşilik tarafından engellenmemiş. O zaman bu bir drakoni erkeği, ama deliliğe kapılmış biri değil.

Bir eşı olmalı.

Ve eğer bir eşı varsa... Bunlar Amy'min klanı olabilir. Bana bahsettiği diğer drakoni erkekleri. İnsan dişileriyle birlikte etrafta olmak istedikleri.

Erkek dışa doğru bir yanıt ararken içimi kemiren kıskançlık hızla ilerliyor. Bir selam göndermeliyim. Ona Amy'nin eşı olduğumu söylemeliyim. Ona Amy'nin burada güvende olduğunu ve kız kardeşinin endişelenmemesi gerektiğini söyle.

Ama o zaman Amy'im artık bana ait olmayacak. Üzerini kıyafetlerle örtecek ve ben de onu başkalarıyla paylaşmak zorunda kalacağım. Onun zamanı bir kez daha tamamen bana ait olmayacak.

Bu düşünce beni kıskançlıktan çıldırtıyor. Belki de zihnim hâlâ eşimin yeniliğine alışmaya çalışıyordur. Belki de ateşlerimizin bağlanması zaman alıyordur. Ya da belki sadece paylaşmak istemiyorum. Her ne olursa olsun, Amy'ye sahip olduğumu o arayışçıya kabul ettirme düşüncesi? Kendimi havaya fırlatıp tüm insan kovanını yerle bir etmek ve ardından külleri bir kez daha kavurmak istiyorum. Zihnimde öfke alevleniyor ve savaş formuna geçip bir meydan okuma sunmamak için her şeyimi harcıyorum.

Ama Amy yanımda, uyuyor. Kokusunu içime çekiyorum ve sakinleşmeye çalışıyorum. O benim. Kimse onu benden alamaz.

Elimden geldiğince sakinleştikimde, erkeğe buranın çiftleşmiş bir erkek olarak benim bölgem olduğunu ve izinsiz girmemesi gerektiğini belirten bir uyarı notu gönderiyorum. Ona bundan başka bir şey söylemiyor ve bir düşünceyle bunu kabul ediyor ve sonra başka bir yöne doğru uzaklaşıyor.

Zihnimde kıpırdanan vahşi öfke azalıyor.

Eşimi kendime yaklaştırıyorum. Uykusunda kıpırdanıyor ve sonra bir kez daha iç çekerek kolumu boynuna doluyor. Ne yaptığımı bilseydi hayal kırıklığına uğrardı. Onu incittiğim için nefret ediyorum ama henüz onunla paylaşamam. Ona bundan da bahsedemem. Gözlerinden hüznü sular akmasını ve mutsuz düşüncelerini hissetmesini istemiyorum.

Ben iyi, nazik bir erkek değilim. Ben karanlık, bencil biriyim. Belki zamanla tatlı eşimi paylaşabilirim.

Ama henüz değil.

AMY

M Zavallı ejderha bugün alışılmadık derecede sahiplenici görünüyor. Rast sürekli bir dikkatle üzerimde geziniyor, bu harika bir şey... ama aynı zamanda beni meraklandırıyor. Her ne kadar sevgi dolu bir saplantısı olsa da

Şu anda düşünceleri oldukça kapalı. Sanki bir şey onu rahatsız ediyormuş gibi hissediyorum ama bu yönde bir şey belirtmedi. Sadece bana her zaman dokunduğundan emin oluyor ve yemek için dışarı çıkmadığında endişelenmeye başlıyorum. Dün de dışarı çıkmadı. Gidip avlanacağını söylemesine rağmen, uykumdan uyandığımda yatakta yanımdaydı ve bütün gece yanımdan ayrılmadı. Bu bir gizem.

Yine de bencil bir yanımdan tüm bu ilgiden hoşlandığını itiraf etmeliyim.

Son birkaç gündür giydiğim kabarık beyaz bornozu parmaklıyorum. Bunlardan iki tane var ve ikincisini yeni kıyafetler yapmak için sakladım. Biraz kesip ceket yapabilirim ya da yan odadaki yatakta duran ağır ve pahalı çarşaflardan bir slip elbise yapabilirim. Gerçi ikisi de pek hoş değil ve bölgede bulmayı başardığım tek makas kırık, kesme kenarlarından biri tamamen gitmiş. Başka bir şey bulamazsam elbiseyi şekillendirmek için yırtmak zorunda kalacağım. Yine de, Rast ne kadar tuhaf olduğunu düşünse de, kıyafet değişikliği yapmaya kararlıyım.

Biriyle tanıştırsak ve ben bornozla dolaşırsam ne kadar tuhaf olacağını bir düşünün.

Bu aynı zamanda pratik bir şey de. Bornozlar kocaman ve sıcak tutuyor ve Teksas pek de ılıman bir eyalet sayılmaz. Bornozun ön tarafının açık olması ve en ufak bir esintinin neredeyse her şeyi yırtıp açacağından bahsetmiyorum bile, yani bir ejderhanın eşi için harika değil. Biraz daha vücuda oturan ve daha az aralıklı bir şeye ihtiyacım var.

Düşündüğüm çarşafı yere bırakıyorum ve duvardaki deliğin yanında sabah güneşinin altında uzanan Rast'a bakıyorum. Dikkati her zaman olduğu gibi benim üzerimde. "Bölgede herhangi bir mağaza gördüğünü sanmıyorum?"

Mağazalar mı? Başını bir elinin üzerine koyuyor ve bana içimi ürperten tembel bir bakış atıyor. *Bunlar da ne?*

Onunla zihinsel bir imgeyi paylaşıyorum. *İçinde bir şeyler olan binalar. İnsanlar oradan bir şeyler satın alırdı.*

Onun eğlencesi beynimde yuvarlanıyor. *Amy'ciğim, içinde "eşya" olan insan binalarınızın çoğunu gördüm. Bana öyle geliyor ki, insanların çok fazla eşyası var.*

"Artık değil," diyorum ona, gülümsemesi karşısında içim ısınıyor. "Ve ben de o şeylerden biraz edinmek isterim. Belki birkaç tabak, tencere ya da giysi. Bu süit güzel ama pratiklik açısından pek bir özelliği yok."

Mmm. Uzun bir süre düşünüyor ve sonra beni kıskandıran zarif bir hareketle ayağa kalkıyor. İnsanların yaşadığı yerlerde bir şeyler aramak mı istiyorsun? Seni götürebilirim.

"Yapacak mısın?" Nedense bu düşünce beni çok mutlu etti. Yarık'tan beri gerçekten keşfetme ya da güvenli bir şekilde bir yere gitme şansım olmadı. Kötü bacağım ve güvenliğim beni ve Claudia'yı Fort Dallas'ta tuttu ve sonra onunla ve Kael'le birlikte yüksek binaya taşındığımızda, bir odada kilitli kalmak zorunda kaldım. Bir şeyler getirmek güzel ama gidip kendi başınıza bulmak henüz zevkine varamadığım bir macera. "Bunu yapmayı çok isterim."

O zaman yapalım. Bu seni mutlu edecekse, ben de mutlu olurum. Benim yanıma geliyor ve

Ayağa kalkabilmem için bana ellerini uzatıyor. *Çıkıntıya gel de gidelim.*

Telaşlı bir şekilde elimi önce saçıma sonra da bornozumun yakasına götürdüm. "Bu kadar çabuk mu? Ben hazır değilim."

Hazırlanacak ne var? Şaşırmış görünüyor.

"Güneş kremi ve kıyafetlere ihtiyacım var. Külot. Ve ayakkabılar! Eğer yiyecek arayacaksak ayakkabıya gerçekten ihtiyacım var." Odamızda dolaşıp bir şeyler arıyorum. "Ve eşyaları buraya getirmek için bir çanta."

Rast sadece beni izliyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. *İnsanlar tuhaf yaratıklar.*

Haksız değil... ama bu yine de külot ve ayakkabısız dışarı çıkmayacağım anlamına gelmiyor.

Günün sonunda, Rast'ın gelmiş geçmiş en düşünceli, sabırlı ve nazik ejderha olduğuna ikna oldum.

Ben iyi bir yolcu değilim. Onun sırtına binmek istiyorum ama bunun için gerekli ekipmanımız yok ve onun pençelerinde taşınmak beni biraz korkutuyor, özellikle de tek dış giysimin nefret etmeye başladığım aptal bornoz olduğunu düşünürsek. Esintide dalgalanıyor ve hiçbir şeyi örtmüyor ve o kadar bol ki pençeleri her an üzerimden kayacakmış gibi hissediyorum. Rast'ın zihinsel yatıştırıcılığına rağmen ilk havalandığımızda birkaç kız gibi çılgılık atmış olabilirim.

Bu bölgeyi bilmediğim için Rast rastgele bir yöne doğru ilerleyerek binaları aramaya başladı. Terk edilmiş eski otoyollardan birinde bir alışveriş merkezi ve bir bakkal bulacak kadar şanslıydık, arabalar kilometrelerce beton boyunca ilerliyor ve hiç boşalmayan bir trafik sıkışıklığı vardı. Tüm bu insanlara ne olduğunu merak ediyorum. Araçlarının içinde ejderha ateşi tarafından mı öldürüldüler? Benzinleri bitti ve arabalarının güvenliğini terk mi ettiler? Ya da daha kötü bir şey mi oldu? Bilmek istemediğime karar veriyorum. Bugün zevk için bir gün. Artık o kadar az kaldı ki, her fırsatın değerlendirilmesi gerektiğini hissediyorum.

Sonra, dünyadaki her sabırlı erkek arkadaş gibi, ben alışveriş yaparken beni bekler.

Yine de kendime engel olamıyorum. Alışveriş yapmak çok *eğlenceli*. Bulduğum güzellikler uğruna dizimdeki sancıları görmezden gelerek mağaza mağaza dolaşıyorum. O kadar uzun zamandır alışveriş yapma, hatta sadece dışarı çıkma zevkini tatmamışım ki, hayatımı kolaylaştıracak yeni şeyler bulmanın ne kadar keyifli olduğunu unutmuşum. Taraklar. Fırçalar. Tavalar. Çakmaklar. Uygun ayakkabılar. Yeni sütyen ve külotlar. Bedenime uygun elbiseler. Makas. Koli bandı. Bulunacak ve atılacak o kadar çok faydalı şey var ki, taşıyabileceğimden daha fazlasını geri getirmemek için kendimle savaşmam gerekiyor, çünkü Rast dönüş yolunda beni pençeleriyle tutmak zorunda. Yer kesinlikle sınırlı.

Ama güzel bir yeşil elbiseyi es geçmek gerçekten çok zor. Ya da üç tane.

Sonuçta pratik biriyim ve yanıma sadece iki elbise alıyorum; bunlar da After'daki zorlu koşullara dayanabilecek kadar sağlam görünen elbiseler. Gösteriş yok, güzel aplikler ya da payetler yok, spagetti askılar yok. Sağlam kıyafetlere ihtiyacım var, bir gün bile dayanmayacak narin etek ucunda işlemeli ayçiçekleri olan bir elbiseye özlemle baksam bile. Kötü bir bacağım var, bu yüzden elbiseleri tercih ediyorum, çünkü kötü bacağımı çok sıkacakları ya da bazen çok uzun süre üzerinde durduğumda olduğu gibi şişerse uymayacakları konusunda hiçbir zaman endişe duymuyorum.

Şimdi olduğu gibi. Yine de görmezden geliyorum. Hayatımın geri kalanında uzanacak yerim var ve şu anda sadece geride kalan dünyanın tadını çıkarıyorum. Burası daha önce de yağmalanmıştı ama ejderhamın önce kaşlarını çatarak sonra da çenemi okşayarak benden almakta ısrar ettiği sırt çantamı doldurabilecek kadar eşya var.

O gerçekten çok tatlı bir adam, benim huysuz Rast'ım.

Daha sonra markete gidiyoruz ama daha içeri adım atmadan çürümüş yiyecek kokusu havayı kaplıyor ve içeride her yerde kara sinek bulutları var. Kaldırımda solmuş giysileriyle bir cesedin kabuğunu gördüğümde, sertçe yutkunuyorum ve Rast'ın güçlü koluna yapışıyorum, belki de yiyecek için başka bir yere bakmaya karar veriyorum.

Başka biri oraya girecek kadar çaresiz olabilir, ama ben değil. Ben Claudia gibi değilim. Her şeyden önce pratik olamam. Ağzını kapatan bir şeyle içeri dalar ve bulabildiği her şeyi toplar. Ben pısırgın tekiyim. Her şey

Görebildiğim kaldırımdaki ceset ve iştahımı kaçıran sinek sürüleri. İçerideki kurabiye ya da şeker düşüncesi bile beni cezbedemiyor.

Arkamızı döndüğümüzde, Rast kolunu belime ve yeni yeşil elbiseme doluyor. *Yorgunsun. Her geçen an bacağını daha çok destekliyorsun. Yakında yuvamıza dönmeliyiz.* Burnunu saçlarıma sürüyor, ejderhalara özgü bir şefkat hareketi olmalı, çünkü bunu sık sık yapıyor. *Bu şeyler yarın burada olacak, ateşlerim. Daha fazlasına ihtiyacın olursa geri dönebiliriz.*

"Haklı olduğuna eminim," diyorum ona, bir yanım günün bitmesini istemese de. Güneş ufka doğru ilerliyor ve Rast karanlıkta iyi görebiliyorken ben göremiyorum. Mantık bana eve dönmemiz gerektiğini söylüyor. Ama ben çok eğlendim. Artık hiçbir şeyden korkmayan normal bir insan gibi dışarıda ve etrafta olmak çok güzeldi.

Korkmamak baş döndürücü bir duygu. Bunun nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmışum. Ama korkmuyorum. Rast yanımdayken değil. O benim koruyucum, şampiyonum ve sevgilim, hepsi bir arada.

Ben her zaman haklıyım, diyor o kendini beğenmiş ses tonuyla. Beni öpüyor ve sonra çantamı sırtıma yerleştiriyor, içine doldurduğum onca şeye rağmen çok ağır olmadığından emin oluyor. Sonra ejderha formuna -kendi deyimiyle savaş formuna- geri dönüyor ve beni nazikçe pençelerinin arasına alıyor. Beni pullu göğsüne doğru tutuyor ve sonra kocaman bir ejderha kafasıyla burun buruna geliyorum. Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü her gün bir kız Toyota büyüklüğünde bir şey tarafından burnu çekilmiyor ve bunu korkutucu bulmuyor.

Sanki o hayatımdayken bambaşka bir insana dönüşüyorum... ve bu hoşuma gidiyor. Amy 2.0 korkusuz ve çok ama çok mutlu.

Kumarhane oteline dönüş yolculuğu neredeyse rahatlatıcı ve göz kapaklarım yorgunluktan sarkmaya başlıyor. Rast yeni "balkonumuza" indiğinde ve beni yavaşça halının üzerine bıraktığında yarı uykuluyum. İnsan formuna geri dönüp paketi benden aldığı anda uyanıp ayağa kalkıyorum.

Otur. Ye. Yorgunsun.

Öyleyim ama gülümsemeden duramıyorum. O kadar memnunum ki. Bu en harika his. Bu kadar mutlu olduğum bir gün hatırlamıyorum.

Zihinsel bağlantımızda Rast'ın kıkırdadığını duyabiliyorum. *Seni memnun etmek için fazla bir şey gerekmiyor, dostum. Çantasında birkaç parça saçmalık ve güneşte bir gün ve benim tatlı dostum memnun.*

"Harika bir misafirim vardı," diyorum ona mutlulukla, bir PowerBar'ın paketini açıp kemirici bir ısırık alıyorum. Çok sert ve bayat ama yine de besleyici. Rast daha önce biz uçarken başboş dolaşan bir geyik yakalamıştı, yani aç değil. Çantamdan bir şeyler çıkarıp onları düşünürken yemeğimi çiğniyorum. Sanki çok az şeyi geri alabildik ve ben-

Çantamda ciltsiz bir kitap bulunca duraksadım. Bu bir John Grisham romanı. Kendi başıma asla almazdım - zevklerim daha hayali şeylere yöneliyor -Ama kitap, türü ne olursa olsun bir hazinedir. "Bu da nereden çıktı?"

Mağazalardan birinde gördüm ve senin için aldım. Sık sık elinde bunlardan biriyle hayal kuruyorsun. Ve seni uzun süre diğerine bakarken gördüm.

Diğeri mi? *Outlander* kitabım mı? Oh. "Bana kitap mı aldın?" Kalbim sevgiyle sıkışıyor.

Tabii ki. Eşimi ne memnun edecekse. Eğilip yanımda yere çömelirken gözleri parlıyor. İyi yaptım mı?

"Pekâlâ," diye fısıldıyorum, mutluluktan ağlamamaya kararlıyım. Henüz "mutluluk gözyaşları" kavramını tam olarak anlamış değil. "Çok teşekkür ederim, Rast. Sen en iyisisin."

Biliyorum.

Gülümsememi geri alıyorum. "Bugün harikaydı. Umarım çok sıkılmamışsınızdır."

Başını eğip beni inceliyor, o muhteşem altın sarısı saçları omzunun üzerinden kayıyor. *Sıkıldınız mı? Yanımda eşim vardı ve o neşe doluydu. Bu nasıl sıkıcı olabilir ki?*

Burnumu çektim. Gerçekten. "Sen başıma gelen en iyi şey olabilirsin, biliyor musun?"

İltifatımdan memnun olmak yerine biraz gergin görünüyor. *Dostum, beni iyi bir erkek sanma. Ben nazik ya da bencil değilim. Ben*

çünkü seni böyle mutlu görmek bana zevk veriyor.

"Bir canavar olduğunu düşündüğünü biliyorum ama değilsin," diyorum ve yüzümü okşamak için uzandığında avucuna doğru eğiliyorum. "Bana istediğin kadar ne kadar korkunç olduğunu söyleyebilirsin ama ben gerçeği biliyorum." Ve gerçek şu ki, ejderham harika, nazik, sevgi dolu ve aylar önce külotumu çimlere fırlattığımda umduğum her şey.

Homurdanıyor. *O zaman seni gerçeği görmeye ikna edemem.* Yine de sesi kızgınlıktan çok eğlenmiş gibi çıkıyor, sanki onun harika olduğunu düşünmem onu gizliden gizliye memnun ediyor. Tek söylediği *yorgun olduğun. Yıkanmak ister misin? Bacağın ağrımaz diye seni tutabilirim.*

Tatlı bir teklif daha. Ona bakıp başımı sallıyorum ve kitabımı göğsüme bastırıyorum. "Yatmadan önce biraz kitap okumak istiyorum. Benim için mumlarımı yakabilir misin?"

Rast yine somurtkan bir homurtu çıkarıyor. Kokulu oldukları ve burnunu rahatsız ettikleri için mumları pek sevmediğini biliyorum ama karanlıkta saatlerce oturmak istemediğimi anlıyor. *Gel o zaman,* diyor, yanıma *geliyor* ve beni kollarının arasına alıyor. *Bacağın seni rahatsız ediyor.*

Beni yatağa taşıırken hayallere dalarak göğsüne yaslanıyorum. "Bacağım beni hep rahatsız eder. Sadece benim yaptığımı yap ve görmezden gelmeye çalış."

Yapamam. Acın içimi parçalıyor.

Bu yüzden kendimi suçlu hissediyorum. Tıpkı Kael'in Claudia'ya olduğu gibi onun da benim duygularıma uyum sağladığını ve ruh halimin onu etkileyebildiğini biliyorum. Ben üzgün olduğumda, gözlerindeki o siyah bataklık bana kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu söylüyor. Sürekli acı çekmemin onu nasıl rahatsız ettiğini ancak hayal edebilirim. "Özür dilerim. Sakat bir eşin olmasından nefret ediyorum. Daha iyisini hak ediyorsun."

Rast hırslıyor, sesi o kadar yüksek ve öfkeli ki beni ürkütüyor, kalbim göğsümde çarpıyor. Gözleri daha rahat bir altın rengine dönmeden önce bir anlığına siyahlaşıyor. *Amy, asla böyle şeyler söyleme. Sen benim eşimsin. Senden daha iyisi yok. Vahşi gözleri ve parlak pullarıyla en mükemmel yirmi drakoni dişisini sıraya dizens, yine de her seferinde seni seçerdim. Sen benim için doğru kişisin.*

Şimdi aptalca, duygusal gözyaşlarımın yeniden sel olup önüme akmak üzere olduğunu hissediyorum.

Bana karşı çok iyi. Beni nazikçe yatağa yatırıp bir mumu yakmak için üflerken göz kırpmak için elimden geleni yapıyorum. Yastıklarımı kabartıyor ve rahat ettiğimden emin olana kadar yanımda duruyor, sonra yanağımı okşuyor ve mumdan uzaklaşıp havanın en temiz olduğu deliğin kenarına gidiyor.

Gidişini izliyorum, çıplak vücudu gergin ve dalgalanan kaslarla dolu. Tanrım, ona bakmak çok güzel.

Çok şanslıyım.

Kitabı -beni düşündüğü için bana aldığı kitabı- açıp elimi kuru, küflü sayfalardan birinin üzerinde gezdirirken bu düşünce kafamın içinde dönüp duruyor. Rast'a karşı o kadar büyük bir sevgiyle doluyum ki onu memnun etmek için bir şeyler yapmak istiyorum. Bütün günü benim üzerimde titreyerek geçirdi ve ben de ona zevk vermek istiyorum. Grisham romanının sayfalarına bakmaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim seks.

Rast ve ben kesinlikle tekrar seks yapmalıyız.

Kitabın üzerinden ona bakıyorum ama sırtı hâlâ bana dönük. Şu anda düşüncelerimi dinlemediği açık, çünkü dinleseydi muhtemelen burada amımı yalıyor olurdu. Son birkaç gündür bunu o kadar çok yaptı ki, düşündükçe ayak parmaklarım kıvrılıyor. Tanrım, çok şanslıyım. Ben de onun için aynısını yapmak istiyorum.

Bu fikir aklıma bir kuyruklu yıldız gibi düştü.

Bir erkeğe sakso çekmek o kadar da zor olamaz. Ağız. Dil. Coşku. Bunu detaylıca anlatan bir sürü aşk romanı okudum. Yapabileceğime eminim. Ve o benimle yatmayı seviyor... Neden ben de bu iyiliğe karşılık veremiyorum? Bu düşünce beni heyecanlandırıyor, sadece ona dokunabileceğim için değil, aynı zamanda onu böylesine seksi bir şekilde şaşırtabileceğim için.

Kitabımı bir kenara bırakıp mumu söndürüyorum. "Yorulдум. Yatağa gel."

Karanlıkta, yatağa doğru geri çekiliyor ve ben onun ağırlığını yatağın üzerinde hissediyorum. Heyecandan içim içime sığmıyor ve eğilip ağzına bir öpücük kondurmadan önce battaniyenin altına yerleşmesini bekliyorum.

Rast spontanlığım karşısında zevkle homurdanıyor ve beni coşkuyla dilliyor,

Her zaman yaptığı gibi liderliği ele geçirmeye çalışıyor. Onu öpmek çok güzel ve çok dikkat dağıtıcı ama bir görevim var ve dikkatimi dağıtmak istemiyorum. Bir elimi göğsüne koyup onu nazikçe geriye itiyorum, ardından battaniyeleri vücudundan sıyrıyorum.

Bir sorun mu var? Merakla soruyor. Düşüncelerinden ne yaptığım hakkında hiçbir fikri olmadığını anlayabiliyorum ve bu aynı anda hem büyüleyici hem de komik. Zihnimi yokladığını, ipuçlarını yakalamaya çalıştığını hissediyorum ve ondan bir şeyler saklama konusunda kötü olduğumu bildiğimden, tereddüt edecek ya da kız gibi utangaç hissedecek zamanım yok. Elimini sikine götürüp cesurca okşuyorum ve sonra bedenimi yatakta aşağı doğru hareket ettiriyorum.

Ağzımı sikinin üzerine koyamadan bana karşı sertleşiyor ve zihninde yoğun bir hoşnutsuzluk parlaması hissediyorum. Benden uzaklaşıyor. *Ne yapıyorsun, dostum?*

Böyle bir tepki beklemiyordum. Utancımdan yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum ama utanmamaya kararlıyım. O beni tatmayı seviyor, ben neden aynı şeyi sevmeyeyim? "Aletini emmek istiyorum," diyorum ona, kelimeleri boğulmadan çıkarabildiğim için kendimi cesur hissediyorum. "Boşalana kadar."

Karanlık yatak odamızın ay ışığıyla aydınlanmış gölgelerinde, gözleri tekrar altın rengine dönmeden önce karanlıkta parlıyor. *Neden böyle bir şey yaptın?*

"Sana dokunmaktan hoşlandığımı için mi?" Şimdi duygularım gerçekten incinmeye başladı. "Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Biliyorsun, hiç de korkunç değil, diyor bana ve ilerliyor, eli boynumu okşarken tekrar bana yaklaşıyor. Alnıma ve burnuma birer öpücük konduruyor, dikkatini yüzüme dağıtıyor. *Sana dokunmama izin ver ve vücudunu ne kadar hoş bulduğumu sana göstereyim.*

Onu itiyorum, çünkü bunu anlamam gerekiyor. "Rast, neden senin bana dokunman sorun olmuyor da benim sana dokunmam sorun oluyor? Anlamıyorum." Elimini göğsüne koydum. "Sana dokunmak istiyorum. Daha da ötesi, seni tatmak istiyorum. Bu neden kötü olsun ki?"

Elimini göğsünden çekip ağzına götürüyor ve dudaklarını oraya bastırıyor. *Kendini neden bu kadar aşağıladığını anlamıyorum Amy. Anlayamıyorum.*

Düşüncesine bile katlanamam. Kendin hakkında ne düşünürsen düşün, böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğim.

Kendimi aşağılamak mı? "Şimdi gerçekten kafam karıştı. Kendime hakaret etmekle ne demek istiyorsun?"

Düşüncelerindeki kafa karışıklığını hissedebiliyorum. *Kendimi senin amının dışına dökmeye zorlayarak mı?*

"Bu neden kötü olsun ki? Seksi olacağını düşünmüştüm."

Eğiliyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. *Bu, kur yapan bir erkeğin bir dişiye yapabileceği en ağır hakarettir. Drakoniler arasında bir erkek, seçtiği eşi olmadığı sürece asla bir dişinin içine boşalmaz. Bir meydan okuma kazanıldıktan ve dişi boyun eğdikten sonra, erkek onun bedenine sahip olabilir. Yine de onu kalıcı eşi olarak almak istemezse, çekip çıkarır ve tohumunu dişinin sırtına dökerek boşa gitmesine izin verir. Bundan daha büyük bir utanç olamaz. Bu ona, onu buna layık bulmadığını gösterir. Yanağımı okşuyor. Ben sana böyle bir şey yapmazdım.*

Vay canına, bu... garip. "Çok kadına kur yaptın mı?" Altın rengi saçları ve aynı derecede altın rengi teni olan güçlü ve güzel bir drakoni kadınına dokunduğunu düşününce içimi bir kıskançlık duygusu kaplayarak sormadan edemiyorum.

Birkaç tane. Ama tohumumu senden başka kimseye vermedim.

Şu anda kıskançlıktan ne kadar yeşil olduğumu görmezden geleceğim ve kendime bunun bir iltifat olduğunu hatırlatacağım. Beni gördüğünden beri benden başka kimseyi istemedi ve o iki güzel bacaklı diğer yüz­süz kadınlar bir tehdit değil. Elimi göğsünde aşağı yukarı gezdiriyorum, teninin kavurucu sıcaklığını hissediyorum. "Ama onlar senin halkın," diyorum ona, istediğimi elde etmek için her zamankinden daha kararlı bir şekilde. "Benim halkım arasında, bir erkeği ağzına almak ve boşalana kadar onu tatmin etmek seksî kabul edilir."

Öfkeyle hırlıyor ve eli saçlarımda düğümlenerek beni kendine doğru çekiyor. Burnu benimkine bastırıyor ve ben sadece bağlanmış bir şiddet izlenimi ediniyorum. Bana değil, hayal ettiği erkeklere yönelik. *Peki erkekleri bu şekilde tatmin ettiniz mi?*

"Asla," diye fısıldıyorum. Ondan korkmuyorum. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Aslında onun yoğun sahipleniciliğini tahrik edici buluyorum. Daha önce hiç kimse beni, ağzımın başka bir erkeğe gittiğini

duyunca neredeyse kendini kaybedecek kadar çok istememişti. "İlkim olmanı istiyorum. Tekim."

İnliyor. *Sana her şeyi veririm Amy'm. Ama bunu değil. Yanlış geliyor.*

"Yanlış değil," diye fısıldıyorum ona ve sonra dilimi hafifçe dudaklarının üzerinde gezdirerek alay ediyorum. "Boşalana kadar hiç kendine dokunmadın mı? Yaptığını biliyorum. Tanıştığımızda elbiseme ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Aklımdan kumaşı toparladığı ve beni becermek istediği gibi becerdiği görüntü geçiyor. O da bunu hatırlıyor. Düşüncelerinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum ve bu beni tahrik ediyor. *Bu farklı bir şey.*

"Bu farklı," diye kabul ediyorum. "Çünkü elin yerine -ya da elbisem- seni tatmin etmek için ağzımı kullanacağım." Ve ona inlemesine neden olan bir görüntü gönderiyorum.

Ama yine de beni reddediyor. *Reddediyorum.*

İncinmiş duygularım geçti, ama şimdi onun pek eğlenceli olmadığını düşünüyorum. "Benim için kendini kızdırabilirsin."

Yapmayacağım. Aynı şey. Bana sert bir bakış attı. Tüm tohumlarım artık senin. İçine dökülmek için bekleyeceğim.

Bunu istemediğimden değil elbette. Onun içimde olmasını seviyorum. Ama konu bu olduğunda hayır cevabını kabul etmek istemiyorum. O reddettikçe ve telaşlı göründükçe, bu beni daha da cesaretlendiriyor. Bir kez olsun yatakta üstünlük bende ve bu baş döndürücü bir duygu.

Onu baştan çıkarmaya kararlı bir şekilde bir elimi bacaklarımın arasına kaydırırken kendimi çok cesur hissediyorum. "Hadi," diye fısıldıyorum, ses tonumda baştan çıkarıcı bir nota var. "Şimdi hiç oynamayacaksın bile. Partnerin için kendine dokunmanın ne kadar seksi olabileceğini göstermemi ister misin?"

Kalbim küt küt atıyor ve bu kadar öne çıkma düşüncesi beni yarı yarıya panikletiyor olsa da, aynı zamanda gülünç derecede heyecanlıyım ve onu tedirgin etmeme bayılıyorum. Amıma dokunuyorum ve elimi kıvrımlarımın üzerinde kaydırıyorum.

Burun delikleri sanki kokumu alıyormuş gibi parlıyor ve bakışları benimkilere kilitleniyor.

Bana bu kadar yoğun bakmasını seviyorum. Saçlarımda kenetlenmiş elini de seviyorum, sanki beni bırakmaya kıyamıyormuş gibi. Bu da çok seksi. Elimini ovuşturuyorum.

Elini amımın kıvrımlarında aşağı yukarı gezdiriyor, sonra da bir parmağını kıvrımlarımın üzerinde gezdirerek nazikçe ayırıyor. Islak olduğumu fark ettiğimde şaşırmadım. Son birkaç dakikadır düşüncelerim tamamen iğrençti ve son zamanlarda beni tahrik etmek için fazla bir şey gerekmiyor. Onunla birlikte olmak bile bir tür afrodizyak ve ben buna bayılıyorum. Parmağımı kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyorum ve dudaklarım aralandığında onun da aralandığını fark ediyorum. Beni o kadar yoğun bir şekilde izliyor ki, sanki benim zevkim onunkini besliyormuş gibi, yaptığım şeyi taklit etmekten kendini alamıyor.

Bir parmağımı klitorisimin etrafında dolaştırıyorum ve içimde bir ürperti sallanıyor. "Mmmm, Rast."

Boğazından kısık sesle hırıltıyor, alnını tekrar benimkine bastırıyor. *Adımı bir kez daha söyle. Aynen böyle.*

"Rast," diye nefes alıyorum ve sesim hissettiğim kadar boğucu çıkıyor. Yüzlerimiz birbirine yapışmış, bakışları benimkine kilitlenmiş ve vücudu o kadar yakın ki yanımda yaydığı sıcaklığı hissedebiliyorum. Bir ayağımı kaldırıp bacağına sürüyorum, bacağının arkasındaki hafif dikenleri tıpkı kolunun dikenleri gibi hissediyorum. Sadece ona dokunmak bile mastürbasyonu daha şiddetli hale getiriyor ve klitorisimin etrafında tekrar dönmeden önce ayağımı bir kez daha teninin üzerinde gezdiriyorum.

Nefesim kesiliyor ve durmak zorunda kalıyorum çünkü devam edersem çok hızlı boşalacağım. Göğüslerim ihtiyaçtan ağrıyor ve eğilip uçlarını göğsüne sürüyorum. Boşalmak için onu kullanıyorum ve bu beni çok... güçlü hissettiriyor. Sanki ne yaptığımın tam olarak farkındaymış gibi çıkardığı seksi hırıltıya da bayılıyorum. Ona mümkün olan en eğlenceli şekilde eziyet ediyorum.

"Kaçıyorsun," diye fısıldıyorum ona, parmaklarımı amımın ıslak kanalından aşağıya ve en kaygan olduğum yer olan göbeğimin girişine daldırırken. Girişimi okşuyorum ve sonra ıslaklığı klitorisime doğru sürüklüyorum, tekrar alay ediyorum. Eklenen yağlama her şeyi daha iyi hissettiriyor ve klitimi kızdırırken ihtiyaçla nefes alıyorum. "Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu," diyorum ona. "Saklandığım süre boyunca kendime dokunamadım." Nefesim kesiliyor ve kendime dokunmaya, klitorisimin etrafında küçük daireler çizmeye devam ederken tam düşünceler oluşturmak zorlaşıyor. Onun dili kadar iyi hissettirmiyor ama beni çabucak boşaltacak bir ritimle kendimi nasıl tahrik edeceğimi biliyorum. "Eğer yapsaydım," diye nefes alıyorum, "Birisi amımdaki tüm suların kokusunu alıp beni aramaya gelebilirdi. Bu

yüzden seni beklerken kendime dokunamazdım. Onu saklamak
zorundaydım."

Burun delikleri tekrar alevleniyor ve inliyor, parmaklarımı kıvrımlarımın üzerinde kaydırduğımda gözlerini kapatıyor ve ıslak bir ses çıkarıyor. Tanrım, bunu yaparken bu kadar ıslandığımı fark etmemiştim. Onun için ıslandım.

"Rast," diye tekrar nefes alıyorum. "Boşalmamı izlemek ister misin? Çok yakınım." Kalçalarımı kıvrıyorum, zirveye doğru ilerlerken bedenimi onunkine sürüyorum.

Benim, diye hırlıyor kafamın içinde ve sonra beni sırtüstü itiyor, elleri sallanan kalçalarımın gidiyor. Bacaklarımın arasına kayıyor ve yüzünü amıma gömüyor, ıslak sıcaklığımı çılgınca yalıyor. *Bu benim Amy'm. Zevk benim. Tatmak benim.* Düşüncelerinde öyle bir sahiplenme, öyle yoğun bir ihtiyaç var ki sanki içimde bir bomba patlıyor. Klitorisimi emerken haykırıyorum, sonra hırlıyor ve yüzünü kıvrımlarıma sürüyor, orgazmımı uzatmaya çalışıyor. Akli sahiplenici bir ihtiyaçla çalkalanıyor, sanki onun olana dokunduğum için ellerimi kısıkanıyor ve diliyle benden orgazm dalgalarını dalga dalga çekerken bile kendimi hiç bu kadar seksi ya da el üstünde tutulmuş hissetmemiştim. Kalçalarım sıkılıyor ve omuzlarına doğru sarsılıyor ve ben dalgadan indikten çok sonra bile vahşi bağlılığıyla beni dillemeye devam ediyor, sanki ben nefesimi toplayamadan beni tekrar oraya göndermeye kararlıymış gibi.

"Rast," diye nefes nefese kaldım. "Dur. Lütfen." Dilinin her darbesinde titriyorum çünkü sanki hiç bırakmayacakmış gibi geliyor. Ben eriyip doymuş bir kadın birikintisine dönüşene kadar amımı yalamaya devam edecek. "Seni şimdi yapmama izin ver." Yatağa yayılmış, eli saçlarımda, sikini bana yedirirken üzerine eğildiğimi gösteren zihinsel görüntüler gönderiyorum ona.

Sonra başını kaldırıyor, gözleri o kadar altın ki ay ışığında fener gibi parlıyorlar. *Tohumumu mu istiyorsun?*

Tanrım, evet. Bunu yüksek sesle söylemiyorum bile. İhtiyaçtan sızlanmakla çok meşgulüm.

Amımı okşuyor. *Ve hala buran çürük mü?* Dili aşağıya kayıyor, girişle alay etmeden önce göbeğime sürünüyor.

Başımı arkaya atarak inliyorum. *Öyle olup olmadığım umurumda*

değil. Seni çok istiyorum. Umurumda. Canının yanmasını istemiyorum.

Acıtıyor çünkü beni doldurmuyorsun. Lütfen, Rast. Sana ihtiyacım var.

Kulağa aynı anda hem seksi hem de lezzetli gelen bir hırıltı daha çıkarıyor ve sonra kalçalarını birbirinden ayırıyor. Hevesle ellerimi omuzlarına koyuyorum ve hissettiğim tüm ihtiyaç ve şiddetli arzuyla onu öpüyorum.

Sağlam bacağımı kalçalarına doladığımda bana *bekle* dedi. *Seni ters çevirmeliyim ki üzerine çıkabileyim.*

"Bunu böyle yapabiliriz," diye fısıldıyorum ona, hiç yüz yüze sevişmediğimizi fark ederek. Beni hep ters çeviriyor. Acaba başka bir ejderha olayı mı? "Yaramazlık değil," diye söz veriyorum. "Ve hala bana tüm tohumunu verebilirsin."

Rast inliyor ve sanki sınırlarının ötesine itilmiş gibi gözlerini kapatıyor. *Senin... senin halkın böyle mi çiftleşiyor?* Düşüncelerindeki gerginliği hissedebiliyorum ve bu beni daha da azdırıyor.

"Ah evet," diye nefes alıyorum, bir elimi göğsünde gezdiriyorum. "Çiftleşirken birbirimize bakabiliriz. Bunu yapmayı çok isterim. Sana bakmayı." Diğer türlü de ateşli değil tabii. Ama bu daha samimi hissettiriyor.

Ağırlığını üstüme yerleştiriyor ve bu her ne tartışmaysa kazandığımı fark ediyorum. Üzerimde hareket ediyor ve bir erkeğin bu şekilde üzerimde olması çok garip ama bir o kadar da hoş hissettiriyor. Onu yakınımda tutuyorum, her yerine dokunmak istiyorum. Kötü bacağımın ağrısından ve onu kalçalarına dolayamayacak kadar zayıf olmasından nefret ediyorum, çünkü tüm vücudumu onun etrafına sarma ve birbirine dolanmış uzuvlardan oluşan bir çemberden başka bir şey olmama düşüncesi hoşuma gidiyor.

Sen mükemmelsin, diyor beni tekrar öpmek için eğilirken. *Bacağının ne kadar güçlü ya da zayıf olduğu umurumda değil. Tek umursadığım Amy, eşim, ateşlerim.* Onun sıcaklığını içimin girişinde hissederken bile dili benimkine sürtünüyor. *Ve seni sahipleneceğim.*

"Hepsi senin," diye fısıldıyorum ve bunda ciddiyim. Tamamen ve tamamen Rast'ınım. Peri masalı prensi olmaması umurumda bile değil. Ejderhamın hayal ettiğim gibi nazik ve kibar bir ruha sahip olmaması da umurumda değil. O benim istediğim her şey ve bana kendimi çok güzel ve özel hissettiriyor. O yakışıklı prens yarın karşıma çıksa bile Rast'la olmak isterim. Düşündüğüm gibi biri olmayabilir ama benim için mükemmel biri ve daha iyi, daha güçlü bir insan olmama yardımcı oluyor.

Göğsündeki o alçak gümbürtülerden biriyle beni itiyor ve sonra ben

nefes nefese kaldım. Seks yapmayalı günler oldu -gerçek, sonuna kadar giden seks- ve bu sefer acıtmayacağını düşünmüştüm. Acımıyor, pek sayılmaz, ama biraz rahatsız edici olduğunu inkâr edemem.

Rast üzerimde sertleşiyor, bakışları endişeli.

Ona gülümsedim. "Ben iyiyim." Ve bunu söyler söylemez, bunun doğru olduğunu anlıyorum. Başlangıçta bir sancı vardı ama hemen geçti ve geride tamamen onun tarafından doldurulmuş hissetmenin saf duygusundan başka bir şey bırakmadı. Sanki kalbime kadar mızrak saplanmış gibi hissediyorum, sanki beni her seferinde bir santim ele geçiriyor.

Rast homurdanır ve sonra başını sallar. *Daha yeni içine girdim, dostum. Mızraklama henüz başlamadı.*

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. *Oh. O zaman bana her şeyi ver. Çok sabırsızsın. Bu hoşuma gitti.*

Şimdi gerçekten kızarıyorum ama bir sonraki küçük hareketi dikkatimi dağıtıyor. Kalçaları sallanıyor ve dolgunluk hissini artırarak içimde biraz daha derine itiyor. Hızlı, seri, sık vuruşlarla hareket ediyor, her seferinde biraz daha içime itiyor ve vücudunun her hareketi daha iyi ve daha iyi hissettiriyor. Daha fazlasını kaldırabilmem imkânsız gibi görünüyor ama yine de her ileri itişinde, kalçaları nihayet benimle buluşana kadar içime batıyor ve sonra derinlere gömülüyor. Bir koluyla üzerime eğiliyor, sonra uzanıp yüzümü okşuyor, terli yanaklarımdaki saçlarımı fırçalıyor. *Seninle böyle çiftleşmek hoşuma gidiyor. Seni tatmin ederken yüzünü görebiliyorum.*

Bunu ben de seviyorum, diyorum ona utangaçça, sesime güvenmeden. Ona yukarıdan bakmayı seviyorum, ne kadar vahşi ve vahşi görünüyor ve yine de bana baktığında beni gördüğünü biliyorum. Sade, sakat Amy'den başka hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi düşünmediğini. Gözlerim duygusal yaşlarla doluyor.

Gözlerinle su dökme, diye azarlıyor, gözyaşlarımı öpmek için eğiliyor. Sikimi buruşturacaksın.

Duygularımla kıkırdıyorum ve sertçe burnumu çekiyorum. "Özür dilerim."

Bana sadece üzüntüden ağlamadığını söyle.

Ağlıyorum çünkü çok mutluyum, Rast. Bana kendimi güzel

hissettiriyorsun. Çünkü ylesin.

Bir sonraki anda zihnimi beni nasıl gördüğüyle dolduruyor. Altında iyice yayılıyorum, her hamlesinde göğüslerim zıplıyor ve düşüncelerinde onları görmekten, karnımın kıvrımlarından, meme ularımlarının pembe uçlarından ne kadar hoşlandığını hissedebiliyorum. Yüzümdeki ter parıltısını ve dudaklarımı ayırarak ona bakmamı seviyor. Onun gözünde ben büyüleyici bir kokuya ve güzel gözlere sahip vahşi, şehvetli, güzel bir yaratığım. Bacağımı hesaba katmıyor bile.

Zihnimdeki görüntünün ne kadar tahrik edici olduğunu görünce inliyorum ve onun da bundan ne kadar hoşlandığını hissedebiliyorum. Beni tamamen zihninin içine çekiyor ve bu şimdiye kadar yaşadığım en erotik şey. Vücudumun kasılmasına neden oluyor ve tekrar boşalmanın eşiğinde olduğumu belli belirsiz fark ediyorum. Çok erken. Daha uzun süre dayanmak istiyorum, ama o seksi gmbrtlerden birini daha çıkartıyor, ne kadar çabuk boşalmak üzere olduğumdan memnun, ve ben buna engel olamıyorum. İçime girerken bile amım onun etrafında sıkıca kenetlenirken haykırıyorum. Bu her şeyi daha da sıkılaştırıyor ve nefesimi tutabilmem için içime girmeyi bırakmıyor ya da ritmini değiştirmiyor. Sanki beni yeniden orgazm etmeye kararlı gibi.

Haksız da sayılmaz, çünkü tüm vücudum salıverilmeyle dalgalanır dalgalanmaz, içimde başka bir turun hareket ettiğini hissediyorum. Sahildeki bir dalga gibi, hızlı bir çekilme ve ardından bir başka hücum. Tırnaklarımı tenine geçirip yüksek sesle inliyorum, orgazm içimde roket gibi ilerlemeye devam ediyor ve sanki hiç durmayacakmışım gibi geliyor, tıpkı Rast'ın sikini içime pompalamayı hiç bırakmayacakmış gibi hissettirdiğı gibi, zihni benimkini birlikte nasıl grndğmzn görüntüleriyle dolduruyor.

Aramıza bakıyorum, sikiinin vücuduma girdiğini görünce nefesim kesiliyor ve ona bunun bir görüntüsünü gönderiyorum. Eğer o bu oyunu oynamak istiyorsa, ben de oynayabilirim. Dişlerini sıkıyor, nefesi aralarında tıslıyor ve hareketleri düzensiz, sarsıntılı hale geliyor. Kalamı daha sıkı kavırıyor ve ben bir başka orgazmın içinde inlerken bile onun kendi orgazmının eşiğinde olduğunu hissediyorum. Neredeyse adıma benzeyen gırtlaktan gelen bir hırıltıyla içime doğru ilerliyor ve sonra içimde serbest kalışının ılık selini hissediyorum.

Hareketleri yavaşlıyor ve sonra üzerime uzanıyor, alnını benimkine bastırıyor

Sanki zihinlerimizin birbirine bağlı kalması için dokunmamız gerekiyormuş gibi. Bu sadece benim hayalperestliğim, ama onun bu kadar dokunaklı olması ve beni okşamayı ve bana her zaman dokunmayı sevmesi hoşuma gidiyor. Sevgiye ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Kız kardeşim harika biri ama o çok bağımsız ve güçlü ve bir kız kardeşin şefkati bir erkeğinkinden farklı.

Ya da bir ejderhanın.

Rast ağırlığını üstümde kaydırıyor ve beni hafifçe yanıma yuvarlıyor ve sonra beni kendine doğru çekiyor, vücutlarımız hala birbirine bağlı. Her kıpırdanışında içime küçük titreme şokları gönderiyor ve derin bir nefes alsa bile çok hızlı bir şekilde başka bir orgazmın eşiğinde olacağımı hissediyorum.

Bunu düşünmek hoşuma gidiyor, diye gönderiyor bana ve kolu göğüslerimin üzerinde sahiplenici bir şekilde kayarken omzumu ısıırıyor.

Bırak da bir kız nefes alsın, dedim ona, sersemlemiş bir halde.

Yapacağım, diye söz veriyor, düşüncelerinde alaycı bir not var. Yarın için iyi dinlenmiş olmanı istiyorum.

Bunu duyunca şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Yarın mı? Yarın ne?"

Sanırım uçup daha iyi bir yuva için burayı terk etmeliyiz, dedi bana. Bugün dışarı çıkmak bana pek çok şeye ihtiyacın olduğunu gösterdi ve bu yuva bunların hiçbirini sağlamıyor. Kalmak istemiyorsan, bence yolumuza devam etmeliyiz.

"Her zaman şehre geri dönebiliriz, Fort Dallas'a doğru," diye teklif ediyorum, kız kardeşimi düşünerek.

Hemen düşüncelerinin karardığını ve biraz daha az netleştüğünü hissediyorum. *Hayır. Sen benimsin. Seni başkasıyla paylaşmayacağım.*

Kız kardeşimi görmemin beni tam olarak "paylaşmak" olmadığını belirtmek isterim, ancak ejderhaların düşüncelerini tüketen öfkeyle mücadele ettiklerini biliyorum. Bunu biliyordum ve her ne kadar sinir bozucu olsa da Claudia'ya bir şekilde mesaj ulaştırmanın bir yolunu bulacağım. Şimdilik odak noktam Rast olmalı. *Birlikte olduğumuz ve güvende olduğumuz sürece nereye gittiğimiz umurumda değil, diyorum uykulu bir şekilde ona. Sen seç.*

Eğildi ve kulağımı ısırđı. *Sana en iyi yuvayı bulacağız, dostum. Sana söz veriyorum.*

İçinde o olduğu için zaten bende olduğundan eminim ama tartışamayacak kadar yorgunum.

AMY

I Harika, yorucu bir geceydi ve Rast sonunda yorulup bir saatten fazla uyumama izin vermeden önce en az iki kez daha seviştik. Umursadığımdan değil. Gizliden gizliye böyle olmayı seviyorum.

Ellerini bir saatten fazla üzerimden çekemeyecek kadar seksi. Uyandığımda güneş gökyüzünde yükselmiş, kuşlar cıvıldıyor ve Rast hâlâ yatakta yanıma kıvrılmış, derin bir uykuda.

Esniyorum ve odamızdaki büyük, açık deliğe bakıyorum, henüz yataktan çıkmaya hazır değilim. Kalacak daha iyi bir yer bulmamız gerektiği konusunda haklı. Açık hava iyi hoş ama bir yağmur fırtınası çıktığı anda içerideki her şey küflenecek. Claudia'nın da "yuvasında" aynı şeyden yakındığını biliyorum. Rast'ın rahatça savaş formuna geçebileceği kadar büyük bir yere ihtiyacımız var - ki bu süit bu niteliklere sahip değil - ve benim de rahat edebileceğim bir yere ihtiyacımız var. Ne tür bir bina olduğundan emin değilim. Bir yolunu buluruz.

Ben bunları düşünürken, şişman bir güvercin kanat çırpıp pervaza konuyor ve ötüyor. Onu görünce gülümsüyorum. Kuşların Rast'ın etrafında bu kadar korkusuz olmalarını seviyorum. Sanki ejderhalardan hiç korkmuyorlar, ki bu ironik çünkü insanlar ejderhalardan çok korkarlar. Dünyanın böyle işlemesi ne tuhaf. Kuşun kenarda kasıla kasıla yürümesini ve sonra kanatlarını çırparak yere konmasını izliyorum.

Sonra kaşlarımı çattım. O şeyin bacağında parlak bir renk lekesi var gibi görünüyor. Doğruluyorum, çünkü onu gördüğümde tam olarak emin değilim. Belki hayal görüyordumdur ya da ışığın bir oyunudur.

Rast'ın kolu belime dolanıyor. *Ne oldu?*

Sanırım şu kuşun bacağında bir şey var, diyorum ona sessizce. Haberci bir güvercin olabilir. Güvercin. Her neyse işte.

Haberci güvercin mi?

Başkalarından bir mesajı olabilir! Heyecanla kolunu okşuyorum. Onu yakalamalıyız!

Zihninden kuşa karşı bir nefret dalgasının yayıldığını hissedebiliyorum. *Ya istemezsem? Diğer insanlar umurumda değil, Amy. Sadece seni istiyorum.*

O zaman benim için yap, ona tatlı bir şekilde soruyorum. Çünkü o kuşta ne olduğunu görmek istiyorum.

Bir süre daha kaşlarını çatarak bana bakıyor, sanki benim istediğim şey onun istediğiyle savaşıyormuş gibi. Nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Sahipleniciliğinin mücadele ettiği bir şey olduğunu biliyorum ama hayatımın geri kalanında bir balonun içinde yaşamayacağım. Artık yaşayamam. Onunla birlikte olmak bana özgürlüğün tadını vermişken olmaz.

Kuledeki kayıp prenses Amy'ye geri dönemem. Amy'ye, Badass Dragonrider'a doğru ilerliyorum. Henüz o noktaya gelmemiş olsam da, kendimi ona hayalperest halimden çok daha yakın hissediyorum.

Rast bana düşünceli düşünceli bakmaya devam ediyor ve kuş yine ötüyor ve kanatlarını sallıyor. Nefesimi tutuyorum, uçup gidecek diye endişeleniyorum. Ejder-adamım hızlı bir hareketle yataktan uçuyor, o kadar hızlı ki altın rengi bir bulanıklıktan fazlası değil. Kuşu kaçamadan yakalıyor, altın rengi teni ve uçuşan saçlarıyla yumuşak bir yuvarlanmayla pencere deliğinin kenarına sertçe iniyor.

Nefes nefese yataktan kalkmaya çalışıyorum, çünkü Rast'ın çatı katından tamamen çıkmasına ramak kalmış gibi görünüyor. Battaniyeler etrafımı sarıyor ve çırpınarak yere yuvarlanıyorum.

Biçim değiştirebilirim, diyor bana yatıştırıcı bir düşünceyle. Beni kovalamak için kendine zarar verme. Kuşun hâlâ bende. Sakin ol. Hareketsiz duruyor.

Ayağa kalkmayı başarıyorum ve çarşafı vücuduma sarıyorum, ne kadar beceriksiz olduğumdan utanıyorum. Belalı Amy için çok fazla. Bebek adımları, diyorum kendime. Başaracaksın. Başımı kaldırıyorum ve Rast da ayağa kalkıyor, kuş pençeli ellerinde. Yeterince eminim, çok hareketsiz duruyor.

Topallayarak yanına gidiyorum ve sonra boğazımda bir korku düğümü oluşuyor. "Ah, Rast," diyorum usulca, kuşu elinden alırken. Kuş hareket etmiyor. Boynu garip bir açıyla sallanıyor ve içimde bir keder dalgası hissediyorum. Onu yakalamaya çalışırken üzerine düşmüş olmalı. Zavallı kuş. Bacağındaki notu fark ettiğimde bile parmağımı tüylü başının üzerinde gezdiriyorum. "Ölmüş."

Homurdanıyor. *Senin deyiminle kahvaltı.*

Ona dehşet dolu bir bakış attım. "Bu birinin evcil hayvanıydı. Onu yiyemem." Rast'ın ifadesi meraklı. *Bu bir et.*

"Şimdi oldu!" Ölü kuşa elimle işaret ediyorum. "Ama o birinin eğitilmiş hayvanı. Birinin eğitilmiş evcil hayvanıydı. Biz kedileri yemeyiz, tıpkı evcil kuşları yemediğimiz gibi."

Üzgünsün.

"Döneceğim! Birileri onun geri dönmesini bekliyor ve o asla geri dönmeyecek." Bu düşünce alt dudağımı titretiyor. Yanlışlıkla öldürülen bir kuş için neden bu kadar kederleniyorum? Evde beni bekleyen biri olduğu için mi? Yoksa bu konuda sadece bir bebek gibi mi davranıyorum? Aptal gözyaşlarımı kırıpıştırıyorum çünkü Rast yanıma geliyor, boynuma ve saçlarıma sokuluyor, düşünceleri özür dolu. Onu öldürmek istememişti. İstemediğini biliyorum. Sadece ne kadar kırılgan olduğunun farkında değildi. Eğer bir şey varsa, bu benim hatam. Eğer gerçekten birinin evcil hayvanıysa, belki kendim alabilirdim.

Prences Amy'nin kafasına sokması gereken bir hayat dersi daha. İçimi çekiyorum ve zavallı küçük ölü kuşu ters çevirip minik bacağındaki kırmızı tüpe bakıyorum. "Kesinlikle bir mesajı var."

Anlamıyorum, diyor Rast kollarımı ovuşturarak. O konuşamaz. O bir kuş.

"Kitaplarımdaki gibi yazılı bir mesaj."

Bir hikaye mi? Şimdi ilgileniyor. Konuşmalarımızdan, yazı dilinin ne olduğunu kavramakta zorlandığını biliyorum. Görünüşe göre Drakoni'lerde bu yok ve eğer Salorian'larda varsa bile onunla paylaşmamışlar. Bu da halklarımız arasındaki bir başka fark. *Hikayesi ne diyor?* diye soruyor.

"Bir bakalım," diye mırıldanıyorum ve kuşu ona uzatıyorum, böylece minik bacağın kolunu çekip çıkarabiliyorum. Klipsi açılıyor ve sonra minyatür tüpten küçük rulo notu çıkarıp çözüyorum. Kağıt son derece küçük ama el yazısı çok düzgün ve düzenli.

FORT SHREVEPORT ÇOK KÜÇÜK AMA REFAH İÇİNDE. BİZ İYİ İNSANLARIZ. ŞU ANDA GITMEYİ REDDEDEN BİR KRAL EJDERHA TARAFINDAN KUŞATILMIŞ DURUMDAYIZ. EĞER YAPABİLİRSENİZ LÜTFEN BIZE YARDIM EDİN. HALKIMIZ AÇLIKTAN ÖLÜYOR ÇÜNKÜ ŞEHİRİ TERK EDEMİYORUZ VE ERZAKIMIZ AZALDI. XO, JOANNA

Notu iki kez daha okuyorum ve dikkatlice katlarken Rast'a bakıyorum. "Shreveport'ta küçük bir kale olduğunu bilmiyordum. Yeni bir yer olmalı. Orleans, Dallas ve Tulsa'yı duymuştum ama Shreveport'u duymamıştım. Buradan çok uzakta değil."

Rast bana *bunun benim için hiçbir şey ifade etmediğini* söyledi. *Burayı tanımıyorum.*

Ben de bilmiyorum. Louisiana'da bir yerlerde olduğu dışında pek bir şey hatırlayamayacak kadar gencim. "Eminim bir harita bulabilir ve eski otoyolları takip ederek oraya ulaşabiliriz. Tabelaların çoğu hâlâ asılı, özellikle de yol kenarındakiler. Onları takip edip onlara yardım edebiliriz."

Onlara yardım etmek mi? Rast açıkça onaylamayarak homurdanıyor ve gözleri daha da kararıyor.

Neden onlara yardım edelim ki?

"Ne dediklerini duydun," diyorum ona, notu sallayarak. "Açlıktan ölüyorlar. Bir kral ejderha - erkek ejderha - şehirlerinden çıkmalarına izin vermiyor. Onlar

avlanamaz. Fort Dallas gibi bir şeyse, herkes avcılarının getirdiklerine ya da toplayabildiklerine bağımlı. Ve eğer bulundukları bölge çoktan temizlenmişse..." Düşündükçe yutkunuyorum. Birileri Shreveport Kalesi'nde bekliyor, bu kuşun geri geleceğini umuyor. Kurtulacaklarını.

Kuşlarını öldürmem dışında. Hayatta kalmak için tek şansları sakat bacağım ve kızgın, sahiplenici ejderham olabilir. Gitmemiz gerek.

Hayır. Bunu yasaklıyorum.

"Bu gerçekten çok hoş ama bu senin kararın değil."

Öne doğru bir adım atıyor, burun delikleri alevleniyor, gözleri öfkeyle kararıyor. Bir eli, onu daha iyi tanımasaydım, sahiplenici ya da tehditkâr olabilecek bir kavrayışla boğazıma dolanıyor. *Öyle değil mi? Kanatları olan ben değil miyim? Bu yuvadan ayrılıp ayrılmayacağımızı ben kontrol ediyorum.*

Ona göz kırpıyorum, son derece sakın. "Gözümü korkutmaya çalışıyorsan, işe yaramıyor. Kışkandığının farkındayım, Rast. Şu anda bile kafanın içinde hissedebiliyorum." Düşünceleri bulanık ve beni başkalarının yanında düşündüğü için kıskançlıkla dolu. "Ama onlara yardım edebileceksek bir grup insanın ölmesine izin vermeyeceğim."

Parmaklarıyla boynumu okşuyor, tepkisizliğimi merak ediyor. *Benden korkmuyor musun?*

Homurdanıyorum. "Hayır. Dizlerinin üzerine çöküp amımı yalama ihtimalin beni boğma ihtimalinden daha yüksek."

Yüzünde şaşkın bir gülümseme beliriyor ve sonra gözleri tahrikle parlıyor. *Bu fikri sevdim.*

"Odaklan, bebeğim." Göğsünü okşuyorum. Ejderhamı öğreniyorum, tıpkı onun beni öğrendiği gibi. Çok fazla palavracı ve öfkeli ama aynı zamanda beni dinliyor. "Eğer bu bir kral ejderhaysa, neden bir şehre saldırırsın ki?"

Bir eşin kokusunu alıyor ve eş ondan saklanıyor, diyor hemen, bir parmağının ucunu boğazıma sürterken gözleri tekrar altın rengine kayıyor.

"Doğru." Odaklanmak giderek zorlaşıyor, çünkü bu küçük dokunuş bile beni tahrik ediyor. "Onları bu konuda uyarabiliriz. Nasıl başa çıkacaklarını bulmalarına yardım

durum."

Ya erkekleri sana dokunmaya çalışırsa? Kokunu içlerine çekmeye çalışırlarsa? Düşünceleri hemen kararır.

"Eğer oradaki adamlardan biri bana dokunmaya kalkarsa, hepsini yemekte özgürsünüz." Fort Dallas'taki aşağılık milisleri ve onların kaba sözlerini düşünüyorum. Böyle birkaç pislik olmasaydı dünya muhtemelen daha iyi bir yer olurdu. "Ama orada aileler olabilir. Çocuklar. Açlıktan ölüyorlar."

Gözleri uzaklara dalıyor. Açlıktan ölmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Bunu anladım. "Aynen öyle. Ve bunun bir insanı ne kadar çaresiz yapabileceğini biliyorsun. Onlara yardım edebiliriz, Rast. Yuva için yeni bir yer bulmak istediğini kendin söyledin. Neden o yöne doğru keşfe çıkmıyoruz? Nasıl bir yer olduğunu görür, onlara yardım eder ve sonra yolumuza devam ederiz." Hâlâ Rast'ın ellerinden birinde tuttuğu ölü kuşa bakıyorum. O haberci kuşlardan daha fazla olup olmadığını öğrenmek umurumda değil. Bu şekilde Claudia'ya bir mesaj gönderebilir, iyi olduğumu bildirebilirdim.

Ya da daha iyisi, belki Rast insanların etrafında olur ve o kadar da kötü olmadıklarına karar verir ve biz de kardeşimin yanına döneriz.

İnsanları asla düşmandan başka bir şey olarak görmeyeceğim, diyor bana kaşlarını çatarak.

"Şimdi yanıldığını biliyorum," diyorum ona hafifçe, güçlü çenesini okşamak için uzanıyorum. "Çünkü benimle çiftleştin."

Sen farklısın. Sen benimsin. Gözleri yine altın sarısı parlıyor. Hepsi benim.

"Ve hepsi insan," diye belirtiyorum. "Kimseyle en iyi arkadaş olmak zorunda olduğunuzu söylemiyorum. Sadece kim ve ne olduğumuzdan ödün vermeden onlara yardım edebileceğimizi söylüyorum."

Bundan hoşlanmıyorum, diye uyarıyor beni, anlamlı gözlerinde sıkıntılı bir ifade dolaşüyor. Seni tehlikeye atma düşüncesi hoşuma gitmiyor.

"Tehlikede mi?" Başımı sallıyorum. "Ben güvendedeyim. Seninleyim. Çiftleştığım için o ejderha benimle ilgili olarak kafasını iki yana sallamayacak, değil mi?"

İnsanları kastetmişim. Kafamda kötü bacağı ve

Fort Dallas'ta geçirdiğim zamanlardan topladığı bazı kötü anıları. Düşüncelerimi bu kadar zorladığını bilmiyordum. *Sana yaklaşmaları düşüncesi bile hoşuma gitmiyor.*

"Bir yolunu bulacağız. Beni mümkün olduğunca korumana izin vereceğime söz veriyorum," diye yemin ediyorum ona. "Biz bir takımız. Uzlaşacağız. Şehre ve bu Joanna denen kişiye yardım edeceğiz ama rahat etmeyeceğiz. Ve hiçbir erkekle konuşmayacağım, söz veriyorum."

Boğazında yükselen hırıltı yavaşça kesiliyor. *Ve daha onlara yaklaşımadan seni kokumla kaplamama izin vereceksin.*

Beni onun kokusuyla mı kaplayacaksın? "Tabii ki. Aklında ne var?"

Gözleri parlıyor ve zavallı ölü kuşu duvardaki delikten dışarı fırlatıyor. Bana doğru yaklaşırken nefesim kesiliyor, gözlerindeki niyet çok açık. Beni kokusuyla kaplayarak ne demek istediğini anlıyorum. Bolca seks ve vücudunun her yeri benimkiyle kaplı. "Pekâlâ," diyorum, sesimde bir titreme. Bu bir parça ihtiyaç, bir parça da onun tehlikeli ifadesinden büyülenme. Onun evcil olduğunu mu düşünmüştüm? Aklımı kaçırmış olmalıyım. "Ama ellerini yıka," diye fısıldıyorum. "Kuşlar çok pis."

Alçak sesle kıkırdıyor ve beni kollarına alıp gelin gibi taşıyor. *G i d i p su kutusunda oynayalım mı? Bana tekrar meydan okuyabilirsin.*

Yüzüm kızardı. "Senin meydan okuma anlayışın benimkinden

çok farklı." Bana *farkı gösterebilirsin*, diyor flörtöz bir

düşünceyle. Tanrı yardımcım olsun, ama bu fikre bayıldım.

RAST

A Uzun, sakın bir çiftleşme ve şekerlemenin ardından Amy yuvamızda dolaşüyor, eşyaları topluyor ve neleri yanımıza almamız gerektiğine karar veriyor. Başka bir odadan çarşaflardan birini almış ve

Uçuş sırasında faydalı olacağını söylediği bir çeşit ilmeğin içine dikeyor.

Tartışmıyorum ve istediği gibi yapmasına izin veriyorum. Bu karar konusunda kendini iyi hissediyor. Kuşu gönderen yabancılar hakkında endişeleniyor ama zihnindeki heyecanı hissedebiliyorum. Onun bir görevi var Amy'ciğim ve bunu yerine getirmeye kararlı.

Tartışmamızı kazandığını düşünmesine izin verdim. Beni görevimizin bilgeliği konusunda ikna etti.

Bunun akıllıca olduğunu hiç sanmıyorum. Bence bu daha çok bir tuzak. Aptalları evlerine doğru çekmek için gönderilmiş bir mesaj, böylece yok edilebilir ve malları ellerinden alınabilir. Böylece çantaları ellerinden alınabilir - tıpkı Amy'min ihtiyacımız olacağını düşündüğü her şeyle doldurduğu çanta gibi. Eğer birini soyacak olsaydım, yapacağım şey tam olarak bu olurdu. Onları bir tuzağa çeker ve sonra ortadan kaldırırdım.

Geçmişte böyle bir şey yapmadığımı söyleyemem. Buna dair hiçbir anım yok, ancak kulağıma çok tanıdık geliyor.

Ama insanlar aptaldır.

Mesajlarının yumuşak kalpli bir insan kızına ulaşacağını düşünmeyecekler... ve yanında çok büyük bir drakoni erkeği var. İnsanlar bana zarar veremez ve kırılgan Amy'me yaklaşma şansları bile olmayacak.

Vücudunda zalim bir kemik bile yok.

Benimkilerin hepsi zalim.

Bırak istediklerini yapsınlar. Onu ben koruyacağım. Düşüncelerini gördüm ve hayatında ilk kez kendini güçlü ve muktedir hissediyor. Kendini yalnız ve çaresiz hissetmiyor. Başkalarına yardım etmek için bir fırsatı var.

Bunu ondan almayacağım.

Gidip bu cılız insanların ne istediğini göreceğiz ve eğer akıllarında zarar vermek varsa, onları alev ve dişle yok edeceğim.

ERTESİ SABAH hızlı bir yemek yiyoruz ve Amy botlarını giyip çantasını omuzlarına alıyor. Ben de aynı hızla ağır çantayı tekrar elinden alıyorum, çünkü onun bu kadar ağır bir şey taşıması fikri hoşuma gitmiyor. *Uzun bir gün olacak. Bırak da bunu ben taşıyayım.*

Burnunu kırıstırıyor ve bana sorgulayan bir bakış atıyor. "Ama ben senin sırtında olacağım."

Bunun bir önemi yok. Yine de yorulacaksın. Bırak ben senin gücün olayım. Yapabileceği her türlü itirazı bastırmak için ona sert bir öpücük veriyorum. Ayrıldığımızda sersemlemiş ve tutkudan kızarmış bir haldeydi, çantayı ondan kolayca aldım, sonra dailmek haline getirdiği uzun çarşafı ona uzattım. *Al bunu.*

Ben binanın kenarından atlayıp havada savaş formuna geçerken Amy yuvada bekliyor. Kanatlarımın esintiyi yakalayarak açılmasına izin veriyorum ve sonra bir süre süzülerek bu formda vücudumun esnemesinin keyfini çıkarıyorum. İki bacak iyi ama bu şekilde kendimi güçlü ve kuvvetli hissediyorum ve bu başlı başına bir keyif. Aşağıya dalıyorum, sonra kanatlarımı yukarı kaldırıyorum ve eşimin beni beklediği binaya doğru geri dönüyorum. Çantası küçük ve benim çantamda taşıması kolay.

ve duvardaki deliğe ve daireye doğru süzülürken bir ön ayağımla onu tutuyorum. Yarattığım esintiyle saçları dalgalanıyor ve hafif, neşeli kıkırdamasını duyabiliyorum.

Bugün çok mutlu. Hiçbir şeyin onun sesindeki bu mutluluğu yok etmesine izin vermeyeceğime yemin ediyorum.

Yere yerleşiyorum ve omzumu indiriyorum, çünkü dün pençelerim yerine sırtıma binmek istediğini belirtmişti. *Yukarı tırmanabilir misin?* diye soruyorum ve ona omuzlarımın üstünde, boynumun dibindeki kalın kasların arasında nereye oturması gerektiğini gösteriyorum.

"Deneyebilirim." Yine de ikna olmuş gibi görünmüyor ve onu bir pençemle nazikçe tutup kanadımın yanına kaldırıyorum. Beceriksizce öne doğru tırmanıyor, kanat zarlarına ve tendonlarına garip bir şekilde basıyor ve ben de onu devirmemek için tamamen hareketsiz kalmak için elimden geleni yapıyorum. "Claudia bunu çok kolaymış gibi gösteriyor," diye homurdanıyor. "Bu haksızlık."

İyi gidiyorsun, ona güven veriyorum. Zamanla her şey daha da kolaylaşacak.

Amy pozisyon almayı başarıyor ve kötü bacağını dışarı doğru iterken vücudunun irkildiğini hissediyorum. Zihnine yayılan acının alevlenmesini hissedebiliyorum.

Yangınlarım mı? Soruyorum. Sen iyi misin?

"Sadece bir kramp," diye yalan söylüyor. "Bir şeyim yok." Poposunu omuzlarıma yerleştiriyor ve sonra uzun çarşafı çözüyor. "Bu nasıl işe yarayacak?"

Ona bir görsel gönderiyorum. *Sırtına yasla ve ön tarafını bana ver. Bunu bir askı gibi kullanacağız.*

Bir süre onunla boğuşuyor ve sonra onu sırtına dolamayı başarıyor ve ön halkasını bana uzatıyor. "Neredeyse bir dizgin gibi, ama bir dizginin etrafımda dolaşması gerektiğini sanmıyorum." Başımı eğdiğimde çarşafı üzerine atıyor ve ilmeğin ön kısmı göğsümün üzerinden gevşekçe sarkarken kendisi de arkasına yaslanıyor. "Bunun işe yarayacağından emin değilim, Rast-"

İlmeğin önünden tutup ön ayağımla sırtımda gerilene kadar vücudumdan uzağa çekiyorum. Bu Amy'yi öne doğru itiyor, göğüsleri pullarıma baskı yapıyor, bacakları boynumun dibinde genişçe açılıyor. Bu şekilde bana sıkıca

tutunuyor ve yorulma tehlikesi ortadan kalkıyor.

bir tarafa kayıyor.

"Biraz... sıkı..." diye mırıldanıyor, eli boynumu okşamak için bir tarafa uzanıyor.

İyi olacak. Sizi güneşten ve böceklerden koruyacaktır.

Ve nefes almaktan, diye aklından alaycı bir şekilde ekliyor, ama bunu yüksek sesle söylemiyor.

Buna kahkahalarla gülüyorum. *Güven bana, nefes almanı tercih ederim, dostum. Gitmeye hazır mısın?*

Gerginliğini hissedebiliyorum. "Olabileceğim kadar hazırım sanırım."

Düşmene izin vermeyeceğim, dostum. Ve eğer düşersem, seni yakalarım.

Attığı küçük kahkaha tiz ve endişeli. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

İnene kadar hiçbir şeyin seni daha iyi hissettireceğini sanmıyorum, dedim ona. Ama bu beni daha iyi hissettiriyor.

Çıkıntıdan açık havaya atladığımda şaşkın kahkahası bir çığlığa dönüşüyor. Dehşetini hissedebiliyorum, ben aşağı süzülürken nefesinin vücudundan kayboluşunu. Yine de güvende. Ensemde güvenli bir şekilde oturduğunu hissedebiliyorum ve onu daha da yakından kucaklamak için çarşaf ilmeğini biraz daha sıkı çekiyorum. Düşmeyeceğini anladığında korkusu yavaş yavaş yerini şaşkınlığa bırakıyor. Nefesi vücuduna geri dönüyor ve şaşkın, hayret dolu gözlerle etrafına bakıyor.

"Sırtında, pençelerinde olduğundan çok daha farklı hissettiriyor," diyor bana ve sonra tükürüyor, uçuşan saçlarından bir parçayı ağzından çıkarmaya çalışıyor.

Aklınla konuş, dedim ona. *Havadayken çok daha kolay.*

Oh. Demek öyle. Rast, bu...inanılmaz. Burada kendimi çok güçlü hissediyorum. Çok güçlü. Düşünceleri utangaçlaşıyor. Hepsinin senin olduğunu biliyorum, ama yine de...

Bunu mümkün kılan sensin, dostum. Ona bir sevgi dalgası gönderiyorum. Eğer sen olmasaydın, hâlâ akılsız ve kaybolmuş olurdum. Eşit ve değerli bir ortak olduğundan asla şüphe etme.

Gülümsediğini hissedebiliyorum ve sanki önümüzde uzanan araziye bakıyor

ilk kez görüyor. Belki de öyledir - onu pençelerimle tuttuğumda gözlerini kapattığını biliyorum. Bu şekilde daha az korkuyor ve manzaranın güzelliğini takdir edebiliyor. Zihni görüntülerle doluyor. Bize doğru ok gibi fırlayan uzaktaki kuş sürüsü alçaktan süzülüyor, sanki geçerken beni selamlıyormuş gibi kanadımın altından süzülüyor. Mavi gökyüzüne hakim olan kabarık beyaz bulutlar. *Cumulonimbus*, diye öneriyor. *Bunu okuldan hatırlıyorum.*

Ona "*bulut*" için büyük bir kelime olduğunu söyledim ve bir sonrakinin kenarından uçtum. Diğer tarafa çıktığımızda, sisten sıırıslıkam oluyoruz ve o keyifle püskürüyor.

Buradan her şeyi görebilirsin, diyor bana mutlulukla. Geyikler, inekler, eski otoyollar ve her şey. Aşağıdaki zemini incelerken düşünceleri merak dolu. Bazı noktaların kahverengi ve çorak görünmesi dışında her yer yemyeşil.

Dragonfire, katılıyorum. Yakın zamanda bu bölgeden biri geçti. Onun anısının kokusunu alabiliyorum.

Düşüncelerinde bir parça endişe var. *Bunun için endişelenmemize gerek var mı?*

Hayır. Çok güçlü bir şekilde benim işaretlerimin kokusunu alıyorsun. Şu anda bile, tohumlarım amını ıslatıyor. Bu sabah onu iyice içime çektim ki kokumla öylesine sarmalansın ki, sahiplenildiğinden şüphe edilmesin. Onun kokusu sarhoş edici derecede hoş.

Yüzünün kızardığını hissedebiliyorum. *Aman Tanrım.*

Benimleyken hiçbir şey için endişelenmene gerek yok, dostum, diyerek onu rahatlatıyorum ve sohbeti diğer ejderhalar düşüncesinden uzaklaştırıyorum. Kız kardeşinin ejderhası hakkında soru sormasını istemiyorum. Düşüncelerimden gerçeği anlamasını istemiyorum, bu yüzden dikkatini dağıtmaya karar veriyorum. Bahsettiğin bu "haritayı" nerede bulabiliriz?

Oh. Açık araziye inceliyor. Otoyolları takip etmeliyiz. Sanırım çoğu dükkan bu yol üzerindeydi. Bir kitapçıya ihtiyacımız var... ya da belki bir benzin istasyonuna. Bu da işe yarayabilir.

Bir otoyol gösterin, biz de onu takip edelim.

Kolumu serbest bırakabilseydim bırakırdım, diyor bana, ama içinde bir eğlence var.

Beni zihinsel olarak metal kutularla kaplı uzun, gri bir şeride doğru yönlendirirken bile ses tonunu değiştirmiyor. *Arabalar*, diyor düşünceleri bana, boşluğu doldurarak. *Sürücülerini tarafından terk edilmiş her türden araba ve kamyon. Ve arabaların olduğu yerde bir benzin istasyonu olmalı.*

Bir süre uçuyoruz, ta ki beni özel görünümlü bir tabelaya yönlendirene kadar. Gözleri binayı tarıyor. Hiçbir yerin ortasında, yıkık bir tentesi ve bana eski benzin olduğunu söylediği bir kokusu var. Kısa bir mesafe uzağa iniyoruz ve yere düşmeden önce çarşafı çevirip pençelerimle yakalayarak onu nazikçe yere bırakıyorum. Bana bakıp burnumu tutuyor ve ben geri kaymadan önce burnuma bir öpücük konduruyor.

Sanırım burnumu okşamaktan hiç bu kadar zevk almamıştım.

Form değiştiriyorum ve çarşafı katlıyoruz, sonra çantasını omzuma kaydırıyorum, böylece etrafa bakarken yüksüz kalabiliyor. Ona *burada hiç insan kokusu olmadığını* söyledim. *Her şey çok eski.*

"Belki o zaman toplanmaz," diyor umutla.

Küçük dükkânın içine girmek için bir camı kırıyoruz ve Amy oradan geriye kalanları karıştırıyor. Sarılmış kurutulmuş ete benzeyen birkaç çubuk buluyor ama o kadar eski ki içleri grimsi yeşil. Arkadaşım o sevimli haliyle burnunu kırıştırıyor ve onları tekrar tezgâhın üzerine atıyor. "O kadar da umutsuz değil." Köşedeki standı gidiyor ve süslü kareleri karıştırıyor. "Haritalar," diyor bana mutlulukla, sonra bir tanesini çıkarıyor ve açmak için tezgâha geri dönüyor. O çizgiler ve semboller ağına bakarken omzunun üstünden bakıyorum, gözlerimi alan bir manzara.

Nedir bütün bunlar? Ona soruyorum.

"Bunlar sokaklar. Şehirler." Parmağı çizgilerden birinin üzerinde geziniyor. "Eskiden insanların yaşadığı yerler."

Hayranlık içindeyim. *İnsanlar bu yerlerin hepsinde mi yaşıyorlardı?*

"Hepsi," diye kabul ediyor, sonra bana dönüp bakıyor. "Çoğu artık yok. En büyük şehirler bile tek bir kızgın ejderhayla başa çıkamazdı."

H o m u r d a n ı y o r u m . Özür dilemem gerekip gerekmediğini bilmiyorum. İnsanların düşüncesi

Bu topraklarda karıncalar gibi kaynaşmak çok garip. Hatırlamadığım için memnunum. Şu anki halini daha çok seviyorum, inişli çıkışlı otlar, sonsuz sessizlik ve gezinen hayvan sürüleri... ve kovanlarında kümelenmiş tüm kokuşmuş insanlar.

Elbette tüm insanlar kötü kokmuyor, diye hatırlatıyorum kendime, eşimi kendime yaklaştırıp kokusunu içime çekerken. Bazıları oldukça, oldukça güzel.

Amy kıkırdıyor, gıdıklanıyor ve omzunun üzerinden bana memnun bir bakış atıyor. "Haritasındaki" bir çizgiyi işaret ediyor. "Buldum. Otoyol 20'yi bulmamız gerekiyor ve sonra Shreveport'a kadar gidebiliriz."

Devam et, dedim ve kulağına bir çimdik attım. Tabii durup dinlenmek istemiyorsan.

Homurdanıyor. "'Rahatla' derken neyi kastettiğini biliyorum ve bu gerçekten rahatlatıcı değil." Yanakları pembeleşiyor. "Ve bunun için daha sonra yeterince zaman var. Enerjim varken seyahat edelim."

Mmm, sanırım sende her zaman enerji var, diyorum ona, yumuşak bedenini henüz bırakmak istemeyerek. Kollarım belinde bağlı kalıyor ve arka tarafına doğru bastırıyorum. Kalçalarının arasına girdiğimde çok fazla hareket ediyor ve seğiriyorsun-

"Sus, sen," diye azarlıyor ama ses tonunda bir sıcaklık var ve ellerini benimkilerin üzerinde kaydırıyor. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

Her zaman. Bu konuda oldukça iyiyimdir.

"Öylesin," diyor nefes nefese, sikimi arkasına bastırdığımda. "Sanırım seyahat etmek birkaç saat daha bekleyebilir..."

Bu iyi, diye teşvik ediyorum, hatta uzun elbisesini yukarı çekip ellerimi kumaşın altından bacaklarında gezdirirken bile. Dinlenmeye ve esnemeye ihtiyacın olacak ve seni kokumla işaretleyebilirim.

Onun küçük iniltisi ihtiyacım olan tek cesaretlendirici şey.

O gece başka bir mağazada yattık. Ben savaş formunda kalıyorum

Amy'm, yanında getirdiği tek battaniyeyi alıp kendi etrafına sarıyor ve sert çimentonun üzerinde n ayaklarımaya doğru kıvrılıyor. Bacağındaki ağrıyı hissedebiliyorum ama hiçbir Şey söylemiyor. Ona dinlenmesi için daha rahat bir yer bulmak istiyorum ama bana devam edemeyecek kadar yorgun olduğunu söylüyor. Onu pençelerimin arasına alıyorum ve uyuyabileceği daha yumuşak bir yer yapmak için nazikçe kucaklıyorum. Tatlı, uykulu bir ifadeyle bana gülümsüyor.

"Sen gelmiş geçmiş en iyi adamsın," diyor Amy mutlu bir Şekilde i geçirerek.

İltifatından hem memnun oldum hem de zldm. Beni olduğumdan daha iyi biri olarak görüyor. Ona göre ben bir koruyucuyum. Halkıma göre ise bir hain ve akılsız bir askerim. Salorianlar içinse çok faydalı bir aracım, diğerlerinden daha başarılı olmak için abalamama neden olan rekabetçi doğam nedeniyle çoğundan daha faydalıyım.

Ama bu beni iyi bir adam yapmaz. Sadece beni çok yetenekli bir katil yapar. Ama eşime sokuluyorum ve onu dzeltmiyorum. Amy'nin bana halkım gibi hayal kırıklığı ya da nefretle bakmasını istemiyorum. Buna katlanabileceğimi sanmıyorum. Onun parlayan gözlerinin bana sevgi ve güvenle bakmasını istiyorum.

Bunu kaybetmek beni mahveder.

RAST

I Ejderhayı hissetmeden önce esintideki dumanın kokusunu alıyorum.

Ertesi gün otoyolun güzergahını takip ederek ilerliyoruz. Yukarıdan. Bunu yaparken, hepsi ıssız, binaları ve arabaları terk edilmiş ve boş kabuklar gibi içleri boşaltılmış birçok eski kasaba ve şehrin kalıntılarından geçiyoruz. Gördüğümüz tek canlılar, insanlar tarafından terk edilmiş toprakları geri kazanmaya çalışan ağaçlar ve uzun otlar arasında dolaşan geyikler ve sığırlar. Huzurlu ve Amy'm bu sabah sırtımda daha rahat yolculuk ediyor.

Ama diğerinin kokusunu aldığımda kaskatı kesiliyorum. Saldırma ve koruma isteğiyle ağzım sulanıyor ve kanatlarımı daha yavaş çırpıyorum, ne niyette olduğunu öğrenene kadar yabancıyla arama daha fazla mesafe koymak istiyorum. *Başka bir ejderha*, diyorum eşime.

Nerede? diye soruyor ve terazime karşı titrediğini hissedebiliyorum.

Uzak ama burası onun bölgesi. Endişesinin zihnime baskı yaptığını hissettiğim kadar bunu da hissedebiliyorum. Diğeriyile temas kurmak için zihinsel bir algılayıcı gönderiyorum.

Aldığım yanıt vahşi bir karmaşa.

İşin ciddiyeti karşısında şok oldum, kaos beni aşırı yüklenmekle tehdit ediyor.

Zihin. Bir erkek ejderha, tıpkı benim bir zamanlar olduğum gibi tamamen vahşi doğanın içinde kaybolmuş. Görüntüler onun zihninden benimkine geçiyor, kafa karıştırıcı ve kaotik, öfke ve hiddet dolu. Bir zamanlar olduğu drakoni'den geriye hiçbir şey kalmamış, sadece saldırma ve yakma ihtiyacı, içgüdüleri belirli bir zorunluluğa indirgenmiş: yok etmek.

Ona bir uyarı gönderiyorum, sadece çiftleşmiş bir erkeğin kullandığı bir sinyal. Ona eşimi koruduğumu ve içgüdülerinin o kadar da ileri gitmediğini sözsüz olarak söylüyorum. Bunu kabul ediyor, beni onaylıyor ve uzaktan, yaklaşırken altın pulların parıltısını görüyorum. Kendi eşine duyduğu kıskançlığı ve açlığı hissedebiliyorum, aklını saran deliliğe karşı savaşıyor.

O geliyor, Amy'e söyledim. Korkmana gerek yok. Sadece eşimi görmek istiyor.

Ellerinin boynuma kenetlendiğini hissedebiliyorum ama bana cesur bir karşılık veriyor. *Pekâlâ. Bir şey söylememe gerek var mı?*

Hayır, sadece sessiz ol. O hala vahşi.

Sessiz kalabilirim. Rahatlamış

görünüyor.

Ben daha az rahatladım - bu erkek ona zarar vermemeli, ama emin olamıyorum. Tetikte olmalıyım. O yaklaşırken bile yolumda uçmaya devam ediyorum ve zihnindeki açık merakı hissedebiliyorum. Yaklaşırsa bir uyarı, ince bir tehdit gönderiyorum ve o da kanatlarını esinti boyunca hareket ettirerek itaat ediyor. Güvenli olanın ötesine yaklaşmayacak. Onu sırtımda gördüğü an anlıyorum, çünkü zihinsel karmaşası hem kıskançlık hem de merakla doluyor ve deliliğe karşı mücadele ediyor, zihninde bir yerlerde akliselim bulmaya çalışıyor ve başarısız oluyor. Bana paralel uçarken bir an bakıyorum ve şok oluyorum.

Bir kanadında bir pençesi ve alnında bir boynuzu eksik. Böyle bir asker tanıyordum. *Jurik*, adını hatırlayarak ona gönderiyorum. Salorianların emrinde birlikte hizmet etmiştik. Onu güler yüzlü, sakın ve ölümcül bir savaşçı olarak hatırlıyorum. *Bu sen misin?*

Daha fazla delilik dışında hiçbir yanıt alamıyorum. Eğer oysa, çoktan gitmiştir. Ben izlerken o uzaklaşıyor ve delirmiş zihninde öfke kaynıyor. Ağzını açıyor ve uzun bir ateş püskürterek ağaçları yakıyor.

sanki hıncını onlardan çıkarabilecekmiş gibi yol boyunca ilerliyor.

Sen iyi misin? Amy soruyor. Şokunu hissedebiliyorum. Bir sorun var.

Onu tanıyorum, ona söyledim. Ya da tanıyordum. Bir zamanlar ikimiz de birlikte savaşçı olarak görev yapmıştık. Adını hatırlamıyor. Bu kadar vahşi olması beni üzüyor ve dehşete düşürüyor. Şimdi bile, sanki kendisine büyük bir hakarete bulunmuş gibi yanan bir ağaca inip saldırmasını izliyorum. Çıldırılmış durumda.

Biliyorum, diyor bana ve küçük elinin boynumu okşadığını hissedebiliyorum.

Hepimiz böyle miyiz? Zihnim berrak ve bütünsel uzaktan görmek farklı. Bu... korkunç.

Bir eş edinmiş olanlar hariç, o da aynı fikirde. Şimdiye kadar gördüğüm akli başında olan tek ejderhalar bir eşi olanlardır. Diğer herkes tamamen kaybolmuş durumda.

Giderken onu izliyorum, hırslıyor ve ağaçları ateşe veriyor, sanki düşmanlarmış gibi onlara saldırıyor. Bir zamanlar ben de öyleydim.

Amy beni kurtardı.

AMY

Seyahatimizin ikinci gününde, ertesi sabah regl olmuş bir şekilde uyandım.

Yıkıldığımı söylemek hafif kalır. Hamile kalmak istediğimden değil.

-Henüz buna hazır olduğumdan emin değilim çünkü her şey çok yeni. Ama bu Rast'la bir hafta seks yapmayacağım anlamına geliyor. Aynı zamanda rahatsız bir seyahat, iğrenç ve şişkin hissetmek anlamına geliyor ve sadece iki tamponum kaldı, bu da onları gerçekten çok kötü bir acil durum için saklamam gerektiği anlamına geliyor.

Lanet olsun. Bu.

Otoyol boyunca gördüğümüz başka bir markette duruyoruz ama market tamamen yağmalanmış. Bulunacak bir şey kalmamış, kalsa bile tamponların orada olacağından şüpheliyim. Görünüşe göre After'da konserve yiyeceklerden daha nadir bulunuyorlar. Külotumun içine artıklar tıkaştırmak zorunda kalıyorum ve bu beni çirkin ve iğrenç hissettiriyor ve Rast'ın sırtına binmek için bacaklarımı açarken utanıyorum.

Bu dođal bir Őey, dostum, diye karŐılık veriyor ve bana rahatlatıcı dűŐünceler gönderiyor.

Ve bu bir hafta boyunca çiftleŐmemek anlamına gelmek zorunda değil.

Çarşafı sırtıma doladıktan sonra ön tarafını boynuna geçirirken ona "Evet, öyle" diyorum. Benim aptal "emniyet kemerimi" kullanma konusunda gittikçe daha iyi oluyoruz. *Şu anda kendimi seksiliğin tam tersi hissediyorum.*

Homurdanıyor, benimle aynı fikirde olmadığında ama tartışmak da istemediğinde verdiği cevap. *Şu anda bile insan kovanından daha taze kokuyorsun.*

Tabii ki, bu beni sadece dehŐetle inletiyor. Onun yüksek duyularını unutmuŐum. Her Őeyin kokusunu alabiliyor. Kendimi hasta hissediyorum. *Hadi gidelim, dedim ona. Ve bunu dűŐünmemeye çalışalım.*

Rast'ın benim beceriksizliğimi anlamadığı açık, ama yine de hangi erkek anlayabilir ki?

Her saat daha da kötüleşiyor, kramplarım başlıyor ve kuru rüzgârdan kaynaklanan hafif bir baş ağrısı Şiddetli bir migrene dönüşüyor. Erken durmamızı önerdiğinde kendimi çok kötü hissediyorum, çünkü haritama göre bugün oraya varabiliriz. *Daha öğlen bile olmadı, itiraz ediyorum. Devam edebiliriz.*

Canın yanarsa olmaz, diyor bana inatla ve alçaktan daire çizerek çimenlik bir alana iniyor.

Hiçbir itirazım onu tekrar havaya kaldırmıyor ve ben de sırtından kayıp yere yığılıyorum, karnımı tutuyorum. Belki onun zehri yüzünden vücudumda meydana gelen değişikliklerden, belki de son zamanlarda yaptığım tüm fiziksel Şeylerden, ama regl dönemim her zamankinden daha kötü görünüyor ve bu berbat bir durum. Yakındaki bir ağacın gölgesine geçiyorum ve ağrıyan başımı dinlendirmek için çantayı yastık olarak kullanıyorum. Ona *iyi olacağımı* söylüyorum. *Bana sadece birkaç tane ver.*

Ne yapabilirim? diye soruyor ve gölgesinin üzerime düŐtüđünü hissediyorum. EndiŐesini hissedebiliyorum.

Burada yatıp kan kaybından ölmeme izin mi vereceksin? Őaka yapıyorum, ama dűŐüncelerinden gelen ani bir alarm parlaması hissettiğimde, gözlerimi açıyorum ve ona dokunmak için uzanıyorum. "Bu bir Őakaydı."

Zavallı bir tane. Yanıma oturmak için hareket ediyor, sonra başımı kucağına

yatırıyor. *Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?*

Aç değilim, diyorum ona, gözlerimi tekrar kapatarak. Saçlarım çıplak kalçalarına ve sikine dökülüyor ama umurumda değil. Vücudu bir ısıtma yastığından daha sıcak ve aslında başıma biraz yardımcı oluyor.

Rast'ın parmakları alnımı okşuyor, saçlarımı geriye doğru tarıyor. Sana dokunabilir miyim? İyi hissettiriyor, kabul ediyorum, o beni okşarken hareketsiz kalıyorum.

O zaman dinlen, dedi ejder-adamım. Hazır olduğunda tekrar gideceğiz. Zaman kaybedemeyiz.

Evet, yapabiliriz. Onlara hiçbir şey borçlu değiliz.

Eğer bir ejderha şehre saldırıyorsa insanlar tehlikede-

O zaman onlara arkadaşımın hasta olduğunu ve iyileşene kadar uçmayı reddettiğimi söyleyeceğiz.

"Evet, sizi kurtarmaya geliyorduk ama regl dönemimdeydim." gibi bir mazeretin nasıl kabul göreceğinden emin değilim. Umarım önemli bir şey değildir." gibi bir mazeret bu insanların hoşuna gidecektir.

Alçak sesle homurdanıyor. Sen benim eşimsin. Seninle ilgileneceğim. İyi hissetmediğin halde iyiymiş gibi davranma. "Kurtarmaya" gittiğimiz bu insanların hiçbiri umurumda değil. Sadece bir kişi umurumda ve eğer o kendini iyi hissetmiyorsa, hiçbir yere uçmuyorum. Parmakları alnımda geziniyor. Ve bu benim son cevabım.

Hiçbir şey söylemiyorum. Haksız olduğunu hissediyorum ama aynı zamanda kendimi çok kötü hissediyorum, bu yüzden tartışmayacağım. Elleri tenimde iyi hissettiriyor ve gözlerimi kapatıyorum, uyumaya kararlıyım. Ne kadar çabuk iyi hissedersen, o kadar çabuk yola çıkabiliriz.

Bir süre sonra uyanıyorum ve biraz su yudumluyorum, güneşin neredeyse batmak üzere olduğunu ve günün çoğunu uyuyarak geçirdiğimi fark ediyorum. Rast ağacın altındaki yerinden kıpırdamadı, hâlâ dikkatle şakaklarımı ovuyor ve parmak uçlarıyla alnımı sıyrıyor. Kramplarım hoş olmasa da kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Uyuyacak bir yer bulacağız ve yarın oraya gideceğiz, diye ısrar ediyor Rast. Bu konuda tartışmayacağım. Bana dikkatli bir bakış atıyor ve sonra ona matarayı uzattığımda benden alıyor, bir yudum içiyor ve sonra kapatıyor. Çoğunu benim için sakladığını biliyorum, çünkü o böyle biri.

Ve bu akşam devam edip etmeyeceğimiz konusunda tartışmayacağı iyi oldu, çünkü planlarım değişti. Uyurken aklıma farklı bir çözüm geldi. "Bir mağazaya gitmemiz gerekiyor," dedim ona.

Kanamana yardımcı olacak başka şeyler aramak için mi? Çantamı alıp üstünü ayarlıyor ve fermuarının sıkı olduğundan emin oluyor.

Gah. Bunu bu kadar açık bir şekilde ifade ettiğim için yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. "Sadece o değil. Bence... Bence şehre doğru gittiğimizde kılık değiştirmen gerekiyor."

Kılık değiştirmek. Kelimeyi zihninde yavaşça tekrarlıyor, yuvarlıyor. Bir süre sonra başını hafifçe sallıyor. Anlamıyorum. Açıkla.

Kıyafetlerimi düzeltiyorum ve ona bakıyorum. "Bir insan şehrine yaklaşıyoruz, değil mi? Ve şu anda bir ejderhanın saldırısı altındalar. Onun insana dönüşebildiğini biliyor olabilirler. Bilmeyebilirler de. Tüm ejderhalara saldırmaya hazır olabilirler ve ben bunu istemiyorum. Bu yüzden ne olduğunuzu saklamamız gerektiğini düşünüyorum."

Saklanmak mı? Yalnız gitmene izin vermeyeceğim-

"Hayır, hayır, öyle değil," diye mırıldanıyorum ve sonra elbiseme dokunuyorum. "Sana giysi alacağız. Boynuzlarını örtmek için bir şapka. Gözlerini örtmek için güneş gözlüğü. Ve insanmışsın gibi davranırsınız."

Dişlerini gösteriyor, gururlu yüzünde tiksinti dolu bir ifade var.

"Ve biz bu ifadeyi kullanmayız," diye ekliyorum hemen, çünkü bu onu insandan başka her şeye benzetiyor. Bunu yaptığında, korkunç dişleri ve tehdidi var.

İnsan gibi davranmak istemiyorum. Bunu nasıl yapacağım? Üzerime tezek mi süreceğim? Rast gücenmiş görünüyor. Çamurda mı yuvarlanayım?

"Tanrım, benim hakkımda ne düşündüğünü anlıyorum," diyorum ona, incinmiş bir halde.

Çenesi sıkılıyor ve yanıma gelip yüzümü büyük elleriyle kavırıyor. *Seni diğerleri gibi görmediğimi biliyorsun. Sen benimsin. Bu da seni*

farklı.

"Evet, ama ben hâlâ insanım." Ellerimi onunkilerin üzerine koyup sıkıyorum.
"Onlara karşı biraz daha sabırlı olmaya çalış, lütfen."

Rast homurdanıyor ve bu alabileceğim en iyi özür. *Bana planından biraz daha bahset.*

"Ejderhaya şehre gireceğimizi ve saldırmayı bırakmasını söyleyebileceğini düşünüyorum."

Çünkü eşini göndereceğiz, diye tahmin ediyor Rast.

"Sanırım bunu ona söyleyebiliriz."

Ejder-adamım bana kaşlarını çatı. *Çünkü onu dışarı göndereceğiz.*

"Eğer gitmek istemiyorsa kimseyi göndermeyeceğim. Ancak şehrin içinde olursak, neler olup bittiğini anlamaya yardımcı olabiliriz."

Göğsü gurulduyor ve bu plandan hoşnut olmadığını söyleyebilirim. *Yani benden acı çeken halkımdan birine yalan söylememi mi istiyorsunuz? Sırf insanlar için daha kolay diye mi?*

"Böyle söyleyince beni aptal gibi gösteriyorsun," diyorum mutsuz bir şekilde.
"Peki ya neler olup bittiğini bilmeyen zavallı insan dışı ne olacak? Onunla konuşmadan bir ejderhanın ona zarar vermeyeceğine onu nasıl ikna edeceğim? Ve bana güvenmediği sürece benimle konuşmayacaktır. Yanımda bir ejderhayla ortaya çıkarsam bana güvenmez. Bu işler zaman alır."

Çenesi sıkıştı. *Anlıyorum. Ne yapmamı isterdin?*

"İnsan kıyafetleri giy. Sadece şehirde olduğumuz sürece. Eğer istemiyorsan orada birkaç günden fazla kalmak zorunda değiliz-"

Birkaç gün mü? Gözleri hemen kararıyor. Gece orada kalmayı mı düşünüyorsun?

Kolunu okşuyorum, düşüncelerimi yatıştırıcı imgelerle dolduruyorum. "Rast, bebeğim, söylediklerimi dinle. Tehlikeli olduğunu düşünseydim, bunu önerir miydin? Ben de incinmek istemiyorum. Sanırım bugünden sonra bu konuda iyi olmadığım aşikâr.

acı."

Sanki fikrimi değiştirebilecekmiş gibi beni göğsüne çekiyor ve saçlarımı okşuyor. *Ben de senin acı çekmenden hoşlanmıyorum. Dayanabilseydim dayanırdım.*

Göğsünü okşayarak, "Sana regl dönemimi yaşatmaktan mutluluk duyardım ama maalesef işler böyle yürümüyor," diyorum. "Ama insanlar artık kalelerde saklanıyor. Ejderhalardan korunabilecekleri tek yer orası. şimdi insan şehrine gelsek ve karanlıkta ayrılmaya çalışsak nasıl görünürdü? Sen bir insan olsaydın ne düşünürdün?"

Bir banyoya ihtiyacım olduğunu düşünürdüm-

Göğsüne hafifçe vuruyorum. "Ben ciddiylim.

Düşün." Rast homurdanıyor. *Yanılmıyorsun.*

Yanıtının ne kadar isteksiz olduğuna gülümsemeden edemiyorum. "Olmadığımı biliyorum."

Bu aptallara yardım etmeyi bitirdiğimiz an gideceğiz, diye beni uyarıyor. Bir insan kovanının kokusunu sevmiyorum. Zihnimdeki zayıf noktalara saldırıyor. Düşüncelerinde bir parça korku var ve daha önce gördüğümüz ejderhayı hayal edip etmediğini merak ediyorum. Diğerinin ne kadar kaybolmuş, ne kadar akılsız olduğuna çok şaşırmıştı. Zavallı Rast'ım. Halkının bu şekilde acı çektiğini görmek ve yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilmek çok zor olmalı.

Ona bakıyorum ve çenesini kavriyorum. "Her an yanında olacağım. Bir daha vahşileşmene izin vermeyeceğim, söz veriyorum."

Elimi tutuyor ve ağzını parmak eklemlerime bastırıyor. *Sana güveniyorum.*

Ve her nasılsa, bu en büyük hediye gibi geliyor - güven. Tehlikeli olabilecek bir planın liderliğini üstlenmeme izin vereceğine güvenmek. Daha önce hiç kimse benim lider olmama izin vermemişti. Aynı anda hem inanılmaz hem de biraz bunaltıcı hissettiriyor.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye fısıldıyorum ona.

AMY

D Bir ejderhayı büyötmek düşündüğömden çok daha eğlenceli. Leğen kemiğimdeki ağrıdan ve regl dönemimde hissettiğim genel berbatlıktan tamamen uzaklaşmamı sağladı. Sanırım Rast benimle aynı hisleri paylaşıyor. Bu öğleden sonraki davranışları için aklıma gelen tek kelime "son derece hoşgörölü".

Giysi satan bir mağaza bulmak için otoyolda bir aşağı bir yukarı dolaştık. Bir süre için bulabildiklerimiz sadece kadın kıyafetleri satan butik tipi mağazalardı ve başka bir şey yoktu. Birkaç etek, atlet ve yanımda taşımak için ikinci bir çanta aldım. Hala tampon ya da ped yok, bu yüzden her durakta külotlarımı ve bezlerimi değıştiriyorum, bu da korktuğum kadar korkunç ve iğrenç. Erkek kıyafetleri satan bir mağaza bulmamız biraz zaman alıyor ve burası eski bir mağaza, kapıları kırılmış ve sanki birileri içeri girmeye çalışmış gibi alışveriş arabalarıyla kaplı.

Biz yaklaşırken Rast bana *yeni koku olmadığını* söyledi. *Burada her kim varsa artık gitmiş.*

"Muhtemelen yiyecek ya da su olmadığı içindir," diyorum ona. Mağazanın adını hatırlıyorum ve son moda giysiler, mücevherler ve ayakkabılar sattıklarını ama başka pek bir şey satmadıklarını hatırlıyorum. After'da bu sadece geçici bir sığınak, gerçek bir sığınak değıl.

Eve. Duruyorsunuz, birkaç şey alıyorsunuz ve yolunuza devam ediyorsunuz. İniyoruz ve Rast inmemeye yardım ediyor, ben de karmakarışık, paslı arabalardan birini alıyorum. "Bunu mağazaya götürelim."

İçeride de durum pek iyi değil. Karanlıktı, bu yüzden Rast yardımsever bir şekilde alev üfledi... ve kışlık montların bulunduğu bir rafı ateşe verdi. Benim dehşet dolu çılgılığım üzerine rafı koridorun ortasına, diğer giysi raflarından uzağa fırlatıyor. *Burası zaten daha güzel kokuyor*, diyor huysuzca.

Evet, ejderham bu planın hiç de hayranı değil. Ama bunu kabul ediyor, bu da bana haklı olduğumu bildiğini gösteriyor. Elini sıkıyorum. "Erkek kıyafetlerini bulmama yardım et."

Dükkanın içinde dolaşıyor, geçmiş bir dünyanın eşyalarına bakıyoruz. Sırt çantaları, kalem kutuları ve küçük boy yeni ayakkabılarla dolu bir okula dönüş bölümü var. Tozlu bir mücevher tezgahı var, hala akla gelebilecek her türden yüzük ve küpeyle dolu. Onlara bir dakika bakıyorum ve sonra bırakıyorum. Elmaslar güzel ama artık işe yaramaz. Elmas yiyemem ve bugünlerde kimse bir et parçasını güzel bir mücevhere değişmez. Şimdi eğer çanta şarjlı pillerle dolu olsaydı... zengin olurduk. Oh neyse. Zaten büyük bir şey aramıyorum, sadece birkaç kıyafet.

Regl sıkıntılarım için bir şeyler bulurum umuduyla iç çamaşırı bölümüne uğruyorum ama işe yarar bir şey yok, bu yüzden iki paket pamuklu külot alıp sepete atıyorum ve yola devam ediyorum.

Battaniye bölümü yağmalanmış. Ev eşyaları da aynı şekilde. El değmemiş gibi görünen ışıltılı balo elbiselerinin olduğu bir alan var ve ben bu uçuşan k r e a s y o n l a r ı görünce iç geçiriyorum, çünkü hiç baloya gidemedim ya da giyinemedim.

Rast iç çekişimi duydu ve durakladı. *Bunları beğendin mi?*

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Tamamen kullanışsız ve işe yaramazlar ve ben hiç giyemedim."

İlerliyor ve raftan pembe bir elbise alıyor. Elbisenin omuzlarında boncuklu bir korsaja uzanan iki ince askı, giyen kişinin boynuna ustaca dolanan uzun pembe bir fular ve prenses eteği için kat kat pembe tül var. *Şimdi bunu giyin.*

"Pratik değil," diye itiraz ediyorum. "Bir anlamı yok."

Burada takabilirsin. Ben duraklayınca, "Benim için takabilirsin" diye ekledi.

Tereddüt ediyorum ama sonra elbiseyi alıp göğsüme bastırıyorum. Çok küçük. Raflara doğru ilerleyip bana uyabilecek bir şeyler arıyorum, kendimi giydirme oyununa kaptırmışım. Eğer Rast beni bunun içinde görmek istiyorsa, bir öğleden sonra giymek eğlenceli olabilir.

Utangaç bir gülümsemeyle ona bakıyorum ve o da beni cesaretlendirmek için başını sallıyor.

İstersen hepsini giy.

Buna kıkırdadım. "Aynı anda sadece bir tane takman gerekiyor."

O zaman en iyisini giy.

Pembelerden daha büyük boy bir tane daha çıkarıp hayranlıkla seyrediyorum. Bir öğleden sonra zevki karşısında şişkin ve sefil olmayı unutuyorum. "Bunu beğendin mi?" Ona soruyorum.

Seni en çok çıplak ve inlerken seviyorum.

Kıkırdayarak koluna vuruyorum. "Ben bunu sormadım." Elbiseyi inceliyor. *Yumuşak ve güzel.*

Senin gibi.

Bu tatlı sözler karşısında neredeyse eriyordum. Ona gülümseyerek bakıyorum, pratik sundress elbisemi ve sütyenimi silkeliyorum ve balo elbisesini hızla vücuduma geçiriyorum. Üzerime tam oturuyor ve arkadaki düğme sırasını kapatamıyorum. Rast'a doğru döndüm. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Korse sırtının iki tarafını incelerken kaşlarını çatıyor, yüzünde bir konsantrasyon ifadesi beliriyor. *Bunun nasıl çalıştığını anlamıyorum. Ona gönderdiğim zihinsel imgeyle alay edercesine homurdanıyor. İnsanlar tuhaf. Bir tane yetecekken neden otuz tane bağları var?*

"Şık olduğu için," diyorum ona, düğmelerime takılmasın diye saçlarımı yukarı kaldırarak.

Düğmelerle uğraşması biraz zaman alıyor ve bir ya da iki noktayı atladığından eminim, ama işi bittiğinde ve korsaj yerine oturduğunda, etekler yere kadar inip sakat bacağımı sakladığında... kendimi prenses gibi

hissediyorum.

Ve kendimi prenses gibi hissettiğim için mücevher tezgahına geri dönüyoruz ve boynumu ve parmaklarımı bir sürü işe yaramaz, ışıltılı mücevherle dolduruyorum.

Çok güzel parlıyorsun dostum, diyor Rast. Bunlar seni mutlu mu ediyor?

"Güzel hissetmek eğlenceli," diye itiraf ediyorum ona, elimi uzatıp her bir parmağımdaki ışıltı zenginliğine hayranlıkla bakarak. "Bu insanların eskiden çok yaptığı bir şeydi ama şimdi hayatta kaldığımız için şanslıyız." Elimini indirip onunkinin içine sokuyorum. "Dünyanın bir kabus olmadığını düşünebileceğimiz bir öğleden sonra geçirmek güzel. Sadece biz varız ve endişelenmemize gerek kalmadan istediğimiz her şeyi yapabiliriz."

Nasıl olsa istediğimizi yapabiliriz, diyor Rast ama eğilip bana hafif bir öpücük veriyor. Ve sen çok güzelsin. Gülüşün bugün giydiğin her şeyden daha parlak.

Bu adamı böyle şeyler için nasıl sevmem? Düşüncelerini okuyabildiğim için ne kadar samimi olduğunu anlayabiliyorum ve bu da sözleri daha da tatlı kılıyor.

Mağazada dolaşırken kendimi bir prenses gibi hissediyorum, uzun eteklerim bacaklarımın etrafında sallanıyor. Rast sessiz, ama ara sıra kolumu okşamak ya da enseme dokunmak için uzanıyor, sevgisinin sessiz işaretleri için yaşıyorum.

İnsan kıyafetleri giymeye hevesli olmadığını biliyorum, bu yüzden ona düzgün bir şey aldığımızdan emin olmak istiyorum. Ben de biraz kibirliyim, çünkü onu giydirmek ve diğer insanlara göstermek istiyorum. Hiç erkek arkadaşım olmadı - sevgilim olmasını geçtim - ve onun ne kadar yakışıklı olduğuyla gurur duyuyorum. Belki biraz bencilce ama o kadar mutluyum ki bunu tüm dünyaya duyurmak istiyorum.

Ama önce kıyafetler.

Mağazanın arka tarafındaki erkek giyim bölümünü bulduk. Birkaç kot pantolon rafını karıştırıyorum. Sağlam görünüyorlar, ama aynı zamanda dar ve rahatsız görünüyorlar. İçimden bir ses Rast'ın ne kadar kullanışlı olursa olsun dar kot pantolonlardan hoşlanmayacağını söylüyor. Onun yerine spor kıyafetlerine yöneliyorum ve bir çift mavi eşofman altı alıyorum. "Bunlar işe yarayabilir."

Ne için? Elini uzatıp kumaşa dokunurken sesi açıkça şüpheli çıkıyor. Neden kaygan hissediyor?

"Koşu için. Kaygan hissi veren malzeme popüler. Naylon gibi bir şey." Beline kadar tutup ölçüsünü anlamaya çalışıyorum. İri ve kaslı ama en ufak bir şişmanlığı yok. "Sana bir iç çamaşırı bulalım ve bunları deneyebilirsin."

Bunları beğendin mi? Kaşlarını çatarak onlara bakar.

"Bence harikalar. Çok pratikler. Neden?"

Uzanıp elbiseme dokunuyor. *Akan bir şey daha az sınırlayıcı olurdu. İçinde savaşmak daha kolay. Seninki gibi bir şeye ihtiyacım var.*

Gülümsememi geri alıyorum. "Gerçekten mi? Elbise mi giymek istiyorsun?"

Bu kötü bir şey mi? Şaşırmış görünüyor. Erkekler böyle şeyler giymez mi? Bana uzun, dökümlü beyaz bir cübbe giymiş, soluk benizli, altın rengi bir adamın zihnindeki görüntüsünü gönderiyor. Benim topraklarımda giysi giyenler sadece Salorianlardı ve giydikleri de buydu.

"Hayır, burada erkekler giymez. Böyle bir şey giyersen gerçekten çok dikkat çekersin. Özür dilerim. Karışmak zorundayız."

Homurdanıyor ve elini eşofmanının yan tarafındaki çizgiler boyunca gezdiriyor. *Bir savaşçı bununla nasıl dövüşebilir ki? Keseme kadar kesilmiş. Aşağı uzanıyor ve sikini ellerinin arasında tutuyor. Hareket edersem sıkışacak.*

Tehditkâr bir kıkırdamayı daha bastırıyorum. "İşte bu yüzden erkekler külot giyer." Sepetimize birkaç çift eşofman altı attıktan sonra iç çamaşırı reyonuna yöneliyorum ve askıdan bir çift boxer alıyorum. "Bunlar gibi."

Gözlerini kısıyor. *Bunlar bir şey tutmaz. Sikim de buna dolanacak. Bana bakıyor. Benimle dalga mı geçiyorsun, dostum?*

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum ve başarılı olduğumdan şüpheliyim. "Şaka yapmak yok. Söz veriyorum, insanlar bunları giyiyor." Bir paket külot alıp ona teklif ediyorum. "Bunlar daha iyi olabilir mi?"

Paketi alır ve resme bakar. *Bunlar seninkilere benziyor.*

Nedense bu beni kıkırdamaya itiyor. "Sana söz veriyorum, erkek iç çamaşırı giymiyorum." Paketi açtım ve bir çiftini salladım. "Sadece bir dene, tamam mı?"

Onları deniyor. K lodu bacaklarından yukarı kaydırıp ayarlarken ve sonra pantolonu giyerken sessiz zihinsel şikayetlerini hissedebiliyorum. Sonra bir gömlek buluyoruz, üzerinde basketbol logosu olan uzun kollu bir tişört, çünkü diğ r her ş y geniş omuzlarına çok dar gelecek. Sırada ona uyan bir çift ayakkabı ve boynuzlarını örtmek için bir beyzbol şapkası var ve ona sakladığımı bir çift güneş gözlüğünü veriyorum. Sonra geri çekilip içimi inceliyorum.

Rast ilk kez insan kıyafeti giyiyor. İri cüssesi düşünüldüğünde garip bir şekilde hafifçe kambur duruyor, sanki tüm vücudu üzerindeki kıyafetleri yırtıp atacağı anı bekliyormuş gibi. *Nasıl görünüyor?*

Kıyafetleri bol ve yüzü gizlenmiş, uzun, altın rengi saçları geriye çekilmiş ve saklanmış. Kendisi gibi görünmüyor. Aksine Rast, Yarık'tan önce duvarımda asılı olan gençlik posterlerinden birine aitmiş gibi görünüyor.

Sanki bir erkek grubunda olmalıymış gibi görünüyor. G l msemekten kendimi alamıyorum. "Mükemmel görünüyor."

Rast homurdanır ve boynundaki tasmayı  ekiştirir, belli ki rahatsızdır. *Bunu mu tercih ediyorsun? İnsan olmamı mı?*

Garip, çünkü onu "normal" giyinmiş görmek hoşuma gitmeli ama gitmiyor. Tüm o güzel, evcilleşmemiş vahşiliğ  gitmiş. Onu  zel kılan her ş y saklı ve bu haldeyken inanılmaz vücudunu ya da göğsünün o güzel altın ışıltısını göremiyorum. Gözlerinin girdabını göremiyorum. Sadece yanlış görünüyor. "Hayır, aslında. Seni olduğ  gibi seviyorum." Yakasını tekrar çekiştirirken öne doğru ilerliyorum ve bir elimi önünden aşağı doğru indiriyorum. Sıcak tenini bu şekilde hissedemiyorum ve nedense onu tüm bu kat kat giysilerin içinde "hapsolmuş" görmek beni gerçekten rahatsız ediyor.

Onun olduğı kişiden başka bir ş y olmasını istemiyorum - gururlu, vahşi ve biraz da vahşi.

Güzel, çünkü şimdiden bunları çıkarmak için sabırsızlanıyorum.  zerindeki iğrenme duygusunu hissedebiliyorum.

"Bunu yapmak zorunda değıliz," diye mırıldanıyorum. İhtiyacı olan insanlara yardım etmek istemekle Rast'ın mutlu olmasını istemek arasında gidip geliyorum. O bu plana karşıydı.

ve bu beni endişelendirmeye başladı. Belki de bu konuda mantıklı düşünmüyorum ve daha fazla endişelenmeliyim.

Bunu yapacağız, diye bana güvence veriyor. Kadın malzemelerine ihtiyacın var ve onlara yardım etmek istiyorsun. İhtiyacı olan kardeşime yardım etmek istiyorum. Giymek zorunda olduğum şey nahoş olsa bile gitmek için sebeplerim var.

Ona gülümsedim. "Minnettarım." Kollarımı beline doladım ve yanağımı göğsüne bastırarak ona sarıldım. "Teşekkür ederim."

Bana teşekkür etme. Biz bir takımız. Bunu birlikte yapacağız. Beni yakın tutarken eli başımın üstünde duruyor.

"Pekâlâ, şehre girdiğimizde şapkanın kenarını aşağıya doğru çek, göz teması kurmamaya çalış ve konuşmayı bana bırak." Gerginim ama aynı zamanda garip bir şekilde heyecanlıyım.

Homurdanıyor. *Zaten onlarla konuşmak istediğimden değil. İletişim kurmak istediğim tek kişi sensin.*

Bunu duymanın beni biraz heyecanlandırması kötü bir şey mi?

AMY

W

Çantalarımızı yeni malzemelerimizle doldurduk ve yola koyulduk. Çantama birkaç paket iç çamaşırı koyuyorum, çünkü ne zaman biriyle değiş tokuş yapmanız gerekeceğini asla bilemezsiniz ve

Taze donlara her zaman ihtiyaç vardır. Rast bir kez daha giysilerinden kurtulduğu için mutlu görünüyor ve biz de şehre yaklaşmak için gökyüzüne çıkıyoruz. Haritamı gözden geçirdiğimde yakında dış mahallelere varmış olmamız gerektiğini görüyorum ve solmuş bir reklam panosunda yeni bir grafiti gördüğümde şüphelerim doğrulanıyor. Yaşlılıktan ve hava koşullarından dolayı neredeyse bembeyaz olmuş ama büyük, kalın harflerle yazılmış:

FORT SHREVEPORT, 13. ÇIKIŞ. YEŞİL OKLARI ARAYIN.

GÖÇEBELER HARIÇ TÜM İNSANLAR HOŞGELDİNİZ.

"Dostça," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Göçebeleri dışlamak mantıklı olsa da, bu öneriyi özellikle hoş bulduğumdan emin değilim. Bu, birilerinin buranın "dost canlısı" olduğu konusunda yalan söylediği ya da geçmişte göçebelerle çok fazla sorun yaşadıkları anlamına geliyor. Her ikisi de özellikle iyi bir seçenek değil.

Rast bana, "Söyleyin, geri dönelim." dedi.

Hayır, devam edelim. Kalenin neye benzediğini görmek istiyorum. İtiraf

ediyorum.

Başka bir kalenin nasıl yönetildiğini merak ediyorum ama bundan daha fazlası var. Notu ve diğer ejderhayı düşünmeden edemiyorum. Bir ejderha tarafından dışlanan başka bir kadın var mı? Eğer öyleyse, yardımına ihtiyacı olacak. Ne kadar korkacağını hayal bile edemiyorum. Onu rahatlatmalı ve her şeyin yolunda olduğunu bilmesini sağlamalıyım. Görüldüğü gibi bir ölüm cezası olmadığını.

Bu konuda yalnız olmadığını bilmesini istiyorum.

Doğuya doğru ilerledikçe sokaklar ölü otomobillerle daha da tıkanıyor ve binalar tek tük olmaktan çıkıp kümeleşiyor. Yıkıntılar her yerde, Fort Dallas'ın kalbinde olduğu kadar kötü. Eski binaların yanmış kabuklarını, asfaltın artık ölü olan arabaların arasından kayan yaprak ve moloz yığınları tarafından gizlendiği araba park yerlerini görüyorum. Uzun zaman önce yağmalandığı belli olan birkaç market görüyorum.

Rast bana *duman olduğunu* söyledi. *Ufukta.*

Bir elimi gözlerime götürüyorum ve ne gördüğünü anlamaya çalışarak boynuna bakıyorum. Uçarken başını biraz eğiyor ve sonra onu görüyorum. Küçük bir duman bulutu ama yine de orada. *Sence bu insan dumanı mı yoksa ejderha dumanı mı?*

Bana *ejderha dumanı olduğunu* söyledi. *Yakınlarda olduğunu hissedebiliyorum. Onun bölgesine yaklaşıyoruz. Yine de hoş karşılanacağını sanmıyorum. Şimdiden bana uyarılar gönderdi.*

Öyle mi? Endişeleniyorum.

Tam kur yapma modunda, Rast da aynı fikirde. Başka bir davetsiz misafiri hoş karşılamayacaktır.

Oh. Çiftleştiginizi ve benim de sizinle birlikte olduğumu ve yardım etmek için burada olduğumuzu belirtin. Taraflardan birinin muhtemelen aklını kaçırarak kadar korkmuş olduğunu bildiğim için çöpçatanlık yapma fikrinden hoşlanmıyorum ama Rast'ın ne dediğini hatırlıyorum. Birine yardım edip diğerine etmemek neden adil olsun? Haksız değil ve ben de bu konuda tarafsız bir rol oynamaya kararlıyım. İnsan ya da ejderha için ne anlama gelirse gelsin, sorunun çözülmesine yardımcı olmak istiyorum.

Ayrıntıları henüz çözemedim, ama bir şekilde hallederiz

diye düşünüyorum. Kelime oyunu yapmak istemedim.

Bozuk otoyolun üzerinde havada ilerlerken, orada burada birkaç yeşil ok daha görüyorum, hepsi de gittiğimiz yönü işaret ediyor - şu duman bulutuna doğru. Bunun bir ejderha saldırısı günü olduğunu sanmıyorum - Fort Dallas'ta pratik olarak bir program ayarlayabileceğiniz bir şey.

Eğer bir dışının kokusunu alırsa, hangi gün olduğu fark etmez. Onu bulana kadar durmayacaktır.

Yaklaşmamız güvenli mi? Ben sorarım. Onunla konuşup yardım etmek için burada olduğumuzu söyler misin?

Deneyeceğim.

Uzun bir duraklama oluyor ve Rast'ın zihinsel bağlantısının biraz uzaklaştığını hissediyorum, sanki dikkati dağılmış gibi. Uçarken pullarını okşuyorum, çünkü zihinleri çıldırmışken kendi türünden diğerleriyle konuşmanın onun için zor olduğunu biliyorum. Bunun kafasına ne yaptığını ancak hayal edebilirim. Onu okşamaya ve ona dokunmaya devam ediyorum, burada onun yanında olduğumu bilmesini sağlıyorum.

Rüzgârda ilerliyoruz ve uzakta, gökyüzünde büyük bir gölge görüyorum. Bu ejderha olmalı. Etrafta uçmaya devam ediyor, bir avın üzerindeki akbaba gibi belirli bir alanın etrafında dönüyor ve onu görünce ürperiyorum. Bir sürü kötü anıyı geri getiriyor. Dallas Kalesi'ni düşünüyorum ve acaba Kael bir keresinde Claudia'nın kokusunu almış olabilir mi? Bu neden şehre tekrar tekrar saldırdığını açıklayabilir. Edindiğim bilgiler arttıkça pek çok şey yerli yerine oturuyor. Bu büyüleyici ve insanlar ile ejderhalar arasındaki sorunların çoğunun birbirimizi anlamamamızdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmeme neden oluyor.

Bu beni her iki tarafa da yardımcı olacak bir köprü, bir iletişim bağı olmaya her zamankinden daha kararlı hale getiriyor. Eğer Rast ve ben birlikte mutlu bir şekilde yaşayabiliyorsak, başkaları için de umut var demektir. Kız kardeşime bak. Sasha. Emma'ya. Hepimiz düşünülemez olanı yaptık, düşmanla eşleştik. Ve herkes mutlu. Eğer biz yapabiliyorsak, belki başkaları da yapabilir. Bizimle ilgili özel bir şey olduğuna inanmayı reddediyorum. Ya da en azından benimle ilgili.

Rast bana *senin özel olduğunu* söyledi. *Bundan asla şüphe etme.*

Düşünceleri bir kez daha odaklanmış görünüyor ve ejderhanın uzaklaştığını görmek için yukarı bakıyorum. Alev püskürüyor ama daha önce bulunduğu noktadan uzaklaşıyor.

etrafında dönüp duruyordu. *Onunla konuştun mu?*

Buldum. Diğerleri kadar kötü olmasa da kaybolmuş. Rast düşünceli görünüyor. Aşağıda bir eşin kokusunu alıyor ama eş ondan saklanıyor. Ona eşim ve benim onu bulmasına yardım edeceğimizi ama iki gün boyunca şehre saldıramayacağını söyledim. Bu bize yeterli zamanı verecektir. Düşünceleri tekrar geriliyor ve duraklıyor. Bir süre sonra ekliyor, ona hatırlatmak zorunda kaldım. Onunla sürekli temas halinde olmam gerekecek çünkü hatırlayamıyor.

Tamam. Pullarını okşuyorum. Yapabilir misin?

Yapabilirim. Vaan'ın güçlü bir zihni var. Bir şeyleri çabuk kavriyor... ve bir o kadar da çabuk unutuyor, ama onu sakın tutmak için elimden geleni yapacağım. İki gün yeterli mi?

Umarım öyledir. Öğreneceğiz. Ve eğer değilse, diğer ejderha geri gelmeden çoktan gittiğimize emin olacağız.

Vaan, bana hatırlatıyor. Onun bir adı var. İsminin tamamı değil ama bir kısmı olduğunu düşünüyorum. Düşünceleri dalgınlaşıyor. Ben de adımın, adımın tamamı olup olmadığından emin değilim.

Bundan daha önce de bahsetmiştiniz. Ne demek istiyorsunuz?

Kardeşimin adı Hitaar'dı. Arkadaşımın adı Jurik'ti. İkisinin de dili benimkinden daha uzundu. Sanırım hatırlamadığım bir kısmı var, biz geldiğimizde kırılan bir kısmı. Zihni üzgünleşiyor. Bir parçası sonsuza dek gitmiş olabilir.

Sonsuza kadar değil, ona şiddetle söylüyorum. Asla. Eğer bir kez sahip olduysan, tekrar sahip olacaksın.

Rast beni zihinsel olarak dürtüyor, sanki bana sarılmak istiyor ama sarılamıyor. Sana sahip olduğum için şanslıyım, dostum.

Komik, ben de aynı şeyi hissediyorum. Pullarını okşadım. Elimizdeki göreve odaklanalım ve birbirimize ne kadar şanslı olduğumuzu daha sonra gösterebiliriz. Bunu ona gönderirken bile kızarıyorum ama önemli değil. Hiçbir şey beni ejderhamdan ayıramayacak. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Başka bir mağazada geceliyoruz ve bu sabah yola çıkıyoruz. Shreveport Kalesi'nin kapıları görüldüğünde öğleden sonra erken saatler. Ne tür ejderha alarmları olduğunu bilmediğimiz için onları çalıştırmak istemiyoruz. İhtiyacımız olan son şey kale kilit altındayken ortaya çıkmak, çünkü o zaman kimse bizi içeri almaz.

Fort Shreveport'un terk edilmiş banliyölerin arasına sıkışmış bir ortaokul olduğunu görmek beni biraz şaşırttı. Yine de şaşırmamalıyım. After'da sağlam bir bina, asıl amacı ne olursa olsun iyi bir sığınaktır. Bu bina hala ayakta, bu da onu birilerinin evi yapıyor. Dallas Kalesi, eski araba garajları ve beton binalar arasına sıkışmış bir dizi gecekondudan oluşuyor çünkü güvenli olan bu. İnsanlar Dallas'taki "kalenin" etrafındaki barikatı oluşturmak için bir grup eski araba çerçevesini birbirine kaynakladılar, bu yüzden buranın ağır çitlerle çevrili bir ortaokul olması o kadar da garip olmamalı. Güvenli güvenlidir.

Diğer ejderha Vaan bölgeyi terk etti ama Rast bana onun geri dönmek için sabırsızlandığını, çılgın düşüncelerinin Rast'ın daha sakin olan düşüncelerine karşı sürekli sinsice yaklaştığını söylüyor. Bu yüzden okulun kapısına doğru gitmek yerine, okulun etrafında kümelenen yıkık dökük banliyö mahallelerinin üzerinden uçarak geri dönüyoruz. Okul gözden kaybolana kadar uçuyoruz ve sonra yere iniyoruz. Biz içeri girerken Rast ejderha formunda kalıyor, kimsenin bizi fark etmemesi için alçaktan uçmaya dikkat ediyor.

Planımın bu kısmını çok iyi düşünmemiştim. Şehre yakın uçabileceğimizi biliyordum ama şehrin içine nasıl gireceğimizi düşünmemiştim. Bir sokak öteye uçup Rast'ın form değiştirmesini sağlayamayız - devasa bir ejderhanın ortadan kaybolduğunu fark edeceklerdir. Bu yüzden işleri çok daha yavaş halletmeliyiz. Şehre güvenli olamayacak kadar yaklaştığımızda, Rast insan formuna geçiyor. Ben umutsuzca çalışır durumda bir araba ya da bisiklet bulmaya çalışırken, o her dakikasından nefret ettiği belli olan kıyafetlerini giyiyor. Balo elbisemden daha pratik bir şeye dönüştüğüm için spor ayakkabılarımla birlikte uzun eşarp benzeri bir etek ve tişört giyiyorum. Yine de onu özlüyorum. Belki de bu iş bittikten sonra geri dönüp tekrar elbise giyme oyunu oynarız. Bir günlüğüne prenses olmayı sevdim.

Tabii bir kaleye çok yakın olduğumuz için bu bölgede işe yarar ne varsa çoktan toplandı. Yolun her adımını yürümeye kararlıyım ama Rast buna bir son veriyor. Her iki sırt çantasını da omuzluyor (çünkü bir tane de onun için yapmıştık.

Görünüşün hatırı için), sonra beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kollarına alıyor ve taşıyor.

Kollarım boynuna dolanırken bile "Yürüeyebilirim," diye itiraz ediyorum.

Taşıyabilirsin. Ama seni taşımak benim için bir zevk. Ve sen yorgunsun.

Yorgunum. Günler süren yolculuklar beni gerçekten yıprattı. Bütün gün onun sırtında olmamın bir önemi yok. Dışarıda olmanın getirdiği fiziksel efora alışık değilim. Buna bir de bitmek bilmeyen Teksas sıcağı, regl dönemim ve diğer her şey eklenince? Tartışamayacak kadar yorgunum. Kasketinin siperliğini gözlerinin üzerine gelecek şekilde ayarlıyorum ve sonra sarı saçlarının uzun örgüsünü okşuyorum. "Kılık değiştirmeyi mükemmelleştirmek için muhtemelen bunu kesmeliydik," diye mırıldanıyorum, "Ama bu düşünceye dayanamıyorum. Saçlarına bayılıyorum. Senin kadar vahşi ve özgür... normalde." Şu anda bile, onu örölmüş ve hapsedilmiş görmekten nefret ediyorum. Yanlış geliyor.

Daha sonra benim için tarayabilirsin, söz veriyor. Şimdilik elimizden geldiğince insan gibi davranacağız.

Yüzünü inceliyorum. Bunun iyi bir plan olup olmadığını bilmiyorum. "Kılık değiştirmiş" olsa bile, Rast hâlâ uhrevi görünüyor. Gözleri güneş gözlüğüyle kapalı, başındaki şapka ve vücudunu örten kıyafetleri, endişe verici derecede iri ve kaslı olduğu gerçeğini gizleyemiyor. Sonbaharın başlarında uzun kollu giydiği gerçeğini de gizleyemiyor, ki bu Teksas için çok saçma. Terlemiyor. Teni tuhaf, bakırımsı bir altın renginde ve yakından bakarsanız bir deseni var.

Kilometrelerce saç, sivri dişleri ve kalın tırnakları var. Hızlı bir bakışta insan gibi görünebilir, ancak yarım beyni olan herkes onun "öteki" olduğunu hemen anlayacaktır.

Eğer yaparlarsa, o zaman form değiştireceğim ve savaş formumda sizi korumam gerektiği gibi koruyacağım. Korkacak bir şey yok.

O haklı, elbette. "Sadece hatalı olmak istemiyorum." Bunun iyi gitmesini istiyorum çünkü insanlara yardım etmek için çabalayan benim. Rast'a insanların sandığı kadar korkunç olmadığını göstermek için tek şansım buymuş gibi hissediyorum. Hepimiz etrafta oturup yok eden ve kokuşmuş piçler değiliz. İnsanların da en az kendi halkı kadar düşünceli ve zeki olduğunu. Biz sadece farklıyız.

Siz söyleyebilirsiniz ama ben buna inanmıyorum, diyor bana eğlenerek. İnanacağım

Kendi dışkısında yuvarlanmış gibi kokan birinin zeki olduğuna asla inanmayın.

Benimle dalga geçtiğini bildiğim için göğsüne hafifçe vuruyorum ve sonra başımı omzuna yaslıyorum. Ön kapıya kadar epey bir yol var ve yorgunum. "Planım daha iyi olmadığı için özür dilerim."

Planın iyi.

Düzgün yürüyebilseydim olurdu sanırım.

Senin bir sorunun yok, Rast bana her zaman dişlerimi takırdatıyormuş gibi hissettiren o şiddetli zihinsel patlamalardan birini daha gönderiyor. Farklı güçlerimiz var, hepsi bu.

Güçlü bir yanımd olduğundan emin değilim.

Senin kalbin tanıdığım herkesten daha iyi, dedi bana hemen.

Gururum okşandı... ta ki hafızasının pek yerinde olmadığını hatırlayana kadar. "Hmmm."

Olmayabilir ama bunun gerçek olduğunu biliyorum. Siz özünüzde iyisiniz. Etrafınızdakilerde yalnızca en iyiyi görmek istiyorsunuz.

Saç örgüsüyle oynuyorum, bileğimden daha kalın ve dün oynadığım yüzükler kadar altın. "Belki de etrafım en iyi insanlarla çevrili olduğu içindir? Kız kardeşim harika biri ve sen de en düşünceli, en tatlı adamsın-"

Hayır, bana aniden söyledi. Ben iyilerden biri değilim. Sana karşı iyi olmam geçmişimin silindiği anlamına gelmez Amy'ciğim.

O kadar emin konuşuyor ki öfkesinin şiddetine şaşıyorum. Gerçekten kötü bir insan olduğunu düşünüyor. *Kaba biri olsaydın, sırf bacağım sakat diye beni sokaklarda taşır mıydın?*

Eğer eşim olsaydın? Olurdum. Çünkü amın sikimi her elden daha iyi kavırıyor.

Kıkırdıyorum. "Yalancı. Çok sert görünmeye çalışıyorsun ama kızlık organlarımda gerginliğinin başım ağrıdığına başımı okşamanla hiçbir ilgisi yok."

Rast sadece homurdanıyor.

"Beni ikna edemezsin," diyorum neşeyle. "Sen en iyisisin. Bunu inkar etme."

Amy, ateşlerim, hafızan çok zayıf. Seni ele geçirmeye çalışan başka bir ejderhayı yok ettiğimi unuttun mu? Seni arkadaşlarından ve aileden çaldığımı?

Göğsüne yaslanıyorum, gözlerim kapalı. "Evet, ama ben çalınmak istedim. O da aşkımızın arasına girmeye çalışıyordu. Bunların hepsi farklı."

Kendi dünyamda kendimi düşmana sattım.

"Zorunluluk. İnsanlar burada da bunu yapıyor. Ailenin açlıktan ölmesini istemedin."

Çok sessiz. Bana inanmadığını söyleyebilirim, ama sorun değil. Böyle şeyler zaman alır. Belki bir gün o da benim onu gördüğüm gibi kendini harika görür.

O zamana kadar, ona aksini söylemeye devam edeceğim.

AMY

T

Shreveport Kalesi'nde bir şey var.

Yaklaşıyoruz ve kendimi tedirgin hissetmekten alamıyorum.
Kimse yok.

Kaleye giden caddelerde, bir ejderha tarafından kuşatıldıklarını kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Dallas Kalesi'nin her şey serbest bırakıldıktan dakikalar sonra insanlarla dolup taşması, Shreveport Kalesi'nin de aynı olduğu anlamına gelmez. Ama yine de dışarıda leş yiyiciler ya da şehre av getirmek isteyen avcılar olmalı. Birileri. Birileri.

Onun yerine, çok sessiz.

Rast beni yere bırakıyor ve demir kapılara doğru ilerlerken ellerimizi birleştiriyoruz. Giysilerin onu türlü şekillerde rahatsız ettiğini söyleyebilirim, ama bizi ele vermemeye kararlı bir şekilde kumaştan çekiştirmeyi reddediyor. Ayrıca adımlarını benim çok daha yavaş olan adımlarıma uydurmak için tempo tuttuğunu da biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Sanki onların şehrine güvenle gidiyormuşuz, kapılarına kadar rahat bir yürüyüş yaptığımız için endişelenmiyormuşuz gibi görünmemizi sağlıyor.

Kapının kendisi o kadar da büyük değil; yaklaşık bir metre boyunda ve ferforje demirden yapılmış, metalin üzerinde "The Thompsons" yazıyor. Belli ki bu kapı birinin evinin önüne aitti ve çalınmış. Fort Dallas'taki araba barikatı yerine bu daha çok hapisane gibi görünüyor. Evin önünü çevreleyen

Bina, yere direklerle çakılmış ve üzeri dikenli tellerle süslenmiş, sekiz metre yüksekliğinde bir zincir bağlantı itinden oluşuyor. Okulun kendisi, akla gelebilecek her yerden gelen her türlü metal kiremitle kaplanmış gibi görünüyor. Binanın stratejik köşelerinde ara sıra yarı erimiş lastik yığınlarıyla takviye edilmiş yamalı bir kaplama.

Çitin bağlantıları arasından içeriye görebiliyorum ve ben izlerken insanlar binanın sığınağından çıkıp arabaları ve el arabalarını sürükleyerek dışarı çıkıyorlar. itlerle çevrili avlunun neredeyse tamamını kaplayan metal tenteler var ve altlarında sıra sıra bitkiler var gibi görünüyor. Büyüleyici. Ben izlerken, sırik gibi bir ocuk bir sıra sebze boyunca koşuyor ve bir zinciri çekerek onu sabitliyor. O bunu yaparken tenteler yukarı kalkıyor, böylece bitkiler güneş işığı alabiliyor.

Ekinleri için yangın bariyerleri. Vay be. Bu çok akıllıca. Arabaların düzgün sıralar halinde itilmesini izliyorum ve domates gibi görünen şeylerle dolu saksı bitkileri olduklarını görüyorum.

"Burası beni şimdiden etkiledi," diye mırıldanıyorum Rast'a.

Sadece homurdanıyor. *Bazı insan kovanları kadar kötü kokmuyor. Burada çok olduğunu sanmıyorum.*

Sebze tarlalarına bakıyorum. Sanırım o haklı. Dallas Kalesi'nde olduğu gibi besleyecek binlerce insanınız olduğunda, hiçbir zaman tüm boğazları doyurmaya yetecek kadar tarım yapılamıyor ve birileri gecekondusunu oraya bırakmak istediği için küçük topraklar üzerinde kavga ediliyor. Başka bir kalede yaşamak zorunda olsaydım, sırf daha temiz ve açık göründüğü için burayı seçerdim.

Ayrıca, milislerin devriye gezdiğini görmüyorum. Bu benim kitabımda büyük bir pozitif.

Yine de buradaki herkesin biraz tedirgin göründüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum. Yaklařtıķa gerginliğim artıyor. Rast'ın bir ejderha olduğunu söyleyebilirler mi? O kadar belli mi? Kılık değiştirmesinin oldukça iyi olduğunu düşünmüştüm. Elini daha sıkı tutuyorum ve kapıdaki iki muhafız bir adım ne çıkıyor. Ateşten miğferler ve paltolar giyiyorlar, eğer iyi bir fikir olmasaydı bu çok eğlenceli olurdu.

Ayrıca kapıdaki iki kişinin kadın olduğunu fark ediyorum ki bu da benim için bir ilk. Milislere alışkınım, onlar da ağırlıklarını ortaya koyan bir grup erkekten başka bir şey değil. Ama bu kadınlar onlara bulaşılmaması gerekiyormuş gibi görünüyor. Her biri bir tüfek taşıyor ve görünüşe göre

onları kullanmakta rahat.

Biri çenesini kaldırıyor ve silahını kolunun altına sıkıştırıyor, parmağı tetiğe yakın. "İşinizi belirtin."

"Yolcuyuz, uğradık," diyorum, mümkün olduğunca dostane görünmeye çalışarak. "Yolda buranın dost canlısı ve misafirperver olduğunu söyleyen tabelalar gördüm."

"Bir noktaya kadar," diyor kadın. Yine de yolumdan çekilmiyor. "Ziyarete gelmek için kötü bir zaman."

"Ejderha yüzünden mi?" Eteğimin cebine uzanıyorum ve sakladığım notu çıkarıyorum. "Bunu gördüğüm bir güvercinden aldım. Joanna gönderdi. Onunla konuşabilir miyim? Yardım etmek istiyorum."

İki kadın birbirlerine bakarlar. "Joanna mı?" der diğeri.

"Evet, doğru."

Kadınlar silahlarını omuzlar ve biri kapıya doğru ilerler. "Sizi Gwen'i görmeye götüreceğim. Üzerinizde silah var mı? Üstünüzü aramamız gerekecek."

"Silah yok," diyorum ama sesim gergin ve endişeli. Rast'ın üstünü ararlarsa, kılık değiştirmesi mahvolacak mı?

Ellerini ısırabilir miyim? Ejderham kafamın içinde hırlıyor.

Hayır, lütfen. İçeri girmek istiyoruz, unuttun mu?

Yine hırlıyor. *O zaman o pis kokulu ellerini üzerime sürebilirler ama uzun sürmez.*

Uzun sürmeyecek, söz veriyorum. Kadınlara parlak bir gülümseme veriyorum. "Üzerimizi arayabilirsiniz."

Biri öne doğru ilerliyor ve ellerini hızlıca bacaklarımın ve belimin üzerinde gezdiriyor. "Adım Andrea. Bu da Cass. Sen?"

"Ben Amy. Erkek arkadaşım Sam." Kafamın içinde tekrar hırladığında, onu susturuyorum. *Bir insan ismine ihtiyacın var.*

Bu olmak zorunda mıydı?

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Nereden geliyorsunuz?" Andrea, Rast'a doğru ilerliyor ve onu da aynı şekilde üstünkörü yokluyor; Rast'ın kollarına yaklaşmadığını görmek beni rahatlatıyor, çünkü Rast'a yanlış bir şekilde sürtünmesi halinde dikenleri acı verici bir şekilde belli olacaktı.

"Fort Dallas," diyorum ve onlar şaşırmış gibi sesler çıkarınca devam ediyorum. "Biliyorum. Uzak, değil mi? Biz de Orleans Kalesi'ne doğru gidiyorduk, bakalım daha misafirperver bir yer mi diye. Joanna'dan mesajı alana kadar burada olduğunuzu bilmiyorduk."

Kadınlar birbirlerine bir kez daha bakıyorlar ve sonra Cass bana kibarca gülümsüyor. "Fort Orleans büyüktür. Asi bir yer. Orada bir sürü aç insan var. Burayı daha çok seviyoruz."

"Burası güzel görünüyor," diye itiraf ediyorum. Düzenli. Sessiz. Temiz. Bunların hepsi After'da çok nadir bulunan şeyler.

Rast bana, *bu kadar rahatsız olmalarından hoşlanmadığımı* söyledi. *Bir şeyler saklıyorlar.*

Ben de öyle hissediyorum.

"Peki ya ejderha? Notta kuşatma altında olduğunuz yazıyordu."

Andrea elini sallayarak, "Ejderhalar ejderhadır," dedi. "Bunun için yaygara koparmanın anlamı yok."

"Telaşlanmanın anlamı yok..." Cevabına şaşıarak yankıladım. Burası, saldıran ejderhadan yardım isteyen bir not gönderen yerle aynı yer mi? "Ejderhalar konusunda biraz tecrübemiz var," diyorum ona. "Şehrinizin üzerinde gezinen bir ejderha varsa, belki yardımcı olabiliriz."

"Buna gerek yok. O artık gitti, değil mi?" Bana ışıltı ışıltı gülümsüyor - biraz fazla ışıltı ışıltı. "Gelin. Sana misafir odasını göstereyim. Gwen akşam yemeği için seni karşılayana kadar orada bekleyebilirsin."

"Ya Joanna?" diye sordum. "Ve Joanna," diye kabul etti.

RAST

İnsanların yaşamak için bulduğu her yerde olduğu gibi bu kovanda da tanıdık bir insan gübresi ve pislik kokusu var. Ne zaman bir avuçtan fazla olsalar, pis koku da peşlerinden geliyor. Benim için bu şaşırtıcı değil.

Şaşırtıcı olan şu ki, "kaleye" girdiğimizde çok farklı bir koku alıyorum ve cevabı bulmak için etrafımızdaki yüzleri tarıyorum. Gözlerime taktığım koyu renkli "gözlüklere" rağmen yüzleri ve bedenleri seçebiliyorum. Burada belki yirmi ya da otuz kişi var, çoğu kadın ve küçük yavruları var. Göğüslerine sarılmış yavruları olan kadınlar görüyorum, bazıları bizi meraklı gözlerle izleyen yaşlıların ellerini tutuyor. Aç görünmüyorlar, bu da kalbimi sevindiriyor.

Gençleri aç görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Bu bana kendi gençliğimi çok fazla hatırlatıyor. Tamarit'in bir daha uyanmayacağını anladığında annemin yüzünün nasıl buruştuğunu, kız kardeşime nasıl sarıldığını ve hayal kırıklığı ve öfkeyle nasıl titrediğini hala hatırlıyorum. Çocukları incelerken onu görüyorum.

Başka bir erkek. O da benim gibi tepeden tırnağa örtülü ve ben ona doğru bakarken diğerlerinin arkasına geçip küçük kalabalığın içinde kayboluyor ama altın rengi teni, ağır giysileri ve boynuzlarını gizleyen şapkası gözümün önüne gelmeden önce değil. Merak ettim. Çiftleşmiş bir erkek o zaman? Zihinsel bir selam gönderiyorum ama karşılığında hiçbir şey yok.

Eğer drakoni ise, zihninin içi boşaltılmış. Psişik bir bağlantı yok, zihninin fırçası yok, hiçbir varlığı yok. Garip.

Peşinden gitmek, onu kovalamak istiyorum ama Amy elimi öyle sıkı tutuyor ki yanından ayrılmaya cesaret edemiyorum. Dişilerden biri ona yiyecek yetiştirmekten, ne kadar güvende olduklarından ve herkesin ne kadar mutlu olduğundan bahsederek gevezelik etmeye devam ederken onu dinliyor. Bunlar mutlu insanların yüzleri değil. Sanki sorunu çözmeye çalışmak yerine onlara sorun getirmişiz gibi bize bakıyorlar.

Ben grubu bir kez daha tararken arkadaşım da bir şeyler mırıldanıyor. Ejder-adamdan iz yok... eğer varsa tabii. Artık kendi yeteneklerimden şüphe duyuyorum ve onun kokusunu yakalamaya çalışarak derin nefes alıyorum. Tek alabildiğim daha fazla insan kokusu ve neredeyse bu kokudan boğulacaktım. Zihinsel olarak bir his daha gönderiyorum ama yanıt yok.

Belki de kırık zihnimin başka bir parçasıdır. *Onu gördün mü? Amy'ye sordum. Altın derili adamı mı? Kalabalığın arkasında duran?*

Etrafına bakındı ve sonra bana baktı. *Hayır. Onu sormamı ister misin?*

Hayır. Görünüşüme dikkat çekmeyelim. Elini sıkıyorum. Bir drakoni her şeyden çok iki duyusunu kullanır; türünün diğer üyeleriyle olan zihinsel bağı ve koku alma duyusu. Bunların hiçbirisi bana bir başkasının burada olduğunu söylemiyor. Bir şeyler görüyor olmalıyım. Bir an için kederlendim. Bundan daha iyisini yaptığımı sanıyordum. Zihnimin daha fazla iyileştiğini sanıyordum.

Harika gidiyorsun, Amy bana elini sıkarak karşılık veriyor. Belki daha fazlasını öğreniriz.

Olabilir. Değilse, öyle olsun. Bir Salorianlı, zihnine dokunmaya çalıştığım anda varlığını belli ederdi, yani onlardan biri değil. Bu garip dünyada güvende ve akli başında kalmanın bir yolunu bulmuş bir başkasıysa, onun varlığını ele veren ben olmayacağım. Önemli değil, Amy'me söyledim. Şu Joanna'yı bulup yolumuza devam edelim.

"Joanna'yı nerede bulabiliriz?" diye soruyor arkadaşım. "Mesajında her şeyin çok acil olduğu yazıyordu. Onunla konuşmalıyım."

Kadın arkadaşıma bakıyor ve başını sallıyor. Joanna dışarıda ama akşam yemeği için dönecek. Kasabanın belediye başkanı Gwen ile akşam yemeğine davetliyiz, diyor.

"Anlıyorum," diye yanıtlıyor Amy. Tedirgin olduğunu söyleyebilirim.

Korkma, dostum. Aptalca bir şey yapmayacağız. Eğer güvenine ihanet ederlerse, boyunlarını kırarım.

Henüz boyun kırma yok, diye gönderiyor bana biraz da eğlenerek. Sanırım bize yalan söyledikleri belli olduğu için korkmam gerekiyor ama daha çok bu kurnazlığa sinirleniyorum. Yine de yanımda olman her şeyi yoluna koyuyor.

Onun hoş sözleri karşısında göğsümdeki drakonik gürültüyü bastırıyorum. *Şimdi yemeğe çıkmalarını söyle. Bu işi bitirmek en iyisi.*

Amy'm kadına gülümsüyor. "Akşam yemeği ne zaman servis edilecek?"

"Gün batımında," diye yanıtlıyor dişi. "Gelin, size kalabileceğiniz yeri göstereyim. Şehrin misafirleri için ayrılmış bir alanımız var. Kalmak isterseniz, size kalıcı bir oda tahsis edilecek, ancak o zamana kadar idare etmeniz gerekecek."

"Elbette," diyor Amy tatlı bir sesle. "Bu kadar misafirperver olmanızı gerçekten takdir ediyoruz. Yeni gelenlere güvenmenin zor olduğunu biliyorum ama güvenlik ve konfor sunan başka bir yerleşim yeri bulduğumuz için çok memnunuz. İlgilenen olursa takas edebileceğimiz bazı mallarımız da var."

Kadının gözleri heyecanla parlıyor ve sonra bakışlarını kaçırıyor. "Bunu Gwen onay verdikten sonra konuşuruz."

"Pekala."

Amy kısa bir süre sonra bana gönderdi. *Çöp Toprakları'ndan gelen çoğu insana neleri olduğu sorulurdu. Dallas Kalesi'nden gelen gezginlerin her zaman heyecan verici olduğunu biliyorum. Göçebe olup olmadığımızı bile sormadı. Ticaret yapmak istediği açık ama yapmayacak mı? Gwen onay vermedikçe mi? Garip bir şeyler var.*

Bir şey denerlerse hazır olacağız, dedim ona. Merak etmeyin.

Yapmayacağım. Beni güvende tutacağını biliyorum. Onun güveni düşüncelerinden akıyor ve beni gururla dolduruyor.

Kadın bizi uzun koridorda yönlendiriyor ve kapıların önünden geçerken - sınıflar, Amy benim yerime dolduruyor - bunların ev olarak düzenlendiğini görüyoruz. Aileler yuva yapmış ve her birini süslemişler ve biz geçerken daha fazla insan bize bakmak için dışarı bakıyor. Kadın koridorun sonundaki bir kapıyı işaret ediyor ve burada kalacağımızı söylüyor. Amy'ye, ziyarete gelen başkaları da olsaydı onlarla aynı odayı paylaşacağımızı ama bir süredir gelen tek ziyaretçilerinin biz olduğumuzu söylüyor.

"Sorun değil," diyor Amy, sesi de güzel yüzü kadar nazik. "Biraz dinlendikten sonra akşam yemeği için dışarı çıkarız?"

Kadın gülümsüyor ve Amy'nin arkasından kapıyı kapatıyor. Bir kez daha yalnız kaldık. Oda uzunca bir süre tuhaf bir sessizliğe bürünüyor ve sonra kulaklarım yeniden uzaktaki insanların alçak uğultusuna alışıyor. Amy bir adım öne çıkarak etrafına bakınıyor. "Fort Dallas'ta sahip olduğumdan daha iyi olduğu kesin."

Odaya bakıyorum. Dışarıda pencere yok ve duvar, üzerinde yazılar olan uzun, siyah bir levhayla kaplı. Yuvalar için üç yatak var, her birinin dibinde raflar var. Yoğun bir saman kokusu var ve Amy bir yatağa doğru ilerleyip kenarına oturduğunda ben de samanın çıtırtısını duyuyorum. "En azından battaniyeler güzel," diyor Amy bana, elini bir tanesinin kapitone yüzeyinde gezdirerek. "Bir tuzak için çok fazla çaba harcanmış gibi görünüyor."

Onun düşünceleri benimkileri doğruluyor. *Yine de bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun? Sessizce konuşalım, dostum.*

Başını sallıyor. *Doğru soruları sormadılar. Joanna'dan bahsedinceye kadar bizi göndermek dışında bir şeyle ilgileniyor gibi görünmüyorlardı. Sonra bize hoş geldin dediler ama ben hala hoş geldin hissi alamıyorum.*

Ejderha hakkında konuşmakla ilgilenmiyorlardı.

Hayır. O düşünceli biri. Neredeyse onlar için sonradan düşünülmüş bir şey gibiydi. Ya da özellikle konuşmak istemedikleri bir şey. Çok garip.

Yatağın üzerinde onun yanına oturuyorum ve başımdaki şapkaya dokunuyorum. *Bunu çıkarabilir miyim? Bant alnımı kesiyor.*

Belki de henüz değil, diyor yüzünü buruşturarak. Bizi izleyip izlemediklerini bilmiyoruz. Bir süre daha dikkatli olmalıyız... ve muhtemelen yemeğe gitmeden önce bir şeyler yemeliyiz.

Farkına varır. *Düşmanlarını zehirlediklerini mi düşünüyorsun?*

Bilmiyorum ama zor yoldan öğrenmek de istemiyorum. Elimi elinin içine aldı. Bu bir gizem gibi hissettiriyor, değil mi?

Düşüncelerinin bu kadar heyecanlı olması hoşuma gitmiyor. Yalan söylemedi, gerçekten korkmuyor. Aksine, bu tuhaf insanlar hakkında daha fazla şey öğrenmeye hevesli. *Zarar görmediğin sürece, onunla birlikte oynamanda bir sorun görmüyorum, dedim ona sertçe. Ama tehlikede olduğun an...*

Biliyorum. Bana küçük bir gülümseme veriyor ve tek eliyle kaşıyormuş gibi yaparak bir pençe yapıyor. Ejderha dışarı çıkıyor.

AMY

I Akşam yemeğini beklerken gerginim.

Rast giysilerini çıkarmıyor.

anını. Sanki pamuk ve naylon yerine ısırgan otlarıyla kaplıymış gibi üzerinde dalgalanan rahatsızlığı hissedebiliyorum. Beni yanına yatırıp yatağa uzanıyor, beni kendine yakın tutuyor ve saçlarımla oynuyor.

İkimiz de sessizdik, düşünceler içinde kaybolmuştuk. Andrea ile yaptığım çok kısa konuşmayı kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum. Bu insanların farklı olduğunu, Fort Dallas gibi bir yerde hiç yaşamadıklarını biliyorum ama kapıma gelip birini soran iki yabancıyı nasıl karşılayacağımı düşünmeye çalışıyorum.

Ben olsam onlara güvenmezdim.

Yabancılar her zaman tehlikelidir. İnsanlar artık öylesine seyahat etmiyor. Bir sebep için seyahat ediyorlar. Eğer kalenizi geride bıraktıysanız, bunun nedeni kovulmanız ya da hastalık, açlık veya ejderhaların her şeyi yerle bir etmesi gibi korkunç bir şey olmasıdır. Dallas Kalesi'nden neden ayrıldığımızı sormadılar bile, sadece gülümsediler ve üstünkörü bir üst aramasından sonra bizi içeri davet ettiler. Mallarımızı satmak isteyen gezgin çöpçüler olduğumuzu düşünselerdi bir şey olurdu, ama hiç de öyle görünmüyorlardı.

ticaretle ilgileniyor.

Sanki Gwen ile akşam yemeği yiyene kadar hiçbir şey yapmak istemiyorlar... ve Joanna, bu insanlar için neredeyse sonradan düşünölmüş gibi görünüyor.

Ejderha olayı da garip. Eğer halkım bir ejderha tarafından kuşatılmış olsaydı, daha çok korkardım. Sorunu çözebileceğini söyleyen biri hemen bunu yapmaya teşvik edilirdi, çünkü "küçük" bir ejderha saldırısı bile değerli mahsullere veya hayatlara mal olabilir. Ejderhadan daha az korkuyorlardı...neyden?

Akla yatkın değil.

Bu yüzden yemeğe hazırlıklı gidiyoruz. Çantamda küçük bir bıçak var ve onu uyluğumun iç kısmına takacağım. Rast bize zarar vermeye çalışan herkesi alt etmeye hazır. Bunun bir tuzak olduğunu varsayarak gidiyoruz. Öyle ya da böyle, cevapları alacağız. Joanna'yla konuşup gerçekte neler olduğunu öğreneceğiz.

Vaan dönüyor. Eşinin kokusunu aldığını söylüyor. Rast'ın düşüncelerinde bir uyarı notu var. Onu ikna etmek gittikçe zorlaşıyor.

Ona çok erken olduğunu söyle. Rast'ın kolunu sıkıyorum, omuzlarıma dolanmış olan kol beni ona karşı tutuyor. Ona bir gün daha sabretmesini söyle, yoksa onu dışarı çıkarıp onunla konuşmasını sağlayamayacağız. Söyle ona... Ona ne söyleyebileceğini bilmiyorum.

Ona eşinin peşinde olduğumuzu ve onu kovandan çıkaracağımızı söyleyerek güvence veriyorum. Uzun bir duraklama oluyor. Bir gün daha bekleyeceğini söylüyor. Düşünceleri gerginleşiyor. Ona yardım ettiğimize dair sürekli güvence vermeliyim. Aklında hiçbir şey tutmuyor. Rüzgarı yakalamaya çalışmak gibi.

Arkadaşı burada olsa iyi olur, diyorum, yoksa buradaki herkes için talihsiz bir durum ortaya çıkabilir.

Anlaştık.

Bu utanç verici, çünkü yeterince iyi insanlara benziyorlar. Burası temiz ve çok sayıda çocuk var, bu da burayı Fort Dallas'tan farklı kılıyor. Bir koridorda çocukların gülüşlerini duyabiliyorum.

Birkaç oda ötede insanlar sohbet ediyor, sesleri anlaşılmayacak kadar kısık. Kimse endişeli görünmüyor.

Kimse ziyaretçiler hakkında en ufak bir meraka sahip görünmüyor, bu da başka bir kırmızı bayrak.

Midem gurulduyor, yemekten önce bir şeyler yememiz gerektiğini hatırlatıyor. Umarım yemekten korktuğumuz için cömert, çökmekte olan bir ziyafeti kaçırmayız. *Sence ne servis edecekler?*

Rast eğlenerek gürlüyor. *Joanna mı?*

Bu hiç komik değil, ona söyledim.

Patates cipsi ve bayat bir kurabiyeden oluşan küçük bir öğün yedim ve sonra birinin gelmesini bekledik.

Andrea'nın kapıya gelen kişi olması benim için şaşırtıcı değil. Kapıyı çalıyor ve neşeyle kafasını içeri uzatıyor. "Yemeğe hazır mısınız? Senin şerefine özel bir yahnimiz var."

Bahse girerim, diye düşünüyorum Rast'a. Ama ona bir gülümseme veriyorum. "Hazırdan da öte. Bizi ağırladığınız için çok teşekkür ederiz."

"Memnuniyetle," diyor güneşli bir şekilde. "Beni takip edin, sizi Gwen'in odasına götüreyim." Başını Rast'a çeviriyor, içerideyken şapkasını ve güneş gözlüklerini fark edince kaşlarının arasında küçük bir şaşkınlık çatlağı oluşuyor. "Baş ağrısı mı?"

"Işığa karşı hassas," diyorum yüzümü buruşturarak. "Yarık sırasında gözleri hasar gördü."

"Oh, çok üzgünüm." Yüzündeki ifade aslında sempatikti ve bu daha da kafa karıştırıcıydı.

Onun arkasından ilerliyoruz ve daha öncekinden farklı olarak koridorların tamamen sessiz olduğunu fark ediyorum. Kimse odasında gizlenmiyor ya da bir arkadaşıyla sohbet etmiyor. Kimse yeni gelenlere aval aval bakmaya gelmemiş. "Ortak mutfağınız var mı?" Merakla soruyorum. Cevap bu kadar basit olabilir.

Andrea soruma şaşırmış görünüyor ve bana yine aşırı parlak bir gülümseme veriyor. "Sayılır! Gwen sana açıklayabilir. Gel hadi. Onu bekletmek istemeyiz."

"Kesinlikle hayır," diye kabul ediyorum. Tamam, daha önce gergin hissetmemiştim ama yakınlardaki boş ve sessiz odalar yüzünden kendimi biraz gergin hissetmekten alıkoyamıyorum. Rast düşüncelerimden bunu anlamış olmalı, çünkü uzanıp elimi tutuyor ve rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor.

Onu çok seviyorum.

Ben buradayım. Kimse sana zarar vermeyecek.

Sadece bu nazik güvence bile benim için yeterli. Biraz daha dik duruyorum ve bununla biraz eğlenmeye karar veriyorum. Biz de birlikte oynayabiliriz.

Koridorun en sonunda Andrea bir çift kapının önünde duraklar. "Gwen sizi içeride bekliyor. Keyfinize bakın ve Shreveport Kalesi'ne hoş geldiniz."

Ona en zarif gülümsememi sunuyorum. "Çok teşekkür ederim Andrea. Çok harika ve misafirperversin." Gülümsemesi biraz azalınca biraz daha ileri gitmeye karar verdim. "Biliyorsun, Sam ve ben çok yemek yemeyiz. Eminim bir kişiye daha yetecek kadar yemek vardır. Neden sen de yemeğe gelmiyorsun? Kendimizi evimizde hissederiz."

Gözleri şaşkınlıktan kocaman olur. "Oh, yapamadım-"

Evet, bahse girerim yapamaz. "Lütfen yap." Elimi koluna koyuyorum ve ona en ikna edici bakışımı atıyorum.

Dudağını ısırır. "Yapamam. Benim... benim küçük kardeşim beni bekliyor. Yine de başka bir zaman gelmeyi çok isterim."

"Başka zaman," diye sahte bir tatlılıkla kabul ediyorum. Bana rahatlamış bir bakış attıktan sonra kapıyı açmasını izliyorum.

Ejderham *sinsilikte çok kötü olduklarını* söylüyor. Gerçekten

öyleler.

İçeri giriyoruz ve girdiğimiz anda Andrea kapıyı arkamızdan kapatıyor ve

Sanki kilitleniyormuş gibi bir klik sesi geliyor. Rast'ım yanımda olmasaydı, bu konuda gergin olurum.

Hiçbir şeyin olmasına izin vermez.

İçinde bulunduğumuz oda After'da olabileceği kadar zarif. Uzun ipeksi kumaş şeritleri yavan duvarları kaplıyor ve odanın ortasında şamdanlarla donatılmış büyük bir ahşap masa var. Masada birkaç yer hazırlanmış ve bir yerlerde pişmekte olan hafif bir güveç -kıyamet elması- kokusu var. Etrafıma bakıp ateşi arıyorum ve yeterince eminim ki birisi köşeye bir odun sobası kuracak kadar zekice davranmış, tavandaki delikten çıkan boru dumanı dışarı taşıyor. Sobanın üstünde bir tencere kaynıyor. Odanın ortasında, siyah saçlı ve geniş elmacık kemikli bir kadın birkaç bardak taze su dolduruyor ve mum ışığıyla aydınlatılmış masayı işaret ediyor. "Oturmaz mısınız? Ben Gwen."

Gösterdiği çabadan memnun olmamız mı gerekiyor? Rast açıkça şüpheli bir tavırla soruyor.

Sanırım öyle. İlerleyip sandalyelerden birine oturuyorum ve bacağımdaki ağrıya karşı içimi çekerek rahatlıyorum. Koridordaki o küçük gezinti bile bacağımın şiddetle zonklamasına neden oluyordu. *Yanıma oturur musun?* Rast'a soruyorum.

Hayır.

Ben daha soru sormadan sandalyemin arkasına geliyor ve iki elini de omuzlarıma koyuyor, hem sessiz bir iddia hem de koruma. Buna bayıldım.

Gwen adındaki kadın Rast'ın duruşuna şaşırmış görünüyor ama sonra su bardağını benimkinin yanına koyuyor. "Sakin ol. Kimse sana zarar vermek istemiyor." Bunu söyleme şekli bile gergin, sanki kendisi de buna tam olarak inanmıyormuş gibi.

"Buranın belediye başkanı siz misiniz?" diye sordum.

"Öyleyim." Yüzündeki ifade gururlu değil, boyun eğmiş bir ifadeydi. Yapacak başka kimse olmadığı için tatsız bir görevi üstlenmiş birinin bakışı. Bir an için yüzü gergin görünüyor ve onun için gerçekten üzülüyorum.

Ve sonra muhtemelen bizi zehirleyeceğini hatırlıyorum.

"Benim adım Amy," diyorum ona ve üzerimde gezinen ejderha adamı işaret ediyorum. "Bu da Sam. Joanna'nın kalenin kuşatma altında olduğuna dair mesajını aldığımda Orleans Kalesi'ne doğru gidiyorduk. Sormamın sakıncası yoksa, Joanna nerede? Onunla tanışıp konuşmak isterim."

Gwen dudaklarını büzüp kendine bir bardak su dolduruyor ve tam karşıma oturuyor. "Bu gece gelemedi. Meşgulumuş."

"Burada, kalede olduğuna emin misin?" Ben soruyorum. "Ejderha kuşatması falan derken?"

"Tabii ki. Ama uyuyor. Onu rahatsız etmek istemem."

Anlıyormuş gibi yavaşça başımı sallıyorum. Oh, gayet iyi anlıyorum. Gwen'in dişlerinin arasından yalan söylediğini anlıyorum. Bu aptalca oyunları oynamaktan bıktım. İçeride kilitli olduğumuzu biliyorum. Güveçte bir şeyler olduğunu biliyorum. Garip bir şeyler döndüğünü biliyorum. Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranmanın bir anlamı yok.

Savaş formuna geçip seni savunayım mı? Rast'ın eli omzumda sıkılaşıyor.

Hayır, ona söyledim ve garip ama kendimi güçlü hissediyorum. Güçlenmiş. Fiziksel olarak zayıf olabilirim ama bu Gwen denen hatun tam da ihtiyacımız olan yerde. Onun oyunlarının peşindeyiz. Kiminle uğraştığının farkında değil.

Bu yüzden geri dönme zamanı.

Ona en tatlı gülümsememi veriyorum. "Eğer Joanna uyuyorsa, biri onu uyandırmalı. Mesajı gerçekten acil gibiydi ve o ejderha umduğumuzdan daha erken dönebilir."

Bir an için Gwen'in dikkatli ifadesi kayıyor ve anlamlı gözleri yüzünde çok kederli görünüyor. Güzel olduğunu fark ettim... ya da dünyadan bezmiş ve her şeyden bıkmış gibi görünmeseydi öyle olurdu. Sanki hayat onun içindeki tüm kıvılcımı alıp götürmüş gibi. Ama sonra ağzını kapatıyor ve başını sallıyor, elindeki su bardağını alıp bir yudum alıyor. "Bize daha sonra katılacak."

"Anlıyorum." Başımı eğiyorum. "Zehirli güveçten önce mi sonra mı?" Gwen içtiği suda boğuluyor, öksürüyor ve kusuyor.

"Ne?"

"Yaptığın şey bu değil mi?" Ben soruyorum. "Yoksa başka bir şey mi? Başka bir tür tuzak mı? Su olamaz." Elindeki bardağı işaret ediyorum. "Yoksa eski usule dönüp bizi silah zoruyla mı alıkoyacaksın? Merak ediyorum."

Kocaman gözlerini bana kırıştırtıyor. "Neden sana zarar geleceğini düşündün ki?"

"Hadi ama," diyorum gülerek. "Ben bir kaleden geliyorum. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Siz çok misafirperversiniz. Sırf yabancılar geldi diye özel bir yemek mi? Lütfen. Eğer beni rahatlatmak istiyorsanız, bana çok daha kötü davranacaksınız. Kaleler ziyaretçilere böyle davranır. İkimiz de biliyoruz ki, kimse sokaktan öylesine gelmiyor. Ama siz tek bir soru bile sormadınız, sadece hoş geldiniz dediniz ve bizi belediye başkanıyla yemeğe davet ettiniz. Sanki bu 'tuzak' diye bağırıyor mu? Ve neden kimse lanet ejderha için endişelenmiyor?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Joanna diye biri var mı ki? Merak ediyorum."

Gwen uzun, çok uzun bir süre bana bakıyor. Onu yanlış yargıladığımı düşündüğüm huzursuz bir an yaşıyorum, ama sonra yüzü buruşuyor, ağzı titriyor ve başını kollarının arasına alıyor, omuzları gözyaşlarıyla titriyor.

Bu tam olarak kana susamış bir katilin yapacağı bir hareket değil. Daha çok, hiçbir seçeneği olmadan kapana kısılmış bir kadın gibi. Kalbim sempatiyle sıkışıyor ve elini okşamak için masaya uzanıyorum. "Bize burada gerçekten neler olduğunu anlatmak ister misin? Yardım edebileceğimizi söylediğimde ciddiye aldın."

Derin bir nefes alıyor ve başını kaldırarak gözlerinden süzülen yaşları siliyor. Elleri titriyor ve bir an için hiç hissetmediğim kadar narin ve kırılgan görünüyor.

"Seni zehirlemeyiz," diyor soğuk bir sesle. "Sana canlı ihtiyacımız var." "Canlı mı? Ne için?"

Yüz ifadesi gittikçe daha da üzgünleşiyor. "Çünkü Kül Kardeşleri ile yaptığımız anlaşma bu."

Bu "Kül Kardeşleri"ni hiç duymadım ama kim olduklarını tahmin edebiliyorum. "Göçebeler mi?" Utanarak başını salladığında, ona duyduğum tüm sempatinin bedenimden süzülüp gittiğini hissediyorum. "Göçebelerle onlara insan satmak için bir anlaşma mı yaptın?"

"Başka seçeneğim yok." Ellerini şakaklarına götürüyor. "Buradaki insanları gördün. Shreveport Kalesi'nde milis yok. Çok az adamımız var. Yaklaşık bir yıl öncesine kadar bir kale bile değildik, sadece yeni belediye başkanı başa geçip vajinası olan herkesin kişisel hareminin bir parçası olduğuna karar verdiğinde Tulsa Kalesi'nden ayrılan bir grup kadın ve çocuktuk." Ürperiyor. "Yapmak zorunda kaldığımız seçimleri anlamıyorsunuz."

Fort Tulsa hakkında ilk kez kötü şeyler duymuyorum. Emma oradan nefretle bahsediyor.

Bunun bir önemi var mı? Rast soruyor. Onun için üzülmekle öfkelenmek arasında kaldığını hissedebiliyorum. Seni göçebelere vermek için zehirlemeye çalıştığını unutma. Elleri omuzlarımda sıkıca duruyor. Onun planları için fazla zekisin ama bu affedilmen gerektiği anlamına gelmez.

Biliyorum. Uzanıp ellerinden birine dokunuyorum, parmak eklemlerini okşuyorum. Düşüncelerinin ardında kaynayan öfkeyi hissedebiliyorum. Gwen'in bize kötülük dilemesinden hiç ama hiç hoşlanmıyor ve bu beni daha da güvende hissettiriyor. Etrafımdaki en büyük, en kötü koruyucuya sahibim. Ondan ya da denediği hiçbir şeyden korkmuyorum. Her şey yoluna girecek, ona söz veriyorum. Neler olduğunu bilmek istiyorum. Burayı yakıp yıkmadan önce onunla konuşmama izin ver.

Dalga mı geçiyorsun bilmiyorum, diye mırıldandı bana. Burayı seve seve yerle bir ederim. Vaan'ı istediğim zaman geri çağırabilirim ve ikimiz arasında-

Hayır, bebeğim. Eylem planımıza karar vermeden önce bu işin aslını öğreneceğimize söz veriyorum. Bize uyduğu sürece yardımsever kötü adamlar olabiliriz.

Yüksek sesle homurdanıyor ve Gwen'in bakışları ona kayıyor.

Öne uzanıp boştaki elimle onun elini okşayarak odaklanmasını sağlıyorum. "Kötü seçimleri anlamadığımı mı sanıyorsun? Ben bir kalede büyüdüm. Ne kadar korkunç olduklarını biliyorum."

Son derece perişan görünüyor. "Burada kadın ve çocuklardan başka kimsemiz yok. Bazı yaşlılar. Yoldan geçen birkaç erkek. Bazıları bir kıza bağlandığı için kalıyor ama çoğunlukla savunmasız. Birkaç ay öncesine kadar ne kadar savunmasız olduğumuzu hiç fark etmemiştim. Ash'in Kardeşleri geldi ve biz de onları karşıladık, tıpkı kalacak bir yere ve yiyecek bir lokmaya ihtiyacı olan herkesi karşıladığımız gibi." Sertçe yutkunuyor. "Bu... kötü bir karardı. Onlar

Bizi soydular ve bazı kadınları yaraladılar. Birkaç gün kaldıktan sonra gittiler ama bize birkaç hafta içinde geri döneceklerini ve artık 'onların koruması altında' olduğumuzu söylemeden önce değil. Onlara ondalık ödememiz konusunda ısrar ettiler."

Tipik göçebe şeylerine benziyor. Zorbalar ve berbat insanlar. Ve Gwen haklı - burası çoğunlukla kadın ve çocuklardan oluşuyor gibi görünüyor. Farkında olmadan düşmanı içeri aldığını bildiği için nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim. "Yani onlara yabancılarını sunmaya karar verdin."

"Hayır," diyor kısık sesle. "Güvenliğimizi artırmaya ve onlarla savaşılmaya karar verdik. Gurursuz değiliz. Tüm yiyeceklerimizi sakladık, insanlarımızı silahlandırdık, çitlerimizi güçlendirdik... ama hiçbir işe yaramadı. Geri geldiklerinde, ondalıklarını istediler. Elbette ödeyemedik. Onlara ödeme yapmaya hiç niyetimiz yoktu. Sadece rahat bırakılmak istedik." Gözleri sulanıyor ve bakışlarını kaçırarak tekrar gözlerine bakıyor. "Böylece bir tuzak kurdular ve kız kardeşimi ava çıktığında çaldılar. Onu bir daha görmek istiyorsak öşrü iki katına çıkarmamız gerektiğini söylediler. İnsanlar en iyisi, çünkü et satmak için pazardalar. Bu haftalar önceydi. Bize, eğer öşrü onlara ulaştırmazsak, onu karaborsada en yüksek teklifi verene satacaklarını söylediler." Gözlerindeki bakış yalvarırcasına. "Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama o benim kız kardeşim. Aile her şeydir."

Onun sözleri kalbime saplanan küçük bir bıçak gibi. Aile her şeydir. Öyle değil mi? Ama Rast'la birlikte olmak için kız kardeşimi terk ettim. Kayıp, kırılğan kız kardeşi için deli gibi endişelendiğini biliyorum ve ona tek bir kelime bile etmedim. Kendimi çok suçlu hissediyorum. Rast'ın elleri omuzlarımda sıkıca kenetleniyor ve düşüncelerimi anlıyor olması gerektiğini biliyorum.

"Kül Kardeşler'in önerdiği şeyi kabul etmek istemedim ama kız kardeşim..." Sertçe yutkunur. "Onu onlara bırakamam. Bu yüzden notlarla birlikte haberci kuşlar gönderdik. Joanna olmadığı konusunda haklısın. Kullanmaya karar verdiğimiz kod kelime buydu. Joanna'yı sormak için gelen herkesin uyuşturulabileceğini, soyulabileceğini ve sonra da yollarına devam edebileceklerini düşündük. Onurlu bir şey değil ama tek seçeneğimiz bu." Tekrar kaşlarını ovuşturuyor. "Gurur duymuyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Sadece başka ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yardım ister misin?" Ben öneririm.

"Kimden?" Acı acı gülüyor. "Fort Orleans? Tulsa Kalesi mi? Sen demiştin ki

bir kaleden geldi. Onlardan yardım istemenin hiçbir işe yaramayacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ne isterlerse istesinler, bedeli çok yüksek olacaktır."

Kadınlarla dolu bir kamptan ne isteyeceklerini hayal edebiliyorum. Sözlerinin bu kadar mantıklı olmasından nefret ediyorum. Kızmak istiyorum ama nasıl düşündüğünü de anlıyorum. Benim başım dertte olsa Claudia da aynı şeyi yapmaz mıydı? Milisler beni esir aldığında beni kurtarmak için neredeyse tüm Dallas Kalesi'ni yerle bir etti. Kızgın bile değilim. Gwen'i gördüğümde, yabancılara saldırmaya çalışan işbirlikçi bir kadın görmüyorum.

Kız kardeşini geri isteyen ve seçenekleri tükenmiş çaresiz bir kadın görüyorum. Güçsüz.

Onun şansına, ben değilim. Rast benim tarafımda. *Bebeğim?*

Eğer onlara yardım etmek isterseniz, ederiz. Aileye yardım etmek istemenin ne demek olduğunu anlıyorum.

Ona bir sevgi ve şefkat dalgası gönderiyorum. Benim harika, harika ejderham. Kendini çok kötü sanıyor ama beni kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyor. "Yardım edebiliriz," diyorum Gwen'e usulca.

Yüzündeki ifade açıkça inanmadığını gösteriyor. Yüzünde acı bir gülümsemeyle doğruldu. "Gerçekten üzücü olan ne biliyor musun? Ejderha kuşatmasıyla ilgili notlarla birlikte haberci güvercinleri gönderdiğimde, bir tane bile yoktu. Sanki kader yüzüme bir şeyler fırlatıyor çünkü geçen hafta boyunca gitmeyen bir ejderhamız vardı." Başını sallıyor. "Ne kötü şans. Burayı arkanda bırakıp gitsen daha iyi olur. Seni durdurmayacağım. Hatta muhtemelen adamlarımı da sizinle birlikte gönderirim." Gözleri yine sulanıyor ve perişan görünüyor. "Burada kalırlarsa onları koruyamam."

"Ciddiyim," diyorum Gwen'e tekrar. "Yardım edebiliriz. Hem göçebelere hem de ejderhaya yardım edebiliriz. Ama başka birine asla zarar vermeyeceğine söz vermelisin. Bu gece yapmaya çalıştığın şey doğru değil."

Başını bana doğru sallıyor. "Teklifin için minnettarım, gerçekten. Ama zengin değilseniz, göçebelerin kız kardeşim Daniela'yla takas etmek için önereceğiniz şeyle ilgileneceklerini sanmıyorum. O gerçekten çok güzel." Sesi titriyor ve boğazını temizliyor. "Ve o bir bakire. Sanırım ne olursa olsun onu ellerinde tutup satacaklar. Sen olsan

çok fazla ticari mala ihtiyacımız var."

"Onları takas etmeyeceğiz," diye onu rahatlatıyorum.

Gwen başını öne eğdi. "Yapmayacak mısınız? O zaman nasıl..."

"Rast?" Arkadaşımın elini okşayarak soruyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "B u şerefe nail olmak ister misin?"

Keskin dişlerini göstererek dişlerini gösteriyor.

Gwen'in nefesi kesilir ve sandalyesinde geriye doğru sarsılır, neredeyse düşüyordu. "Ne oluyor lan-"

"Ejderha konusunda sana yardım edebiliriz çünkü bizde bir tane var," diyorum ona kendini beğenmiş bir şekilde. "Ve herhangi bir göçebenin yapabileceğinden çok daha fazla kas gücüne sahibiz. Arkanıza yaslanın ve dinleyin, çünkü size anlatacak çok ilginç bir hikâyem var."

RAST

T Gwen olarak bilinen insan dişi ilk başta Amy'me inanmadı. Ona göre ejderhalar devasa ve pulludur ve ben onun bu tür şeylerle ilgili imajına uymuyorum. Daha önce hiç ejderha diye bir şey duymamış.

ejderha insan formuna giriyor. Kalesinde gördüğüm erkeğiyi düşünüyorum ve gerçekten bu kadar bilgisiz mi yoksa rol m yapıyor diye merak ediyorum. Ama masanın üzerine eğilip ateş pskrttğmde, inanacak kadar korkmuş görünüyor.

Daha sonra, rehberimiz olan insan dişiyi çağırıyor-Andrea. İkilili Amy ile oturup Shreveport Kalesi'ndeki diğerklerini nasıl koruyacaklarını tartışıyor. İnsan göçebelerle başa çıkılması, Gwen'in kız kardeşinin kurtarılması ve ejderhanın eşine ihtiyacı olduğu açıktır.

Bu kadar küçük bir nüfus için kesinlikle çok fazla sorunları var.

Yine de ilginç, çünkü Amy'm kendi elementinde. Hikayesini Gwen ve Andrea'ya anlatırken gözleri parlıyor. O kadar otoriter konuşuyor ki diğerk dişiler itiraz etmeden onu dinliyor ve göçebeleri nasıl cezbedeceklerine dair fikirler verdiğinde hemen kabul ediyorlar. Eşimle gurur duyuyorum. Benim nazik Amy'min böylesine güçlü bir liderlik yeteneğine sahip olduğunu kim düşünebilirdi ki? Ama onu en iyi ben tanıyorum ve bu bana mantıklı geliyor. Kırılğan dış görünüşüne rağmen sert bir kalbi var ve tanıştığı herkesi derinden önemsiyor. Gwen ve halkı için gerçekten en iyisini istiyor ve bunu umursamıyor bile

Bizi kandırmaya çalıştılar. O bunu anlıyor ve Gwen ne zaman gözlerinden yaşlar akıtıp kız kardeşinden bahsetse, Amy'nin onunkini özlemekten duyduğu üzüntüyü hissedebiliyorum.

Eşimi ailesinden saklamakla hata ettiğimin farkındayım. Amy benimle olmayı tercih ederdi sanırım, ama bunun ikisinden biri olması için bir neden yok. Elbette kız kardeşini görebilir ve yine de benim eşim olabilir. Bu insanlara gelince... Onlardan memnun olmasam da, bireysel olarak grup halinde olduklarından daha temizler. Küçük dozlarda tolere edilebilirler. Amy'ne üzücü hikayelerini anlattıklarında aralarında bir topluluk görüyorum. Sevecenlik. Aile.

Bana kendi halkımı hatırlatıyor. Drakoniler vahşi ama birbirlerine sıkı sıkıya bağlılar. Ve bu beni vatan hasretiyle sızlatıyor.

Ben eşimin üzerinde gezinirken dişiler konuşur. Eşim bana doğrudan bir soru sormadıkça konuşmaya katılmam ve asla diğer dişilere hitap etmem. İnsanların konuşma dilini sevmiyorum. Amy düşüncelerimi onlara kolayca aktarabilir ve diğerleriyle konuşmak gibi bir isteğim yok. Eşimin liderlik etmesine izin vereceğim ve sadece onu destekleyeceğim.

Ancak Amy'nin tüm sevecenliği ve anlayışı bu değildir. Gruptan talepleri var. Eğer kalıp onlara yardım edeceksek, güven duymalıyız. Erzakımız olmalı ve Amy'nin söylediklerini dinlemeliler. Bir ejderhayı barındıracak kadar büyük bir odamız olmalı ve böylece dişiler bizi "spor salonu" adı verilen ve eşyaları depoladıkları devasa bir odaya götürüyorlar. Gwen odanın yeterli olup olmadığını soruyor.

Onlara göstermeye karar verdim. Hemen yer değiştiriyorum, kanatlarım dışa doğru açılırken ve kuyruğumu salladığımda kaşındıran insan kıyafetlerim ayaklarımın altında bir yığın halinde parçalanıyor. Geriniyorum, çünkü ahhh, insan rolü oynadığım bir günün ardından savaş formuma geri dönmek iyi hissettiriyor.

Ben bunu yaparken, Gwen geriye doğru tökezliyor. Diğerleri şok içinde devrildi ve hayata döndürülmesi gerekiyor. Ya benim Amy'm? Amy'm orada gururla duruyor, güçlü ve korkusuz.

Her drakoni savaşçısının sahiplenmekten gurur duyacağı bir eşim var.

Dişiler dağılır, Gwen kuşları aracılığıyla mesaj göndereceğine söz verir.

Göçebeler. Amy bir tane de kız kardeşine göndermek istiyor ama son anda fikrini değiştiriyor. Görecek mi bilmiyorum, diyor Amy ve düşüncelerinde bir kez daha hüznün var. Claudia'yı özliyor ve onunla konuşabilmeyi diliyor.

Suçluluk duygumu boynumda bir taş gibi hissediyorum. İnsanlar Amy'ye gerçek yiyecek ve battaniye getirdikten ve ayaklarımın dibinde onun için bir yatak hazırlandıktan sonra bile devam ediyor. Eşim onlara nezaketle teşekkür ediyor ve onu memnun etmek için nasıl koşuşturduklarını görüp eğleniyorum.

İnsan buranın Gwen'in değil, onun kalesi olduğunu düşünüyor.

Amy'nin üzerine titreyip rahat ettiğinden emin olduktan sonra üç kadın da bana dönüyor. "Gece için yola çıkmadan önce sormak istediğin bir şey var mı Rast?"

Eğilip tatlı dostumu dürtüyorum. *Onlara burada saklanan erkeği sor. Ortadan kaybolan.*

Amy onlara döner ve konuşur. Onu tarif eder ve kadınlar birbirlerine bakarlar.

Gwen adının Liam olduğunu söylüyor, ki bu bir Drakoni ismi değil. Ama Sam de öyle. Ama Gwen'in rahatsız görüldüğünü fark ediyorum. Tekrar konuşuyor ve eşime erkeğin birkaç aydır onlarla birlikte olduğunu ama bugün onu görmediğini söylüyor.

Onun bir ejderha olduğunu bilmiyorlar mıydı? Amy'ye sordum. Kimse gözlerini görmedi mi? Dişlerini?

Biraz daha konuştular ve sonra Amy yanıma geldi. *Hasta olduğunu düşünmüşler. Cilt rahatsızlığı. Her zaman sıkı sıkı örtünür ve fazla konuşmazdı. Gwen bir şeyler saklıyor. Söylediğinden daha fazlasını biliyor. Ne kadar telaşlı olduğuna baksana.*

Belki de onun eşidir. Ve onu korumak için insan rolü yapıyordur.

Ama bu, yer değiştirdiğinde neden bu kadar şaşırıldığını açıklamıyor. Öyle davranamazsın.

Bir gizem, katılıyorum. Başka bir gece için. Saçını okşadım. Yorgunsun.

Sanki sözlerim onu harekete geçirmiş gibi, dostum esniyor. *Öyle. Ama diğer ejderhanın eşinin kim olduğu hakkında daha fazla şey sormam gerek. Hangi kız olduğunu öğrenmeliyiz. Vaan şehre tekrar saldıramaz. Onu ortaya çıkarmalı ve onunla konuşmasını sağlamalıyız.*

Eşiyle konuşmaktan daha fazlasını isteyecektir. Amy'mle kurduğum bağlantıyı, onun düşüncelerinin benimkilere karşı yatıştırıcı katmanını, onun ruhunun benimkiyle sarmaş dolaş olmasını isteyecektir. Yine de bu dişilerin aynı fikirde olacağından emin değilim ve bu yüzden eşime tekrar nazikçe burun kıvrıyorum. *Bu sabaha kadar bekleyebilir. Bugün düşüncelerime birkaç kez dokundu ama beklemekten memnun.*

Oh iyi. Dostum, burası tam bir sorun yumağı. Ama sesi mutlu ve memnun geliyor. Sanki diğerlerine faydalı olmaktan mutluluk duyuyor gibi. Böyle bir şeyi kıskanacağımı sanırdım ama... Eşimin ne kadar mutlu olduğunu görmek hoşuma gidiyor. Bu ona ne kadar neşe veriyor. Belki de onu tamamen kendime saklamak isteyerek bencillik ettim. Onun ne istediğini değil, benim ne istediğimi düşündüm. Şimdi, eğer doğru ortamsa ikimizin de böyle bir ortamda mutlu olabileceğini görmeye başlıyorum.

O benim yanımda olduğu sürece, etrafımızda kaç insan olduğu umurumda değil.

Kapılar kapanıyor ve yankılanan odada yalnız kalıyoruz. Arkadaşım iç geçiriyor ve battaniyelerin üzerine uzanıp bana bakıyor. "Sonunda yalnızız," diye mırıldanıyor ve bana uykulu bir gülümseme veriyor. "İlginç bir gün oldu."

Bence en ilginç olan şey, senin yönetimi nasıl devraldığın, diyorum ona eğlenerek. Benim küçük vahşi komutanım.

Amy sadece kıkırdıyor, gözlerini kapatıyor ve pençelerime ulaşana kadar ona yaptıkları yatakta yuvarlanıyor. Elini birinin üzerine koyup okşuyor, sanki rahatlamak için bana dokunması gerekiyormuş gibi. Bu hoşuma gidiyor. "Bence Gwen hiçbir zaman lider olmak istemedi. Bence bu işi üstlenecek başka kimsesi yoktu. Ve bence bir seçeneğimiz olsaydı, kız kardeşi Daniela'yı kurtarmak için kendini feda ederdi, ama bahse girerim sorumlu olduğu için yapamayacağını hissediyordur. Bu yapışkan bir durum."

Gidebiliriz, öneriyorum. Buradan uçup gidelim ve onları sorunlarıyla baş başa bırakalım. Hak ettikleri bu olurdu.

"Hayır, kalıp yardım etmek istiyorum," diyor pullarımı okşayarak.

"Komik, çünkü bir zamanlar bizi satmaya çalıştıkları için ne kadar yanlış ve kötü olduklarını haykırabilirdim, ama After her şeyi değiştirdi. Şimdi onları sadece başları belada olan ve verebilecekleri en iyi kararları vermeye çalışan insanlar olarak görüyorum. Claudia tehlikede olsaydı muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım."

Düşünceleri tekrar kız kardeşine kayar. Claudia'nın nasıl olduğunu merak ediyor, karnındaki yavrunun... ve kız kardeşinin sıkıntılı olmasından endişeleniyor.

Eğilip nefesimin saçlarında gezinmesine izin veriyorum, burnuma değdiğini hissedebilmek için saçlarını kabartıyorum. Onun kokusu beni sakinleştiriyor, Amy'nin beni terk edeceği düşüncesinde olduğu gibi ateşin zihnimi yaladığını hissettiğimde bile. *Aileni özliyorsun.*

"Elimde değil," diye mırıldanıyor. "Çok uzun zamandır Claudia ve ben vardık ve o bana çok iyi baktı. Başka kimsemiz yokken annemiz oydu. Ona iyi olduğumu söylemediğim her gün ona biraz ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum. Ne kadar endişelendiğini hayal bile edemiyorum." Dudağını ısırtıyor ve mutsuz bir şekilde bana bakıyor. "Konuyu açtığım için özür dilerim. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Senin için stresli olduğunu biliyorum."

Arkadaşımın üzgün olması daha stresli, ona söyledim.

"Bana sarılabilmek için yer değiştirebilir misin?" diye soruyor bana bakarak. "Bunu gerçekten çok isterim."

Tekrar sormasına gerek yok. Hemen form değiştirip yatakta onun tarafına geçiyorum ve yumuşak bedenini kendime doğru çekiyorum. Duyularım onun kokusuyla doluyor ve o yanağını göğsüme bastırıp kollarını bana doladığında bile saçlarını okşuyorum.

"Çok daha iyi," diyor küçük bir memnuniyet iç çekişiyle. "Burada tehlikede olduğumuzu sanmıyorum ve sana böyle dokunmak hoşuma gidiyor." Bunu rahatlatıcı buluyor ve rahatlamaya ihtiyacı var.

Suçluluk hissediyorum. Onu ailesinden uzak tuttum. Onun mutsuzluğuna sebep olan benim.

"Sorun yok," diye fısıldıyor ve düşüncelerimi okuduğunu fark ediyorum. Onları çok yüksek sesle yayınlamış olmalıyım. Elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Beyninin tekrar senin gibi hissetmesinin zaman alacağını biliyorum. Bir yolunu buluruz."

Bencil olduğumu kabul ediyorum. İçimde, tüm insanlardan uzaklara uçmak ve seni dağlarda saklamak isteyen vahşi ve sahiplenici bir yan var. Kimsenin seni bulamayacağı yüksek bir yuva bulmak ve seni dünyadan gizli ve güvende tutmak.

Kıkırdıyor, nefesi tenimde geziniyor. "En kötü fikir değil. Ama öylece ortadan kaybolamam ve kız kardeşime hiçbir şey söyleyemem. Onu özlerim ve bu adil olmaz."

Haksızlık ettiğimi biliyorum. Körelmiş pençelerimi saçlarında gezdiriyorum. Bunu şimdi anlıyorum. Seni kendime sakladım çünkü bu beni mutlu ediyordu ama seni mutlu etmiyordu. Diğer insanlarla birlikte olmayı seviyorsun, diğer insanlarla.

"Yeterince iyi olduklarında mı? Evet. Öyle. Fort Dallas'ta gerçekten berbat olanlarla tanıştım. Gwen ve diğerleri... Aslında onların bana çok benzediğini düşünüyorum. Hayatta kalmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu bende yardım etme isteği uyandırıyor."

Çünkü sizin iyi bir kalbiniz var.

"Mmm, belki. Sadece bir kez olsun paylaşabileceğimi düşündüğüm bilgilerim var. Birlikte çalışan bir topluluğun aktif bir parçası olmak iyi hissettiriyor. Fort Dallas'a geri döndüğümüzde, fiziksel olarak pek bir şey yapamadığım için hiçbir şey yapmadan öylece oturduğum çok gün oldu. Claudia çöp toplamaya giderdi, Sasha takas yapardı ve ben de... evde oturup onların dönmesini beklerdim. Bunu kabullendim çünkü işler böyleydi ama şimdi daha fazlasına sahip olabileceğimi gördüğüm için daha fazlasını yapmak istiyorum. Yardımsever olmayı seviyorum. Dünyaya geri verebilmeyi seviyorum. Eğer insanlığın küçük bir bölümünü mutlu edebilirsek, o zaman iyi bir şey yapmış oluruz, anlıyor musunuz? Dünyada güvenli yerlerin olması önemli, özellikle de kadınlar ve çocuklar için. Bence Fort Dallas çok ileri gitti. Milisler orayı ele geçirmiş durumda. Tulsa Kalesi de kulağa korkunç geliyor. Ama belki bu küçük kale olduğundan daha iyi bir şey olabilir."

Mutsuzluğu yeniden alevleniyor ve düşüncelerini gözden geçiriyorum. Şu anda üç şey arasında seçim yapmak zorunda olduğundan endişeleniyor - yardım etmek istediği bu kale, sevdiği ben ve kız kardeşi.

Her şeye sahip olabilirsin, ona nazıkçe söyledim. Bu insanlara yardım edeceğiz. Seni terk etmeyeceğim. Ve burada işimiz bittikten sonra, gidip kız kardeşini bulacağız.

Yatakta doğruluyor, bana bakarken gözleri umutla büyüyor.

"Gerçekten mi?"

Gerçekten. Yanağını okşuyorum. Beni bırakmayacağına yemin et.

"Seni terk etmek mi?" Yüz ifadesi yumuşar. "Ah Rast, seni asla terk etmem. Seni seviyorum. Artık aynı bütünün iki yarısıyız. Bir takım. Bonnie ve Clyde. Bezelye ve havuç. Wonder Woman ve... Wonder Woman kiminle çıkıyorsa."

Söylediklerinizin hiçbirini anlamadım ama buna sevindim. Bencilliğimle seni kendimden uzaklaştıracığımdan endişe eden bir yanımda hep olacak. Ben iyi bir erkek değilim-

Gözlerini devirdiğinde şaşırıyorum. "Hep böyle söylüyorsun ama sen bana karşı hep iyisin. Sen Gwen gibisin, bebeğim. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın. Uyandığında kulağa eğlenceli geldiği için Salorianlara hizmet etmeye karar vermedin. Bunu aileni doyurmak için ve aç olduğun için yaptın. Bu yüzden seni neden yargılayayım ki?"

Hitaar'ı ve onu en son canlı gördüğüm zamanı düşünüyorum. Ruhum acıyor. Ailem için endişeleniyorum çünkü... benimki bana ihanet etti. *Kardeşim beni öldürmeye çalıştı, diye itiraf ediyorum ona ve küçük elini tutup boğazıma bastırıyorum, beyaz yara izlerinin boynumda dans ettiği yere. Bu izleri sormuştun. Onları bana o verdi. Hayatıma son vermeye çalıştı.*

Gözleri şokla irileşiyor. "Ne oldu?"

Salorianlara hep olan şey. Zihnime sızdılar ve ben sadece bir kabuk olana kadar beni ele geçirdiler. Hoşuma gitmese de ne yaptığımı anlıyordum. Emirlerine itiraz edemezdim. Ruhuma kadar bana sahiptiler. Düşüncelerim acıyla doldu. Ailemin yuvasına dönmeme asla izin vermedim. Ne hale geldiğimi görmelerini istemedim. Salorian ordusunda büyük bir general olsam da... onlar için ben bir canavardım. Kardeşim beni komşu bir yuvayı ziyaret ederken gördü. Onları Salorianlar adına yok ettim, çünkü derebeylerine vaat edilen ondalıkları saklıyorlardı. Hatırladıkça gözlerimi kapatıyorum. Hitaar senin gibi nazik bir ruhtu. Onlar onun dostlarıydı. Yaptığım şeye inanamıyordu. Gözlerinde benden nefret ettiğini gördüm. Ona henüz kardeşi olduğumu göstermek için iki ayaklı formuma geri döndüm ve ona elimi uzattım. Bana sırtını döndü. Ona sırtımı döndüğümde bana saldırdı. Pençeleriyle beni öldürmeye çalıştı. Bir alay

gölümseme ağzıma dokunuyor. *Öfkelendiğinde bile korkunç bir dövüşçüydü. Boğazımı yırttı ama beni öldürecek kadar değil.*

"Bu çok korkunç," diye fısıldıyor Amy ve benim için duyduğu acıyı hissedebiliyorum.

Öyleydi. Tam bir ihanet hissini hatırlıyorum. Kardeşimin ne yaptığını anladığımda içi boş, boş bir öfke. O anda gerçekten kaybolmuştum, kendi kanıma ve komşu yuvanın kanına bulanmıştım. Genç ve kansızken tanıdığım bir ailenin. Onları hiç düşünmeden katlettim, çünkü Salorian efendilerim bunu emretmişti.

"Ne yaptın?" diye soruyor, zihni nazikçe benimkini yokluyor.

Olanlar efendilerimin hoşuna gitmedi elbette. Bir generale saldırmak Salorian yasalarına aykırıdır. Yaralarımın kan akıyor ve kalbim parçalanıyor olsa da, beni Hitaar'ı bastırmaya ve onu Salor topraklarına geri getirmeye zorladılar. O da benim gibi askere alındı ve orduya hizmet etmeye zorlandı, zihni onların iğrenç büyüleriyle açıldı. Nazik kardeşimi düşünüyorum ve ruhum o kadar şiddetli ağrıyor ki dayanamıyorum. Onu sürüklemek boğazımdaki yaradan daha kötüydü.

Benim yüzümden öldü. Bunu hep hatırlayacağım.

"Senin hatan değildi," diyor Amy, tatlı sesiyle. Yüzümü okşuyor, dokunuşu beni topraklıyor, umutsuzluk ateşini zihnimin gerisine itiyor. "O da tıpkı senin gibi kendi seçimini yaptı. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyordu."

Ya da tıpkı buradaki insanlar gibi başka seçeneği olmadığını düşündü. Elini elimde tutuyorum ve dudaklarımı avucuna bastırıyorum. *İşte bu yüzden güvenmiyorum. Bu yüzden ailen seni bulursa seni kaybedeceğimden korkuyorum.*

Beni asla kaybetmeyeceksin, diye şiddetle gönderir.

Düşünceleri o kadar sevgi ve anlayış dolu ki, ona söylemem gereken şeyin farkına varmak içimi acıtıyor. *Seni kardeşinden ayrı tutan ben olsam bile mi? Seni aradıklarını biliyorum. Bunu hissettim.*

Amy yanımda hareketsiz duruyor.

Onun incinmişliğini, kafa karışıklığını ve sahiplenici, öfkeli alevlerin yükselişini hissedebiliyorum.

zihnimde ilerliyor. Öfke taşmakla tehdit ediyor.

Ne demek istiyorsun? diye soruyor, benimkiler çıldırmakla tehdit ederken onun düşünceleri silikleşiyor.

Eski yuvamızda çiftleşmiş bir erkeğin zihninin dokunuşunu hissettim. Kız kardeşinin eşi olduğunu anladım ve onu gönderdim. Ona gönderdiğim sinyali gösterdim, çiftleşmiş bir erkeğin bölgesini ve gitmesi için sözsüz bir uyarı. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama yine de yaptım çünkü seni kendime saklamak istiyordum.

O sessiz. Zihnini yoklamaktan, dehşetini ve ihanetini hissetmekten korkuyorum. Bana olan sevgisinin yok olduğunu hissetmek istemiyorum. Bu beni tamamen kırar ve ben zaten zayıfım.

Anlar acı veren bir sessizlikle geçip gidiyor. Tüm bunlar olurken, öfke düşüncelerimde birikiyor, beni alt etmeyi bekliyor. Eşimin beni reddetmesini bekliyorum ki kendimi bir kez daha deliliğe kaptırabileyim. Beni de ele geçirmesine izin vereceğim. Benden nefret ediyorsa kim ve ne olduğumun farkında olmak istemiyorum.

"Oh, Rast," diyor Amy usulca. Öne doğru ilerliyor ve ağzını benimkine bastırıyor. "Senden asla ama asla nefret edemem. Asla böyle düşünmem. İncindim, evet, ama ne yaptığını anlıyorum. Seni seviyorum. Yine de gelecekte bunları konuşmamız gerekecek. Dediğim gibi, biz bir takımız. Kız kardeşimle kalmak için seni asla terk etmem. Sen benim ruhumsun, ben de senin." Bana güven ve sevgiyle bakarken gülümsemesi acı verecek kadar güzel.

Ben böyle bir bağlılığa layık değilim. Onu öpmeden, sadece yüzümü yüzüne bastırarak yakınımda tutuyorum. Amy'nin sevgisiyle ateşim sönüyor. Bir drakoni erkeği hiç bu kadar şanslı oldu mu? Hiç olmadı. Benim mükemmel, harikulade, güzel Amy'me hiç sahip olmadılar.

Nereye gitmek istersen peşinden geleceğim, ona söz veriyorum. Eğer kardeşine dönmek istersen, seni oraya götüreceğim. Buradan kaçmak istersen, kanatların olacağım. Kalmak istersen, senin yanında olacağım. Sen benim her şeyimsin. Benim için ne olduğunu ifade edebilecek hiçbir düşünce, hiçbir kelime yok.

Belki de bunu kelimeler yerine dokunuşlarla gösterebiliriz, diyor bana ve ağzını bir kez daha nazikçe benimkine değdiriyor. Eli karnımda aşağıya doğru kayıyor ve sikimi okşuyor. Seni her zaman istediğim gibi sevmeme izin ver.

Onun altında hareketsiz kalıyorum. *Yani-*

Evet. Bunu istiyorum. Düşünceleri parlak, bağlılıkla parlıyor. Aramızda çirkinlik yok, Rast. Bir çiftleşme -herhangi bir çiftleşme- güzel olmaktan başka bir şey olamaz. Seni her gün seçiyorum. Seni her zaman için seçiyorum. Ve seni bedenime almayı seçiyorum, neden ağzıma almayayım? O da seni en az diğer organlarım kadar seviyor.

Alçak sesle homurdanıyorum, çünkü kulağa çok cazip geliyor ama yine de yasak gibi hissettiriyor. Bu Drakoni'lere özgü bir şey değil.

Ben drakoni değilim, diye hatırlatıyor bana ve göğsüme hafif, alaycı öpücükler kondurmaya başlıyor. Bu seni üzüyor mu?

Değiştirmez. Onunla ilgili hiçbir şeyi değiştirmedim. Pençelerimi onun yumuşak saçlarına geçiriyorum ve dudakları tenimde gezinirken bile onu yakınımında tutuyorum. Öyle olmadığını biliyorsun.

O zaman seni bir insan gibi sevmeme izin ver. Arkana yaslan ve seni tatmin etmeme izin ver. Gözleri coşkuyla parlıyor ve ben onu bundan mahrum edemem. Onu hiçbir şeyden mahrum edemem.

Arkadaşım sinsi bir sırıtışla daha aşağılara iniyor, karnımı öpüyor ve yalıyor. Dili göbeğime değdiğinde tüm vücudum tepki olarak geriliyor, çünkü nereye gittiğini biliyorum. Şimdiye kadarki en yanlıştır ve çökmekte olan şey gibi hissettiriyor... ve ağzını orada hissetmek istediğimi inkar edemem.

Çünkü harika hissettireceğini söyledi. Yüz yüze çiftleşmeyi seviyorsun, değil mi?

Ben seviyorum. Amy'min içine dalarken ve sikimi dar amına gömerken gözlerinin içine bakabilmeyi seviyorum. Yüzündeki ifadeyi görmeyi seviyorum. İçine girdiğimde onu öpebilmeyi seviyorum. Her iki yol da çiftleşmek için eşit derecede iyi yollar, ancak onun yolunun özel bir çekiciliği olan bir samimiyet var.

Bu çok benzer olacak, diye söz veriyor elini kesemi avuçlamak için kaydırırken bile. Farklı olacak ama çok iyi. Ağzını üzerime koymayı seviyorsun. Tabii ki ben de aynısını seveceğim.

Nereden biliyorsun? Daha önce hiç yapmadın. Düşüncelerim zorlanıyor, çünkü tek düşünebildiğim elinin keseme değip onu okşaması.

Kıkırdıyor ve hassas bedenimi hafifçe okşuyor. Çünkü o sensin. Seviyorum

Seni öpüyorum. Kokunu seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Bunu neden sevmeyeyim ki?

Gerçekten neden? Cevabım yok. Tatlı Amy'min alçaktan öpen ağzından başka bir şey düşünemiyorum. Bir parçam yataktan fırlamak, onu elleri ve dizleri üzerine çevirip sahiplenmek istiyor. Aletimdeki ağrı bana bunun iyi, çok iyi olacağını söylüyor. Ama daha meraklı bir yanım bunu deneyimlemek istiyor. Onun ihtiyaçlarını karşılamak için değişmiyor muyum, diye düşünüyorum. Pençelerimi kestim, hiçbir drakoninin yapmayacağı bir şey. Onunla yüz yüze çiftleştim. Bunun olmasına izin verebilirim.

Parmakları şaftımın etrafında kıvrılıyor ve hafifçe sıkıyor. "Burada çok sertleşmişsin ama tenin çok yumuşak. Bu inanılmaz. Uzun zamandır sana böyle dokunmak istiyordum." Küçük bir iç çekişle nefesini uzunluğumun üzerinde gezdiriyor ve beni ağzına almaya ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum. Sadece bir parmak kadar uzağımda ve başını tutup o güzel ağzını sikime doğru itmek için kendimi zor tutuyorum.

"Önce seni keşfedeceğim," diye fısıldıyor tenime karşı ve parmakları uzunluğumun üzerinde kayıyor, günlerdir istediği gibi şaftıma dokunuyor ve öğreniyor. Beni okşarken düşüncelerindeyim ve nasıl hissettirdiğine dair merakını ve zevkini, tepkilerime, keskin nefes alışlarına nasıl uyum sağladığını hissedebiliyorum. Bu hisleri çok daha yoğun hale getiriyor ve o kıkırdayana kadar zevkten hırladığımı fark etmiyorum. "Durayım mı?"

Hayır. Bunu istemiyorum. Artık istemiyorum.

Amy parmak uçlarını sikimin başının üzerinde gezdiriyor. Yuvarlak başının izini sürüyor, sonra bir parmak ucunu şaftımın üst kısmındaki daha kalın deri çıkıntısı boyunca gezdiriyor. "Neredeyse pul pul olmuşsun gibi, ama bir ejderhadan farklı bir şekilde. O kadar sıkı üst üste binmişsin ki deri gibi hissediyorsun, ama bunu gördüğümde pul gibi görünüyor. Büyüleyici."

Onun dokunuşuna karşılık olarak sikim sarsılıyor ve başımın üstünde boşalmamın damlacıkları boncuklandığında memnun bir iç çekiyor. Parmağını ıslak harcın içinde sürüklüyor ve horoz kafam boyunca daire çiziyor, söz verdiği gibi beni ağzına almadığı her an beni kızdırıyor. Bir şeyi bu kadar çok isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Beni diline alırken izlemek istiyorum, istiyorum

Yüzündeki ifadeyi görmek, tadımı aldığında düşüncelerini hissetmek... ve sonra böyle bir şey yapma düşüncesi karşısında zihninde oluşan heyecanı hissettiğimde yüksek sesle inliyorum.

Şu anda kendini güçlü hissediyor. Seksi ve güçlü. Onun uyarılma kokusu havayı parfümlüyor ve sikimi onun için daha da sertleştiriyor. Yatakta onun yanında uzanmaya devam etmek için her şeyimi harcıyorum, çünkü çiftleşme dürtüsü içimde güçlü. Ama eşimden böyle bir zevki nasıl alabilirim? Böyle bir zevki kendim nasıl reddedebilirim?

"Şimdi ağzımı üzerine koyacağım," diye mırıldanıyor Amy.

Neden bunu yapmadan önce bana söylüyorsun? Bana istediği gibi dokunabilmesi için kıpırdamadan durma çabası düşüncelerimi zorluyor.

Yine kıkırdıyor. "Şaha kalkıp beni devirmeni istemediğim için mi?" Eğiliyor ve nefesi karnımın alt kısmında, sikimin üzerinde geziniyor. "Ve seni kızdırmak eğlenceli olduğu için."

Dostum, benim tatlı, sevimli Amy'm... şımarıklık yapıyor ve eğleniyor. Bu onu daha çok istememe neden oluyor. *Benimle istediğinizi yapın, ateşlerim. Ben seninim.*

"Biliyorum," diyor o nazlı, cilveli sesiyle ve bunu duyunca sikimin üzerinde daha fazla pre-cum boncukları beliriyor. Onu bu kadar kendinden emin, bu kadar şakacı görmek hoşuma gidiyor.

Benim mükemmel, güzel eşim.

Amy'nin uzun soluk saçları omzunun üzerinden kayıyor, oturup sikimi kavıyor ve parmaklarını sikimin etrafına doluyor. Beni bir kez daha hafifçe okşuyor ve sonra eğiliyor, dilinin ucu beni tatma beklentisiyle dudaklarının arasında.

Bir nefes daha alamadan, ağzı üzerimdeydi. Sıcak. Islak. Tarif edilemez. Tadımdan hoşlandığına dair küçük bir ses çıkarıyor ve ben de onun zihninde dolaşan zevki hissedebiliyorum. Tadımı seviyor. Aletimin diline verdiği hissi seviyor. Dilinin ucunu şaftıma değdiriyor ve sonra diliyle beni izliyor, parmaklarıyla yaptığı gibi beni keşfediyor. İnliyorum ve elimi onun yumuşak saçlarında yumrukluyorum. Onun bakımları altında hareketsiz kalmak için yapabileceğim tek şey bu. Onu rahatsız etmek istemiyorum çünkü durabilir.

Bunun dışında her şeyi istiyorum.

Bu... şimdiye kadar hissettiğim en inanılmaz şeylerden biri. Sanki sikim bir kez daha onun amına girmiş gibi, o kadar sıcak ve ıslak ki. Ama amcığının amansız sıkı kenetlenmesi yerine, dilinin şaftımın alt tarafına doğru kaygan sürüklenmesini, dudaklarının cildime karşı gıdıklanmasını, beni derinlere almaya çalışırken ağzının emişini hissediyorum. Bu farklı ve son derece hoş.

Hayır, bundan daha fazlası. Çok yoğun ve bir erkeğin kontrolünü birkaç nefes içinde paramparça edebilir, özellikle de beni emerken o küçük sesleri çıkardığında. Amy sanki beni ağzına almaktan daha büyük bir zevk almıyormuş gibi yapıyor ve bu sadece sikimi daha da sertleştiriyor. Ağzının tatlı sıcaklığına doğru itmek, amını siker gibi sikmek istiyorum ama buna cesaret edemiyorum. Bu şekilde ona aitim.

Amy inliyor ve beni ağzının derinliklerine doğru kaydırırken bile bana bakıyor, eli sikimin kökünde kıvrılmış. Onu bu şekilde görmek neredeyse katlanılamayacak kadar fazla. Nefesim vücudumdan tıslıyor ve kesem sanki dökülecekmişim gibi sıkılaşıyor ve onu hızla sikimden çekiyorum. Çok hızlı, çok erken.

Onu kendimden uzaklaştırırken bana incinmiş bir bakış attı. *Yanlış bir şey mi yaptım?*

Başımı sallıyorum. Nefes nefese kaldım. İnanılmaz. *Bu çok fazla. Kontrolümü kaybedersem ağzına döküleceğim-*

Güzel. Ben de bunu istiyorum. Başını tekrar eğiyor.

Hayır, ateşlerim, bekle-

Hayır, diyor bana inatla. Seni böyle sevmeme izin ver. Ağzı bir kez daha sikimin üzerine iniyor ve eli sikimi pompalıyor. Beni tekrar emiyor, diliyle alay ediyor ve sonra beni derinlere götürüyor, o kadar derin ki boğazının arkasının horoz kafama karşı sıkıldığını hissedebiliyorum. Sana böyle dokunmanın bana ne kadar iyi hissettirdiğini hisset.

Yapamam. Eğer onun düşüncelerine böyle dokunursam, patlarım.

Hoşuna gitmedi mi? Kandırıyor. Seni ağzıma almamın görüntüsü? Dilimi hissetmek? Ellerimi? Seni-

Homurdanıyorum ve elimi tekrar saçlarına doluyorum, kalçalarım sanki bedenimin kendi aklı varmış gibi istemsizce öne doğru savruluyor. Ağzına sertçe soktuğumda şaşkınlıktan nefesinin kesildiğini hissedebiliyorum, ama sonra uzunluğumun etrafında inliyor ve uyarılması havayı tatlandırıyor. *Oh*, inliyor, hem kafasının içinde hem de yüksek sesle. *Bunu tekrar yap, Rast. Buna bayılıyorum.*

Eşimi hiçbir şeyden mahrum edemem. Bir iniltiyle geri kayıyorum ve sonra gücümle ona zarar vermemeye dikkat ederek tekrar ağzına giriyorum. Gözleri mutlulukla kapanıyor ve ağzını etrafımda sıkıyor. Bunu en az benim kadar seviyor. Dişlerimi sıkıyorum, çok çabuk dökülmemeye kararlıyım ve beni alması için başını sabit tutarken kalçalarımı kullanarak ağzını sikimle sikmeye başlıyorum. Bu açıyla -ben sırtüstü yatıyorum ve o üzerimde- yüzündeki her ifadeyi izleyebiliyorum ve bu sadece zevkimi artırıyor.

Belki de çok fazla. Vücudumun bir kez daha gerildiğini, kesemin yukarı kalktığını hissediyorum. Zevki uzatmak için onu geri çekmeye çalışıyorum, ama o bir elini şaftımın tabanına sarıyor ve ağzını sıkıp sertçe emerken bile sıkıyor, gitmeme izin vermek istemiyor. Zihnimden onun adını haykırarak boşalıyorum ve onun yumuşak, lezzetli ağzına dökülüyorum. O zaman beni serbest bırakıyor ve ben çekilirken, tohumum dudaklarının ve dilinin üzerinde ve güzel çenesinde iz bırakıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en vahşi ve müstehcen şeydi ve salıverilmem vücudumdaki nefesi emerken bile bu manzara beni perçinledi. Yatakta nefes nefese yatıyorum, tohumumun her bir parçasını yüzünden temizlerken bile ne kadar sert geldiğimi toparlamak için mücadele ediyorum.

Ve sonra bana hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeyi verdi. *Şimdi senin kokunu her yere taşıyorum, değil mi?*

O gelmiş geçmiş en mükemmel yaratık. Kendimi hiç bu kadar memnun, kim ve ne olduğumla bu kadar barışık hissetmemiştim. Tamamen drakoni olup olmamam önemli değil. Önemli olan tek şey Amy'mi mutlu etmek. Alçak sesle hırlayarak onu belinden kavıyorum ve yatağa sırt üstü yatırıp eteklerini yukarı itiyorum.

Şimdi sıra sizde.

Onun mutluluk iç çekişinden daha iyi olan tek şey, dakikalar sonra ondan çıkardığım diğer iç çekişler.

AMY

Wnümüzdeki birkaç günün her anını kaçınılmaz yüzleşmeye hazırlanarak geçirdik. Gwen ile yan yana çalışıyorum, diğerlerinin korkularını yatıştırmak için elimizden geleni yapıyoruz.

göçebelerin isteklerine boyun eğmeyeceğimizin farkına varacağız. Karşı koyacağız ve bunu yapmak için bir ejderha kullanacağız. Özellikle insanlar Rast'ın savaş formuna geçtiğini gördüklerinde çok fazla histeri yaşıyor. Onları ne kadar rahatlatırsam rahatlatayım ve ejderhamın ağzını okşayarak onun bizim tarafımızda olduğunu anlatmaya çalışsam da, insanların onun kendilerini yakalayıp yemeyeceğini anlamaları zaman alıyor.

Bu Rast için biraz can sıkıcı bir durum ama özellikle çocuklar söz konusu olduğunda sonsuz bir sabır gösteriyor. Sanki içgüdüsel olarak onları korumak istiyor ve bu da kalbimi mutlu bir şekilde sıkıştırıyor.

Gwen ve ben planlar yaparken, Rast birkaç inek avlıyor ve onları kaleye geri getiriyor. Gerekçesi, iyi beslenen insanların daha güçlü ve daha az korkak olduğu ve ilk günün sonunda çocukların onu sevmek için yaklaştığını görüyorum. Rast kuyruğunu hafifçe sallıyor, ancak yapışkan küçük eller pullarını tokatladığında bile itiraz etmiyor. Benim tatlı, sabırlı ejderham. Onun benim parlak zırlı şövalyem olmadığını hiç düşünmüş müydüm? Ne kadar da yanılmışım.

Benim işim Rast'inkinden çok daha kolay; her aileyle görüşüp

kalenin dışında saklanmalarını istiyorum. Her şey kötü giderse, kaçma fırsatlarının olmasını istiyorum. Erzak çantaları hazırlandı, silahlar dağıtıldı ve okulu çevreleyen yakın banliyö sokaklarını araştırıp göçebeler geldiğinde herkesin saklanacak bir yeri olduğundan emin olduk.

Her şey sorunsuz ilerliyor ve bu insanların birlikte iyi çalıştığını görüyorum. Dahası, beni bilgeliğin sesiymişim gibi dinliyorlar. Bu hoşuma gidiyor. Değişiklik olsun diye bir konuda yük olmak yerine uzman olduğumu düşünmek garip. Ama son birkaç aydan sonra? Ejderhalar hakkında çok şey biliyorum.

Emma'nın göçebelerle yaşadığı olaydan sonra onlarla oyun oynamamayacağını anladım. Onların kurallarına göre hareket edemezsin. Onlara hızlı ve sert bir şekilde saldırmalı ve ciddi olduğunu göstermelisin. Onları toz haline getirip Gwen ve kalesiyle uğraştıkları için yalvartmayı planlıyorum.

Umarım Gwen'in kız kardeşi hâlâ hayattadır. Ama eğer değilse, kalenin geri kalanını kurtarabiliriz.

Teorik olarak.

Vaan da başka bir sorun. Vahşi ejderha, Rast ona eşini bulmaya çalıştığımızı söylediğinde onu dinliyor olsa da, Shreveport Kalesi'nden uzak durma fikrine karşı sabrını hızla kaybediyor. Onun için zor olduğunu biliyorum çünkü aklı başından gitmiş durumda ama toplantının ortasında ortaya çıkması ihtiyacımız olan son şey. Ona ulaşmak gittikçe zorlaşıyor ve yakında dışisinin kim olduğunu öğrenmemiz ve olayları nasıl ele almak istediğini görmemiz gerekecek, çünkü Vaan'ın tek bir odak noktası var - eşi ve ondan vazgeçmek üzere değil. Ama kalede işler o kadar yoğun ki kim olduğunu öğrenmeye pek vaktim olmadı.

Eğer Daniela'ysa, geri dönmezse bir sorunumuz olacak. Ama eğer Daniela ise, neden hala kalede ve onu göçebelerden kovalamıyor? Tabii onun kokusunu tamamen kaybetmediyse ve kokusunu aldığı son yere dönüp durmuyorsa.

Tek bildiğim bir seferde sadece bir sorunla başa çıkabileceğimiz ve şu anda Vaan iki numaralı sorun. Hâlâ bir sorun ama o kadar acil değil. Şimdilik beklemek zorunda.

Kopabilir ama umarım göçebe sorununu çözmeden önce kopmaz.

AMY

İKİ GÜN SONRA

Gwen'le birlikte spor salonunun içinde malzemeleri bir çantaya tıktırırken Rast bana *GELİYORLAR* diyor. Rast dışarıda, avluda Vaan'ın güvenli bir mesafede kaldığından emin olmak için izliyor. Son zamanlarda vahşi ejderha için beklemek daha zor olmaya başladı. Kaleye gittikçe yaklaşıyor ama en azından bir şeyleri ateşe vermiyor. Korkunç bir uzlaşma ama şimdilik elimizdeki tek şey bu. Makinelerinin mırıltısını duyabiliyorum.

Başımı görevimden kaldırıyorum, tetikteyim. İşte beklediğimiz an geldi. "Emin misin?"

Öyleyim. Uçup ne kadar yakın olduklarına bakayım mı?

Gwen bana bakıyor. Onu görmezden gelip Rast'a odaklanıyorum. "Onları uyarmadan bunu yapabilir misin?"

Alçaktan uçacağım. Düşüncelerime bir sevgi dalgası gönderiyor. Ve uzağa gitmeyeceğim. Güvende olacaksın, asla korkma.

Ona *korkmadığımı* söyledim ve Gwen'e başımı salladım. "Geliyorlar. Rast bizim için keşif yapacak. Herkesi toplama zamanı."

Gwen ayağa fırlıyor ve odanın diğer ucuna koşuyor. Böyle bir durum için sakladığımız havalı kornayı kaptığı gibi patlatıyor. Kulaklarımı ovuşturarak irkildim. Gwen, Andrea ve ben paketleri dağıtırken insanlar çocukları ve sevdikleriyle birlikte içeri doluyor. Her ihtimale karşı dağılmaları gerektiğini biliyorlar.

Umarım bu "her ihtimale karşı" senaryosuna hiç ihtiyacımız olmaz, ama insanlığın ne kadar alçalacağını da gözümüzde büyütmemeyi öğrendim.

Rast okulun çatısından izlerken biz insanları şehir dışına sürüyoruz ve sokakların temizlendiğinden emin oluyoruz. Arada sırada bana göçebelerin ne kadar yaklaştığını gösteren görseller gönderiyor. Onun gözlerinden uzakta bir motor filosu görebiliyorum ve altı adam sayabiliyorum. Koca bir kaleye karşı altı kişi. Bu beni çok sinirlendiriyor. Sırf yabancılara karşı nazik davranacak kadar aptal oldukları için Gwen'in kalesine saldırıyorlar. Elbette bu dünyada başkalarına karşı nezaket için hala bir yer var.

Var, ejderham bana güvence veriyor. Düşünceleri belirsiz, dikkati dağınık.

İyi misin, Rast? Gwen ve Andrea son aileleri de saklanmaları için dışarı çıkarırken topallayarak spor salonundaki yerime doğru ilerliyorum.

Bana *Vaan'ın tedirgin olduğunu* söyledi. *Yakınlarda bekliyor. Eşinin kokusunun giderek güçlendiğini söylüyor.*

Diğerlerini terk edilmiş evlere gönderdiğimiz için mi? Yoksa göçebeler Daniela'yı geri getirecekleri için mi?

Bilmiyorum. Onun zihnini deşifre etmeye çalışmak, dumanın içinden bakmaya çalışmak gibi.

"Onu uzak tutabilir misin?" Katlanır bir sandalyeye oturmak için hareket ederek soruyorum. Göçebelerin gözünü korkutmak için kas gücümüz olan ejderham diğer ejderhayı uzak tutması gerektiği için toplantımıza katılamazsa bu kötü olabilir.

Yapabilirim. Bana bir dakika ver. Zihinsel bir okşama gönderiyor ve sonra zihni benimkinden ayrılıyor ve konsantre olmak için sahip olduğu her şeye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Uzaktan gelen bir anlaşmazlık uğultusu duyabiliyorum, sanki Vaan yaptığı şeyi beğenmemiş gibi.

söyleniyor. Saçmalık.

"Kiminle konuşuyorsun?" Andrea merakla sorar.

"Ejderham." Alnımı ovuyorum. "Diğer ejderha yaramazlık yapıyor. Onu geride tutmaya çalışmak için çok zorluyor."

Gwen solgun bir şekilde yanıma geldi. Belinde bir silah ve kalçasında bir bıçak var. Andrea en sevdiği av tüfeğini omzuna asmış, ama bugün itfaiyeci kıyafetlerini çıkarıp kot pantolon ve düz bir tişört giymiş. Onsuz daha güzel görünüyor, neredeyse bir model gibi. Kesinlikle silah taşıyan bir belalı olmak için fazla kız gibi. Andrea kaşlarını çatarak bana bakıyor ve örgüsünü omzunun üzerinden atıyor. "Rol yapmak da ne demek? Ejderhanın onu korkutup kaçırdığını sanıyordum?"

"Bu, birini aradığı ve aradığı kişinin burada, şehirde olduğuna her zamankinden daha fazla ikna olduğu anlamına geliyor. Ve onunla tanışmak istiyor."

Andrea'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Onunla... tanışmak mı?"

Gwen solgun görünüyor. "Kız arkadaş mı istiyor? Senin ejderhan gibi mi?"

"Bir dost," diye düzeltiyorum ve başımı sallıyorum. "Ve evet. Eşi olduğunu düşündüğü birinin kokusunu aldı ve ona ulaşmak için her şeyi göze alacak. Akıl sağlığını geri getirebilecek tek şey bir eş ve bu yüzden her kimse onun peşinden gitmek için çok bastırarak. Yakın zamanda kaleden ayrılan ve bir ejderhanın onun kokusunu alabileceği kadar uzağa gitmiş olabilecek herkesin kaydını almamız gerekiyor."

Gwen ve Andrea birbirlerine bakarlar. Kimse bir şey söylemiyor.

Sıkıntı dolu bir iç çekişi bastırıyorum. "Göçebelerden sonra bununla başa çıkabiliriz ama bu ortadan kalkacak bir sorun değil. Saklanmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bunu daha sonra konuşuruz. Şimdilik Daniela'yı geri almaya odaklanalım. Rast Vaan'ı kontrol altına aldığı anda bize katılacaktır."

Andrea'nın ifadesi yumuşar. "Adı Vaan mı? Diğer ejderha mı?"

Mmm, ilginç. Başımı salladım ve önümdeki düz yüzeyi okşadım. "Şimdilik bunu masaya yatıralım. Talep listesi kimde? Andrea, bana panoyu ver. Gwen, git bir pencere bul ve Rast meşgul olduğu için ne zaman geleceklerini bana bildir."

Kadınlar uzaklaşıyor, ben de kurduğumuz katlanır masayı hazırlıyorum.

Üzerinde bir

Üzerine renkli bir masa örtüsü ve taze su bardakları yerleştirdim. Altı kişiler, ben de onlar için altı, bizim için de üç metal sandalye açıyorum (Rast arkamda durmayı tercih ettiği için), sonra da masadaki yerleri ayarlıyorum. Andrea'nın deyimiyle bir tür "piknik" düzenlemek biraz saçma geliyor ama böyle bir şey yapmak için pek çok neden var. Onlara korkmadığımızı gösterir. Etrafta onlardan ne kadar çok olduğunu bildiğimizi gösteriyor. Olaylara medeni bir hava katıyor ve bize biraz koz sağlıyor. Karşınızda oturan bir kadına saldırmak daha zordur.

Ve gerçekten, bir masa kurup düşmanlarımı yemeğe davet etmek bana eski tarz bir kraliçenin yapacağı bir şeyi hatırlatıyor. Ayrıca, bu onları sinirlendirecek. Bir şeylerin peşinde olduğumuzu düşünecekler. Ve olacağız da... Sadece onların düşündüğü şekilde değil. Zehir bekliyor olacaklar, ejderha değil.

Bu yüzleşme için neredeyse heyecanlıyım.

Ben dönüyorum, Rast bana gönderiyor. Neredeyse geldiler.

Spor salonundayım, ona söyledim. Gel ve giyin. Senin için kıyafetlerim var. Dehşetle inlediğini hissedebiliyorum ve gergin kahkahalarımı bastırıyorum. Bu gerekli, söz veriyorum. Çıplak takılırsan gerçekten sarsılırlar. Elimizi istediğimizden daha çabuk gösterirler.

Tamamen kötü bir fikir değil, diye homurdanıyor.

Vaan nasıl?

Göçebeleri bir anda avlamaya hazır. Onu ikna etmek her geçen saat daha da zorlaşıyor. Yakında arkadaşı için bir cevap bulacağımıza inanıyorum. Ses tonundan buradaki kadınların konuşmayarak aptallık ettiğini düşündüğü anlaşılıyor.

Belki de onun gözünde öyledirler, ama bunu anlıyorum. Bir ejderha korkutucu ve ürkütücü olabilir. Çoğu insan için hâlâ katil canavarlar olarak görülüyorlar. Birinin kendisine uzaktan aşık olan bir ejderha olduğu fikrine alışması biraz zaman alacaktır.

Bırakın dişi istediği kadar zaman geçirsin, yeter ki erkeğin kollarında yapsın. Rast sabırsız görünüyor. Ama bir süre daha senin yönteminle devam

edeceğiz. Teşekkür ederim, bebeğim.

Bir süre sonra spor salonunun kapıları açılır ve Gwen utanmış bir halde içeri girer. Elinde bir dürbün var ve hızla ilerliyor. "Geliyorlar, senin ejderha adam da geliyor."

Bir saniye sonra Rast içeri giriyor, çırılçıplak ve altın sarısı, sanki buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla ilerliyor. Gwen önümdeki talep listesine dikkatle bakıyor ve ne kadar telaşlandığını hissedebiliyorum. Sanırım benim gibi ejderha çıplaklığına alışkın değil. Ejderhamı selamlamak için ayağa kalkıyorum ve o da bana doğru ilerleyip beni kendine doğru çekiyor ve beni nefessiz bırakan şiddetli bir öpücük veriyor. Bu gösteriye şaşırdım ama memnun da oldum.

Vaan'ın zihninde bu kadar zaman geçirdikten sonra, sana sahip olduğum için minnettarım Amy. Şimdi bana şu korkunç kıyafetleri göster de senin yanında sürtüneyim.

Kıkırdamadan edemiyorum.

Birkaç dakika sonra Gwen ve Andrea masada yanıma oturmuş, sakın görünmeye çalışıyorlardı. Rast yeni bir insan kıyafeti giymiş, bu sefer eşofman altı ve üzerinde inşaat logosu olan bir tişört. Yüzünü bir kez daha gizlemek için şapka ve güneş gözlüğü takıyor ve bir eli omzumda, arkamda duruyor. Göçebeler geldiğinde, sorumlu benmişim gibi görünecek - ki bu iyi bir şey. Onlara tarafsız bir taraf sunmak istiyoruz. Daniela ya da şehrin kendisiyle kişisel bağı olmayan ve manipüle edilemeyecek biri.

Ayrıca, ejderhayla çiftleşen sensin. Bu sana tüm gücü veriyor, Rast bana hatırlatıyor.

Haksız da değil. Fort Dallas'a geri dönmüş olsaydık, göçebelerle buluşma düşüncesi beni korkudan titretirdi. Şimdi heyecanlıyım, çünkü onları yerlerine oturtmak için sabırsızlanıyorum.

Kapılar açılır. Andrea ayağa kalktı, tüfeği omzundaydı. Gwen yanımda oturmaya devam ediyor ama gergin. Mümkün olduğunca sakın görünmek için elimden geleni yapıyorum ve Rast köprücük kemiğimi hafifçe sıkarak bana onun varlığını hatırlatıyor. Cass öne çıkıyor, itfaiyeci kıyafetlerini giymiş, kendi silahı da yanında. Bize bakıyor ve gergin olduğu belli oluyor. "Misafirler geldi."

Göçebeler onun arkasından içeri giriyor ve biri kışına tokat atıyor. Cass'in dişlerini gıcırdattığını görebiliyorum, ama hiçbir şey söylemiyor, sadece kenara çekilip onlara izin veriyor

yaklaşım.

Kül Kardeşleri, bölgede göçebeler olduğunu duyduğumda tam da beklediğim kişilerdi. Altı adam, hepsi deri yelek ve yeni gibi kıyafetler giyiyor. Liderlerinin tuzlu biberli sakalı ve biraz göbeği var, bu da bana iyi beslenmiş göçebeler olduklarını söylüyor. Shreveport Kalesi'nin zorbalık ettikleri tek kale olmadığına bahse girerim. Arkasında çeşitli boy ve şekillerde birkaç adam daha var. Biri uzun ve zayıf, biri kısa ve şişman. Birinin korkunç dişleri var. Biri yaralı ve çirkin. Biri beni çıplak görmüş gibi bakıyor. Hepsi kötü görünüyor ve ellerinde silahlar, silahlar ve bıçaklar taşıyorlar. Andrea'nın muhtemelen tüfeğiyle yaptığından daha fazla pratik yaptıklarından hiç şüphem yok.

Daniela'dan bir iz göremiyorum. Elbette onu bisikletleriyle bırakmış olabilirler ama bundan şüpheliyim. Onu getirmediler. Gwen'in yanımda gerildiğini hissedebiliyorum.

Sakallı lider bana, "Küçük bir kuştan duyduğuma göre ondallığımızı almışsınız," dedi. "Paramızı kedi olarak almadığımız sürece, buralarda bir yerde göremiyorum."

Arkasındaki adamlar gülüyor.

Gwen neredeyse hayal kırıklığıyla kabarıyor. Gwen ya da Andrea amacımıza ters düşecek bir şey söylemeden önce harekete geçme zamanı. Karşımdaki koltukları işaret ediyorum. "Oturun."

Sakal gür kaşlarından birini bana doğru kaldırıyor. "Sen de kimsin lan?"

Şimdi Rast'ın kıldandığını hissedebiliyorum. Odadaki gerilim tavan yapacakmış gibi hissediyorum. Yine de sakinliğimi koruyorum. Onlara gülümsüyorum ve karşımdaki koltukları gösteriyorum. "Burada yetkili olan benim. Oturun."

"Çay partisi mi veriyoruz prenses?" Bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve karşıma oturmadan önce göğüslerime biraz fazla uzun süre bakıyor. Gerçi diğerlerinin hiçbiri oturmuyor. Liderlerinin arkasında kalıyorlar, ukala ve kendileriyle dolu görünüyorlar. Sakal başını eğip beni inceliyor. "Çay içecek havada değilim, bebeğim. Ondalık için buradayım. Gitmem gereken yerler, öldürmem gereken insanlar var." Genişçe sırtıyor ve eksik bir dişini gösteriyor.

Büyüleyici. "Öşür falan yok. Shreveport Kalesi yeni bir yönetim altında ve sizin şantaj oyunlarınızı oynamayacağız. Yirmi dolarınız var.

Daniela'yı bize sağ salim teslim etmek ve bu alıntı mal listesini kale halkına iade etmek için dört saatiniz var." Panoyu aldım ve ona uzattım.

nce bana, sonra Rast'a bakıyor. Rast'ın kalenin kas gücü olduğunu düşündüğü çok açık, çünkü panodaki kâğıda göz atmadan önce ona zar zor bakıyor, talep ettiğimiz kalemlerin özenle hazırlanmış listesine göz atmıyor bile. Bunların hiçbirini geri alamayacağımızı biliyorum ama bu bize onları zorlamak için g veriyor. Korkusuz ve kontrollü grnmemizi sağlıyor.

Ya da kiminle uğraştıklarını anladıklarında olacak.

Sakal bir kahkaha attı ve panoyu bana geri itti. "Bu boku alamayacaksın, tatlım."

"Benim adım Amy. Bal değil. Bebek değil. Kesinlikle prenses de değil. Adım Amy," diyorum ona sakince. "Ve biz 'bu boku alıyoruz'. Daniela'yı da geri alacağız. Bu pazarlığa açık değil."

Dudakları seğiriyor ve bana sırtıyor. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa zerine bir ejderha çağırırım." Ellerimi masanın üzerinde kenetliyorum ve yüz ifademi son derece sakın tutuyorum. Sakin.

Sakal bana bakıyor, sonra bir parmağını kulağına sokup ileri geri çeviriyor. "Tam olarak anlayamadım, kk kız. Ne dedin sen?"

"Adım Amy," diye hatırlatıyorum ona. "Sana bir daha söylemeyeceğim. Ve beni duydun. Üzerinize bir ejderha çağıracağım ve adamlarınızı öldüreceğim. Onları lime lime edeceğim ve ilerinden birkaçı muhtemelen ejderhayı besleyecek, çünkü ejderha muhtemelen a olacak. Konu et olduğunda ayrımcılık yapmaz." Ona soğuk bir bakış atmaya devam ediyorum. "Sonra da diğer herkesi yok etmesi ve bize getirmeniz için cömertçe teklif ettiğimiz şeyi geri alması için onu kampınıza geri göndereceğim. Her iki şekilde de alacağız, görüyorsunuz. Asıl soru yaşamak isteyip istemediğiniz."

Bana bakıyor. Sakin ve tehditkâr tehdidimi yüzünde kuşkulu bir ifadeyle dinliyor. İşim bittiğinde, uzun bir süre sessizlik oldu. Kimse bir şey söylemiyor.

Sonra adamlarından biri kıs kıs güler.

Sakal kahkahalara boğuluyor. Birdenbire tüm erkekler gülmeye başladı, sanki en komik şeyi ben söylemişim gibi.

Sabırla bekliyorum. Kıs kıs gülmeleri kesilince elimle listeyi tekrar gösteriyorum. "Taleplerimiz bunlar. Dediğim gibi, hepsini getirmek ve Daniela'yı buraya sağ salım getirmek için yirmi dört saatiniz var."

"Bu bir şaka mı?" Sakal gözlerini silerek hırıldıyor. "Çünkü uzun zamandır bu kadar komik bir şey duymamıştım. Talepte bulunacak konumda değilsin, küçük kız."

"Seni uyardım," diyorum ona son bir kez. "Benim adım Amy."

"Tatlım," diye başlıyor, bileğimi tutmak için masanın öbür ucuna uzanıyor.

Bana dokunamadan Rast'ın kolu dışarı fırlıyor ve göçebeyi hırlayarak kavırıyor. Sakallı adamın eli bana hiç dokunmuyor. Rast ona izin vermiyor.

Diğer göçebeler gergin, silahlarına uzanıyorlar. Yanımdaki Andrea'nın ayağa kalktığını hissedebiliyorum, tüfeğini omzundan indirip ateş etmeye hazırlanıyor. Gwen kemerindeki bıçağa dokunuyor.

Onu öldürebilir miyim? Rast soruyor.

Henüz değil.

Sakallı adamın burun delikleri alevlendi ve önce Rast'a, sonra da bana ters ters baktı. "Pişman olacağın bir şey yapmadan önce bekçi köpeğini geri çağırmak isteyebilirsin, küçük kız."

"Bana bir kez daha öyle dersin elini kaybedersin," diyorum sakince.

"Sen ve hangi ordu-"

Şimdi değiş Rast, ejderhama söylüyorum. Ödünü kopar.

Bitti, diyor ejderham ve Rast savaş formuna girerken ben koltuğumda öne doğru sallanıyorum. Sakallı göçebe, ejderha tepemizde belirirken şok içinde sandalyesinden geriye doğru düşüyor ve Gwen ile Andrea'nın kaçmak üzereymiş gibi titrediklerini görüyorum, bu yüzden sorun olmadığını bildirmek için her birinin bacağına bir el sıkıştırıyorum. Diğer göçebeler sendeliyor ve geriye doğru düşüyorlar.

Şok.

Rast ağzını açıyor ve dehşet verici bir an için hepsini yakacağını düşünüyorum. Ama sadece spor salonunun duvarlarını sarsan sağır edici bir kükreme çıkarıyor. İşte bu yüzden toplantımızı burada yapmak istedim. Ejderhamın gücünü görmelerini istedim. Onları şok etmek ve ödlerini koparmak istedim.

İşe yarıyor gibi görünüyor. Yüzlerindeki dehşet ifadesi düpedüz gülünç. Odaya hafif bir sidik kokusu siniyor ve burnumu kırıştırıyorum. Bacağımdaki sancıya aldırmadan yavaşça ayağa kalkıyorum. İlerlemiyorum, sadece ellerimi masanın üzerine koyuyorum. "Yerden kalk," diyorum Sakal'a. "Şimdi."

Yüzü solgun, sendeleyerek ayağa kalkıyor. Arkasındaki diğer göçebeler silahlarını kaldırıp Rast'a doğrultuyor ama ejderhalara karşı işe yaramadıklarını hepimiz biliyoruz.

Panoyu aldım ve ona uzattım. "Listeniz. Şimdi, Daniela nerede?"

Sakal'ın dudakları kıpırdıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor. Bir süre sonra fısıldıyor, "Kamp. Kampa dönüyoruz." Gözleri korkudan kocaman olmuş, ejderhamla benim aramda gidip geliyor.

"Sizin kampta. Buradan ne kadar uzakta?"

"Birkaç... birkaç saat," diye kekeleyerek yavaşça ayağa kalktı. Rast homurdanıyor ve o da temkinli bir şekilde bir adım daha geriye kayıyor.

"Peki o zaman," diyorum kararlılıkla. "Listemiz sizde. Bisikletlerinizi aldınız. Onu bu gece geri bekliyoruz."

Gwen kolumu tutup eğildi. "Amy, bekle. Onu geri vereceklerini nereden bileceğiz?"

"Çünkü peşlerinden gelmemizi gerçekten ama gerçekten istemiyorlar." Kollarımı göğsümün altında kavuşturuyorum. "Bir ejderha belirli bir kişinin kokusunu alabilir ve koku izlerini kilometrelerce takip edebilir. Seni bulacağız ve eğer onu sağ salim geri getirmezsen kampını yerle bir edip içindeki herkesi yok edeceğiz. Bu gece."

Ben konuşurken sakallı liderin gözleri kısıldı. Bana baktı ve sonra

bir an için Rast'ı izler. "Eğer gitmemize izin verirsen, onu geri getirebiliriz, elbette."

Sanki ayağa kalktıkça kendine güveni geri geliyor. Geriye doğru bir adım daha atıyor ve gözlerindeki bakış daha az korkulu ve daha sinsi hale geliyor. Üstünlüğü tekrar ele geçirmeliyim. "Ayrıca, bundan sonra Shreveport Kalesi'ni rahat bırakacaksın. Ejderhalar tarafından korunuyor ve kapımıza gelen herkesi yemelerine izin vermekte tereddüt etmeyeceğiz."

Sakal'ın dudağı kıvrılır. "Artık burayı bir ejderha amcığı yönettiği için mi?" Adamları bir adım daha geri çekilip korku ve kabadayılık karışımı bir ifadeyle liderlerine bakıyor.

Rast homurdanıyor, başını eğiyor. Şöyle bir bakıyorum ve gözlerinin tehlikeli bir siyahlığa büründüğünü görüyorum. *Bırakın onu yok edeyim.*

Elimi burnuna koydum. *Henüz değil, aşkım.* "Ejderhamı kızdırma. Bana isim takmandan hoşlanmıyor."

Sakal adamlarına bakıyor. Kaşlarını çatıyor, bana ve Rast'a bakıyor. Yüzünü kurtarmanın buna değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. "Onları köpek gibi eğittin, değil mi?" diye alay ediyor benimle. "Sen-"

Rast masanın üzerine eğilir ve adamı tek, pis bir ısırıkta kapar. Kemikler çatırdıyor, kan yere sıçrıyor ve parçalanmış bir kol yere düşüyor. Oh, iğrenç.

Seni aşağılamasına izin vermeyeceğim. Ya da bana. Rast'ın düşünceleri siyah. *Hepsi ni yiyeyim mi?*

Hayır, bekle, Rast. Bu bende. Bırak ben halledeyim. Geri çekil.

Rast isteksizce geri adım atar, ağzından hâlâ kan damlamaktadır. Salon tamamen sessizliğe gömüldü. Kalan göçebeler şok olmuş görünüyor, yüzleri bembeyaz. Artık o kadar da kibirli görünmüyorlar.

Ellerimi kavuşturuyorum. "Pekâlâ. İçinizden biri bu gece Daniela'yı geri getirecek. Listeyi kim alacak?"

Bu kez tek bir kişi bile itiraz etmiyor. Adamlardan biri öne atılıyor ve kanlar içinde yatan panoyu yerden alıyor. "Bu gece," diyor bana, sesi titreyerek. "Ne yapabileceğimize bir bakalım."

"Bunu sen yap." Ve elimle bir kışkırtma hareketi yapıyorum. "Sen daha iyi

işe koyulun."

Spor salonundan tökezleyerek çıkarlar ve arkalarına bakmadan dışarı koşarlar. Rast tekrar kükrüyor, uzaklaşmak için daha fazla ilhama ihtiyaçları olursa diye kanatlarını sallıyor. Kabul etmeliyim ki, sesi oldukça korkutucu geliyor.

Spor salonunun kapıları kayarak kapanıyor ve ben tekrar oturuyorum. Bacaklarım titriyor ve ellerim titriyor. Gwen'e bakıyorum ve onun da beti benzi atmış. Andrea'nın gözleri boş ve geniş ve silahını hiç görmediğim kadar sıkı tutuyor. Kendimi sönmüş hissediyorum.

Onlarla yüzleştik. "Bu iş bitti," dedim usulca. "Şimdi beklemek zorundayız."

"Sence onu geri getirecekler mi?" Gwen bana bakarak soruyor. "Neden onları öldürmedik?"

"Çünkü eğer hepsini öldürürsek, çetelerinin geri kalanı kavga etmek için geri gelecektir. Ve muhtemelen Daniela'yı sırf inat olsun diye öldürürler." Başımı sallıyorum. "Bu şekilde geri dönerler ve arkadaşlarına Shreveport Kalesi'nden uzak durmalarını söylerler. Haber yayılır ve hiçbir göçebe buraya bulaşmaz. Sadece zaman ver."

"Bu inanılmaz," diyor Andrea. "Çok sakindin ve kendinden emindin."

Gülüyorum ve sesim biraz histerik çıkıyor. Korkmadığımı mı sandılar? Hâlâ titriyorum. "Bana destek olacak bir ejderham vardı."

Rast hemen burnumu çekti. *Bekleyemediğim için özür dilerim. Hayır, bekle. Beklemedim. Üzüleceğin için üzgünüm. Onu yediğim için üzgün değilim.*

Yapışkan ağzı saçlarıma değince yüzümü buruşturuyorum. *İğrenç, bebeğim. Motorcuyla kaplanmışsın.*

Banyoya ihtiyacım var, o da kabul ediyor. Beni yıkayabilirsin.

Ve diş macunu, ekliyorum. Bir sürü diş macunu. "Siz iyi misiniz?"

"Bu harikaydı," diyor Andrea, gözleri parlayarak. Rast'a endişeyle bakıyor ama bana coşkulu bir başparmak işareti yapıyor. "Siz burayı yönetirken, buradaki en güvenli kale biz olacağız."

"Liderlik mi?" Başımı sallayarak itiraz ediyorum. "Hayır, Gwen-"

"Bunu yapmak istemiyor," diye araya giriyor Gwen. "Hiç yapmadım. Neredeyse bizi gerçekten karanlık bir yola sokuyordum. Adil ve tarafsız bir lider olmak için gereken özelliklere sahip değilim. Sadece yok. Ve olmak da istemiyorum. Bir günde işleri tersine çevirdin bile. Kokuşmuş bir ejderhan var." Sesi huşu dolu. "Burada ihtiyacımız olan koruyucu sen olabilirsin. Eğer kalırsan bu kale artık senin."

Vay canına. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Çekici bir yanı var ama aynı zamanda Rast'ı da düşünmek zorundayım.

Eğer sen burada mutluysan, ben de mutluyum. Pençeleri etrafımda kıvrılıyor ve beni geriye, göğsüne doğru çekiyor. Diğer kızlar telaşlanmış görünüyor ama ben ejderhamın pullarını okşuyorum, şu anda benim dokunuşuma ihtiyacı olduğunu biliyorum. Düşüncelerinde hâlâ biraz vahşilik var, sanki göçebelerin peşinden koşup hepsini çiğneyip tükürmemek için her şeyini ortaya koyuyor.

Kalacak mısın? Şaşırdım.

Burası da en az diğerleri kadar iyi bir yuva. Ve bu insanlarla birlikte olmak sana zevk veriyor. Onlara yardım etmeyi seviyorsun. Bir süre daha kalmanın ne zararı var? Pençeleri bana neredeyse sarılacakmış gibi kıvrılıyor, sanki bu halimle beni göğsünde sıkıca kavrayabilirmiş gibi. *Bu fikir hoşuna gidiyor. Bunu hissedebiliyorum. Ve burası diğer yuvalar kadar kötü kokmuyor.*

Kıkırdıyorum. Çok hafif bir övgü ama... haksız değil. Burada kalıp yardım etme fikri hoşuma gidiyor. Korumak. Burayı herkes için güvenli bir yer yapmak.

Ama kız kardeşimi unutamam. "Kalamam. Henüz kalamam. Fort Dallas'taki kız kardeşimi ziyaret edip iyi olduğumu ona bildirmeliyim."

"Ona bir kuş göndereceğiz," diyor Gwen hevesle. "Bende birkaç tane eğitimli kuş var. Sorun çözüldü."

Başımı salladım. "Bir kuşun bunu yapacağını sanmıyorum. Ve o bir nottan daha fazlasını hak ediyor." Ayrıca, onu gerçekten görmek istiyorum.

Gwen bununla yetinmez. "O zaman ziyaret et ve geri gel. Burada sana ihtiyaç var ve kalırsan çok sevinirim. Lütfen?" Ellerini önünde kavuşturdu. Onunla tanıştığımdan beri gözlerinde ilk kez umut var ve lider olmaktan ne kadar nefret ettiğini ama kendini bu pozisyonda kapana kısılmış hissettiğini merak ediyorum.

Ben... Lider olmayı seviyorum, özellikle de Rast yanımdayken. Birlikte çok iyi şeyler yapabiliriz. "Ziyarete gitmem gerek," diye söz veriyorum. "Ama sanırım geri döneceğiz."

Ben de öyle düşünüyorum, Rast bana söyledi. Buraya yakın birçok sürü var. İyi yiyecek var. Ve dostumun bakacak insanlara ihtiyacı var. Eğer bu seni mutlu edecekse, onların etrafında olmayı sevmeyi öğreneceğim.

Liderlik rolünü üstlenmek üzere olmam ne kadar komik. Benim. Çok garip ama yine de çok doğru geliyor.

"Henüz gidemezsin," diyor Andrea endişeyle. "Peki ya Daniela?"

"O dönene kadar gitmeyeceğiz," diye söz veriyorum. Bir ya da iki gün daha kalmanın zararı yok. Dinlenebilir, ikmal yapılabilir... ve Rast'ın ağzındaki sakallı motorcu kokusunu temizleyebiliriz. Yick. Kül Kardeşler'le daha fazla sorun yaşayacağımızı sanmıyorum. Kimse bir ejderhanın kötü tarafına geçmek istemez. Ama her ihtimale karşı birkaç gün buralarda takılacağız.

"Peki ya diğer ejderha?" Gwen sorar. Andrea'ya bir bakış atıyor. "O gitmedi, değil mi?"

Rast bana eşini bulana kadar gitmeyeceğini söyledi. Onu suçlamıyorum. O onun özgürlüğü. Ona havaya ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacı var.

Bu ikisi benim bilmediğim bir şey biliyor. Birbirlerine bakışlarını izlerken, o ejderhayı buraya kimin çektiği hakkında bir şeyler bildiklerini ve söylemek istemediklerini fark ediyorum. "O zaman burayı gerçekten korumak istiyor musun? Gerçekten ve içtenlikle? Çünkü Vaan bu konuda yardımcı olabilir. Eşini bulduğumuz an saldırmayı bırakacaktır. Eğer onu bir an önce getirmezsek, burayı yerle bir edebilir ve edecek de; Rast ve ben bile onu durduramayacağız."

Ve istemeyeceğiz, diye ekliyor ejderham.

Kadınlar birbirlerine bir kez daha

bakıyorlar.

"Sadece kim olduğunu söyle," diyorum sabırla. "Hepimiz birlikte çalıştığımız sürece bu işi çözebiliriz."

Kadınlardan biri ağır ve yorgun bir sesle iç çekiyor. "İşte böyle..."

EPİLOG

AMY

BİR HAFTA SONRA

Rüzgarda başka bir ejderha kokusu alıyorum. Yaklaştık.

Karnımda bir heyecan kıpırdanıyor ve beni sırtına yaslayan çarşafa karşı kıpırdanıyorum. *Claudia ve Kael olmalı. Çiftleşt mi? Anlayabiliyor musun?*

Onun bölgesinde olmamdan hoşlanmıyor, diye geri gönderiyor Rast bir süre sonra.

Düşünceleri son derece korumacıdır.

Eşi hamile. Biraz huysuz olabilir.

Ejderhamın zihinsel olarak homurdandığını hissedebiliyorum. *Biraz mı? Bana çok kızgın uyarılar gönderiyor.*

Kael olup olmadığını sor. Ona beni kız kardeşimi ziyarete getirdiğini söyle. Bir elimi heyecanla Rast'ın altın pullarına vuruyorum. Beni gördüğünde kızacak mı yoksa sevinecek mi bilmiyorum.

Deli mi?

Kaçtığım için kızgınım! Sayılır. Daha çok düştüm ve sen beni yakaladın. Her neyse. Onu kalçalarım ile sıkıyorum. Bunu yaptığımız için çok mutluyum, Rast.

Seni ailenden uzak tutamam, diyor bana şefkatle. Bu adil değil. Bunu artık biliyorum. Düşüncelerine biraz da eğlence katıyor. Ve bu hafta seni insan kovanında gördükten sonra, kimsenin seni istediğin bir şeyden alıkoyabileceğini sanmıyorum.

Neşeyle kıkırdıyorum. Biraz zorbalık ettim, biliyorum. Sadece küçük bir tane. Sadece sağlam bir ele ihtiyaçları var ve Gwen o değil. Ama görevlerini başkasına devrettiği için ne kadar mutlu olduğuna bakın!

Bu iyi bir şey, Rast da aynı fikirde. Ve bir tirana ihtiyaçları var.

Bir bakıma, gerçekten de öyle. Gwen'in çok nazik bir lider olduğu açık... öyle ki bazı insanlar onun nezaketini suistimal etti. Shreveport Kalesi'ndeki erzak depoları böylesine müreffeh küçük bir yer için üzücü bir durumdaydı ve herkes göçebelerin bize geri verdiği şeylere sahip olmak istiyordu. Küçük bir grup olmalarına rağmen topluluk duyguları eksikti ve insanların sadece birkaç kişinin değil, hepimizin yeterli yiyeceğe sahip olmasının herkes için daha iyi olduğunu anlamalarını sağlamak birkaç toplantı gerektirdi. Odaları yeniden düzenliyordum, insanların nerede ve nasıl uyuyacaklarını yeniden yapılandırıyordum, çünkü bazı yaşlılar en havasız yerlerde sıkışıp kalıyordu ve bu bana adaletsiz geliyordu. Sadece çalışmak isteyenler için değil, herkes için nöbetler, görevler belirledik ve çitleri iyileştiriyoruz ve erzak için yakındaki bir mahalleye baskın yapıyoruz. Rast o kadar çok taze et getirdi ki, onları işlemek için bir tütsü odası inşa etmeyi öğrenmek zorunda kaldık.

Çok eğlenceliydi.

Yaptığım değişikliklerden hoşlanmayan birkaç yaygaracı var ama onlar da çalışan grubun geri kalanının sırtından geçinenler. Herkes eninde sonunda alıacak ve Rast ve ben döndüğümüzde işlerin nasıl gittiğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Bu Kael, eşim bana söyledi. Eşinin çok sevindiğini ve seni "hemen" yuvalarına götürmemi, böylece kız kardeşinin seni kucaklayıp öldürebileceğini söylüyor.

Yüksek sesle gülüyorum. Beni gerçekten öldürmeyecek.

Biliyorum, yoksa iniş yapmazdık. Düşünceleri eğlence dolu. Var mı

Hazır

mısın? Ben

hazırım.

Alçalmaya başlıyoruz, alçaldıkça Rast'ın kanatları açılıyor ve Fort Dallas'ın dışındaki Çöp Toprakları'nı oluşturan kırık dökük binalar kümesine doğru ilerliyoruz. Hangisinin Claudia'nın evi olduğunu biliyorum - gerçi etrafında yavaşça daireler çizen büyük altın bir ejderha olduğunu düşünürsek bunu söylemek zor değil. Yaklaştıkça garip bir şekilde gerginleşiyorum, Kael'in bir sebepten dolayı Rast'a saldıracağından yarı endişeliyim. Kız kardeşimin eşi olduğunu biliyorum ama o her zaman kız kardeşimin eşiydi. Aslında arkadaş bile değiliz. Kız kardeşime olan ortak sevgimiz yüzünden bir arada yaşadık ama ejderhamı benim gibi tanıdığı için başka kadınlarla arkadaşlık kuramıyor. Beyni bu şekilde çalışmıyor. Shreveport Kalesi'nde bile Rast diğer kadınlara biraz sinir bozucu böceklermiş gibi davranma eğiliminde.

Burada pantolon giymek zorunda kalacak mıyım? Rast bu düşünceyi tiksintiyle karşılar. Kız kardeşin eşine pantolon mu giydiriyor?

Hayır, yok. Bu konuda güvendesin. Boynunu okşuyorum.

Güzel. Kalede yaşamamanın en kötü yanı

pantolonlar. Benim adıma acı çektiğin için

minnettarım, ona takılıyorum.

Kael yanımdan uçarak yaklaşıyor ve ben onun siyah ve altın rengi gözlerinin girdabını görebiliyorum. Neyse ki siyahtan çok altın sarısı, bu yüzden biraz daha rahatlıyorum. Sonra yere iniyoruz ve aşağıda, açık hava dairesinde bekleyen kız kardeşimi görebiliyorum, umut dolu gözlerle yukarı bakıyor, kızıl saçları yüzüne dökülüyor.

Yavaşça yere iniyoruz, sonra Rast dikkatlice çarşafı tutuyor ve sırtından aşağı kaymama yardım ediyor. Bu işte gittikçe ustalaşıyorum ama asla mükemmel olamayacağım. Üstümüzde, Kael kırık çıkıntılardan birinin üzerindeki en sevdiği tüneğine yerleşmiş, tepeden bizi izliyor.

Claudia bana doğru atılmadan ve beni kollarıyla sarmadan önce ancak yerdedim. "Sana çok kızgınım," diye hıçkırıyor ve beni sıkıca kavırıyor.

"Özür dilerim," diyorum ona ve sonra ben de ağlamaya başlıyorum.

Rast kanatlarını karıştırıyor ve sonra saçlarıma ılık bir nefes üflediğini hissediyorum, telaşlanmış. *Eşim mi?*

Kıkırdayıp Claudia'dan uzaklaşırken ona "Mutlu gözyaşları," diyorum. "Söz veriyorum bunlar mutluluk gözyaşları."

"Senin için çok endişelendim," diyor Claudia kollarımı sıkarak. "Önümüzdeki bir saat boyunca seni sarsmak mı yoksa sadece sana sarılmaya devam etmek mi istediğime karar veremiyorum." Gözleri açılıyor ve alnını şapırdatıyor. "Aman Tanrım, bacağını unutmuşum. Sana bir koltuk getireyim."

"Ben iyiyim. Yürüyebilirim." Komik ama Rast'la vakit geçirmeye başladığımdan beri çok daha fazla ayaktayım, hatta Fort Shreveport'ta daha da fazla. Sanırım bunun da faydası oluyor çünkü bacağım eskisi kadar ağrımiyor. Sanırım daha fazla kullanmak güçlenmesine yardımcı oluyor. Ya da belki de artık beni yavaşlatmasına izin vermeyi reddediyorum.

"Oh. Tamam." Masaya oturdu ve eli karnında beni bekledi.

Rast saçımı kokluyor. *Ben yukarıda*

bekleyeceğim. Kael ile konuşmaya mı

gidiyorsun? Soruyorum.

Bilmiyorum. Düşünceleri temkinli görünüyor. Eğer ne olduğumu hatırlarsa, benden nefret edecektir.

Yapmayacak. Bu geçmişte kaldı. Dönüyorum ve ağzına bir öpücük konduruyorum. Artık benimsin ve kimsenin sana kötü davranmasına izin vermeyeceğim.

Benim vahşi küçük dostum, diye gönderiyor sevgiyle. Beni bir kez daha kokluyor ve sonra kanatlarını kaldırarak Kael'in karşısındaki daha yüksek bir tüneğe zıplıyor.

Kız kardeşime dönüp ona küçük bir gülümseme verdikten sonra masaya doğru ilerliyorum. "Emma ve Sasha buralarda mı?"

Başını iki yana sallar. "Sasha ve Dakh hâlâ plajdalar. Emma orada ejderhaların çiftleşip çiftleşmediğini görmek için Orleans Kalesi'ne gitti."

Karşısına oturduğumda kaşlarımı çattım. "Orleans Kalesi mi? Orasının biraz vahşi olduğunu duymuştum. Neden?"

Claudia dudaklarını b zer. "Dallas Kalesi'nde Şüpheli bir Ő yeler oluyor. Ejderhalarla  evrili. Onlarla iletiŐ im kurmaya  alıŐ tıĐ ımızda normal tepki vermeyen ejderhalar."

Salorianlar, diyor Rast bana, zihni alarmla alevleniyor.

"Emma aynı Ő eyin olup olmadığ ını görmek için Fort Orleans'a gitti."  ne doğ ru uzanıp elimi sıktı. "Ama bunun için endiŐ elenme. Bana neler olduğ unu anlat. Sana neler oluyor?"

"Yapacağ ım ama Dallas Kalesi'nde bir sorun varsa belki biz yardımcı olabiliriz. Rast'ın pek çok anısı var. Salorianlar ve onların emrinde hizmet etmek hakkında çok Ő ey hatırlıyor-"

Kael alçak sesle homurdanıyor ve bu ses omurgamda bir ürperti yaratıyor. Claudia Ő aŐ ırmıŐ  görünüyor, önce ejderhasına sonra da bana bakıyor. "Bu onun için bir anı doğ urdu. İyi bir anı değ il ama bir anı." Parmakları benimkileri sıkıyor. "Ejderhan hatırlıyor mu? Önceden mi?"

BaŐ ımı salladım. " ok Ő ey hatırlıyor. Yardım edebilir." G l msemekten kendimi alamıyorum. "O harika biri."

Claudia'nın yüz ifadesi yine ağ lamaklı bir hal alır. "Küçük kız kardeŐ im için daha azını beklemezdim."

CLAUDIA ve ben saatlerce konuŐ uruz. Saatlerce. Kız kardeŐ imle uzun zamandır bu kadar uzun sohbet ettiğ imi hatırlamıyorum. O kadar uzun konuŐ uyoruz ki onun değ erli kahvesinden iki demlik bitiyor ve çok konuŐ maktan boğ azım d Ğ  mleniyor.

Bu harika bir Ő ey.

Biz sohbet ederken, Rast ve Kael avlanmaya giderler. Birlikte değ iller, sanmıyorum. Rast'la olan zihinsel bağ lantımda iletiŐ im kurduklarını söyleyen küçük alt akımlar hissedebiliyorum, ancak bunun bir arkadaŐ lıktan çok temkinli bir ateŐ kes olduğ u açık. Bu zaman alacak. Yine de g neŐ  battığ ında birbirlerinin etrafında daha rahatlar, duruŐ ları gevŐ emiŐ  oluyor. Kael'in kuyruğ u artık kızgın bir kedininki gibi sallanmıyor ve Rast'ın gözleri siyaha dönmek yerine soğ uk bir altın rengi olarak kalıyor.

Akşam yemeğinden sonra kız kardeşimin eskiden yediğimiz yemekleri yeniden yaratmak için yaptığı korkunç deneylerden birkaçı daha - bu taco olması gereken üzücü bir şey

-Çok yorgunum ve Claudia esnemedi duramıyor. Bana özür dileyen, uykulu bir bakış atıyor. "Bebek beni yoruyor. Sen..." Bakışları Rast'a ve sonra tekrar bana kayıyor.

"Henüz değil."

Denemediğim için değil, diye ekliyor ejderham ve yanaklarımın pembeleştiğini hissedebiliyorum.

Claudia her zamanki pratikliğiyle, "Uzun sürmez," diyor. "Hem Emma hem de Sasha hamile. Ejderhalar güçlü görünüyor." Gülümsemesi alaycı. "Geri dönmene sevindim. Hepimiz etrafta başka bir ejderha olmasına alışacağız."

"Burada kalmıyoruz," diyorum kız kardeşime ve bu haberi nasıl karşılayacağını düşünerek içten içe irkiliyorum. "Birkaç gün burada olacağız ama Shreveport Kalesi'ne geri döneceğiz. Bize ihtiyaçları var."

Claudia'nın itiraz etmesini bekliyorum ama bana sadece üzgün bir bakış atıyor. "Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm ama umarım..." Başını eğiyor ve iç geçiriyor. "Kael bunun en iyisi olduğunu söylüyor. Geniş bir bölge ve tüm bunlar. Ayrıca, orada bizim gözümüz kulağımız olabilirsin."

"Çok uzak değil," diye söz veriyorum ona. "Düz bir uçuş ve sık sık gelip ziyaret edeceğiz. Ve oradaki kadınlardan birinin eğitilmiş haberci güvercinleri var. Seni nasıl ayarlayacağımızı ve ileri geri nasıl mesaj göndereceğimizi bulabiliriz."

Hüzünlü gülümsemesi aydınlanıyor. "Bu hoşuma giderdi. Küçük kız kardeşimi özleyeceğim ama görünüşe göre dünyadaki yerini bulmuşsun."

Buna gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu dünyadaki yerimi buldum, Rast'ın yanında.

O GECE, Rast ve ben eski odamda yalnızdık. Odamda volta atıyor, eşyalarımı kokluyor ve nesneleri kurcalıyor. *Burada çok fazla renk* var, diyor bana, parmaklarını duvara örttüğüm tüllü bir eşarbın üzerinde gezdirerek. *Neden? Zihnini acımadı mı?*

Gülüyorum, eski yorganımın altına kayıyorum. "Neşeli olduğunu düşünmüştüm. Burada kapana kısılmış olduğumu unutmama yardımcı oldu."

Bana dönüyor, avını avlayan bir aslan gibi yanıma sokuluyor ve bu içimde küçük bir ürperti yaratıyor. *Hâlâ kapana kısılmış hissediyor musun?*

"Hiç de değil," diyorum ona memnun bir gülümsemeyle. Yastıklara uzanıyorum ve yakışıklı ejderha-adamıma bakıyorum. "İstediğim her şeye sahibim."

Peki bu ne? Rast yatakta yanıma uzanıyor, pençeleri pamuklu geceliğimin üzerinde hafifçe geziniyor. Bu saçmalık da ne?

"Bu pijama." Gülüyorum ve parçalamadan önce pençelerini kenara itiyorum. "Eğer çıkarmamı istiyorsan, söylemen yeterli."

Çıkarmanı istiyorum. Gözleri parlıyor ve eğilip yüzümü okşuyor ve dişlerini kulağıma hafifçe sürüyor. Seni çıplak istiyorum çünkü seni sahipleneceğim ve Kael'in kendi yavrusunu eşinin içine koyduğu gibi ben de yavrumu senin içine koyacağım.

Onun sert sözlerinden ürperiyorum. *Bebek mi istiyorsun? Tabii ki istiyorum.*

Ben de öyle. Hemen olmayabilir.

Ah, benim tatlı Amy'm, diye mırıldanıyor, körelmiş bir pençesini geceliğimin önünden aşağı kaydırırken bile. Eğlencenin yarısı denemede.

Buna katılmıyorum. Sanırım onun bebeğine sahip olmayı çok ama çok isterdim. Neredeyse denemenin kendisini sevdiğim kadar.

Hiç cevap vermedin, diyor kulağımı ısırırken.

Neye cevap verdin?

İstediğin her şeye sahip olduğunu söylemiştin. İstediğin şeyin ne olduğunu sordum.

Onun yakışıklı, uzaylı yüzünü okşuyorum. Uzun altın rengi saçlarından oluşan vahşi yelesi ve pul pul benekli teniyle çok güzel. Başka bir deyişle, ama güzel. *Sevecek ve sevilecek birini istiyordum. Peri masallarından bir prens istedim.*

gelip beni dünyamdan kurtaracaktı.

Düşünceleri duygularla alevleniyor. Ben prens değilim. Ve seni dünyandan ben almadım. Götüremem. Burada sıkışıp kaldım, tıpkı senin gibi.

Sen benim prensimsin, dedim ona. Her yönden mükemmel ve hayal edebileceğimden çok daha harika. Ve artık kendi dünyamdan kurtarılmak istemiyorum. Sen içindeyken olmaz. Senin yanında kalmak istiyorum.

Homurdanıyor ve boğazımı sıkıyor. Kendini kurtarmakla çok meşgulsün zaten.

Gülüyorum, çünkü haksız değil. O yanımdayken kendimi güçlü, kuvvetli ve dünyayı ele geçirmeye hazır hissediyorum.

Birlikte, o da kabul ediyor.

YAZARIN NOTU

Öncelikle **Jody Lingenfelter**'a bu harika başlığı bulduğu için teşekkür etmek istiyorum. Siz Fire in his Fury'den bahsedene kadar hiçbir şey tam olarak uymuyordu ve sonra bunun Rast'ın kitabı olması gerektiğini anladım.

İkinci olarak, ejderhaları yazmaya devam etmeme izin verecek kadar seven herkese TEŞEKKÜRLER! Bu seriye ilk başladığımda, nasıl olacağından ya da kıyamet sonrası ejderha romantizmiyle ilgilenen birileri olup olmayacağından emin değildim. Ne bildiğimi gösteriyor - her gün daha fazla ejderha hikayesi için yalvarıyorum. Dileğiniz gerçekleşecek! Ejderhaları üç ayda bir yapmaya devam edeceğiz, çünkü uzun ve maceralı (ve seksi ve tehlikeli ve eğlenceli ve ve ve) olmalarını seviyorum. 2018'de en az 3 yazı daha bekliyoruz.

Amy ve Rast'ın kitabını yazmaya gerçekten bayıldım. Bazen kadın kahramanı yazmaktan daha çok keyif alıyorum (ya da tam tersi), ama bu sefer her iki karakterden de eşit derecede keyif aldım. Rast geçmişinde kim olduğu ve kendini nasıl algıladığı ile mücadele ediyor. Bunu anlayabiliriz, değil mi? Kötü bir seçim yaptığınızda bile, bazen başka seçeneğiniz yokmuş ya da tüm seçimler kötüymüş gibi hissedersiniz. Yansımalarını görmek için bunu biraz keşfetmeyi seviyorum. Onun gözünde, kendi halkına karşı gelen acımasız bir kiralık katil. Kendinden nefret ediyor. Ve tabii ki onu Amy ile eşleştirdim, dünyanın bir peri masalı olduğunu düşünen ve Beyaz Atlı Prens'inin gelmesini bekleyen hayalperest, romantik Amy. Amy bence büyümeye en çok ihtiyacı olan karakterlerden biriydi. Herkesin onun için bir şeyler yapmasına ve üzerine titremesine izin vermeye fazlasıyla istekliydi ve hikaye ilerledikçe herkes kadar yetenekli olduğunu öğreniyor

fiziksel sınırlarına rağmen.

Hikayelerde keşfetmeyi sevdiğim şeylerden biri de kendimizi her şeyden çok nasıl sınırladığımız. Karakterleri kendilerini yerleştirdikleri kutunun dışına nazikçe itmeyi ve büyümelerini izlemeyi seviyorum. Sanırım bu yüzden düşük dramlı romanlar yazmayı da seviyorum. Asla başka kadınlar ya da partnerler arasında güç savaşları olmuyor. Birbirlerini buluyorlar ve birlikte en iyi halleri olmayı öğreniyorlar. Mesele bozuk olanı düzeltmek değil. En mükemmel (bu kelimeyi ben uydurdum) haline gelmekle ilgili. Ayrıca Amy ve Rast'ın bir başka bakış açısı olan "Sevmek için asla çok kırık değilsin" türünden bir hikayeye de inanıyorum. Ama saçmalıyorum... Bu ikiliyi neden birlikte sevdiğimi anlatmaya devam edebilirim ama felsefi gevezeliği bırakıp çabalarımı bir sonraki kitaba aktaracağım.

Pek çok insan Salorianlar, drakoniler ve onların dünyası hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu ve Rast'ı bu açıdan ele aldım - aslında kim olduğunu biraz hatırlayan bir drakoni erkeğinin nasıl olacağını görmek için. Hepsinin farklı hafıza kayıpları var ve bu dünyanın getirdiği çıldırtıcı öfkeyi farklı bir şekilde görüyorlar. Rast için bu, kafasının içinde çıkan bir yangın. Dakh içinse onu korkunç şeyler yapmaya teşvik eden kuzgunlar. Sakladıkları anılar da benzer şekilde ele alınacak - tıpkı bu dünyada olduğu gibi her kişi için benzersiz olacak! Bazı insanlar son yirmi yıl boyunca her doğum gününde ne yaptıklarını en ince ayrıntısına kadar anlatabilir. Ben ise beş dakika önce ne yaptığımı bile hatırlayamıyorum. Ayrıca, zihinsel engelleme olasılığı da var - bazı drakoniler kim olduklarını *hiç* hatırlamak istemiyor.

Bir sonraki Fireblood Dragons hikayesinin kimin hakkında olacağına gelince... Emin değilim! Sanırım ejderhalar söz konusu olduğunda bunu ilk kez söylüyorum ama kendime birkaç yol bıraktım. Dallas Kalesi'nde ne tür bir sorun çıktığını görebiliriz ya da Vaan veya gizemli yabancımız Liam ile Shreveport Kalesi'ndeki saçmalıkları araştırabiliriz. Bu olayların her birinin hangi yöne gittiğini biliyorum, bu yüzden sadece hangisini önce ele alacağımı bulma meselesi. Diğerlerinden önce belirli bir hikayeyi merak ediyorsanız, Facebook'ta yorum yapmaktan çekinmeyin. Tüm yorumları okumaya çalışıyorum ve tüm mesajlara mutlaka yanıt veriyorum.

Son olarak, Facebook'ta beni cesaretlendiren herkese, muhteşem kapaklarımı yapan ve her aldığımda bir aptal gibi ciyaklamamı sağlayan Kati Wilde'a teşekkür ederim. Kulüp hanımlarıma -Kati, Ella ve Alexa- ve editörüme,

Aquila Editing, hepsi de sadece bilgisayarı kapatıp başkasının kelimelerini okumak istediğim günlerde bile beni yazmaya teşvik ediyor. Böylesine harika bir destek çemberine sahip olmak dünyanın en güzel şeyi. Etrafım böyle sevgi dolu, hevesli insanlarla çevrili olduğu için çok minnettarım ve alçakgönüllüyüm. Hepinize. Hepiniz harikasınız! Belki yeni yıldan belki de her gün hem hayranlarımdan hem de diğer yazarlardan ne kadar çok teşvik aldığıma bakıyorum ve hepinize sahip olduğum için kendimi çok kutsanmış ve şanslı hissediyorum. Hüzünlü bir an yaşıyorum.

2018'i dört gözle bekliyorum ve onu fantastik dünyalarda geçen heyecanlı, romantik, seksi, AŞK dolu hikayelerle doldurmak istiyorum. <3

Sevgi

ler,

Ruby

Not - Bu sesli olacak mı? Evet! Hazır o l d u k l a r ı n d a tarihleri ve bağlantıları yayınlayacağım. Birkaç ay gecikecek ama söz veriyorum yolda. <3

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.